

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR OF LAWE'S JUSTICE

LORA
LEIGH

STYGIAN'S
HONOR

A Novel of the Breeds

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

**"Bu tür söz konusu
olduğunda, Lora Leigh
Kraliçe'dir."
-Romance Junkies**

**"Bir Lora Leigh romanı her
zaman okunması gereken bir
kitaptır!"
-Fresh Fiction**

Lora Leigh'in Irkların Romanları İçin Övgüler

NAVARRO'NUN SÖZÜ

"Son derece yüklü ve şehvetli... Irkların bir başka güçlü ve son derece erotik destanı."

-Fresh Fiction

"İnanılmaz seksi ve duygusal açıdan sürükleyici... tonlarca aksiyon ve Cidden ateşli, erotik bir seks. Elimden bir kitap oldu."

-Goodreads

STYX'IN FIRTINASI

"Bayan Leigh'in alametifarikası olan hızlı tempolu, yüksek adrenalinli yolculuğu bu serinin ilgi çekici dünyasına taşıyor ve okuyucuları daha fazlası için hazır bırakıyor."

-Night Owl Yorumları

"Kavurucu derecede
yoğun."

-RT Kitap Yorumları

ASLAN ATEŞİ

"Başınızı döndürecek kadar hızlı tempolu aksiyonuyla güçlü ve şehvetli."

-Fresh Fiction

"Bu olağanüstü."

-Joyfully Reviewed

BENGAL'IN KALBI

"Daha fazlası için yalvarmanıza neden olacak cızırtılı seks sahneleriyle baştan çıkarıcı."

-ParaNormal Romance

COYOTE'NIN EŞİ

"Baştan sona kışkırtıcı bir okuma... heyecan verici bir şekilde fantastik bir okuma."

-Night Owl Yorumları

MERKÜR'ÜN SAVAŞI

"Erotik ve gerilim dolu."

-Romance Junkies

"Tamamen bağımlısı oldum! Harika bir okuma!"

-Fresh Fiction

ŞAFAĞIN UYANIŞI

"Beni büyüledi."

-Romance Junkies

"Yürek burkucu."

-Fallen Angel Yorumları

TANNER'IN PLANI

"İnanılmaz Leigh kavurucu seks sahneleriyle geleneksel sınırları zorluyor."

-RT Kitap Yorumları ()★★★★★

"Günahkârca şehvetli... [Bu seri] göz değer."

-Fresh Fiction

HARMONY'NİN YOLU

"Leigh'in sürükleyici alternatif gerçekliği, baharatlı duygusallığı, romantik tutkuyu ve ölümcül tehlikeyi bir araya getiriyor. Gerçekten de çok ateşli."

-RT Kitap Yorumları

MEGAN'IN İŞARETİ

"Sıcak, sıcak,
sıcak."

-Fresh Fiction

"Leigh'in aksiyon dolu Irklar serisi canlandırıcı bir değişiklik yapıyor."

*-Canavarlar ve
Eleştirmenler*

"Ateşli seks, hızlı diyaloglar ve vurucu aksiyon olağanüstü bir eğlence sunuyor."

-RT Kitap Yorumları

Lora Leigh'in Berkley kitapları

STYGIAN'IN ONURU
LAWÉ'NİN ADALETİ
NAVARRO'NUN SÖZÜ

STYX'İN FIRTINASI
LION'S HEAT
BENGAL'İN KALBI

COYOTE'S MATE
MERCURY'S WAR
DAWN'S AWAKENING
TANNER'S SCHEME
HARMONY'S WAY
MEGAN'S MARK

NAUTI
ALDATMACALARI
NAUTI NİYETLERİ
NAUTI RÜYALARI
NAUTI GECELERİ
NAUTI ÇOCUĞU

Antolojiler

NAUTIER VE WILDER
(Jaci Burton ile)

FIYONKLA BAĞLANMIŞ
(Virginia Kantra, Eileen Wilks ve Kimberly Frost ile birlikte)

PRIMAL
(Michelle Rowen, Jory Strong ve Ava Gray ile)

NAUTİ VE VAHŞİ
(Jaci Burton ile)

TATİLLER İÇİN SICAK
(Angela Knight, Anya Bast ve Allyson James ile birlikte)

BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ
(Erin McCarthy, Nalini Singh ve Linda Winstead Jones ile birlikte)

ŞİFRE
(Angela Knight, Alyssa Day ve Virginia Kantra ile birlikte)

KARANLIĞIN ÖTESİNDE
(Angela Knight, Emma Holly ve Diane Whiteside ile birlikte)

SICAK BÜYÜ
(Emma Holly, Shiloh Walker ve Meljean Brook ile birlikte)

STYGIAN'IN ONURU

LORA LEIGH

BERKLEY KİTAPLARI, NEW YORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group
(USA) Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü) - Penguin Books Ltd, 80 Strand, London WC2R 0RL, England - Penguin Group Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, Ireland a division of Penguin Books Ltd.) - Penguin Group (Australia), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Australia (a division of Pearson Australia Group Pty. Ltd.) - Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017, India - Penguin Group NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, New Zealand (a division of Pearson New Zealand Ltd.) - Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, South Africa

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

STYGIAN'IN ONURU

Bir Berkley Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

Berkley kitlesele pazar baskısı / Ağustos 2012

Telif hakkı© 2012 Lora Leigh.

Kapak resmi: "Gri Kurt" Art Wolfe/Stone/Getty. "Genç Adam Portresi"

Anna Bryukhanova/Vetta/Getty.

Kapak tasarımı Rita Frangie tarafından
yapılmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen aşağıdakilerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin
yazarın haklarını ihlal eden telif hakkıyla korunan materyaller. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group
(USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN: 978-1-101-56123-2

BERKLEY®

Berkley Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY® Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır.
"B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markasıdır.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİNDE BASILMIŞTIR

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz.

Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne
yazar ya da yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

HER ZAMAN ÖĞRENME

PEARSON

Bret, Holly ve Maddy için.

*Bazen cevap olduğuna inandığınız şey gerçekte kalbinizi
bağlayacak prangalar ve ruhunuzu her zaman dolduran
maceralardır.*

*Bazen gördüğünüz şey inanabileceğiniz şey değildir ve duyduğunuz
şey her zaman söylenen şey değildir.*

*Hayatta yol alırken, hayalini kurduğunuz tüm maceralara uzanırken,
hayatın, aşkın ve ne yazık ki kalp acısının fırtınalarına göğüs
gererken, her zaman kalbinizin aldığı her yaranın, her gözyaşınızın
Ruhun döktüğü ya da serbest bırakmayı reddettiği ve cevapları
aramak için harcanan her yalnız an, sizi ileride birlikte olacağınız
kişiye götüren şeydir.*

*ol. Güç, doğruluk ve cesaret her gece yatağa girerken ve her
sabah uyanırken sahip olmanız gereken değerlerdir.*

*Kalbinizin sesini dinleyin ama beyninizin nedeni olduğunu da
unutmayın.*

*Sağduyu her zaman size rehberlik etmelidir, ancak irade gücü ve
kendinize olan güvenle yumuşatılmış şefkat ve merhamet de onunla
el ele yürümelidir.*

Maceralarınız olsun.

*Kalbinizden şarkı söyleyin, ruhunuzdan çalın, ömür boyu sürecekle
ve nesillere ilham verecek fotoğraflar çekin.*

*Her anı hayatınızdaki en önemli anmış gibi yaşayın ve her
zaman kalbinizin, sevginizin ve
Eninde sonunda hepsini elinde tutacak olanlara getireceğiniz güç,
asla hafife alınmasına izin vermemeniz gereken hediyelerdir.*

Aşk her zaman nazik değildir. Her zaman nazik değildir. Nadiren yumuşaktır ve zayıf olanlara asla tolerans göstermez.

Güçlü olun. Başınızı dik, omuzlarınızı dik tutun. Dürüst olun. Adil olun. Cesur olun. Hayal kırıklıkları, acılar ve gözyaşları sizi olacağınız yetişkinlere dönüştürdüğünde, maceraların en büyüğü sizi bulacaktır.

Aşk macerası.

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

• PROLOGUE •

Liza Johnson, Window Rock Navajo Ulus Parkı'nı kesen ıssız koşu yolunda ilerlerken, bunun bu yıl ihtiyacı olan son şey olduğunu düşündü.

Bu onun yılı olmalıydı.

Hayatının gerçek anlamda başladığı yıl olması gerekiyordu ya da en iyi arkadaşının büyükbabası ona böyle söz vermişti.

Altı Kabile'nin gizli ruhani danışmanlarından biri olan Orrin Martinez *onu* arayıp bulmuştu. Onun tavsiyesini almaya gitmemişti, değil mi? Ona yalan söylemek için dünyevi bir nedeni yoktu ama yine de bunu yapmıştı.

Ya da en azından öyle görünüyordu.

Çünkü bu onun yılı değildi.

Irkların yılıydı.

Irkların gelişi ve Irk İşleri Bürosu müdürünün Navajoların en kutsal yerlerinden birine erişim talep etmesi

Navajo Ulus Konseyi'nin en sıkı güvenlik altında tuttuğu DNA profillerinden oluşan bir veri tabanı, olayları harekete geçirdi.

Liza'yı açıklayamayacağı şekilde tedirgin etti.

Tek misyonları profilleri ele geçirmek ve korumak olan Altı Kabilenin şeflerinin bir araya gelmesi

tüm ailesini ve arkadaşlarının ailelerini altüst etti. Navajoların böylesine kutsal bir parçasını korumak siyasete bırakılamazdı.

Ve bunun korunması sadece arkadaşları için değil, kendisi için de tehlikeli olmaya başlamıştı.

Liza'nın en iyi arkadaşlarından biri, haftalar önce kendisine tecavüz etmeye kalkışan adam tarafından neredeyse kaçırılıyordu. Başka bir arkadaşı onu savunmaya çalışırken vurulmuştu. Ve şimdi buradaydı. Sadece kendisi değil, aynı zamanda bilinmeyen bir nedenle kendisini takip eden askerleri ortaya çıkarmak için gizli görevdeydi.

Navajo Gizli Kolluk Kuvvetleri ile çalışmak için çalışıyor, eğitim alıyor ve yeteneklerini geliştiriyordu.

"İçeri giriyorlar," dedi ses yumuşak bir sesle, küçük ama görünmez-elektronik bağlantı kulağına sıkışmış. "Sadece o güzel tatas'ları zıplat, şeker kız, ve güzel görün. Gerisini biz hallederiz. Kahretsin Cullen."

Liza gülmemeyi başardı ama ne tam olarak görebiliyordu. İletişim ve elektronik guruları Reeve

Jacobs, belli ki komutanları Cullen Maverick'ten bir darbe almıştı.

Çapkın, şehvetli, cehennem gibi alaycı ve tam bir katil olan Reeve, iyi bir kavgayı kesinlikle severdi ve -daha sık iddia ettiği gibi- iyi bir kadını bozmak.

Komutanları Cullen, çeşitli komutanlarıyla nadiren aynı fikirdeydi. Ancak Reeve müthiş bir iletişim uzmanı ve Apaçi Ulusunun altın yıllarında yaşamış olanlarla kıyaslanabilecek bir savaşçıydı.

Tepeye oyulmuş büyük dairesel tasarım, uygun bir isimle Pencere Kayası, arkasında yükseliyordu. Isınan güneşin ilk ışıkları toprağı zar zor okşuyordu ve patikanın içinden geçtiğı pamuk ve pinon ağaçlarından oluşan küçük vadiye henüz girmemişti.

"Dikkat edin, Diane Broen size doğru geliyor. Onun arkasında, hızla yaklaşan gölgeleriniz var. Partiye hazır ol, Munchkin."

Liza, Cullen ve Reeve'ın dokuz yıl önce ilk tanıştıklarında ona bu lakap karşısında neredeyse gülümseyecekti.

Hâlâ kısaydı ama artık ona sadece birlikte bir göreve gittiklerinde Munchkin diyordu - neyse ki.

"İşte başlıyoruz," diye duyurdu Reeve usulca. "Belalı Broen ziyarete geliyor."

Liza arkasındaki varlığı yerine yerleştiği anda hissetti. Tehlike beklentisiyle ensesindeki tüyler diken diken oldu ve şansını bu kez sınırlarının çok ötesinde zorladığından emin oldu Sabah.

Çömelmeden önce vücudunu yana doğru savurarak döndü ve kısık gözlerle Diane Broen'a baktı.

Diğer kadın durdu, Liza şüpheyle ona bakarken kaşları alaycı bir şaşkınlıkla kalktı. "Ne istiyorsun?" Gergin ve hazırlıklı bir şekilde Diane'e baktı.

Bu kadın iyi eğitilmiş bir paralı askerdi ve Büro'nun en güvenilir Irk infazcılarının birinin sevgilisiydi. Onun burada ne işi vardı?

"Güzel bir koşu mu?" Diane kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturup merakla Liza'ya bakarken küçük bir gülümsemeyle sordu.

Güzel bir koşu, kıcı.

"Yalan söylüyorsun." Kırpılmış ve açıkça güvensiz olan Liza, Diane onunla yüzleşirken tetikte kaldı. "Şimdi, ne istiyorsun ve neden beni takip ediyorsun?"

"Seni kim eğitti?" Diane soruya cevap vermek yerine sordu.

Soruya soruyla cevap veren birine asla güvenme, diye uyarmıştı babası onu her zaman.

"Tanıdığın kimse olmadığına eminim," diye karşılık verdi Liza.

"Şimdi, ne halt istiyorsun?"

Liza bu kadının düşman olduğu ortaya çıkarsa seçeneklerini düşünürken diğer kadın başını yana eğdi.

Gerilerek saldırıya hazırlandı.

"Sakin ol Liza," diye mırıldandı Cullen, belli ki onu yakından izliyordu, hâlâ yerinde duran bağlantı aracılığıyla. "Bakalım ne istiyormuş."

En azından diğer kadına elini göstermesi için bir şans vermeye niyeti vardı. Diane Broen, Breed'in bir parçasıydı.

toplumunun yanı sıra, kız kardeşi Rachel Broen'in bu büronun müdürü Jonas Wyatt ile evli olması nedeniyle Irk İşleri Bürosu'nda da çalışıyordu.

Liza, mecbur kalırsa Bayan Broen'in kışına tekme basma şansının pek olmadığını biliyordu. Ama belki de onu Yardım geldi.

Ya da kaçana kadar.

"Senin için bir tehdit değilim," dedi diğer kadın yumuşak, dostça bir kahkahayla, Liza , içeri gireceğini bildiği Konsey askerlerinin izlerini ararken bakışları hızla etraflarında dolaştı.

Bütün sabah ayakta dikilip çene çalacak vakti yoktu.

"O zaman geldiğin gibi gidersin," dedi Liza, ondan kurtulmak için yanıp tutuşuyordu. O lanet olası kadını nasıl Diane burada olduğu sürece Konsey askerlerinin içeri girme ihtimali yokken ihtiyacı olan bilgi.

Diane ona acıyla sırtarak karşılık verdi. "Üzgünüm Liza, ama gerçekten konuşmamız gerek. Sadece biraz, anlıyorsun ya. İsterseniz tartışma için otele dönebiliriz?" Şuraya doğru bir bakış attı Navajo Sütleri. "Söz veriyorum uzun sürmeyecek."

Liza'nın bakışları Diane'in omzunun üzerinden geçti.

Çok değerli saniyeler boyunca, hareket eden figürleri gördüğünde içini parçalayıp onu ele geçirme tehdidinde bulunan panikle savaşmak zorunda kaldı

diğer kadının arkasında.

Bir yılı aşkın süredir Navajo'nun Yeraltı Irk Ağı'nın bir parçasıydı ve hiç şimdiki kadar korkmamıştı.

Kulağına gelen bir anlık parazit Cullen ve Reeve'ın hâlâ orada olduğunu doğruladı. "Büro Irkları hızla arkadan yaklaşıyor. Onları. Seni koruyoruz," diye güvence verdi Cullen ama ses tonundaki endişeyi de duymuştu. "Bak bakalım o piçleri konuşturabilecek misin? Eğer yapamazsan, ben emir verdiğimde yere yattığından emin ol."

Cullen'in yumuşak sesi kaybolurken Diane, "O zararsız," dedi. O mu?

Diğer kadının arkasından gelen şey zararsız olmaktan çok uzaktı.

Liza sıkıca yutkunarak diğer kadına baktı. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

"Thor sana zarar vermeyecek." Diane'in sesini olduğu kadar yüz ifadesini de bıkkınlık ve sabırsızlık kaplamıştı; sanki karşısında sinirli bir sosyete kızı ya da neredeyse histerik bir kadın vardı.

"Tatlım, senin o seksi kıçlı Thor'unu gördüm ve o bir tane yapıyor. Dört değil," diye güvence verdi Liza.

Diane arkasına döndü, eli silahının kılıfında olduğu sırtına gitti. Sanki orada olduğuna dair bir güvenceye ihtiyacı varmış gibi silahını kavradı.

Adrenalin Liza'nın kan dolaşımında bir nehir akıyordu, çünkü o ve Diane şimdi dört Çakal Irkı'yla karşı karşıyaydı, bakışları eğleniyordu, silahları hazırды.

Ve eğer Liza yanılmıyorsa, o ve Irk İşleri Bürosu Ajanların başı şimdi büyük dertteydi çünkü iyi adamlara benzemiyorlardı.

Diğer kadından birkaç adım ötedeki ağır bir meşenin gölgesinden çıkan ve insan olduğu anlaşılan erkek de öyle. O da pek dost canlısı görünmüyordu.

Liza onu tanıdı. Onu evin önünden koşarken görmüştü. birkaç kez. Hatta son birkaç hafta içinde Cullen ona markete giderken eşlik ettiğinde durup onunla konuşmuştu.

Kendisine John Malcolm ama Cullen da, Reeve'ın onun geçmişini ve aracının plakasını kontrol etmesine rağmen, gerçek adının bu olmadığından emindiler.

Şimdi o kısa görüşmeler sırasında neden rahat olmadığını biliyordu. Sorun onun flört etmesi ya da ona açıkça cinsel ilgi duyması değildi. Düşman olduğu içindi.

"Malcolm." Diane Broen bu ismi acı dolu bir sesle fısıldadı.

Belli ki onu tanıyordu ve bir şekilde ona ihanet ettiğı çok açıktı.

Liza diğer kadından akan acıyı hissedebildiğine yemin etti. Öne doğru adım atan adama bakarken sesinde ve yüz ifadesindeki ifadede bu vardı.

"Brick olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı Diane, adam ona sırtarak karşılık verdiğinde.

Brick, dört kişilik Diane ekibinin bir diğer üyesiydi. Liza, amcasının ölümünden beri emir aldığını biliyordu. Cullen ekibindeki adamların çoğunun kimliklerini ortaya çıkarmayı başarmıştı; Ne yazık ki, hala bir tane .

Bunu tahmin etti.

Malcolm kıkırdadı, acımasız, gaddar bir sestti. "O aptal piç Brick'i çelmeleyip yola atmanın bir yolunu bulmasaydım Gideon beni yakalayacaktı. Orospu çocuğu da bunu asla anlayamadı."

İlginç.

Gideon Cross'un Washington'da takıma yaptığı saldırıdan bahsediyor olmalıydı.

"Thor nerede?" Diane'in sesindeki korku tınısı Liza'yı iri yarı Viking'in yakınlarda olması gerektiği konusunda uyardı.

Açıkça görülüyordu ki bu iyiye işaret değildi.

Ani kopukluk hissi, izlemekten ziyade

O anda hayata katılmak Liza'yı bunaltmıştı. Tüm duyuları her bir bilgi zerresini, her bir ifadeyi, her bir özelliği almaya odaklanmış gibiydi.

Fotoğrafik hafızasının eşsiz nitelikleri gerisini hall.

"Biraz keyifsiz patron." Malcolm Diane'le alay etti. "Göğsüne sapladığım bıçakla bir ilgisi olabilir. O piçin buz gibi küçük kalbini delmeyi bile başardığıma inanıyorum." "Büro içeri giriyor." Cullen'in sesi ancak fısıltı halindeydi.

Süvarilerin geldiğini haber verdi. "Thorsson yaralı ama nefes alıyor. Ama bunlar hedeflediğimiz askerler değil. İçeri giren başka bir grup var."

Cullen konuşurken Liza, Diane'in sırtından lazer tabancasını ve Malcolm'un kalbine doğrultup çalıştırışını izledi.

"Liza, koş," diye emretti, sesi ağır ve teslimiyetçiydi.

Diane onu öldürecekti; Liza bunu hissedebiliyordu. Ne yazık ki oradaki tek kişi Malcolm değildi ve Coyote askerleri kuduz köpekler gibi üzerine çullanmadan önce lazer tabancası belki de sadece bir el ateş edebilecekti.

Kulağındaki bağlantı yumuşak, elektronik bir tıslamayla tekrar etkinleşti. "Olduğun yerde kal." Cullen yumuşak ve uyarıcı bir sesle konuştu. "Onu orada tut."

"Nereye kaçayım?" Liza, Diane'in emrini protesto ederken sesini inançsızlıkla doldurmaya zorladı. "Burada dört çakal olduğunu fark ettiniz mi hanımefendi?"

Bir şansım var gibi görünüyor mu?"

Çakallardan biri sıırttı.

Kıvrık köpek dişlerini örten dudaklarını eğdiğinde bakışları keskinleşti.

Bakışlarında onunkiyile buluşan bir şey vardı. Eğlence, kesinlikle, ama belki de bir göz kırpmasının ipucu? Flört mü ediyordu?

Yoksa orada başka bir şey mi vardı?

"İlk hareket eden ölecek," diye tersledi Diane Liza'ya bir bakış atarken. "Şimdi defol git buradan."

"Eğer kaçarsa, birimiz peşinden gideriz," diye mırıldandı baştaki Çakal, önlenemez bir sırıtışla. "Karşı koyamayız. Topu olan bir köpek gibi. Biz

sadece getirmek zorundayım." Kaşlarını şakacı bir şekilde salladı.

Kesinlikle flört ediyordu. Ama hafif bir güven duygusu da vardı.

Burada ne haltlar dönüyordu?

Liza bir an için sadece çapkın Breed'e bakabildi, karşısında duran kadının da aynı şeyi yaptığının farkındaydı. Liza'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun da en az Liza kadar şaşkın olduğu belliydi.

profiline bakılırsa, her şey gidiyordu. Tabii ki, tüm ırklar çoğu kadına kaçmayı düşündürme yeteneğine sahipti.

çoğu zaman onların tam tersi yönde.

"Malcolm, Coyote'lerini nereden buldun?" Diane aşağılayıcı bir güvensizlikle sordu. "Delirmişler amına koyayım."

"Çok etkililer," diye Malcolm. "Seni yakaladılar, değil mi?"

Liza bunun ne kadar doğru olduğunu merak etti.

"Eşin nerede küçük savaşı?" diye ipek gibi mırıldandı Çakal, koyu gri gözleri kahkahalarla dans ederken Malcolm'a ve sonra tekrar ona baktı. "Üzerindeki izinin kokusunu alabiliyorum ve taze. Seni ele geçirdiğinde, bir ırkın itaatsiz küçük eşlerini nasıl cezalandırdığını sana tam olarak göstereceğini biliyorsun, değil mi?"

Çiftleşme işareti mi?

Liza bunu arkadaşı Isabelle'in boynunun alt kısmında görmüştü. Yani Cullen'ın, Diane Broen'un Lawe Justice'in eşi olduğuna dair edindiği bilgi açıkça doğruduydu.

"Cehenneme git!" Diane öfkeyle homurdandı.

Çakal ona yüzünü buruşturarak karşılık verdi. "ama, orası cehennem gibi sıcak ve benim klimam bir çentik bile atmıyor. Hadi deneyelim daha havalı bir şey."

Liza, Diane'in yüz ifadesinin kendi yüz ifadesini yansıttığını fark edince şaşkınlıkla ona baktı.

Liza gözlerini devirmek için kendini zor tutarken, "Harika, bir komedyen," diye mırıldandı.

"Evet, hem de kahvaltıdan önce." Diane iç çekti. "Sanırım midem bulanıyor."

"Onu getirmemen konusunda seni uyarmıştım Malcolm." Başka bir Çakal, diğerlerinin arasında dikkatle duran Çakalın arkasından konuştu Çakallar, o ve Diane. "Yine o bitmek bilmeyen oyunlarını oynamaya başlayacak."

Malcolm flört eden Çakala, "Loki, azgın köpek rolünü oynamayı bırak," diye çıkıştı. "Buraya bir Irk arkadaşını kaçırmaya geldik. onu baştan çıkarabilir."

Cins arkadaşı mı? O zaman Liza için burada değiller miydi?

"Hâlâ olgunlaşıyorum." Çakal soğuk, fazlasıyla deneyimli ve fazlasıyla acımasız hoşnutsuzluk ifadesiyle omuz silkerken, arkasındaki neredeyse gülümseyerek karşılık verdi.

"Kardeşi Farce'ın sahip olduğu kadar sağduyusu var," dedi bir başkası. "Ona ne olduğunu hatırlıyor musun Loki? Ne oldu ona Loki? Sanırım bir Kedi silahının yanlış ucu."

Loki umursamaz bir gülümsemeyle omuz silktili. "Evet ama o da benim kadar çekici değildi. Ben sadece o Kedigilleri ölümüne büyülüyorum."

Liza dört Irk'ta şakacı ya da çapkın bir yan olmadığını hissediyordu ama yanlarındaki yalnız insana belli etmedikleri bir şeyler olduğu kesindi.

"Liza, git!" Diane yine tısladı.

"Biz sadece onu kovalarız." Loki'nin arkasındaki daha uzun boylu, daha geniş Coyote Gömleğinin cebine uzanıp ince bir puro çıkarmadan önce onlara hatırlatmak için öne  ıktı.

Tembel eğlenceyle silahını kılıfına soktu ve ucunu yakarak sabahın erken saatlerinde havayı tütün kokusuyla doldurdu.

Diane Malcolm'a döndü ve Liza'yı onun ses tonundan yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışmak zorunda bıraktı. " nce ben seni öldüreceğim."

Malcolm kayıtsızca gülümsedi. "Hayır, Diane, yapmayacaksın," diye onu temin etti. "  nk  eğer yaparsan, küçük arkadaşını arkandan götürürüz. Ve sanırım o zaman ona ne olacağını biliyorsun. Sadece bir şansın var. Bu da ona için üç  akal bırakacak. Sence hayatta kalabilecek mi?"

Kısa bir an için bir anı su yüzüne  ıktı. Bu bir geriye dönüş ya da hatırlanan bir kabus değildi. Yersiz bir anıydı; ona ait olamayacağını bildiği bir anı.

Yumruklarını sıktı ve yavaş, derin nefesler aldı, sanki hiç olmamış gibi gitmişti.

Ama  yleydi; tıpkı geçtiğimiz haftalarda birkaç kişinin daha olduğu gibi.

Göğsüne çöken ağırlık ezici bir ağırlık gibiydi. "Onları konuşturmaya devam et," diye emretti Cullen. "Yardım neredeyse geldi."

Acele etseler iyi olur. Ona göre burada işler pek iyi görünmüyordu.

"Savaşmayı tercih ederim," diye fısıldadı Liza Diane'e, diğer kadının dikkatini yardım gelmeden önce hayatta kalma şanslarını engelleyecek bir şey yapmaktan alıkoymayı umarak.

Diane yavaşça başını salladı. "Silahınız var mı?"

şu anda ortaya çıkarmaya hazır olduğu bir şey değil. En azından birden fazla değil.

"Bir bıçak, sahip olduğum tek şey bu." Liza sesini pişmanlıkla doldurmaya zorladı.

Diane sert ve derin bir nefes aldı. "Seni almalarına izin verme. Bu O bıçağı kendi üzerinde kullanman, onlar tarafından yakalanmandan çok daha iyi olur. Benim için geldiklerinde, otele doğru koş. Irklar olacak beni arıyorlar. Seninle ilgilenecekler."

"Şaşırdım, Bayan Broen," kumral saçlı Çakal, çapkın olanın önünde ilerlerken. Gri gözleri hınzırca parlarken dişlerinin arasına sıkıştırdığı purosundan dumanlar yükseliyordu. "Arkadaşını duydum. O hıyar tavırlarıyla yanınızda, bize bakmıyor olmasına şaşırdım. Yoksa her zaman yemin ettiği gibi çiftleştiğini anladığı anda diğer tarafa mı kaçtı?"

Diane ona, "Sadece biraz gecikti," diye güvence verdi.

"Daha çok onun iyi bir kız olmasını ve bu küçük kaltağı kurtarmaya gitmek yerine yataklarında kalmasını beklemek gibi." Malcolm silahını Liza'ya salladı. "Onun için geldiğimizi nereden biliyordun, Diane?"

Bu Liza'nın kendisinin de bilmek isteyeceği bir şeydi.

Cullen'ın çok iyi olduğu şeyi yapabilmesini ve bu küçük konuşmanın satır aralarını okuyarak aradığı bilgiyi bulabilmesini umuyordu.

Diane onu korumak için geri çekilirken Liza dikkatle kıpırdamadan durdu, elindeki silah Malcolm'dan hiç ayrılmadı.

"Zavallı Malcolm," dedi Diane eğlenen bir ses tonuyla. "Benimle tek başına yüzleşemedin, değil mi? Seni korumaları için kabadayıları getirmek zorunda kaldın."

Malcolm'un bakışları, iletişim bağlantısının tıslaması Liza'nın kulağına ulaştığında nefretle daraldı.

"Hazırlan," diye mırıldandı Cullen. "Takviye kuvvetler geliyor. Oradalar, sadece dikkatli davranıyorlar."

Şu anda onu akli başında tutan tek şey onun . Kalbi göğsüne çarpıyor, dehşet verici bir hızla atıyor ve panikle boğazını sıkıyordu.

Purolu Çakal kıkırdarken Malcolm kaşlarını çattı. "Bana bir meydan okuma gibi geldi, küçük adam." Tanrım, bu ekip daha fazla saçmalayabilir mi?

Bundan şüphe etmeye başlamıştı.

"Kapa çeneni," diye tersledi Malcolm, gözleri öfkeyle parlarken yüzü kiremit kırmızısına dönmüştü. "Kimse sana sormadı."

"Kimsenin bana sormasına gerek yoktu." Çakal bir kez daha alçak sesle, eğlenerek güldü. "Çok tatlı bir kız, Malcolm."

"Ve Malcolm'un kışını cehenneme kadar tekmeleyebilir," diye güvence verdi Diane hepsine. "Benimle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu." Başını sallayarak

Malcolm. "Kız için gelmedi. Benim için geldi."

Çakal başını Malcolm'a çevirdi. "Bu doğru mu, Malcolm?"

Malcolm'un dudakları öfkeyle inceldi. "Bir taşla iki kuş, değil mi?

Amcasını ve ikinci komutanını öldürttü, böylece o ve o Piç Thor takımı ele geçirebilir. Sana kan istediğimi söylemiştim."

"Görev bu değildi," diye hatırlattı Coyote kısa bir süre Purosunu iki parmağının arasında kavradı ve dudaklarından indirdi. Mutlu görünmüyordu.

Diane kıkırdadı. Zorlama bir eğlence sesiydi ama yine de eğleniyordu.

"Dört Çakal." İç çekti. "Küçük benim için mi? Benden bu kadar mı korkuyorsun, Malcolm?"

Çenesi gerildi, elleri silahın üzerinde kenetlendi.

"Eğer beni istiyorsan, gel benimle dövüş," dedi gülerek. "Sana meydan okuyorum."

Oradaki her çakal gibiydi.

Liza inanamayarak Diane'in başının arkasına baktı. Çakalların önünde meydan okunmayacağını herkes bilirdi. İyi ya da kötü, makul bir meydan okumayı kabul etmeyecek bir Çakal'ın yaşamadığı söylenirdi.

Yoksa amaç bu muydu? Bu kadın Çakal Irkları hakkında herkesten daha çok şey biliyordu. Büro için çalışan bir ajandan daha fazlasıydı; müdürün baldızıydı. Şüphesiz, onların tüm güçlü yanlarını, zayıflıklarını ve onlara nasıl ulaşılacağını biliyordu.

"Kıza bin dolar," diye mırıldandı lider, varsayımı kanıtlarcasına.

"Kapa çeneni, Köpek," diye öfkelendi Malcolm, ellerini kısa siyah saçlarının arasından geçirirken vücudu öfkeyle titriyordu.

"Şuradaki hıyarda senin binin var. Kızda olmayan kaslar onda var." Loki diğer ikisine dönmeden önce bahsi kabul etti. "İt, Mongrel? Siz ikiniz var mısınız?"

Bir başka Çakal, "Kıza binlik," diye söylendi.

"Çükte ." Siyah saçlı ve gergin olan sonuncusu başıyla onayladı.

Malcolm içinde kabaran öfkeyle patlamak üzereydi. Kahverengi gözleri saf bir küçümsemeyle Diane'e dik dik bakarken yüzünü kiremit kırmızısı bir dalga kapladı.

Diane beklentiyle gülümsedi.

"Bıçaklar mı yumruklar mı?" diye sordu, tıpkı Çakal Irkları gibi onun da güçlü ve zayıf yönlerini bildiği belliydi.

"Seni lanet orospu," diye hırladı, dişleri sıkılmıştı, dişlerinin sıkılmasına hızlı bir tepki olarak bir kas zonkladı.

Gözlerini Malcolm'dan ayırmadan, "Ben kazandım, ," diye buyurdu.

"Önce ben seni öldüreceğim," dedi Malcolm, öfkenin alevleri etinin altında yanarken yüzü daha da kızarmıştı.

"Ya meydan okumayı kabul et ya da çek ," diye tersledi Dog.

"Savaşmadan onu almayacağız."

Liza buna inanamıyordu. "Güvenliğimi lanet olası bir kavgaya mı bağlıyorlar?" diye mırıldandı inanamayarak, Cullen'in orada olduğunu biliyor ve mantıklı bir açıklama yapması için dua ediyordu.

Liza nefes almak için mücadele ederken Cullen, "Biz ," diye söz verdi. "Büro Irkları hepinizi koruyor. Sadece sizi dışarı çıkardıklarında hazır olun. Bu iş bittiğinde bu karmaşanın arkasından gelen Çakallardan birini yakalayıp sorguya çekeceğiz."

Etrafında kana susamıştan daha az susamış Çakallar vardı. Yeterince acımasız, kalpsiz görünüyorlardı ama Liza, Dog'un gözleriyle buluştuğunda bakışlarında bir kez daha kahkaha parıltısı algıladı.

Liza etrafındaki tabloya baktı ve Breeds'in tehlikeyi ne sıklıkla bir şakaya dönüştürdüğünü merak etti.

Pek hoşuna gitmemişti.

Dog'un gülümsemesinin beklenti içinde olduğu belliydi, ama kolayca başını salladı. "Onun kışını kırbaçla ve yürü. O seninkini kırbaçlar, sen kaçarsın. Bu nasıl?"

Diane, Malcolm'a gülümserken keskin ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Bu bir bahis."

Diane şartları kabul ettiğinde, Irk İşleri Bürosu'nun infazcılarını ağaçların arasından çıkıp etraflarını sardılar.

Tanıdığı birkaç çiftten biri olan Megan Fields Arness ve kocası Braden Arness ona doğru yaklaşır kolundan tuttuklarında Liza hâlâ sayım yapmaya çalışıyordu.

Megan kulağına, "Gidelim," diye mırıldandı. Gitmek istemiyordu.

Liza istemsiz protestosunu engellemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Kalmak istiyordu. Kalması gerekiyordu. Yapmak üzere olduğu kavga komuta şüphesiz çeşitli yetenekli hareketler sergileyecekti. Büro ajanlarının atışmalarını uzaktan izlemeye çalışarak henüz öğrenmemişti.

Yüzünü buruşturarak Megan'ı takip etti, diğer kadını ve eşini kalmasına izin vermeleri için ikna etmenin mümkün olmayacağını biliyordu.

Kulağındaki bağlantı sessizdi; bu, Kontrol başka bir Cinsin duyma mesafesinde olduğunu bildiğinde standart çalışma prosedürüydü.

Keskin işitme ve olağanüstü koku alma duyuları, sahip oldukları olağanüstü duyulardan sadece . En ufak bir cızırtıda, bir metre yakınındaki herhangi bir Cins bunu hissedirdi.

Megan ve Braden onu aceleyle uzaklaştırırken Dog, "Bakın partiye kim katılıyor çocuklar," diye söylendi. "Görünüşe göre bahis kapandı."

"Cehenneme kadar yolu var." Duyduğu son şey Diane'in sevgilisinin kavgaya dahil olduğu, sesinin sert, hayvani bir hırıltıya dönüştüğü oldu.

O hırıltı, o ham öfke, Liza'nın itilip kakıldığı sırada gerçekliğin üstesinden gelmek için araya girmekle tehdit eden başka bir anının parlamasına neden oldu hızlıca güvenli bir yere.

Breed'ler Window Rock'a geldiklerinden beri bu tür olaylar daha sık görülmeye başlanmıştı ve Liza'yı endişelendiren bir korkuyu da beraberinde getiriyordu.

aceleyle geri itti. Zayıflık

gösterme. Korku

gösterme.

Merhamet

gösterme.

Pişmanlık

gösterme.

Navajo'nun Yeraltı Irk Ağı'na kabul edildiklerinde onlara öğretilen ilk şeyler bunlardı.

Bir Melezin bu belirli duyguları hissetme yeteneği, ağ ile çalışan herhangi birinin önce onları gizlemek için titizlikle eğitilmeden dışarı çıkmasına izin vermeyecek kadar iyi geliştirilmişti.

Ve şimdi, bu eğitim çok işe yarıyordu.

iki aydır çok işe yarıyordu.

Ve şimdi Liza, Genetik Konseyi'nin tam olarak neden Irk İşleri Bürosu'nun peşine düştüğünü öğrenmek için tasarlanan bir sabah koşusunda neredeyse Irklar tarafından saldırıya uğruyordu.

Büro neyin peşinde oldukları konusunda doğruyu söylemiyordu; aldatmaca kendi kaynakları tarafından tespit edilmiş ve onaylanmıştı. Ne yazık ki bu kaynaklar da Irkların tam olarak neyin peşinde olduğu konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

• BÖLÜM 1 •

Etrafındaki Breedler kimin kazanacağına, kimin kaybedeceğine ve kaç darbenin onları öldüreceğine dair bahisler oynarken Diane Broen'un bir kavgaya girişini izlemek büyüleyici görünüyordu. Yine de, Megan ve Braden onu kavgadan uzak tutmaya çalışıyorlardı.

Aslında, delilikti.

İlk başta onu ve insan infazcı Diane Broen'u kaçırmaya niyetli görünen Irklar, şimdi Büro Irkları'nın çalışıyor gibi görünüyorlardı. Hatta Diane'in kazanması halinde kendilerinin ödülü almadan çekip gidecekleri vaadiyle bahsi teşvik etmişlerdi Toplamak için para almışlardı.

Yani, Liza'nın kendisi.

Bir Dragoon'un içine itilene kadar izledi ve daha fazlasını göremedi. Lanet olsun onlara, artık bir çocuk değildi ama ona tam olarak böyle davranılıyordu.

Sahne kaybolduğunda, dönüp öne doğru baktı, sessizliğini korurken kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu.

Kulak kanalına gizlenmiş olan kulaklık sessizdi ve Cullen'in sonunda devre dışı bırakılmıştı. Götürüldüğü yere varıncaya ya da ağın ajanları onu bulana kadar tekrar etkinleştirilmeyecekti. takip ederken gözden kayboldu.

O zamana kadar başınaydı.

Sıkıca yutkunarak, yanında oturan büyük Breed ile arasına bir santim daha mesafe koymaya çalıştı.

Stygian Black. Söylentilere göre biraz yalnız bir kurtmuş.

Cullen'ın elde etmeyi başardığı bilgiler. Bir Kurt Irkı sadece gizli Irk laboratuvarlarını ve/veya kayıp Irkları veya eşlerini içeren kayıp vakaları üzerinde çalışmıştır.

Rapora göre, başkalarıyla iyi geçinen bir Irk değildi. Ve yoluna çıkan bir adamı ya da bir Irkı, ona bakmak kadar kısa sürede öldürebilecek biriydi. Yine de yıllardır Irk İşleri Bürosu ile çalışıyordu ve bunu öldürmeden yapıyordu. herhangi biri.

Bu Jonas Wyatt'ın bir komutan olarak becerisinin bir kanıtı mıydı yoksa

sadece komuta ettiği Irkların bir parçası olan hayvan genetiği üzerindeki kontrolü mü? Hangisi olursa olsun, bunu yapabiliirdi. Hayvanı bu adam kadar yüzeye yakın olan bir adamla çalışma becerisine hayran olmaktan başka bir şey yapamadı.

Hâlâ orada oturduğundan emin olmak istercesine birkaç saniyede bir bakışlarını ona çeviriyordu. Onu kendisini izlerken her yakaladığında siyah gözleri eğlenceyle parlıyordu. Onu her yakaladığında gözlerinin kasıtlı olarak egzersiz sütyeninin üzerinde yükselen göğüslerinin üst tepelerine kaymasına izin verirdi.

Bakışlarının bir kez kendisini kıstırdığını hissettiğinde, başını çevirdi ve kirpiklerinin perdesinin ardından ona baktı. Gerçek şu ki ona baktığını söyleyebiliyordu ve hareket eden tek şey gözleriydi, belirgin bir şekilde rahatsız ediciydi. Her bakışta göğüs uçlarının daha da sertleşmesi onu daha da rahatsız ediyordu. Bir erkeğe, herhangi bir erkeğe karşı böyle bir tepki vermek, özellikle de bir Cins'le uğraşmak istediği bir durum değildi.

"Rahat mısın?" sesi ilkel, erotik bir törpüyle gümbürdedi ve kadının omurgasında bir ürperti yarattı.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı.

Klitorisinin hassas eti ilgiyle karıncalanırken sinir uçlarında dolaşan sıcaklıktan belirgin bir şekilde rahatsız oldu.

Ona kalırsa, bu yanlış adam ya da ırktı ve böyle bir çekim için yanlış zamandı.

"Kucağıma oturabilirsin," yavaş bir gülümsemeyle ve sert, kaslı bir kalçayı okşadı. "Bir sürü yer var."

Oh, kahretsin-

Bu soru söz konusu olduğunda asıl sorun, onun çok ama çok fazla baştan çıkarılmış olmasıydı.

"Hayır, teşekkür ." Başını öne doğru sallayarak ön koltukların arasından yolun ötesine baktı.

"Sizi ağırlamaktan büyük mutluluk duyarım." da yaklaşarak bu sözleri kızın kulağına fısıldadı.

Oh, bahse girerim yapardı.

"Hayır." İkinci kez "teşekkür ederim" diyecek nefesi yoktu.

Tüyleri diken diken oluyor, omurgasını yırtıyor ve yemin etti, karnının alt kısmı cızırdıyordu. Teni ısınıyor, meme uçları hassaslaşıyor ve dokunma ihtiyacı etinin hemen altında bir sızı gibi hissediyordu. Nasıl yatıştıracağını bilmediği bir sızı... Çünkü onunla yatmanın tamamen tavsiye edilebilir bir şey olduğunu düşünüyorsa lanetlenmişti. Onu.

Ama evet, onunla yatmak istiyordu. Onun kendisine dokunmasını, sarılmasını, şimdiye kadar inkar etmeyi başardığı şeyi kendisine vermesini istiyordu

Kendisi. Bir erkekle ya da bir Cinsle aynı yatağı paylaşmak ve cinsel açıdan şimdiye kadar hiç ilgi duymadığı her şeyi öğrenmek.

Peki neden şimdi?

Bırakın bir Cins'i, hiçbir erkeğe karşı böyle bir tepki vermemişti.

Adam koltuğuna geri oturduğunda, kadın ona baktı ve yutkundu. Görünmez bir örtü gibi etrafını saran saf ham güç izlenimiyle derinden etkilendi.

Daha önce gördüğü diğer tüm ırklardan daha koyu tenli olan bu adamın, haydut bir siyah Kurt ile bir vudu rahibesinin DNA'sını taşıdığı söyleniyordu ve teninin koyu bronz tonu onu yansıtıyordu. İkisi de.

Gözleri gece yarısı kadar siyahtı ve zaman zaman küçük mavi noktalar gibi görünüyordu. Çenesi o kadar sert, o kadar kibirli ve vahşice yontulmuştu ki, onun cehennem kadar inatçı olacağını biliyordu.

Yüksek elmacık kemikleri, güçlü, kemerli kaşları ve uzun, kalın siyah kirpikleri onu kıskandırıyor.

Teni onu büyülemişti. En güçlü bronzluktan bile daha koyuydu ama siyah değildi. O kadar koyu, o kadar koyu bir toprak tonuydu ki, içinde bulunduğu toprağın sıcaklığını ve canlılığını taşıyıp taşımadığını merak etti.

ona hatırlattı.

İsim, *Stygian Black*; bu isim ona uyuyordu.

Siyah gözler, ceviz kahvesi et, güç ve kuvvet havası.

Kahretsin, onun yine kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Omuzları karıncalanıyordu.

Gözlerini kısarak yukarı baktı, ters ters baktı-

Sakıncası yoksa bir kez daha bakmadan da yapabilirdi. Eğer adamın ona baktığı gerçeğiyle daha çok ilgilenmeye başlarsa göğüslerinin üst kıvrımlarını-

Braden'ın sürücü koltuğundan boğazını çıkardığı ses, sürücü tarafındaki camı bir inç kadar aşağı kaydırduğunda öfkeli utanç yüzünü lekeliyordu. Muhtemelen tüm vücudunu boyuyordu, lanet olsun.

Dudaklarını düzleştirerek onu tekmelemeyi düşündü, ama adam Breed'lerin görev üniformalarıyla giydikleri o lanet siyah botları giyiyordu. O kadar sert olduklarını okumuştı ki, yılan ısırığı bile hatta onları delip geçecekti. Ayağının kaval kemiğine çarptığını hissedeceğinden bile şüpheliydi.

Gülümsedi.

Piç kurusu.

"Beni rahat bırak." Uyluklarını tahrik edici kırırtılara karşı kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından geçirerek, kapıyı açmanın ve onu hareket halindeki araçtan dışarı itmenin bir yolu olup olmadığını merak etti.

"Seni nasıl rahatsız ediyorum?" diye mırıldandı.

diğer tarafındaki Breed'in kıkırdamasına neden olan masumiyet.

Keşke birkaç yıl daha eğitim almış olsaydı. O araç- Fırlatmak Cullen'ın gerçekten iyi bir ; belki de onu kendisine öğretmesi için ikna edebilirdi.

Stygian gibi bir adamla fiziksel bir çatışmaya girdiğinde tek umudu kaçmaktı.

Ve bu Irktan kaçmak için yeterince uzağa ya da yeterince hızlı koşamayacağını hissediyordu.

Gözlerindeki ifadeden kaçmanın bir seçenek olmadığı anlaşıyordu.

Hayır, bir Cins, aksi yönde bir emir verene kadar onun yerinde durmasını beklerdi.

O öyle düşünmüyordu.

Ön pencereden dışarı bakmak için arkasına dönen Liza kollarını göğüslerinin altında sıkarak ona bakacak bir şey verdi. Ya da üzerine salya akıtacak bir şey, diye düşündü. Kesinlikle bir köpek gibi davranıyordu.

Evet, spor göğüslerini dolgunlaştırdığını ve karnını çıplak bıraktığını biliyordu. Koşu pantolonunun biraz dar olduğunu ve altına külot giymediğini de biliyordu.

Ama o da bunu biliyormuş gibi davranmak zorunda mıydı?

Çünkü bakışları üzerinde her gezindiğinde etine bulaşması rahatsız ediciydi. Buna ihtiyacı yoktu. Bu ihtiyacı olan son şeydi. Bir Irka ilgi duyması planlarını tamamen altüst edebilirdi ve şu anda buna gerçekten ihtiyacı yoktu.

Sağa doğru sert bir dönüş, kendini toparlayamadan onu ona doğru fırlattı. Adamın kolu anında kızın etrafına dolandı, ön kolunun güçlü ve çıplak eti kızın alt koluna değdiği yerde tenini ısıtırken, eli hızla kalçasını kavradı.

Koltuğunun kenarına tutunup ona bakmayı reddederken yutkunmak zorunda kaldı.

Irkların gerçek vücut kılları olmadığını duymuştu. Sahip oldukları şey, daha çok ince bir postu andıran küçük, neredeyse görünmez tüylerdi.

Artık buna inanıyordu.

Bunu hissedebiliyordu.

Görünmez, ipeksi tüylerin her biri dokundukları her yerde aşırı hassas tenini okşuyordu.

Desert Dragoon, otele giden daha düzgün yola varana kadar engebeli arazide sekti ve neyse ki durdu
Her saniye onu kendine doğru itiyordu.

Ne yazık ki, kolunu çıkarması için onu zorlayacak hiçbir şey yapmadı. Etrafını saran o güç ve kalçasını kavrayan parmaklar olmasaydı, araç otelin arka girişinde gıcırdayarak durduğunda sürücü koltuğuna fırlayacaktı.

Irklar dışarı yığıldı. Stygian Black Liza'yı araçtan indirdi.

Sonra, iri yarı bedenler tarafından çevrelenerek bir asansörün girişine doğru itildi. Birkaç saniye içinde, sadece Irklar için ayrılmış olan güvenli beşinci kata çıktı.

Açıklamalar şimdi gelecek mi?

Öyle olsalar iyi olur. Son duyduğuna göre, Irklar adam kaçırmamanın yasal sonuçlarından muaf değil. Fedailerin patronu Jonas Wyatt'ın bazı cevapları olsa iyi olur.

Ve onun orada olmadığını fark etmedin mi?

Bunun yerine, Breed'lerden oluşan bir ekip, elektronik böcek dedektörleriyle yerlerini almıştı.

Stygian ekip üyelerinden birinden cihazı alıp sırtarak ona dönmeden önce onu getiren ekibin her bir üyesi iyice tarandı.

"Bitir artık şu işi," diye emretti, kollarını kaldırıp beklerken hayal kırıklığı vücuduna yayılıyordu.

Kulaklık ve deri küpelerinin Cullen'in emin olduğu tespit edilemez olması için dua etti.

"Bugün testysin, değil mi?" Stygian kürek şeklindeki aleti vücudunun üzerinde gezdirmeden önce sırttı.

"Sahip olduğunuz onca teknolojiye rağmen bu kadar eski elektronik cihazlarla çalışmayacağınızı düşünürdünüz." Yirmi yıllık cihaza şüpheyi baktı.

"Görünüşün seni yanıltmasına izin verme," diye mırıldandı asasını kızın başında gezdirirken.

Kulağının dibinde durakladığında kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Bir saniye sonra cihaz tekrar hareket etti ve diğer tarafta da durakladı.

Tanrıya şükür Cullen, Breeds'in yanındayken kulaklıkları tamamen uygulamasını başlatmıştı.

Ona küçük, çapkın bir göz kırparak döndü ve şaşırtıcı bir şekilde kapıya doğru yürüyüp süiti tamamen terk etmeden önce cihazı yanındaki Irk'a uzattı.

Liza sorgulayarak Megan'a döndü. "Nereye gidiyor?"

"O bağımsız güvenlik gücünün bir parçası," diye cevap verdi Megan, koyu kahverengi bakışları eğlenerek. "Güven bana, geri dönecek."

Ona güvenmek mi? Bir zamanlar, yıllar önce, Megan Fields'a hayatı pahasına güvenmişti. Şimdi ise güvenmek o kadar kolay değildi. O bir Irk eşiydi ve bir Irk eşi olduğu için, ilk düşüncesi arkadaşlarından ve hatta birçok alanda ailesinden ziyade Irk topluluğuydu.

Ona güvenmek mi? Herhangi güvenmek mi?

Liza odadaki herkesin sert bakışlarına ve hazır duruşlarına bakarak etrafına bakındı.

Gerçekten öyle düşünmüyordu.

Bağlantı odasına adım atan Stygian, duvardaki monitörlere bakarak Bayan Liza Johnson'ın yer değiştirmesini izledi rahatsız oldu ve teslim olmuş bir ifadeyle etrafına bakındı.

Jonas'a döndüğünde önce şaşırdı. Her zaman öyleydi, Irk İşleri Bürosu'nun sert mizaçlı, acımasız, çıkarıcı müdürünü ne zaman kucağındaki fazla narin bebeği görse kendisininmiş gibi kabul etti.

Amber onun göğsüne doğru kıvrılmıştı, narin ve . Normalde parlak mavi gözleri kapalıydı, değişiklik olsun diye yumuşak ve rahat nefes alıyordu.

Bebeğin acısını hissetmediği nadir anlardan biriydi. onun . Şimdilik, son iki yılda yaşadığı cehenneme rağmen huzurluydu.

Jonas ona, "Sesini alçalt ve onu rahatsız etme," diye güvence verdi.

Elini silerek, yüzünü buruşturmadan önce hayal kırıklığını geri itti. "Saldıracaklarını bildiğimiz gibi saldırdılar."

Jonas başını salladı, cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Malcolm'un ekibi, onun öldüğünü düşündükleri anda harekete geçti. korumasız," diye mırıldandı Stygian onu yakından izlerken. "Ben

gelen raporları dinliyordum. Bu arada Lawe ve Diane iyiler. Şu anda otele geri dönüyorlar ve önümüzdeki beş dakika içinde ortaya çıkacaklar."

"O zaman onun kışını tekmeledi?" Stygian kendini beğenmiş, hain Malcolm'u düşünürken sırıtarak sordu.

"Hiç şüphe var mıydı?" Jonas sırıttı. "Büro'ya çok iyi bir eklenti oldu, gerçi Lawe bu işten kesinlikle çekildi. müdür yardımcılığı pozisyonu."

Bu gerçekten sürpriz olmadı.

Jonas'ın dudakları gerilirken, "Lawe tarlayı tercih ediyor ve artık bunu paylaşacağı bir arkadaşı var," diye onayladı.

Müdür, Lawe Justice'in müdür yardımcılığı pozisyonunu alacağından emindi.

Lawe'u tanıyanlar daha iyi bilirdi.

Jonas monitöre baktı ve düşünceli bir şekilde Liza'yı izledikten sonra mırıldandı: "Bayan Johnson da yalnız değildi, değil mi?"

Stygian bu yorum karşısında homurdandı. "O kız asla yalnız değildir. Evden çıktığı andan itibaren her sabah olduğu gibi kışında iki gölge vardı ve ikisi daha geride yatıyordu. Ve Çok iyiler. Her zaman çok iyiler. Ve orada olduklarını biliyordu."

Jonas başını çevirdi, kaşları bu bilgi karşısında merakla kalktı. "Gerçekten mi?"

"Aynen öyle," diye . "Buna ek olarak, onun bir O narin, küçük kulağında tamamen gözden uzak bir yerde duran devre dışı bırakılmış kulaklık ve üç deri küpesi. Her iki kalçasında ve sol omzunda birer tane."

"O zaman gölgeleri arkadaş canlısı mı?" Jonas sandalyesinde dikkatle arkasına yaslandı pahalı ayakkabılarından birini sehpanın üzerine koyarak, en ufak bir hareketin bile yeni yürümeye başlayan çocuğunu rahatsız etmemesini sağladı.

. Bir eli boynundaydı, diğeri Yanağının altında. Giydiği yumuşak pembe-beyaz fırfırlı elbise, Jonas'ın göğsüne yasladığı siyah gömlek ve omuz kılıfıyla çelişkili görünüyordu.

"Gölgeler dost canlısıdır." Stygian başını salladı. "Onunla onlar arasında düşman var." İcini çekti. "Geçen sabah işe giderken gördüklerim Dog'un ekibinden değil. Ama bunu zaten biliyorduk."

Jonas yavaşça, ritmik bir şekilde kızının sırtını ovarken başını salladı. Jonas'ın orada bulunmasının, umutsuzca hayaletleri aramasının nedeni oydu.

"Neyimiz var, Stygian?" sordu çenesinin altına sıkışmış minik kafaya bakarken.

Kızın bir zamanlar kahverengi olan ve hafifçe kıvrılan saçları artık üç renkliydi. Altın sarısı ve gün batımı kırmızısı bir zamanlar koyu olan Sanki doğa, çocuğun saçının ne renk olacağına henüz karar vermemiş gibi kahverengi teller.

"Biliyorsam ne olayım." Stygian kabaca nefes verdi. "Yine de birileri için önemli biri, hem de çok önemli. O ve ev arkadaşları, Claire ve Chelsea Martinez."

Jonas yumuşak bir sesle, "Kuzenler," dedi.

Stygian başını salladı. "Malachi'nin eşine yapılan saldırıdan önce sadece Liza Johnson ve Claire Martinez bu sahipti. Chelsea kendininkini kız kardeşinin saldırısından sonra aldı."

Jonas, "Liza bu sabah yemdi o zaman," diye önerdi.

Stygian başını salladı. "Braden ve Megan onu Dragoon'a götürene kadar kulaklık aktifti. Araca girmeden önce bağlantısı kesildi ve o zamandan beri tekrar aktif hale gelmedi."

"Frekanssı henüz kilitlemediniz mi?"

Stygian tekrar başını salladı. "Jammer'ı üzerinden almadan önce bunu başardık. Bağlantıları önümüzdeki birkaç saat boyunca kesilmiş olmalı."

Jonas, "Bırakalım da bir süre beklesin," diye önerdi. "Bakalım gölgeleri tekrar ortaya çıkacak mı? tespit etmek istiyorum."

"Sence onu burada yeterince uzun süre tutarsak harekete geçerler mi?"

Jonas böyleydi işte, bir şeyin peşindeyken cehennem gibi manipüle eder ve hesaplar .

Ya da birini.

Bu vakada, iki kadının ve iki Bengal cinsi köpeğin peşindeydi. İki kız on iki yıl önce kaybolmuştu ve birçok kişi ölmüşlerdi.

İki Irk'tan birinin hayatta olduğunu ve laboratuvar teknisyenleri ve bilim adamlarını öldürerek gizli bir operasyon yürüttüğünü biliyorlardı. ilaç şirketi Brandenmore Research'ün deneysel laboratuvarları.

"Bir hamle yapacaklarını sanmıyorum." Jonas gülümsedi. "Unjam the iletim, tekrar aktif hale geldiğinde arkadaşlarına kadar takip edelim ve ne bildiklerini görelim."

Stygian'ın kaşları çatıldı. "Bağlantı sıkıştığında onu terk etmiş olabilirler. Bu normal bir prosedür gibi görünüyor."

Jonas, "Ama yer belirleme etiketlerini de bloke ettik," dedi. "Sizin için önemli olsaydı ne yapardınız?"

Çenesini sıkkan Stygian, kadın önemli olsa da olmasa da ne yapacağını çok iyi biliyordu. O bir kadındı ve bir görevin parçasıydı. Hayatta olup da çekip gidecek gerçek bir Cins yoktu.

Gerçek bir Irk, sadakat ve onur duygusu Konsey Irklarınıninkinden daha fazla olan, insan suçlularinkine daha yakın olan bir Irktı.

Honor Roberts, Fawn Corrigan Bengaller Judd ve Gideon'un genetik çoğu da tam olarak buradan geliyordu. Stygian Jonas'ın yapacağı seçimle ilgili sorusunu düşündükten sonra nihayet "Ben bir Cinsim," dedi. "Onun gölgeleri insan. Onlar vahşi kartlar."

Konsey Çakalları Irktan çok insandı, sadık olmaktan çok paralı asker ve acımasızdı.

Konseye sadık Irklar en titiz ya da en güvenilir olarak bilinmezdi. Irk topluluklarının baş belasıydılar ve her ne pahasına olursa olsun onlardan kaçınılırdı.

Ya da Konsey onları gönderene kadar. Bu durumda, Irk topluluklarıyla ilişkili her türlü Irk, onlarla hedefleri arasına girdi.

Bu kez Stygian, Konsey'in amacının Irklar'inkiyle aynı olduğundan emindi: bir zamanlar Melezler'in elinde bulunan dört kurbanı aramak. ilaç devi Phillip Brandenmore'un gizli bir genetik ve tıbbi deney laboratuvarında.

"Joker olsun olmasın, birilerini koruyorlar," diye karşı çıktı Jonas. "Hapsetmiyorlar ya da yakalamaya veya kontrol etmeye çalışmıyorlar. Gölge ediyorlar ve koruyucudurlar. Aradaki fark bu."

Stygian kollarını göğsünde kavuşturarak yönetmene ters ters baktı. Jonas'ın insanlar söz konusu olduğunda inanılmaz derecede saf görüldüğü zamanlar oluyordu, ki bu da Cins'in soğukkanlı manipölasyon taktikleri düşünüldüğünde şaşırtıcıydı.

Jonas ona gülümsedi. "İnfazcıların elindeki videoları gözden geçir Gölgelerinden yapılmış," diye önerdi. "Onlar kelimenin tam anlamıyla öyle ve orada olduklarını biliyor. Onlarla sık sık o lanet olası kulak bağlantısı aracılığıyla iletişim kuruyor ve bu iletimin diğer tarafında kim varsa ona karşı sevgi besliyor."

"Videoları izledim," diye Stygian.

Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama Jonas haklı olabilirdi.

"Sen çok iyi bir komutansın Stygian," dedi Jonas. "Ama yapmayı sevdiğin yalnız kurt olayı insanları anlamana yardımcı olmamış."

"Kim ister ki?" İnsanlar onun pek de tercih ettiği türden bir arkadaş değildi.

Büro'ya gelmek için kolay olmamıştı ama ekibi çiftleşmeye ve yerleşmeye başladıktan sonra Stygian kendini bir yol ayrımında buldu. Kendisine önerilen yollar tam olarak tercih edeceği yollar değildi.

Yeni bir ekip kurun ya da Jonas'ın önerdiği pozisyonu kabul edin ve halihazırda eğitilmiş ve sadece bir komutana ihtiyaç duyan bir ekibe komuta etmek

onlara rehberlik etmeye istekli miydi? Onlar tanıdığı, en az bir kez birlikte savaştığı ve güvendiği ırklardı. Ama Birlikte savaştığınız, tanıdığınız ve durum ne olursa olsun güvenebileceğiniz ekiple hiçbir şey aynı değildi.

"Onları anlamalısın," diye uyardı Jonas Amber kıpırdandığında, çocuksu bir hoşnutsuzluk mırıltısı duyuldu

dudaklarını büzmüş.

Stygian'ın bakışları küçük kıza kaydı. Herhangi bir acı yaymıyordu ama bir şey onu rahatsız ediyordu.

Jonas kızın narin sırtını devam etti, bakışları kız pozisyon değiştirdiğinde ortaya çıkan küçük yüze kilitlendi ve göğsüne doğru uzandı. Baş, istediği pozisyon için manevra yapmayı bitirmeden önce onun kolunun kıvrımına uzandı.

Yönetmenin dudaklarını büken gülümseme son derece şaşırtıcıydı. Saf bir şefkat.

Jonas yumuşak ama kararlı bir sesle, "Bu toplantı sona ermiştir," dedi. "Onun yanına dön, onu meşgul et. Bağlantı yeniden etkinleştirdiğinde onunla buluşacağım. Bakalım arkadaşları gerçekte ne aradığımızı öğrendiklerinde neler olacak."

"Bu iyi bir fikir mi?" Stygian şüphelendiği düşmanına hiçbir zaman bilgi veren biri olmamıştı.

Jonas ona, "Nasıl olsa onlara söyleyecek," diye hatırlattı. "Bu şekilde, iletinin kaynağına kadar izini sürebilir ve kimliğini tespit edebiliriz.

Gölgeler. Bu, onu neden takip ettiklerini ve neden onlarla birlikte çalıştığını anlamamıza yardımcı olabilir."

"Onların sadece arkadaş olabileceklerini düşündün mü? Onun için endişeleniyor musun? Aynı paranoya ve kaynaklara sahip arkadaşlar var mı?" Jonas'ın arkadaşı ve eşi Rachel Broen-Wyatt, süitin yatak odasına açılan açık kapı çerçevesinden içeri adım attı.

Ahşap çerçeveye yaslanmış, bir elini kot pantolonunun cebine sokmuş, diğerini ince kalçasına dayamış, bakışları karşıdaki adam ve çocuğa yerleşirken yüz ifadesini sevgi kaplamıştı. Oda.

Hiçbir İrk var olan saf, ruhun derinliklerindeki sevgiden şüphe edemezdi.

çiftin arasında. Oda birdenbire onun gücüyle kokmaya başladı. Şehvetli ama saf, masum ama erotik duygular İkisi arasında neredeyse Stygian'ın rahat edemeyeceği kadar yakın bir ilişki vardı.

"Merhaba, Stygian." Rachel oturduğu yerden doğruldu ve yavaşça odaya doğru ilerledi. "Gördüğüm kadarıyla bir kez daha

Jonas'ın ." Sesinin alaycı tonuna rağmen saf gurur onu sarmıştı.

"Öyle görünüyor," diye kabul etti, aniden ne yapacağını bilemez bir halde.

Ellerini görev pantolonunun ceplerine sokarak sabırsızlıkla kadının odayı geçip kocasına gitmesini bekledi ve sonra eğilerek Onu.

Jonas'ın eli kalkıp parmakları yanağını ve boynunu kavrayacak şekilde yayılırken saçları yüzüne dökülerek selamlama öpücüğünü gizledi.

Stygian bu kokuyu eşler arasında paylaşılan en derin duygularla ilişkilendirmeyi öğrenmişti. Yine de Jonas ve Rachel'in paylaştığı şey, on yıl boyunca çiftleşmiş çiftlerinki kadar derindi.

Sadece birkaç yıl sonra böylesine derin duygular hissetmek nadir görülen bir şeydi.

Öpücük sadece saniyeler sürdü. Gerçek bir selamlaşma öpücüğüydü ama ikisi arasındaki bağlılığın etkisi Stygian'ın tüylerini diken diken etti.

Omurga.

Biri olmazsa diğeri de yok olur, diye düşündü ve böyle bir şey gerçekleşirse, ikisi arasında beşikte yatan bebek için dehşet verici olurdu.

Sonra anne geri çekilip dikkati Jonas'ınkiyle birleşerek çocuğa yöneldiğinde, Jonas'ın ürperen bir önsezi hissetti.

Amber uyanmıştı ve ikisi arasında paylaşılan sevgi aniden saf duygulardan oluşan bir çembere dönüşmüştü.

Bunda şehvetli ya da erotik hiçbir şey yoktu. Ruhun ötesine geçti. Yine de Stygian ilk kez Jonas'ın küçük kızın hayatı için verdiği savaşı kaybetmesi halinde karşılaşacağı şeyin büyüklüğünü hissedebiliyordu.

"Anne, babam şarkı söylüyor." Amber Jonas'ın kollarında geriye doğru uzandı ve Jonas'ın kendisine saklamasını tercih edeceği bir sırrı açıkça söyledi. "Babam çok güzel şarkı söylüyor, anne."

Rachel doğruldu ve eşine bakarken kahkahası sevgi doluydu. "şarkı söylüyor, değil mi?" diye sordu küçük kıza. "Babam ne söylüyor Amber?"

"Ah, Rachel-" Jonas'ın ses tonunda belirgin bir eğlence vardı.

"Da sing bad cotie go bye-bye." Amber güldü, belli ki büyük bir sır verdiğinin farkındaydı. "Ba' cotie go bye-bye, boom boom," Jonas kahkahalarını tutmaya çalışırken ve Rachel ona sahte bir öfkeyle bakarken aniden şarkı söylemeye başladı.

"Jonas, kendinden ," diye onu azarladı ama ses tonunda öfke yoktu. "Amber'a şefkatli ve nazik olmayı öğrettiğimizi sanıyordum."

"Adil olmak gerekirse, buna onların acılarına son vermek deniyor." Jonas

güldü ve küçük kızı minyon annesine teslim etti. "Snitch," diye suçladı küçük kızı, ama gülümsemesi ve ses tonu hiç de öyle değildi ama azarlayıcı.

"Babam bana 'kaşıntı' derdi, anne," diye alaycı bir şekilde suratını astı Amber,

Yine de mavi gözleri çocuksu bir kahkahayla parlıyordu, kolları annesinin boynuna dolanırken babasına döndü. "Bana 'kaşıntı' deme, baba." Ona küçük bir parmak salladı, açıkça onun hareketlerini taklit ediyor.

Jonas bu çocukça emir karşısında kıkırdadı ve ayağa kalkıp kızın yanağından bir öpücük çaldı. "O zaman babamı ispiyonlama," diye uyardı onu, sesindeki kahkaha bir başka sürprizdi.

Stygian, Jonas'ın bakışlarında kahkaha görmeyi bırakın, sesinde bile kahkaha duyduğunu hatırlarsa lanetlenirdi.

", ispiyoncu, seni yıkayalım ve akşam yemeği için giydirelim. Sen ve baban bu akşam yemek kavgasından kaçınabilir misiniz? O havuçları temizlemek Erin için hiç de kolay değildi..."

Sesi kesilip Amber'ın kahkahası belirsizleşirken diğer odaya doğru ilerlemeye devam etti ve Stygian kahkahayı itiraf etmek istediğinden daha fazla özledi.

O şefkat anı, aile yakınlığı neredeyse Stygian'ın dayanabileceğinden daha fazlaydı. Ve o anda, diğer odada bekleyen genç kadın aklına geldi.

En yumuşak ipek gibi bir ten; en tatlı, en yumuşak gri gözler; ve bir keşişi baştan çıkaracak bir vücut. Spor sütyeninin altına hapsedilmiş dolgun göğüsler, hafifçe yuvarlatılmış kalçalar ve sıkı uyluklar. Dudakları

En ufak bir şehvetli somurtma ve en sabırlı Irkı bile test edecek bir öfke.

Dragoon'da onun yanında olmak sadece sabrını değil, özdenetimini de sınamıştı. Vücudunun diğer kısımlarına geçmeden önce o tatlı dudakların tadına bakmaktan başka bir şey istememişti.

Jonas eğlenerek, "Şehvetini kontrol et Kurt, yoksa onun senin eşin olduğunu düşünmeye başlayacağım," diye mırıldandı.

Stygian kaşlarını çatarak ona baktı. "Lanet olsun, bir Cins çiftleşmekle suçlanmadan artık azamıyor bile."

Jonas'ın dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. "Doğru, Wolf. Çok doğru."

Sonra monitörlere başıyla işaret etti. "Oraya git, dikkatini biraz dağıt. Bağlantı tekrar aktifleştğinde, geri kalanınıza katılacağım. Diğerlerinin ondan uzak durmasını sağlayın çünkü taktığı deri etiketleri, Breed vücut ısısına ulaştığında her şeyi kapatacak şekilde programlanmıştır. tespit edildi."

Irkların vücut ısısı bir veya iki derece daha yüksekti ve doğru programlandıkları takdirde bazı elektronik cihazların çok daha kolay hale getirmiştir.

Stygian başını salladı, döndü ve genç kadının beklediği oturma odasına yöneldi.

Ve dua etmeye başladı-

Onun eşi olmaması için dua . Onun eşi olması için dua ediyordu. Ve onu hayatta tutabilmek için dua ediyordu.

• BÖLÜM 2 •

Jonas Wyatt'ı beklemek zorunda kalan Liza, beklemenin hoşlandığı şeyler listesinde üst sıralarda yer almadığını itiraf etti.

Ve Irk İşleri'nin büyük kötü müdüründen başkasıyla yüz yüze gelmeden önce yaklaşık bir saat beklemek de yardımcı olmadı.

Onunla daha önce tanışmadığından değil. Tanışmıştı.

Sadece hiç böyle olmamıştı.

Ve kesinlikle Kurt ve Çakal sürülerinin Alfalarının yanı sıra Kedigillerin lideri ve Irk topluluklarının tanınmış sözcüsü Callan Lyons'un yarım düzineden fazla kişiyle birlikte arkasından girmesiyle değil Irklar.

Oda aniden çok küçük göründü; etrafındaki hava erkek testosteronu ve baskın güçle çok kalın ve ağırdı.

"Bayan Johnson," diye selamladı Jonas onu, oturduğu yerden kalkarken ve Jonas onun önüne geçerken. "Yardımaınıza ihtiyacımız var."

Ayağa kalkarken Liza'nın çenesi öfkeyle gerildi. "Benim yardımımından daha fazlasına ihtiyacınız var ve birkaç iyi avukata ihtiyacınız olacağı da kesin."

Bu konuda gerçekten mutlu değildi. Cullen ve Reeve'ın yorumlarından anlaşıldığına göre, onlar da çok öfkeliydiler. Aslında Liza'yı takip etmekte olan Coyote askerlerinden oluşan ekip tamamen ortadan kaybolmayı başarmıştı.

Reever odadaki erkeklerin kısırlaştırmakla tehdit etmişti bile. Jonas onları bizzat hadım etmekle tehdit ediyordu.

Jonas, sanki bu ona borçlu olduğu bir lütufmuş gibi, "Az önce hayatını kurtardık," dedi.

O öyle düşünmüyordu.

"Sizinkiler onu tehlikeye attı," diye tersledi. "Sana şimdi söyleyeyim-" Diane Broen, Lawe Justice ve Rule Breaker'ın her biri bir anda Jonas'ın elinin hızla havaya kalkmasıyla dikkati dağıldı. kendileri de hızlı ve susturucu bir hamle yaptılar.

O ve Jonas kapişırken odayı arıyorlardı ve şimdi lüks oturma odasının çeşitli noktalarından küçük elektronik cihazlara benzeyen şeyleri kaldırıyorlardı.

Dinleme cihazları.

Oda dinleniyordu.

Jonas, Diane'in kendisine uzattığı cihaza baktı, ifadesi yavaş yavaş keskin, buz gibi hatlara dönüşüyordu.

Birisi süitine dinleme cihazı yerleştirmeyi başarmıştı. Eşinin ve çocuğunun güvenliğini ve emniyetini ihlal etmişlerdi.

Sinyal, kendi kablolu cihazlarını sırtlamış ve onlara ihanet etmişti.

Ve Jonas'ın bunun ne kadar zamandır odasında olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Ya da Gideon Cross'un onları oraya sokmayı nasıl başardığını bir kenara bırakın, daha fazlası varsa bile.

Siktiğimin Bengal piçi! Artık Jonas'ın hayatının her alanına musallat olan bir hayalet gibiydi.

Lawe'a dönerek elini kaldırdı ve işaret parmağıyla yavaşça bir daire çizerek tam kapsamlı bir elektronik karartma, beyaz gürültü ve sinyal bozma teknolojisini gösterdi.

Ne yazık ki bu durum, Ms.

Johnson ve koruyucuları, ancak ailesinin güvenliği Bengal Irkı'nın olası manipölasyonlarından daha ağır .

Gideon Cross az önce çıtayı yükseltmişti.

Jonas anda dönüp Liza Johnson'a baktı ve onun korkusunun kokusundan bir şey daha öğrendi.

Koku alma duyusu standartların üzerindeydi. Yaratılmış en güçlü duyusal Irklardan biri olduğuna inanılıyordu.

Eğer daha güçlü bir Cins varsa, o zaman bunu açığa vurmuyorlardı.

Ve bu kadının DNA'sında kokusunu aldığı şey onu yavaşça gülümsetti.

Oyun daha yeni başlıyordu.

Kolay olmayacaktı ve kendi kişisel kurallarını çiğnemeye çok yaklaşıacaktı ama yapılması gerekeni yapmak zorundaydı.

Sadece iki genç kadın ve iki Bengal cinsi için değil Canavar Brandenmore'un yarattığı serumdan etkilenen Jonas'ın kızı için de aynı şey geçerliydi.

Eşinin doğurduğu ve kendisininmiş gibi korumasına verdiği o tatlı masumiyet parçası için.

Amber için bunu zorundaydı.

Liza Irk'ın dudaklarından geçen gülümsemeyi ve sıvı cıva gözlerinin beklentiyle nasıl parladığını izledi.

Sonunda avını bulmuş bir avcıya benziyordu.

Omurgasını bir korku ürpertisi sardı ve yaklaşan panikle midesini sıkıttı.

"Dediğim gibi, yardımınıza ihtiyacımız var," diye tekrarladı, buz gibi, acımasız gülümsemesi kadının içinde yükselen paniğe çarpıyordu.

"Ve karşılığında, biz de

Sizi kaçırmaya kararlı adamlardan korunduğunuzdan emin olun."

Başta onu yalnız bırakmış olsalardı, o adamların kim olduğunu öğrenebilirdi.

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve Irklarla dolu odaya ters ters baktı. Stygian'ın ona yaklaştığını ve koruyucu bir duruş sergilediğini fark etmemişti.

Gözlerinin Stygian'a doğru kayması bir gösterge sayılırsa, Jonas'ın da bunu fark ettiği anlaşılıyordu.

Hiçbir şey yapmak istemediği bir Irk'a duyduğu ilgiyi gizlemeye kararlı olan Liza kibirli müdüre dönerek dikkatini Jonas'a yöneltti.

"Gördüğüm kadarıyla Müdür Wyatt, kendinizi korumak için yapabileceğiniz tek şey bu," dedi soğukkanlılıkla. "Beni buna inandıracak şey

Beni korumak için her şeyi yapabilir misin?"

Bakışları tehlikeli bir şekilde parlarsa da dudakları bir parça eğlenceyle kıvrıldı.

"Oldukça iyi iş çıkardığımıza inanıyorum," dedi. "Adamlarımızdan hiçbirini kaybetmedik ve öldürülmeyenlerin hepsini ele başardık. hem bize hem de size saldırıyor. Bana sorarsanız bunlar oldukça iyi ihtimaller."

Harika. Bu Cullen ve Reeve'ın sorgulayacağı kimse kalmadığı anlamına geliyordu.

"Ama onlar Irklara saldırmaya devam ediyor," diye belirtti. "Ve ihtimaller her zaman o kadar da büyük değil, Direktör. Haberleri oldukça sık dinliyorum."

"Haberleri dinliyorsanız, sadece Irkların Genetik Konseyi ve onlara sadık olanlar tarafından risk altında olmadığının farkında olmalısınız," dedi ona. "Zaman zaman başkalarını da hedef alıyorlar."

"Haksız yere," diye kabul etti. "Ama o olmasaydı bana saldırmazlardı."

İrk İşleri Bürosu için çalışan insan infazcı Diane Broen'a başıyla işaret etti. "Onun için geldiler, benim için değil."

O daha iyi biliyordu. O daha iyi biliyordu. Ama hedef alındığının farkında olmaması mı gerekiyordu? Bu izlenimi korumak tercih edilirdi.

"Ve işte burada yanılıyorsun." Adam ona sırtarak karşılık verdi ve Liza kendini dişlerini sıkarken buldu. Karanlıkta kalmış gibi görünmeyi ummak buraya kadarmış. "Diane sadece bir anlığına dikkatlerini dağıtmak için oradaydı, başka bir şey değil. Peşinde oldukları sendin."

Bu bilgiyi aktarmaktan fazlasıyla memnun görünüyordu.

Liza bir kez daha dikkatinin Stygian'a kaymasına izin verdi. birkaç adım . Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, siyah infazcı üniforması ve ağır botlarıyla, ensesinden geriye doğru bağladığı uzun siyah saçlarıyla iki yüzyıl öncesinden bir savaşçı olabilirdi.

Duruşunda, dik omuzlarında, kaslı vücudundaki hazır halinde bir şeyler vardı. O bir Cins değildi.

farkında olmadan yakalamak kolay olurdu.

"olmaları için hiçbir neden yok," diye karşılık verdi kendini bir kez daha yönetmenle yüzleşmeye zorlarken.

Jonas usta bir manipülatör olarak bilinirdi. Kendi infazcılarının bile entrikaları yüzünden onu cehennem çukurlarına lanetledikleri biliniyordu.

"Sen öyle düşünmezsin," diye kabul etti. "İtiraf etmeliyim ki sizi hedef almaları için hiçbir neden göremiyorum. Ama gerçek şu ki, hedef ."

Gözlerini kısan Liza, hafif bir ceket giymiş olmayı dilerken kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. Ellerini sokabileceği herhangi bir şey, bir parçasını gizlemenin bir yolunu bulabilirdi.

"O zaman hedeflerinin ben olmadığım konusunda hemfikiriz." Ortadan kaybolma isteğiyle savaşıırken omuz silkti. "Bu buradan gidebileceğim anlamına mı geliyor? Şimdi mi?"

Birden koşu pantolonunun ve üstünün yetersizliğinin farkına vardı. Göbeği çıplak kalmış, bacakları odanın klimalı soğukunda üşümeye başlamıştı. Stygian'ın bakışları bir an için Göbeğinin açıkta kalan eti birden ısındı, sanki sadece bakışları değil de elleri dokunuyormuş gibi ısındı.

O zaman kızardı. Lanet olsun.

Çünkü vücudunun kızarıp ısınan tek yeri yüzü ve boynu değildi.

Meme uçları sertleşiyor, klitorisi hassaslaşıyor, kalçalarının arasında nem toplanıyordu.

Ona verdiği tepki sadece şok edici değil, korkutucuydu da. Ve o bunun bir parçası olmak istemiyordu.

"Nedenini göremediğimi söyledim, hedef alınmadığınızı değil." Bir çocukla konuşur gibi işaret etti ve aptallığı için ona patronluk taslamak.

"Beni neden hedef aldıklarını ben de bilmiyorum," diye müdürü temin etti. "Bildiğim tek şey, burada üçüncü dereceye girecek havada olmadığım. Siz hiçbir şey yapmadınız ama Sen geldiğinden beri başımız belada. Önce Isabelle kaçırıldı ve neredeyse Holden'ın kaçırmaya çalıştığı o dengesiz Çakallara teslim ediliyordu.

Bir arkadaşı gözlerinin önünde neredeyse öldürölüyor ve aradan haftalar geçmeden sabah koşum sırasında saldırıya uğruyorum. Sırada ne var?"

Her suçlamayla birlikte Jonas'ın ifadesi daha da sertleşirken, Stygian ona daha büyük bir şiddetle baktı.

"Sırada sizin kaçırılmanız olabilir."

Liza, Jonas duvara dayalı uzun masaya doğru ilerlerken bakışlarıyla onu takip etti.

"Sana bir şey göstereyim," diye önerdi. Dönerek kıza kendisini takip etmesini işaret etti.

Liza'nın bakışları Stygian'a kaydı, sonra döndü ve dikkatle masaya doğru ilerledi.

Müdürün orada yığılı dosyalardan ne çıkardığını görmek istemediğini hissetti.

Onun yanına giderek, masanın üzerine koyduğu fotoğraflara baktı.

Sekize on ebadındaki parlak fotoğraflar çok hasta bir çocuğa aitti, küçük kafası saçsızdı, mavi gözleri kederle doluydu.

Solgundu, belli ki acı çekiyordu ve kameraya bir teslimiyet duygusuyla bakıyordu.

Kalbi daha hızlı atıyor, boğazı korkudan düğümleniyordu. Kendi kendine bunun, o korkmuş, yıpranmış mavi gözlerde çok net görülen bir çocuğun acısı yüzünden olduğunu söylemeye, kendini buna ikna etmeye çalıştı.

Ama bu, uzun zamandır unuttuğu bir hissin koluna saldırmasını açıklamıyordu. Bu kadar ince, zaten morarmış ve hırpalanmış bir kola sokulan hayali iğnelerin hissi, içinden o kadar hızlı geçen bir korku dalgası gönderdi ki, tepki veremeden gitti.

Neydi o? Bu bir anı olamazdı, çünkü Liza çocukken hiç bu kadar hasta olmadığını biliyordu.

Bir sonraki fotoğraf başka bir genç kıza aitti, ancak hastalığı o kadar belirgin değildi. Koyu kahverengi gözleri ve saçları solgun yüzünü çevreliyordu. Dudakları çatlamış ve kurumuştı, bakışları sanki kameranın ötesini görmek için kendini zorluyormuş gibi mesafeliydi.

Yaşıyordu ama gerçekten onlarla birlikte değildi. Onu geri çekmek için çaresizdiler. Ya hiç geri dönmezse? Ya kendi içinde uzaklara gittiyse ve onlara asla geri dönmediyse? Tüm planlar, tüm aldatmacalar ve yalanlar boşa mı gidecekti?

Liza neredeyse kendisini ele geçirecek olan şok ve korkuyu gizlemeye çalışırken nefesinin kesildiğini hissetti. Parmaklarını yumruk yapıp kollarının kıvrımının altına sıkıştırarak bakışlarını şaşkınlık dalgası kadar fotoğrafların köşesine baktı.

Ama gözlerini onlardan uzun süre uzak tutamadı.

İki kızın birlikte çekilmiş resimleri vardı; sonra da tüysüz kızın Liza'nın anne babası olduğunu düşündüğü iki yetişkinle çekilmiş resimleri vardı.

Uzun boylu, iri yarı erkeğin bakışlarında tekinsiz bir ifade vardı; annenin yüzü ise acı ve sevgiyle doluydu. Kameraneye bakmıyorlardı; daha ziyade çocuklarının uyuduğu hastane yatağının yanında duruyorlardı.

Uyuyor
musun?

Yoksa
öldü mü?

Başka resimler de vardı.

İki kız ve iki cins. Resimlerde kesici dişlerini gösterdikleri için bu çok açıktı. Ama onların gözünde Liza dördünün de açıkça yaşadığı cehennemi görebiliyordu.

İçini kederin yanı sıra merhamet duygusu da doldurdu.

"Kim bunlar?" Başını kaldırıp müdüre baktığında, aniden kollarını saran ürpertiye ovuşturmadan kendini alamadı. "İyi olacaklar mı?"

Jonas fotoğrafları dosyaya yerleştirmeden önce bir araya topladı.

"Büyümüşler," dedi. "Anne ve babasının yanında olan Honor Roberts. Yakalandığı löseminin özellikle hızlı büyüyen ve ölümcül bir hastalık olduğu teşhis edildi. Şu anda bile bilinen bir tedavisi ya da iyileşme prosedürü yok."

"Diğer kız Fawn Corrigan'dı. İki aylıkken ölümün eşiğine gelmiş, bebek AIDS'i teşhisi konmuş ve sadece birkaç haftalık ömrü kalmıştı.

Fotoğrafta gördüğünüz gibi, on yaşındayken hâlâ hayattaydı." "Ama hala hastaydı," diye belirtti.

"Tam olarak değil," dedi. "Onlardan herhangi birini tanıdınız mı?"

"Neden yapayım ki?" Kızın bakışları sert bir kaş çatmayla tekrar onunkilere kaydı. "İki kız iki olgunlaşmamış Irk erkeğiyle birlikteydi. Bildiğim kadarıyla Window Rock'ta o yaşta hiçbir Irk erkeği yok."

Karnını sıkarak onları ya da fotoğraflara verdiği tepkiyi düşünmeyi reddetti.

"O fotoğraflar on yıldan daha uzun bir süre önce çekildi." Sesindeki bariz sabırsızlık, grinin koyulaşan girdaplarına da yansımıştı gözlerinde.

"O zaman onları neden tanıyayım?" Bakışlarını tekrar müdüre çevirmeden önce odada toplanan Irklara göz attı. "Neden bana burada ne haltlar döndüğünü söylemiyorsunuz, Müdür Wyatt? Bu çok hoşlandığınız oyunlardan çok daha kolay olurdu."

Yanılmıyorsa, temas kurduğu herkesi kasıtlı olarak manipüle etme alışkanlığını ona söylemesi pek de umurunda değildi.

Megan Fields Arness öne çıktı. "Liza, asıl mesele şu ki biz iki kızı arıyoruz. Onları bulmak çok önemli. Genetik Konseyi'nin aklındaki araştırma amaçları için onları ele geçirmemesini sağlamak Irklar için önemli. Irkların onları bulma isteğinde en ufak bir hainlik yok."

Megan'ın ona yalan söyleyeceğini -muhtemelen yalan söylediğini- bilmek gözyaşlarına hâkim olamamasına neden olmuştu.

Megan'ı hayatının çoğunda tanıyordu.

Megan'ın büyükbabası ve Isabelle, Chelsea Claire'in büyükbabaları Altı Kabile'nin şeflerinden biriydi. Bunun yanı sıra Martinez ailesi birbirine çok yakındı ve sık sık bir araya gelirlerdi.

Onlar arkadaştı ya da o öyle sanıyordu. Arkadaşların birbirlerine bu derece yalan söylememesi gerekirdi.

"Şey, onları görmemiş ya da duymamış en ufak bir kötü niyet yok. Ama ne olduğunu bilmek isterim

benimle ne alakası var?" Liza Megan'a baktı, onun bakışlarını karşıladı ve Megan'ın koyu kahverengi gözlerinde taşıdığı o sükûnet duygusunu bulabilmeyi diledi.

Megan ona, "O kızlar şu anda Genetik Konseyi ve Irklar tarafından yapılan bir araştırmanın odağında," dedi. "Onlar da On yıldan fazla süren bir deney. İki kız ve iki Irk hayatta kaldı ama yaklaşık on yıl önce ortadan kayboldular. Genetik Konseyi bulmadan önce onları bulmak zorundayız."

Ve eğer dört kişi ortadan kaybolduysa ve hiç ortaya çıkmadıysa, o zaman bulunmak istemedikleri açıktı.

"Neden?" Liza onu sorguladı. "Neden onları bulmaya ya da elde etmeye hakkınız olduğuna inanıyorsunuz?"

Kahretsin, şimdi böylesine güçlü ve acımasız iki güç tarafından avlanan eski çocuklar için üzülüyordu.

"Eğer yapmazsak," dedi Stygian, öne doğru bir adım atarak, sesi karanlık ve sertti, kadının duyularını kadife gibi törpülüyordu, "o zaman bana güvenin, Ms.

Johnson, Genetik Konseyi, Irklar yerine Konsey'in onları bulmuş olmasından dolayı pişmanlık duyacaklarından emin olabilir."

Duygularını okşayan sesini duyunca bedenini sarmak isteyen ürpertiye fiziksel olarak dizginlemek zorunda kaldı. Bu ona karanlık, kötücül seksi hatırlattı.

En zevkli yollarla günah işlemenin.

Vücudundaki her hücre bu sesle karıncalandı. Göğüsleri şişti ve ağırlaştı, meme uçları gerginleşti ve dokunmaya can atar hale geldi. Ve

Uyluklarının arasında, aniden vajinasındaki boşluğun farkına vardığında klitorisi yüksek bir alarmla zonkladı.

Lanet olsun.

Hiçbir erkeğin bir kadını, bir erkeğin ona sahip olmadığı gerçeğinin bu kadar farkında yapmaya hakkı yoktu.

"Size yardım edebilseydim ederdim," diye güvence verdi, Jonas Wyatt'ın hemen arkasında ilerlerken dikkatle geri çekildi. "Ama gerçek şu ki, bunu yapamam. Dediğim gibi, onları tanımıyorum, kim olduklarını da bilmiyorum."

Jonas bir dosya daha .

Açtığında iki fotoğrafı serbest bıraktı. İlki önceki resimlerdeki Breed çocuklarından birine aitti. İkincisi ise belli ki "sonraki" haliydi.

Çocuktan adama olan değişim karşısında omurgasına hücum eden ürpertiye hiçbir şey engelleyemedi.

Canlı kehribar rengindeki taş gibi soğuk gözler, alnından sağ gözüne, burun köprüsünden sol yanağına, çenesinden ensesine kadar yüzünü boydan boya Bengal şeritlerine eklendiğinde neredeyse dehşet verici bir parlaklıkla fotoğraf kağıdından dışarı bakıyordu.

Oradan nereye gittiğinden emin değildi.

İşaretin vahşiliği, bakışlarının ilkel niteliği ve doğasında var olan yırtıcı niyet, eğer bir fotoğraftan ziyade kişi.

"Onun bununla ne ilgisi var şimdi?"

"Gideon Cross iki kızın dönüştüğü o kadınları arıyor. Niyeti uğrayıp merhaba demek değil Bayan Johnson," diye uyardı Jonas onu. "Eğer Irkların yaratılış hikâyelerini ve onların Zayıflıklar, o zaman psikotik acil vahşi ateşi duyduğunuza eminim."

Liza yavaşça başını salladı.

"Gideon'un Genetik Konseyi'nin deneyleri yüzünden beşinci seviye vahşi ateşin içine atıldığından şüpheleniliyor. Ve o da çünkü onlardan birinin olduğuna inanıyor. Onları sorgulamaya zahmet etmeyecek. İkisine de saldıracak. Onları öldürecek. Ve kendi cinayetiyle hiçbir ilgilerinin olmamasını umursamayacak. hastalık."

"Onlardan birinin bununla bir ilgisi var mı?" diye sordu, bakışları Jonas'a değil, arkasındaki Breed'e kaydı.

"Stygian?" Jonas yumuşak bir sesle konuştu. "Yönetici mi?"

"Bayan Johnson'ın sorusuna cevap vermek ister misiniz?"

Stygian, "Onun bununla hiçbir ilgisi yok Bayan Johnson," diye cevap verdi. "Yabani ateş bir kez kadar ileri gitti mi, hiçbir şeyin mantığı kalmaz. O

yanlış zamanda, yanlış yerdeydi, bu yüzden onu suçluyor. Bu kadar basit."

Onun konuşmaya devam etmesini istiyordu. Adamın sesi duyularını okşuyordu ve bu sesin kesilmesini istemiyordu.

Yine de başını salladı ve bakışlarını Wyatt'inkilere geri çevirmeye zorladı. "Bu, kızları, büyüdüklerinde kim olduklarını ya da nerede olduklarını bilmediğim gerçeğini değiştirmiyor. O resimlerdeki Irklar hakkında da herhangi bir bilgim yok. Ve bilseydim bile size söyleyeceğimden şüpheliyim Bay Wyatt."

Ona verdiği gülümsemenin olabildiğince alaycı ve kendinden emin olduğundan emin oldu.

Ona güvenmiyordu. Ona güvenmeye kalkışmaya hiç niyeti yoktu. Wyatt'ın oyunları ile ilgili çok fazla hikâye duymuştu. kendisiyle temasa geçenlerin hayatlarına müdahale etmeye çalışmıştır.

"Popülerliğinin senden önce geldiğini görebiliyorum, Jonas." Jonas onu o tuhaf, gümüşü bakışlarıyla süzerken Megan hafif, rahat bir kahkaha attı. Jonas Liza'ya dönmeden önce, "Öyle görünüyor," dedi.

Gözlerini ona dikmiş, midesini sıkıldığını hissettiği korkuya rağmen geri adım atmayı reddediyordu.

"Artık gidebilir miyim?" diye sordu.

"Stygian." Liza bir kez daha onun omzunun üzerinden bakarken Jonas'ın sesi alçaktı ama bakışları onu yönetmenin arkasından izleyen Breed tarafından yakalanıp tutuldu.

"Müdür," diye yanıtladı Wyatt.

"Lütfen Bayan Johnson'a evine kadar eşlik eder misiniz?" "Memnuniyetle."

"Teşekkür ederim." Jonas şimdi sırtıyordu ve bunu görmek boğazını sıkırmak yerine panik yarattı. Midesinde bir endişe vardı.

Bakışları üzerinde yoğunlaştı. Bir şeylerin peşindeydi. Bunu hissedebiliyordu.

"Bayan Johnson." Stygian Jonas'ın etrafından dolandı ve güçlü kolunu uzatarak kapıyı işaret etti. "Bu taraftan."

Memnuniyetle.

Liza, yönetmenin yüzündeki kendinden son derece emin ve memnun ifadeye son bir kez temkinli bir bakış atarak döndü ve kapıya doğru ilerledi.

Yürürken arkasındaki büyük Breed'i hissedebiliyordu. Başka bir Breed -Kural Bozucu adıyla tanıdığı bu kapıyı açtı ve geri çekildi.

Ona başını sallayarak hızla oradan ayrıldı.
eve gidip neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Elinde olmadan o fotoğrafları düşündü: acı ve korku içinde oldukları her hallerinden belli olan iki kızın görüntüleri.

Özellikle de ailesiyle birlikte olan kız.

Ne tür bir ebeveyn çocuğunu Genetik Konseyi gibi canavarlara teslim edip onlarla bırakabilir? Tek başına mı? Acı içinde?

Elbette, o ebeveynler de aynı derecede zalim olmalıydı. Canavar gibi.

Ancak, fotoğrafta çocuklarıyla birlikte görülen anne ve babanın gözlerinde gördüğü zalimlik değildi.

Izdırap vericiydi.

* * *

Megan kapıya baktı, duyuları nüfuz ediyor, Stygian'la birlikte asansöre doğru ilerleyen genç kadını takip ediyordu. Gözlerini yavaşça kapattı, duyularının yavaşça Liza'nın içine girmesine izin verdi

Johnson'ın duyguları ve Honor Roberts, Fawn Corrigan, Judd adında bir Bengal ya da Gideon adında birine dair herhangi bir ipucu aradı.

Onlara dair bulduğu tek ipucu derin bir merhamet ve Honor Roberts'ın ebeveynlerinin çocuklarını canavarlarla bırakmış olmasından duyduğu huzursuzluk ve inançsızlık hissi.

Ne kız Honor ne de Fawna dair hiçbir şey hissetmiyordu.

Liza, Stygian'la birlikte asansöre girdiğinde Megan hızla kızın hislerinden uzaklaştı, Liza'nın zihninden geçen ani görüntüler onu alevlendirmeye başladığında yüzünde bir kızarma oldu duyular.

Bazı şeyler sadece istilacıdır ve o anda kızın zihninde kalmak da tam olarak buydu.

Gözlerini açtığı anda herkesin onu izlediğini görmek yanaklarına renk geldi. Boğazını temizleyerek eşine imalı bir bakış attı. "Belki de öğrenmemiz gereken şeyler vardır." O Stygian'la yalnız kaldıkları anda Liza'nın zihninden geçen görüntüleri düşünerek güldü.

Ve Stygian'ın tepkisi o kadar güçlüydü ki Megan da bunu hissetmişti.

Braden ona, vücudunun ısınmasına ve amının karıncalanmasına neden olan o yavaş, uykulu bakışlardan birini attı

Onda böyle bir şey vardı.

Jonas kollarını göğsünde kavuşturup onlara ters ters bakarak, "Siz ikiniz bu toplantı bittikten sonra bir yatak odası tutabilirsiniz," diye homurdandı.

Öfkelenmeye hakkı vardı.

Megan anında ayıldı, eşinin çocuğu için zamanın tükenmekte olduğunu bilmek aklının en üst noktasındaydı.

"Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyor." Başını sallayarak iç çekti. "Onları tanımıyor ya da anılarından herhangi birine sahip değil. Bu da başka bir çıkmaz ."

"Bu değil." Diane Broen bir adım öne çıktı.

Diane de tıpkı eşi gibi bir infazcı, ölümcül bir . Ve tıpkı Megan ve eşi gibi, Diane de sevdikleri çocuğu kurtarmak için çaresiz bir infazcıydı.

Megan diğer kadına nazikçe, "Bunu benden saklamış olmasına imkân yok, Diane," dedi. "Zihni ve duyguları hiç de kapalı değildi. Stygian'a olan şehvetine kadar açık bir kitap gibiydi, bu arada o onun eşi. Psişik olarak sadece belli kısımlarınızı bu şekilde saklayamazsınız. Bir empat ya her şeyinizi okuyabilir ya da hiçbir şeyinizi."

Jonas, "Bir empat sadece sizin bir parçanız olan şeyleri okuyabilir," dedi.

şifreli bir şekilde, empatik duyuları aracılığıyla hemen uyarı fişekleri gönderdi. "Belki de yanlış yerleştirilmiş olan değil."

• BÖLÜM 3 •

Asansörün kapısı yumuşak bir hava akımıyla kapandı ve Liza'yı yanında Stygian'la birlikte çok küçük görünen bir alana hapsetti.

"Aradığınız bu kadınların benimle hiçbir ilgisi yok," dedi içinden ateşli bir uyarılma dalgası geçerken.

Liza o taşkın sıcaklık hissini yaşar yaşamaz kendini kaldırılmış, asansörün duvarına yaslanmış ve Stygian'ın ereksiyonunun demir gibi sıcak uzunluğu kalçalarının arasına yerleşmiş, giysilerinin katmanları arasından ona işkence ediyordu.

Dar koşu pantolonu ve ince egzersiz sütyeni vücudunun yakıcı sıcaklığına ve açıklığına karşı çok az koruma sağlıyordu.

"Ne-?" Dudaklar nefes almak için mi yoksa öpücüğü için mi ayrılıyor?

Liza emin değildi ama her ikisine de ihtiyacı olduğunu biliyordu; öyle ki nefesini tuttuğunu fark etmesi birkaç kalp atışını aldı.

Ve elleri onun omuzlarının sert genişliğini kavırıyordu. "Ne?" diye hırladı. "Neyi sorguluyorsun, Liza? Açlığımı -Yoksa senin mi?"

Karnı gerildi, adamın sesindeki açlığa karşılık olarak dalgalandı ve kelimenin altında bir hırıltı gürledi.

"Bırak gideyim." Bu talep, vücudundaki iniltili ihtiyaç tarafından baltalandı.

Sesinde olmayan tüm inkârlara rağmen devam etmesi için ona yalvarıyor da olabilirdi.

"Gitmene izin mi vereyim?" Elleri kalçalarını daha da ayırırken, kalçalarının beşiğine daha sıkı bastırdı. "İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

Gözlerindeki siyahlık maviyle titreşiyor, renklerin ışıltısıyla onu büyülüyordu.

Nefes alış veriş hızlanırken göğüsleri adamın göğsünün sert genişliği karşısında titredi. Kirpiklerinin kapanmasını engellemek için mücadele ederken ısı kızardı ve vücuduna yayıldı.

Ona bakarken, avuç içi asansör kontrol paneline çarpmadan bir saniye önce bir elinin kalçalarından hareket ettiğini hissetti. Kabin durdu, ışıklar sönmeden önce yanıp söndü ve sabit kaldı. Elektronik ses uyardı: "Lütfen sabırlı olun, çalışmayı sıfırlamak için çalışıyoruz."

Liza'nın gözleri büyüdü.

"Otelden ayrılma." Başını eğdi ve bir günlük sakalının kulağının hassas kabuğuna sürtünmesi gözlerini umutsuz bir ihtiyaç içinde kapanıyor.

"Burada kalamam. Neden kalmak isteyeyim ki?"

"Benimle kalmak için mi?" diye , dudakları kulağının hemen altına değerek sinir uçlarında inanılmaz bir his uyandırdı.

Onunla kalmak için mi?

Tanrım, onunla kalmak istiyordu.

Onu tanımıyordu, sadece adını biliyordu. Haftalardır onu hayatının çevresinde dolaşırken izliyordu, onu gördüğünde her zaman şaşırıyor ama her zaman varlığını bekliyordu.

"Bu işe yaramayacak."

"Öyle değil mi?" Adam kızın kulağına sokulduğunda, kızın duyuları arasında sıcaklık ve yakıcı bir ihtiyaç parladı. "O zaman neden hiç bırakmayacakmışsın gibi bana tutunuyorsun?"

Tırnakları, etine ulaşmak için çaresizce gömleğinin kumaşını ısıırıyordu.

Şehvetli tarafı çıplak tene ulaşmak, onu karşısında hissetmek, onun sıcaklığını, onu okşamasının verdiği zevki tatmak için yanıp tutuşuyordu.

"Neden beni duvara yasladın?" diye suçladı, ama bir kez daha ses tonunda öfke yoktu, gerçekten

etkilemek için.

Eğer ciddiye.

"Seni istiyorum, Liza," diye kulağını tırmaladı sonra. "Arkadaşının Malachi'ye yaklaştığı gece seni gördüğüm andan beri seni istiyorum. Hem de çok istedim."

Sözler, ses tonunun sertliğinden çok ifadenin basitliği nedeniyle onu etkiledi.

"Beni içine çekmek istiyorsun." Bu onun korkusu ve kesinliği. "Wyatt beni ne için kullanabileceğini düşünüyorsa, izin vermem için beni ikna etmek istiyorsun."

Bunun bilgisi canını yaktı.

İçinin derinliklerinde acıyordu ama kalçalarının arasında oluşan uyarılmanın gücünü değiştirmek için hiçbir şey yapmadı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Başını kaldırdığında ses tonunu öfke renklendirdi, gözlerindeki mavi daha parlaktı, neredeyse siyahın önüne geçerek ona baktı.

Öfke, bakışlarındaki açlığı gölgeleyemedi. Oradaydı: açık, parlak ve özür dilemeyen.

"Bunu bana yapma Stygian," diye fısıldadı soruya cevap vermek yerine. "Hayatımı mahvetme."

"Tamamlayabilirim."

Ancak bir şey, onu tamamlamanın aynı zamanda onu yok edebileceği konusunda uyarıyordu ve bu yıkım, nadiren üzerinde durmasına izin verdiği karanlık, gizli bir çekirdeğini dehşete düşürüyordu.

Asansör küçük bir sarsıntı geçirip aşağıya doğru yolculuğuna devam etmeseydi, bir tartışma emindi.

Kapılar otelin lobisine doğru kayarak açılırken ayakları yere basıyor ve Stygian ondan uzaklaşıyordu. Yarım düzine Breed içeri girmek için bekliyordu.

Geri, yüzlerindeki ifade anlaşılmazdı, bakışları Stygian ile onun arasında gidip geliyordu.

." Liza başını eğerek asansörden hızla çıktı ve çıkışa yöneldi.

"Yavaşla," diye mırıldandı Stygian onun yanına gelirken, avucunu çıplak sırtının ortasına yerleştirirken ona ayak uydurdu. "Neden?"

Kapıları itti ve binanın yan tarafına doğru ilerledi. Giriş avlusunda hayal kırıklığı içinde dönerek ellerini kalçalarına koydu ve adamın karşısına dikildi. "Neden ben? Hepsi biliyordu," diye ısırdı sıkılmış dişlerinin arasından. "Hepsi bizim-" Dudakları kapandı.

Stygian'ın dudakları, ona bakarken saf bir erkek takdiriyle yarım bir gülümsemeye dönüştü.

"Birbirimizi istediğimizi mi? Tatlım, o kapılar açıldığında bunu anlamak için Breed duyularına sahip olmak gerekmezdi. Şehvet hakkında bilgi sahibi olan herkes bunu bir mikrosaniye içinde anlayabilirdi."

Tam da ihtiyacı olan şey. Herkesin bir mikrosaniyede görebileceği bir adama karşı bir tepki.

"Beni eve götür, hemen." Ondan uzaklaşmak zorundaydı.

Tanrım, bağlantı aktif miydi?

Süitte yeniden aktif hale geldikten sonra, Irklar kitlesi ondan uzaklaştıktan saniyeler sonra bağlantının kesildiğini duymamıştı.

Buna ihtiyacı yoktu.

Yüzüne dökülen saçlarını toplayarak arkasını döndü ve otelin girişine baktı.

"Seni buraya bırakacak biri var mı, yoksa yürüyecek miyim?" Ona döndüğünde, yavaşça yüzüne doğru kaymadan önce göğüslerine dokunan bakışlarının okşayışını hissedebildiğine yemin etti.

"Bir yolculuğumuz var." Elini kaldırmadan önce omuz silkti, gözlerini ondan hiç ayırmadı ve parmaklarını geriye doğru hızlıca salladı.

Bakışlarını onunkilerden ayıramıyordu.

İstemiyordu da.

Elini indirdiğinde, Liza o siyah-mavi gözlerin derinliklerinde tedirgin edici ama bir o kadar da güvenli bir şey olduğunu fark etti.

Yine de yaklaşan ve yavaşça duran aracın farkındaydı.

"Bizim aracımız." Arka yolcu kapısını açarak beklenti içinde onu izledi.

SUV tamamen lükstü: siyah, saf deri koltuklar ve hafif bir serin hava akımı.

Kendisine uzattığı eli tutan Liza, araca adım attı, koltuğa yerleşti ve kapı kapandığında küçük bir irkildi nazikçe.

Bir saniye sonra Stygian ön yolcu koltuğuna kayıyor ve direksiyonun arkasındaki kara ırka sürüş emrini veriyordu.

Yolculukta neredeyse gerçeküstü bir şey vardı.

Lüks aracın deri konforunda oturan Liza gözlerini kapadı ve kendi kendine bunun işe yarayacağını söylemeye çalıştı. Her şey girecekti.

Verdiği güvence bir başka görüntü ile çabucak silinip gitti.

Bir limuzin, koltukları lüks ve yumuşak, karşısında oturan çift kederli.

Yaşlı kadın onun elini tuttu: inanılmaz derecede küçük, solgun, çocuksu elini.

Araç evine doğru ilerlerken Liza gözlerini irkilerek açtı ve başını çevirerek karanlık pencereden içeri baktı.

Ne görüyordu ve bu görüntüler neredeydi? geliyordu? Neden aniden kafasının içinde yanıp sönmeye başladılar? Ona ne oluyordu?

* * *

Gideon izledi.

Mükemmel bir gözlemciydi.

Çocukken yapmak için eğitildiği şeylerden biriydi, ama aynı zamanda genetiğinin doğal bir parçasıydı.

Yüksek bir köknar ağacının sık dalları arasına gizlenmiş, Jonas ve ailesinin kaldığı süiti izliyordu.

Yerleştirdiği böceklerin çoğunu bulmuşlardı. Başlangıçta onları odaya sokmak tam bir kaltak işiydi.

İki tane kalmıştı.

Biri video ve televizyon ekranının elektronik aksamına gizlenmişti - Tanrı'ya şükür, olup bitenlerin çoğunu hâlâ görebiliyor ve duyabiliyordu - diğeri ise bağlantılı oturma süitindeydi.

Bu seferkine henüz girmeyi reddetti. Bebek oradaydı. Bebek ve annesi ve serumun onun küçük bedeni üzerindeki etkisinin bu aşamasında... dudakları gerildi.

Onun acısını duymaya dayanamıyordu.

Orada çok fazla anı vardı.

Cesur olmak için cesurca savaşıırken gözlerinde yaşlarla ona bakan başka bir çocuğun çok fazla karanlık görüntüsü.

Gözünü kırpmadı.

Gözleri yaşla dolmadı.

Ama boğazı sadece şu durumlarda ortaya çıkan bir duyguyla düğümlendi

o karanlık anılar bir kez araya girdi. Tekrar içeri girmesine izin vermediği duygular, tekrar ziyaret etmeyi reddettiği pişmanlıklar.

"Gölgeleri buharlaştı. Ekiplerimiz geldiğinde bulundukları yer terk edilmişti."

Gideon sesin hangi yüze ait olduğundan emin değildi. Dinleme cihazının video kısmını aktif hale getirme riskini göze alamadı.

An.

Jonas, "O zaman kim oldukları ya da onun neyin parçası olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok," diye homurdandı.

"Henüz değil," diye cevapladı Breed. "çalışıyoruz."

Jonas, "Haber alır almaz bana bildirin," diye emretti.

Bir saniye sonra bir kapının kapanma sesi duyuldu ve ardından odayı sessizlik kapladı.

Gideon o sırada bileğine takılı olan video cihazını kontrol etme riskini göze aldı.

Görüntü geldi: Jonas'ın cam sürgülü kapıların önünde, sırtı video ekranına dönük, ellerini kibirli bir şekilde kalçalarına dayamış görüntüsü.

Zorlu da olsa değerli bir düşmandı. Gideon'un merak ettiği günler vardı.

Jonas döndü, dudakları bükülürken bakışları ekrana odaklandı.

"Lanet olası röntgenci," dedi, sesi gibiydi. "Çık ortaya, Gideon, ben cesaret ."

Monitörü devre dışı bırakan Gideon yüzünü buruşturdu. Bunu hiç beklemiyordu.

Jonas bir şekilde o böceğin orada olduğunu biliyordu.

Gideon son birkaç saat içinde edindiği bilgilerin hiçbirine güvenemiyordu. Pek bir şey ortaya çıkmamıştı.

Liza Johnson hiçbir şey bilmiyordu ve Irk topluluklarının Alfalarının hepsi tek bir yerdedi.

Artık hiçbir bilgi kırıntısını kullanmaya değmezdi.

Neredeyse eğleneliydi.

Jonas Wyatt ile iki yıldır öyle ya da böyle kafa kafaya geliyorlardı. Aslında birbirlerine karşı kazandıkları ve kaybettikleri maçlar söz konusu olduğunda oldukça eşit durumdaydılar.

Jonas'ın bunu başka bir şekilde görebileceğini düşündü.

Gideon Jonas'ın istediği bilgiye sahipti, ihtiyacı olduğunu düşündüğü bilgiye.

Gideon ona kimsenin -hatta Honor, Fawn ve Judd'ın bile- ona yardım edebilecek bir şey bilmediğini söyleyebilirdi.

Brandenmore çocuğa enjekte etmişti, buna hiç şüphe yoktu. Jonas'ın kendi çocuğu olarak aldığı küçük kız ve hiç laboratuvara adım atmamıştı.

"Hadi, Gideon." Ses bağlantısı hâlâ aktifti. "Burada hâlâ bir bağlantın olduğunu biliyorum. Yüzleş benimle. Sahip olduğun şeylerle yüzleş benimle, ben de ihtiyacın olan şeylerde sana yardım edeyim."

Gideon bağlantıyı devre dışı bıraktı.

Cesaretleri, meydan okumaları ya da çocuğun iniltili çığlıklarını duymak istemiyordu.

Jonas Wyatt'ın istediği hiçbir şey yoktu.

Henüz.

• BÖLÜM 4 •

Kalabalık otoparkta klasik Harley ile manevra yaparken
Çöl Gülü, Stygian binaya girme düşüncesiyle yüzünü buruşturdu.

Yalnız yaşayan bir tür Irktı. Irk İşleri Bürosu'na katılana kadar nadiren
dört kişiden fazla bir ekiple çalışmıştı.

Kalabalıkları sevmezdi ve gece kulüplerinde ve barlarda olduğu gibi
düzinelerce ya da daha fazla insan bedeninin kendisine baskı
yapmasından hoşlanmazdı.

Ama bu gece, Liza oradaydı. Eşi.

Orospu çocuğu, eşini bu güneşli topraklarda bulmayı beklemiyordu.

Aslında eşini bulmayı hiç beklemiyordu.

Harley'i park etti ve hırsızlık önleme güvenliğini devreye soktu.
Motosikletten indi, kendisine kilitlenen bakışların fazlasıyla farkındaydı.

Müşterilerin bir kısmı sosyalleşmek, bir kısmı da araçlarına gitmek
için bardan çıkarken, gölgelerdeki iki çift
ateşli bir şehvetle öpüşüyordu. Liza'yı bir pikabın arkasına yatırmış
olsaydı, aklına gelecek son şey az önce yaşanan uyuz bir Breed
olurdu.

Alnına düşen uzun saç tellerini geriye iterek girişe doğru
ilerledi ve içeri adım attı. Bakışlarını daraltarak onu bulana kadar
içeriye aradı.

Kadının birlikte oturduğu dört adamı görünce boğazından bir hırıltı yükseldi.

Şerif Yardımcısı Cullen Maverick, eski bir Özel Kuvvetler yıkım uzmanı; Steven Jacobs ve aynı ekipte iletişim uzmanı olan kardeşi Reeve Jacobs. Yanlarında, Irklar'ın bile henüz hakkında bilgi edinemediği bir adam vardı. Hepsinin Bengal Judd'ı olması gerektiği konusunda hemfikir olduğu kişi, Klah Hunter.

Dokuz yıl önce Window Rock'ta ortaya çıkmış ve hayatta kalmıştı. ufak tefek işler yapıyordu. Bir işte asla uzun süre kalmazdı ve Jacobs kardeşler ve şerif yardımcısı dışında pek arkadaş edinmemişti.

Claire ve Chelsea Martinez, Liza'bir yanına oturmuşlardı ve grubun yedisi de birbirlerine yaklaşmış, alçak sesle konuşuyorlardı.

Yine de Stygian, bara adımını attığı anda Klah Hunter'ın bakışlarının kendisine kilitlendiğini fark etmişti.

Stygian odanın diğer ucuna geçerek hepsinin doğrulurken Liza'nın başını yavaşça kendisine doğru çevirmesini izledi.

Koyu sarı, canlı ipek olduğunu bildiği uzun teller, Vurgulanmış ve dağılmış saçları omzunun üzerinden akarak göğüslerini örten ince lacivert ipek kumaşın üzerine düşüyordu.

Ofisten doğruca bara gelmişti. İnce beyaz eteği ve lacivert ipek bluzu, o sabah onu evden çıkarken izlediğinde olduğu gibi şimdi de son derece seksi görünüyordu.

Masalarına yaklaştığında, dört adam onu dikkatle izledi.

Stygian bir sandalye kaptı, ters çevirdi ve Liza'nın yanına koydu.

Erkeklerin birçoğunun bakışlarında saf bir nefret vardı.

Sandalyeye oturarak arkalığa yaslandı ve her bakışlarını sıkıca karşıladı.

"Burada ne arıyorsun?" Masanın etrafındaki sessizlik belirgin bir şekilde rahatsız edici hale gelince Liza tısladı.

"Irklar bile arada soğuk bir biranın tadını çıkarır." Kaşlarının mükemmel kavisli hiddetle aşağı inerken dudaklarına bir sırıtış değmesine izin verdi

Kaşlarını çat.

"Eminim öyledir." Chelsea'nin sırıtışında alaycı bir keyif vardı, arkasına yaslanıp Liza ile onun arasına baktı. "Liza'ya göre

Malachi, kafamızı karıştırmaktan daha çok keyif alıyorlar."

Stygian kıkırdamak zorunda kaldı. Chelsea Martinez ukala düşüncelerini kendine saklayan ya da çok fazla şekerleme biri değildi.

"Bu her zaman zevkli bir alıştırmadır," diye onayladı hızlı bir sırtıtlı, Liza'nın kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdığını fark ettiğinde.

"Yine de dürüst olmak gerekirse, daha açık bir yaklaşımı tercih ederim."

"Gerçekten mi?" Liza mırıldandı. "Peki bunu nasıl başarıyorsun? Irkların dürüstlüğü alerjisi olduğunu sanırdım."

İki gün önce Jonas'la yaptığı görüşmeden sonra onun nasıl böyle hissedebileceğini anlayabiliyordu.

"O kadar da alerjik değil, sadece temkinli." Kollarını yaslayarak Koltuk arkalığının üst demirine tutunarak başını ona doğru çevirdi ve içindeki azgınlığı görmesini sağladı.

İki gün.

İki sefil gün boyunca mesafesini korumayı başarmıştı ve artık canına tak etmişti.

Onun

kızıydı.

Arkadaşı.

Onun kadını olacaktı. Onun

dünyası ve hayatı.

Eğer onu bu almaya ikna edebilirse.

Tabii o tatlı dudaklardan bir öpücük çalmayı başarabilirse. Bu gerçeğin farkında olmasaydı daha kolay olabilirdi.

Malachi Morgan'ın eşi Isabelle Martinez, onu çoktan uyarmıştı.

çiftleşme fenomeninin arkadaşları.

"Burada istenmiyorsun, Breed." Klah Hunter sesini alçak tuttu ama ses tonu baskın ve uyarı doluydu.

Stygian ona doğru bakma zahmetine bile girmedi.

"Dans et benimle." Liza'nın gözlerinin içine bakarken, kısa süre içinde onu karşısına almazsa, muhtemelen bir kavgaya tutuşacağını biliyordu.

"Eğer seninle dans etmek isteseydi, seni davet ederdi," diye tersledi Klah. "Bu sadece arkadaşların bir araya geldiği bir toplantı Breed. Unvan için başvuracak konumda değilsin."

"Arkadaşlık pozisyonu için başvurmuyorum," diyerek diğer adama güvence verdi -Breed?

Peşinde olduğu pozisyonu açıklama zahmetine girmedir. Bu noktada seçici değildi. Teklif ettiği tek şey buysa misyoner pozisyonunu bile kabul ederdi.

Yine de, köpek stilini tercih ediyordu.

Yine de hiçbirinin aklındaki pozisyonun tam olarak bu olmadığından emindi.

"O zaman aklınızda tam olarak ne var?" Cullen Maverick sandalyesinde arkasına yaslanıp buzlu bira şişesini dudaklarına götürürken konuştu. "Ya da devam edip seni öldürmemi mi istersin? Liza'nın vermek isteyebileceğinden daha fazlasına sahip olabilir mi?"

"Whoa, yeter." Liza o anda hepsine döndü. "Ne korumalara ne de onurumu koruyacak birine ihtiyacım var."

Dört adam hep birlikte dönüp kaşlarını çatarak ona baktı.

Aniden ortaya çıkan erkek egemenliği havası Stygian'ın dudaklarını tehdit etti.

Kadını.

Arkadaşı.

Başka bir erkeğin ona bir şey yapmasını emretmesine asla izin vermezdi.

Özellikle de *onun* istediklerine doğrudan karşıt olan her şey.

Klah, "Neden burada konusunda bize doğruyu söylemiyorlar Liza, bunu sen de bizim kadar iyi biliyorsun," diye karşı çıktı. "Senin etrafında işi yok."

"Belki aklında başka şeyler vardır." Chelsea o zaman sıırttı. "Seni hiç ilgilendirmeyen şeyler, Klah."

Liza'nın sandalyesi masaya sürtünerek geri çekildi, korku ve gerginlik kokusu aniden etrafındaki havayı sardı.

"O zaman dans edelim," diye mırıldandı adam onun yanında ayağa kalkarken. "Niyetli görüldüğün kavgayı başlatmak yerine."

"Ben mi?" Kız onun bileğini tuttuğunda neredeyse gülecekti. Kadının kendisini dans pistine çekiyormuş izlenimi vermesine izin verdi.

"O senin arkadaşlarındı bebeğim, ben değil."

Country-western müziğin hızlı, sert ritmi kayboldu ve dans pistine adım attıklarında grup yavaş bir ritme geçti,

şehvetli bir melodi.

Kızın parlak dudaklarından dökülen küçük bir küfür mırıltısını yakaladı ve onu avucunun içine alırken kısık bir kıkırdamayı engelleyemedi. Silahlar.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordu. Küçük elleri neredeyse savunmaya geçercesine adamın göğsüne bastırdı.

Kendisini ona, eşine karşı korumak zorunda olduğunu hissetmesi onu pişmanlık içinde gerdi.

Parmak uçları gömleğinin ince pamuğuna sürtünüyordu. Yine de onun göğsünün sıcaklığını arayıp aramadığını merak ediyordu. Küçük de olsa bu jest ona, belki de bir parçasının ona güvenebileceğini bildiğine dair umut verdi.

"Nerede olduğunu bilmek benim işim. Ve kiminle olduğunu."

Kolunu kızın sırtına dolayarak onu daha da yaklaştırdı, Vücudunun verdiği tatlı tepkinin, boğazındaki damardaki ağır yaşam zonklamasının ve kızın hafif bedeninde oluşan açlığın kokusunu alabiliyordu.

Onu örtme, amının sıvı sıcaklığının içine itme ihtiyacı onu çıldırtacaktı.

"Bunu neden kendine iş ediniyorsun?" Şimdi kafası karışmıştı. "Ben sizin için bir hiçim, Bay Black."

Ne kadar da yanılmış.

Stygian kızın gözlerinin grisine baktı ve onu kendisine doğru tutarken desteklemek için çok uğraştığı kabadayılıktan daha fazlasını hissetti.

"Belki bunun değişmesini isterim."

Liza Breed'e baktı, bedenlerinin mükemmel bir uyum içinde sallandığını hissederken, onun çok daha büyük bedeniyle aynı anda hareket ettiğinin farkında bile değildi.

Bunu söylediğine inanamıyordu. Niyetini bu kadar çabuk, bu kadar açık bir şekilde ortaya koyduğuna.

"Peki ya istediğim bu değilse?"

"Buna inanmak bana çok zor geliyor," diye karşılık verdi. "Otelden ayrılırken de söylediğin gibi, seni görmemek mümkün değil.

çok ilgiliyiz."

"Tanrım, Irklardan ve koku alma duyularından nefret ediyorum." Gözlerini onunkilerden ayırmak zorunda kaldı ama bedenini ondan uzaklaştıramadı.

"Bu gece benimle çık." Bu bir talepten çok istek. "Bir süre etrafta dolaşabiliriz. Belki durup konuşacak güzel bir yer buluruz."

Dudakları reddetmek için aralandı. Onunla ilişkiye girmeyi göze alamazdı.

Ne onunla ne de başka bir adamla.

"Motosikleti getirdim." Başını eğdi, dudakları kulağında, nefesinin sıcaklığı hassas teni okşuyordu. "Saçlarındaki rüzgâr. Gece bizi çevreliyor."

"Bizi takip eden tehlike mi? Belli ki bir ırkı arıyor. ve onu ona götürebileceğime mi inanıyor?" diye sordu, . "Bu kulağa ne kadar akıllıca geliyor?"

"Seni korumayacağımı mı sanıyorsun? Seni götürdüğüm yerde herhangi bir tehlike içinde olmana izin vereceğimi mi?"

"Dünyayı bu kadar kolay kontrol edebiliyorsun, değil mi?" Kadın . "Ayrıca, motosiklete binmek için pek de uygun giyinmedim."

Ama içindeki onunla gitme arzusunu hissedebiliyordu. Bu şansı değerlendirmek için.

"Chelsea'yle konuş, seninle kıyafetlerini değiştirsin," diye önerdi. "Haydi Liza, cesur ol," diye cesaretlendirdi onu.

Onun tam da bunu yapma, kendi dışına çıkma ihtiyacını hissetti. İçindeki hayvan bu ihtiyacı hissedebiliyordu.

Bir kadının o karanlık, iç öyle kilitli, öyle gizli ki Bilinçaltında, onun bile bunun farkında olup olmadığını merak ediyordu.

"Neden ben?" Bu soru kulağına fısıldanırken ona daha da yaklaştı ve boynundaki saçlarını okşayarak onu hareket ettirdi dans pistinin etrafında.

"Neden sen?" Adam konuşurken boynunun ince sütununda istemsiz bir hırıltı duyuldu. "Çünkü son iki gündür senin için, sadece senin için o kadar sertleştim ki, yemin ederim sikim kalıcı olarak kot pantolonumun fermuarının izini taşıyacak."

Nefesi kesildi.

Liza kendi sınırlarını zorlamak, Chelsea'den onunla birlikte üstünü değiştirmesini istemek, onun motosikletinin arkasına atlayıp gecenin karanlığında onunla birlikte kaçmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissetti.

"Seni istiyorum, Liza," dedi. "Dudaklarım seninkilerin üzerinde, yavaş ve kolay, sonra daha derin. Daha sert. Dudaklarını yalamak, tatmak istiyorum. Sonra, geri kalanını da tatmak istiyorum. Tatlı vücudunun her santimini."

Her santimini mi?

Kalçaları sıkıştı, klitorisi şişti, amının kıvrımları arasında adamın ona dokunduğu, onu tattığı düşünceyle nem toplandı.

"Bunu yapamam." Adamın teklif ettiği şeyi kabul edip edemeyeceğini bilmiyordu. Bedeli katlanabileceğinden çok daha fazla olabilirdi.

Bunu hissedebiliyordu. Stygian'ın onu almasına izin vererek, kendisini asla yüzleşmek istemeyeceği şekillerde yok edeceği bilgisini derinlerde, çok derinlerde .

"Hayır." Kız aniden kollarından çekilirken müzik hafifledi ve başını sertçe sallayarak kendini ondan uzaklaştırdı. "Bunu yapamam. Yapamam-"

Ondan uzaklaşırken kolunu yakalayan Liza kendini, onu bu şekilde tahrik etmeye cüret eden kadına sahip olmaya niyetli, yetişkin, baskın, şehvet dolu bir Breed'le karşı karşıya buldu.

"Bu bir veda değil," diye güvence verdi ona. "İşimiz bitmedi. Buraya akşamı seninle geçirmek için geldim, Liza. Ve sadece bunu yapmak istiyorum. Bu."

Gruptan hızlı bir melodi yükselmeye başladığında, Stygian Liza'yı dans pistinden çıkarmadan önce şarkıcıya sert bir bakış fırlattı. Müzikten memnun olmadığı her halinden belliydi.

Onu istediği gerçeği daha da açıktı.

Malachi onu .

İstediği kadın ona çekiliyordu, ancak şehvetinin, sevgisinin ya da her neyse onun nesnesini biliyorsa geri evrilebilirdi. Eğer itirazları ihtiyacından daha güçlüyse.

Irklar cinsel yönlerini zorlamadılar, takip etmediler ya da taciz etmediler. Büyülemişler, kandırmışlar ve alay etmişlerdir. Potansiyel aşıkları kendi istekleriyle kollarına düşene kadar açlık ve ihtiyaç yaratırlardı.

Isabelle'le sevgili olduktan sonra bilgi kaynağı olmuştu.

Ya da dostlar.

Adam onu arkadaşlarının beklediği masaya geri götürürken sinir uçlarında bir korku titremesi gezindi.

Onun gelişinden önce ekiple birlikte tartıştıkları planlar beklemek zorundaydı. Stygian sinsice dolaşıyordu ve avını bulmuştu. Yakın zamanda çekip gitmeyecekti.

Böyle bir kararın doğasında var olan sorunlar, kadının korkudan midesi sıkıştıyordu. Ekip, Isabelle'i Malachi'yle olan ilişkisi ve parçası olduğu şeyi kimseye, özellikle de bir sevgiliye ya da arkadaşına asla açıklamayacağına dair ettiği yemin nedeniyle zaten kaybetmişti.

ağ dışındaki koca.

Malachi'nin ağın dışında olması ve bu bilgiye erişiminin onaylanmamış olması hepsini incitmişti. Yine de bu, ekipteki hiç kimsenin veremeyeceği bir karardı ve henüz izin teklif edilmemişti.

Masaya vardıklarında Liza bir sonraki kararını, bunun sonuçlarını düşünmeye vakit bulamadan hızla verdi.

"Ben eve gidiyorum," dedi onlara ve Stygian'ın yanında kaskatı kesildiğini hissetti.

Cullen, Steven, Reeve ve Klah suçlayıcı bakışlarını Stygian'a çevirdi.

"Evet, sanırım ben de geri döneceğim." Chelsea ayağa kalktı ve çantasını yerden aldı. "Benimle mi geliyorsun?" Sırıtarak Stygian'a baktı. "Yoksa onunla mı?"

"Sen." Hafif blazer ceketini sandalyesinin arkasından çekiştirerek, Chelsea'nin kendi hızlı kararını verdiği için Tanrı'ya şükretti.

"O zaman sanırım ben de geri dönüyorum, çünkü ben de onlarla geldim." Claire sandalyesinden kalkıp çantasını alarak onlara katıldı

ve hafif bir ceket. O da o sabah işe giderken giydiği kıyafetleri giymişti: hafif pamuklu bir bluz ve ince, sakın bir etek.

Tanrı Liza'ya gülümsüyordu.

"Sizi eve kadar takip edeceğiz." Steven başıyla onayladı ve dört adam da ayağa kalktı.

Yanında, Stygian'ın kıkırdadığına yemin etti.

Adam başını eğdiğinde bundan emindi. "Çok, çok iyi," mırıldandı kulağına. "Beni şaşırttın."

Nadiren şaşırmış gibi bir hali vardı. "İyi geceler Bay Black," dedi.

"İyi geceler, Bayan Johnson." Başını sallayarak geri çekildi ve birkaç saniye sonra çıkışa doğru ilerlerken cesetlerin arasında kayboldu.

"Bu hiç iyi değil," dedi Klah yumuşak bir sesle.

Liza koyu Navajo'ya baktı, neredeyse siyah gözlerini ve içinde yanan öfkeyi gördü.

Klah onların lojistik ve planlama gurusuydu. İçgüdülerinin o kadar güçlü olduğu vardı ki, ekibin diğer üyeleri onun medyum olduğuna yemin ediyorlardı.

"Ama belki de kötü değildir." Omuz silkti. "Her iki durumda da bir şey bilemez. O sadece-" Başını sallayarak devam etti.

"Sadece azgın mısınız?" Chelsea alaycı bir şekilde önerdi. "Tatlım, o Breed kesinlikle ilgileniyor ve senin de onun için aynı derecede ateşli olduğundan emin."

Klah, kendisi ve diğer adamlar çıkışa doğru ilerlemeye başladıklarında etraflarını sararken, "O değil," diye tersledi.

Cullen, "Reever, kızların evinde ilk nöbeti sen tut," diye emretti, Klah'ın duymazdan gelerek. "Steven, ikincilik senin, Klah da üçüncülüğü alacak. Önümüzdeki üç gün benim görevim var ama bu durum çözülene kadar bölgedeki diğer ekiplerin üyelerini onları korumaları için çekebilirim. çözüldü."

Kulüpten çıktıklarında Liza, "Birinin bizi takip ediyor gibi görünmesinin nedeni bu olabilir," diye önerdi. "Birisi bizi takip etmek için Breeds'in burada bulunmasının amacı mümkün olduğunca çok üyeyi bir araya getirmek ve ağ hakkında bilgi edinmektir."

"Bu her zaman mümkün," diye kabul etti Cullen. "Ama senin, Claire'in ve Chelsea'nin güvenliğini sağlamayı tercih ederim."

"Ağdan çekilmeyin," diye önerdi Liza. "Ordu ya da kolluk kuvvetleri mensubu yeterince arkadaşımız var.

doldurabilir. Taşınma sürecine dahil olan ekiplerin kimliklerini riske atmamayı tercih ederim. O aşamada yer almayan tek takım biziz."

Ve ekip üyeleri nadiren diğer ekip üyelerinin kimliklerine sahipti. Üyeler. Bu bir önlemdi, yakalanma ihtimaline karşı bir önlem. Ya da bir üyenin açgözlülük edip Genetik Konseyi'ne bilgi satmaya karar vermesi durumunda.

Navajo Yeraltı Ağı'nın on yılları boyunca sadece bir kez olmuştu. Ama bir kez olduysa, tekrar olabilirdi.

Cullen aynı fikirde olup olmadığını belli etmeden, "Ne yapabileceğimize bakarız," diye cevap verdi.

Kendi kendine, bunun onun fikirlerine güvenmediğinden kaynaklanmadığını söyledi. O, Claire ve Chelsea grubun en genç üyeleriydi ve bir bakıma hâlâ eğitim aşamasındaydılar.

Arabaya ulaştıklarında, Liza merakına yenik düşerek şöyle bir baktı otoparkın etrafında. Stygian'ı göremiyordu ama onun orada olduğundan emindi. Kolayca pes edecek bir adam -bir Cins- değildi.

"Bütün bu ateşli ve yakışıklı Irklar beni Şimdi kimsenin bana kızmasını istemem." Chelsea gülüyordu. Küçük sedanını otoyola çekip Window Rock'a geri dönerken yaptığı açıklamaya rağmen.

Gece etraflarını sarmıştı ve Liza yolcu tarafındaki camı açtığı anda elinde olmadan rüzgârın etrafı kırbaçlamasını diledi Stygian'ın sürdüğünü iddia ettiği motosiklette onun arkasında giderken etrafını sardı.

Ve hiç şüphesiz öyleydi. Yeterince büyük, güçlü ve cesurdu. Sıcak bir çöl gecesinde ve her türlü sürprizi barındırabilecek bir otoyolda hayatını ve uzuvlarını riske atacak kadar.

"Tanrı'ya şükür bugün Cuma." Claire yorgun bir şekilde iç çekti. "Tekrarlamak isteyeceğim bir hafta olmadı."

Kendilerini izleyen gölgelerden en az birini çekmek için tasarlanmış birkaç görevin planlanması ve uygulanması boşuna bir egzersiz olmuştu.

Liza'nın kaçtığı sabaha kadar, Irk İşleri Bürosu'yla uğraşmak zorunda kalmayacaklarından emindiler.

infazcılar. Liza, diğerleriyle birlikte

Onu takip eden güçlerden birini yakalamak çocuk oyuncağı olurdu.

Liza en güçlü Irklardan biriyle şehvetli bir savaşa dalmışken, o değerli pastanın hiçliğe dönüşmesini sadece onlar izlemişti. Ve adam kolay pes edecek biri gibi görünmüyordu.

Ya da herhangi bir şeyi kolayca yapmak için.

Yaşadığı sürece onu alacağını düşündü. Kendinden emin bir şekilde, güçlü bir şekilde. O güçlü, geniş elleriyle onu tutacak, onu büyüleyen dudaklarıyla anlamsız bir teslimiyetle öpecek ve sadece vücudunu değil, kalbini de istila etti.

"Beni duydun mu, Liza?" Chelsea şikayet ederken Liza Stygian'ın kollarının onu sarmaladığı ve öpücüğünün onu ısıttığı o yerden kendini geri getirdi.

Ne de olsa son zamanlarda oldukça üşümüştü, diye düşündü yorgunca. "Hayır, üzgünüm Chelsea, başka bir şey düşünüyordum," dedi.

arkadaşına cevap verirken, o ve arkadaşının görüntülerini geri itti. Birlikte Stygian.

"Ya da başka biri," sıırttı Chelsea yanındaki koltuktan. "Şu Breed, hiç şüphesiz."

Liza, "O kibirli biri," diye suçladı.

"Çok ateşli." Chelsea güldü. "Çok baskın," diye tekrar denedi Liza.

Chelsea, "Evet, beni yatağa bağlayabilir ve istediği gün kıcıma şaplak atabilir," diye ilan etti. "Kahretsin Liza, en inanılmaz cinsel deneyimi yaşama şansını geri çevirmeyeceğini biliyorum.

Hayatının macerası. Biliyorsunuz, Kurt Irkları'nın horozlarının herhangi bir iki kat daha kalın olması gerekiyor. Ve ne yaptıklarını duyduğumuzu biliyorsunuz."

Claire, "Ve Isabelle, akalının boşalıırken akal İrkı şeyini yapıp yapmadığını söylemiyor," diye araya girdi. "Boşaldıklarında aletlerinin gerçekten daha da şiştiğini ve bir kadının içine kilitlendiğini mi düşünüyorsun?"

"Isabelle'in söylemeyi reddetmesi oldukça iyi bir gösterge." Chelsea sanki beklenti içindeymiş gibi iç çekti. "Bu kadar kadın hayranları olmasına şaşmamalı. Sanırım ben de kulübe katılmak istiyorum."

"Chelsea, teklifte bulunan İrkları görmezden geliyorsun," diye Claire, Liza serbest kalmanın doruğunda böylesine zarif bir şekilde gerilmek ve zevk almak düşüncesi karşısında ağzının kurduğunu hissederken.

"Sen de öyle," diye belirtti Chelsea. "Sanki bir tek ben varmışım gibi."

"O zaman neden Liza'ya ırkını kabul etmesini söylüyoruz?" Claire, her geçen an daha da eğlendiği belli olan bir ifadeyle sordu.

"O otoriter yaratıklarla uğraşmak zorunda kalmayayım diye." Chelsea güldü.

Yüzünü buruşturan Liza, Cullen'ın Süper Taksi'sini takip ederek Window Rock'ın eteklerine doğru karanlık manzarayı izledi Reeve'la birlikte pikapla gidiyordu. Klah ve Steven, Klah'ın Land Rover'ıyla arkalarından gittiler.

Evin garaj yoluna giren Liza, ev arkadaşlarıyla birlikte arabadan inmeden önce rahat bir nefes aldı. Isabelle Malachi'nin yanına taşındıktan sonra kuzenleri Claire de onların yanına taşınmaya karar vermişti.

Tabii ki adamların içeri girip evi bir uçtan diğer uca kontrol etmeleri gerekiyordu.

Liza bunu birbirleri için yapıp yapmayacaklarını merak etti. Bundan oldukça şüpheliydi.

Aslında, bunu yapmayacaklarını biliyordu. İrkların geldiği hafta Klah'ın evine biri girmişti ve her şeyi kendisi kontrol edene kadar kimseyi aramamıştı bile.

Ama onlara kendisinin, Claire'in ve Chelsea'nin kendi başlarının çaresine bakabileceklerini söylemek mümkün değildi. Bunu duymayı reddettiler.

Gerçekten yalan söyleyeceğine inandılar mı?

Arama tamamlandığında ve vedalaştıklarında, dört adam nihayet ayrıldı.

Kapı kapandığında, Liza kapıyı bir çırpıda kilitledi ve sonra döndü, kollarını bir kez daha göğüslerinin altında kavuşturdu ve hâlâ sessiz olan arkadaşlarıyla yüzleşti.

"Ee?" diye sordu onlar bir şey söylemeyince.

Claire oturma odasına geçti ve televizyonu açtı. Sesi o kadar yükseltti ki, mutfığa geçtiklerinde konuştukları hiçbir şey televizyonun gürültüsünden duyulmuyordu.

Televizyon.

"Arabada bu konuda bir şey söylemedim ama Isabelle'in hastanedeyken çiftleşme hakkında söylediklerini hatırlamıyor musun?" Claire onu endişeyle uyardı. "Siz ikiniz dans pistindeyken seni öpmesine izin verdin mi?"

Isabelle'in bir Breed'in öpücüklerinin bir kadına neler yapabileceğini söylediğini hatırlayınca Liza'nın bakışları genişledi. "Verdikleri ilaçlar yüzünden olmalı.

onu giydirmiştim. Hatırlıyor musun, onlara tepki vermişti?"

Isabelle, Holden Mayhew tarafından neredeyse kaçırılmasından sonra çektiği acı yüzünden aklını kaçırmıştı. Elbette bir Breed'in öpücüğünün bağımlılık yaptığı ve çiftleşmeye dikkat etmesi gerektiği yönündeki uyarısı

ilaçların neden olduğu ve kendi ırkına duyduğu sevginin artırdığı zorlama bir bunama.

"Liza, şaka yapmıyordu," diye temin etti Claire onu, yaklaşırken bakışları araştırıyordu.

Chelsea de aynı şekilde yaklaştı ve pür dikkat dinlemeye başladı.

"Bundan emin olamazsın Claire." Liza kararlı bir şekilde başını salladı. "Kanıt yok."

Claire sıkıca yutkundu ve Chelsea'den önce konuştu. "Tam olarak kanıt değil. Ama şu Breed doktorlarının gelip onun bakımını üstlendikleri zamanı hatırlıyor musun?"

Liza başını salladı, Chelsea de öyle.

"Biraz hava almak için dışarı çıktığımda konuştuklarını duydum. Doktorlardan biri diğerine, çiftleşme dönemindeyken ilaçlara verdiği tepkiden hoşlanmadıklarını ve çiftleşme hormonunun garip tepki verdiğini söyledi."

Liza şaşkınlık içinde diğer kadına baktı.

"Ve bunu bize şimdi mi söylüyorsun?" Chelsea inanamayarak tısladı. "Claire, bunu bizden nasıl saklarsın? Neredeyse bir ay oldu. Şimdiye kadar düzinelerce lırkı öpmüş olabilirdik."

Liza başını diğer kıza çevirerek şaşkınlıkla ona baktı.

"Düzinelerce mi?" Chelsea'ye kararsızca göz kırptı. "Üzgünüm, kız arkadaşım,

Artık tam olarak ergen değilim. Ergenlik *çağındayken* bile o kadar çok erkekle öpüştüğümü sanmıyorum. Hatta hayatım boyunca o kadar çok öpüşmedim."

"Şaka yapıyordum." Chelsea içini çekti. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Claire derin bir nefes almadan önce kararsızca dudağını ısırđı. "Bir şeyi yanlış anlamış olmalıyım diye düşündüm ve biliyordum ki Malachi ona asla zarar vermez." Kararsızlık içinde ellerini kaldırdı. "Ama bu gece, Liza'nın Bay Black'e nasıl tepki verdiğini görünce ikinize de söylemem gerektiğini anladım." Gözleri biraz genişledi, ela derinlikleri endişeyle doldu. "Hâlâ yanlış anlamadığımdan emin değilim.

bir şey. Yani gerçekten, hepimiz şoktaydık. Ve dehşete düşmüştük. Tüm konuşmayı yanlış anlamış olabilirim."

Liza sert bir nefes verdi. "Vay canına," dedi inanamayarak. "O magazin hikâyeleri doğruymuş demek ki."

Akıl almaz bir şeydi. Yine de Claire'in verdiği bilgileri bir kenara bırakmayı ne kadar istese de bunu yapamayacağını biliyordu.

Isabelle'in Malachi Morgan'a verdiği tepki normal sayılamayacak kadar yoğundu ve Liza'nın yanı sıra Chelsea ve Claire de bunu biliyordu.

Ama Claire böyleydi. İçine kapanıktı ve başkalarının sırlarını çok iyi saklıyordu. Arkadaşları her zaman Claire'in sahip olduğu o derin rezerv kuyusu ve genellikle sessiz doğası hakkında endişelenmişti. Arkadaşları buna bir son vermediğı sürece başkalarının onu ezmesine izin verdi.

"Kahretsin, eğer o magazin haberleri doğruysa," diye tısladı Chelsea, "o zaman bu onları doğal steroidlerle hipnotize edilmiş sikiş makineleri gibi yapar." Sıkıca yutkundu, yüz ifadesi neredeyse şaşkınlıktan sırlanmıştı. "Bu gibi olurdu-"

"Bu kadar yeter, Chel." Liza hızla elini kaldırdı. "Bu sıfat yeter, tamam mı?"

"Steroidli sikiş makinesi" Liza'nın vücudunun ilgiyle uğuldaması için yeterliydi. Stygian Black'in yatağına girmesine izin vermesinin onu ikna etmesi için başka bir şey duymasına bile gerek yoktu. kesinlikle onu başka bir adam ya da ırk için mahvedecek. Ömür boyu. O kadar.

Claire onlara, "Ama bu sadece çiftleşme olayını yaptıklarında oluyor," diye hatırlattı. "Magazin dergileri öyle diyordu ve o ikisinin söylediklerine bakılırsa

Doktorlar bunun doğru olduğunu söylüyordu. Kurtların vahşi doğada ömür boyu sadece bir eşi olur, değil mi? Kurt ırklarının bu yolu izlemesi mantıklı. Aslanlar da-

"Ama Kaplanlar, Çakallar ve diğer tüm o harika türler öyle değil," diye güvence verdi Chelsea ona.

"O zaman bu doğanın bir cilvesi ya da onların yaratımı." Chelsea omuz silktilti. "Her neyse, belli ki saklamak için çırpındıkları bir şey, yoksa ırk bilimcileri bunu dünyaya sızdırırdı. kendilerini uzun zaman

önce." "Belki de." Liza içini çekti.

Kesinlikle aşırı ısınacaktı. Liza kendisine ve sadece kendisine ait olan bir erkeğe, hatta bir ırka sahip olma düşüncesiyle vücudunun cehennem gibi yandığını hissedebiliyordu.

"Pislik olma ehliyetine sahip olmaktan bahsediyoruz." Chelsea Liza'ya bakarken kısık bir ısıklık çaldı. "Lanet olsun, normal erkekler kışını. Ama başka bir erkeğin sana dokunmasına asla izin vermeyeceğini bilen biri? Boşanma tehdidinin olmadığı bir ilişki mi? Bir Ne kadar kızgın olursanız olun, ne kadar şişmiş hissederseniz hissedin ya da başınız gerçekten ne kadar kötü olursa olsun, öpücüklerine olan bağımlılığınızdan kurtulamazsınız.

Yaralandın mı?"

Vay canına, soğuk su sıçramasından bahsediyoruz.

"Hiç sanmıyorum," dedi Liza ikisine de. "Bu hayatta değil." "Ne kadarı gerçek, ne kadarı uydurma?" Chelsea inançsızlıkla sorguladı. "Ne kadarına inanabilirsin? Elbette olamaz yoksa Isabelle şimdiye kadar Malachi'yi vurmuş olurdu. Konu kendini savunmaya geldiğinde hiç de pısrık değil."

"Yarı yarıya belki?" Claire önerdi.

"İmkânı yok," diye karşılık verdi Chelsea, kaplumbağa kabuğu tokalı saçlarının zengin siyah tellerini açarken başını sallayarak. "En azından yüzde yetmiş beşinin saf kurgu olması gerektiğini söyleyeceğim. Bu da geriye

Yüzde yirmi beş onların lehine. Öpücüklü sikiş makineleri Bu afrodizyak gibi bir şey. Bağımlılığa bir sınır çiziyorum. Üzgünüm kızlar." Umursamazca omuz silkti. "Bu hayattaki hiçbir erkek için böyle bir şey olmayacak. Bizi yönetmek onlar için çok kolay olurdu. Tanrı buna izin vermez. Onun da bir mizah anlayışı var, biliyorsunuz."

Liza yavaşça başını salladı.

Chelsea haklı olmalıydı.

Her zaman kontroller ve dengeler vardı.

Doğanın, Irk erkeklerine karşılaştıkları Irk ya da insan dişilerine karşı böyle bir üstünlük vermesine imkan yoktu.

"Peki yarın buraya geldiklerinde Ashley ve diğerlerine bunlardan bahsedecek miyiz?" Chelsea sordu.

"Tanrım, hayır! Onlar Irk!" Liza gözlerini arkadaşına dikti, bir şekilde aklını yitirip yitirmediğini merak ediyordu. "Onları deli gibi seviyorum Chelsea, ama bundan kimseye bahsetmiyoruz. Bunu kendimize saklıyoruz."

Dört Breed dişisi Ashley Truing, Emma Truing, Chimera Broussard ve Shiloh Gage son altı yıldır Navajo merkezli Breed Underground Network'ün bir parçası olmak için kızları eğitiyordu aylar.

Yeraltı ağı, Genetik Konseyi'nden tam bir gizlilik ve güvenli bir sığınak isteyen Irlara yardım eden bir grup Navajo'dan oluşuyordu. Ağ, laboratuvarlarından kaçmayı başardıklarında saklanmalarına yardımcı oldu, onları barındırdı, tıbbi yardım sağladı ve kim ve ne olduklarını gömecek bir yer bulmalarını sağladı. bir zamanlar.

"Belki onları sorgulamanın bir yolunu bulabiliriz," dedi Claire önerdi. "Bakalım bize küçük bir ipucu verecekler mi? Elbette hepsi magazin haberlerine dayanıyor."

Liza başını şiddetle salladı. "Bize yalan söylemelerine ya da daha da kötüsü, kendilerine dostluktan daha fazla sadık olmalarına ihtimal . Bunu kendimize saklayalım ve ne olacağını görelim."

"Bu ilk sen olacağın anlamına mı geliyor?" Chelsea kaşlarını imalı bir şekilde salladı. "Ayrıntıları vereceksin, değil mi? Isabelle'in yaptığı gibi bize işkence etmeyeceğinden emin misin? O bize hiçbir şey anlatmıyor."

"Evet, tüylü ve aptal görünüyorum." Liza homurdandı. "Bu, kızıımızı kollayacağımız ve onlardan birini öpmeyi unutacağımız anlamına geliyor. En azından bir süreliğine. Şimdilik," diye düzeltti. Kendisini en azından Stygian'ı öpebilme ihtimalinden mahrum edemezdi.

En azından daha
sonraki bir tarihte. Diğer
ikisi başını salladı.

"Malachi'nin önümüzdeki birkaç gün içinde Wyatt ve diğer Alfalarla toplantılarda olması gerekiyor. O zaman Isabelle'le Malachi olmadan konuşabileceğiz," diye karar verdi Chelsea.

"Belki." Liza sinirli sinirli tırnağını kemirdi. "Göreceğiz bakalım."

Bunun üzerine Chelsea omuzlarını dikleştirdi ve tamamen ona ait bir bakışla onlara baktı: saf kararlılık
inatçılık. "Oh, güven bana, yapacak. Sana söz veriyorum." Hinzırca gülümsedi. "Ben sadece ablam için birkaç damla gözyaşı dökeceğim. Bahse girerim, küçük kardeşinin sorununun ne olduğunu öğrenmek için onu kaçırmayacaktır."

"Çok fena." Liza beklentiyle nefes aldı.

Claire, Chelsea'nin cesaretine duyduğu hayranlığa rağmen,

"Tehlikeli," diye uyardı. Ama aynı fikirdeydiler.

Şu an için bekleyip görmek gerekiyordu.

Ve kesinlikle birbirinizi haberdar . Biri ne öğrendiyse, diğer ikisine de söylemek zorundaydı.

Emin olmanın tek yolu bu.

* * *

Suyun altına adım attığında gözlerini kapattı ve tıpkı Jonas Wyatt'la yaptığı görüşmede olduğu gibi, yönetmenin kendisine gösterdiği resimlerdeki görüntülerin saldırısına uğradı.

Onların gözlerini gördü, acılarını ve korkularını hissetti. Hissetmemek zor olurdu. O fotoğraflar, çocukların çektiği acıları ayrıntılı bir şekilde gösteriyordu.

Spreyden uzaklaşarak gözlerini hızla açtı, daha fazlasını görmek istemiyordu.

Ailesi ona her zaman bazı şeyleri çok derinden hissettiğini, bazı şeylerin onu çok fazla rahatsız etmesine izin verdiğini söylerdi. Bu kırılma onun birden fazla kez incinmesine neden olmuştu.

Yine de hiç aşık olmamıştı.

Bakireydi ve bir erkeği, onun için bağımsızlığından olduğu kadar benlik duygusundan da vazgeçmeye razı olacak kadar tamamen ve bütünüyle istemenin nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bunu yapabileceğinden o da emin değildi. Kendini uzak tutarak çok uzun yıllar geçirmişti. Şimdi kendini bırakıp herhangi bir erkeğe teslim edebileceğinden emin değildi. Ve ne yazık ki, o değildi. Ona kalbini vermeden bedenini verip veremeyeceğinden emin değildi.

Siyah mavi gözleri ve yüz ifadesiyle ona bakan bir Breed için bile zevkin tüm sırlarına sahipti ve paylaşmaya fazlasıyla istekliydi.

Ona hayalini kurduğu tüm şehvetli, baskın sırları ve arzuladığı tüm ateşli zevki göstermeye fazlasıyla istekliydi.

Bir bedel

karşılığında. Her

zaman bir bedel

karşılığında.

Annesi onu hiçbir şeyin bedavaya gelmediği

konusunda uyarmıştı. Her zaman bir bedeli vardı.

Gülmenin, sevmenin bedeli.

Yaşamak için bir bedel.

Şimdi merak ediyordu, Stygian Black'in fiyatı tam olarak neydi?

• BÖLÜM 5 •

Liza Stygian'la ilgili durumun daha da kötüleşebileceğini düşünmemişti. Elbette sınırlarını yatıştırmak için birkaç günü olacaktı.

Onun yerine, ertesi sabah kapısının önündeydi. rahat bir kot pantolon ve koyu renk bir tişört, garaj yoluna park edilmiş o kötü siyah Harley.

Bir gece önce bir tane olduğu konusunda yalan söylemediğini tahmin etti. Yalan söylediğine gerçekten inanmadığından değil.

"Neden buradasın?" Çaresiz parmaklarıyla kapıyı kavrayan kadın, kaşlarını çatarak adama baktı.

Dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Bu sabah benimle dışarı çıkman için seni ikna edebileceğimi umuyordum." Bakışları Liza'nın giydiği açık şeftali rengi pamuklu kaşkorse bluzaya kaymadan önce kalçalarını zar zor örten beyaz şortuna baktı. ", Liza. Kot pantolonunu giy ve birkaç dakikalığına tehlikeli bir şekilde yaşa. Bunu istediğini biliyorsun."

Bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla istiyordu.

"Bugün olmaz." Başını sallayarak geri çekildi ve kapıyı kapatmaya hazırlandı.

Dudaklarındaki hafif gülümseme doğrudan rahmine bir his dalgası fırlattı. Ağır bir ihtiyaç yumruğuyla sıkıştı ve bir kez daha uyluklarının arasına zayıflayan nem dökülmesini gönderdi.

"Bu sabah seninle uğraşmayacağım."

Kapıyı bırakarak mutfığa geri döndü ve umutsuzca ona olan tepkisiyle savaşmanın bir yolunu aradı.

Lavaboya ulaştığında yüzünü ona dönen Liza'nın dudakları, onu neredeyse gömleğinin pamuğuna gömülecek kadar yakınında bulunca nefes nefese ayrıldı.

Gözlerini kaldırarak kollarının etrafını sardığını, ellerini arkasındaki dolaba dayayarak onu engellediğini izledi.

Evet, bu baskınlık onu hem tahrik ediyor hem de hayal edebileceğinden çok daha büyük bir tehlikenin içine doğru yürüdüğü konusunda onu uyardı.

Adamın kolları her iki yanında kenetlenmiş bir şekilde dururken gözleri yukarıya doğru sarsıldı ve adamla kilitlendi, bakışları onu yakından izliyordu.

"Uyarılmanın kokusu ikimizin de başını büyük bir belaya sokmak üzere."

Gözleri büyüdü,    nk  ereksiyonunun karnına baskı yaptığını hissedebileceği kadar yakındı. Bakışlarını indirdiğinde, güçlü sütün boyunca bir ter damlası hafiflerken boynunun kenarındaki damarda kanın akışını izledi.

Dudaklarını yalamak zorunda kaldı.

Tanrım, onun tadına bakmak istiyordu.

Onun boynunu ısırarak istiyordu. Dişlerini o sert deriye gömmek ve onu sürerken sıkıca tutunmak-

Ağrıyan ihtiyaç içinden geçerken bir ürperti omurgasını yırttı. Suları döküldü, aniden hassaslaşan kıvrımlarını kapladı ve klitorisini daha da ısıtıyor.

"Ne kokusu aldığımı biliyor musun, Liza?" Sesi kesinlikle hırıltılıydı.

Başını yavaşça salladı.

Dudakları kulağını okşayana kadar başını eğdi. "Eğer yaz sıcağının kokusu bağımlılık yapsaydı, ömür boyu senin amına tapardım."

Sarsılarak ondan uzaklaştı ve kendisini bıraktığından emin olduğu bir rahatlıkla adamın elinden kurtuldu.

Liza ona bakarak, bu kaba dil karşısında kesinlikle hakarete uğradığını söyledi, ancak bu kadar aptalca bir şey yapamazdı. ifade dudaklarından geçti.

"Senin için bir yaz sikiş olmayı reddediyorum," diye onu bilgilendirdi, Günahlarıyla yüzleşmek zorunda kalırsa bu yalanın başını ne kadar belaya sokacağını merak ediyordu. "O yüzden artık gidebilir ve beni rahatsız etmeyi bırakabilirsin. Sizi temin , bundan hiç hoşlanmıyorum."

Bu çok açık yalan karşısında kıkırdadı. Adamın bunu, kızın vücudunda giderek artan uyarılmayı hissettiği kadar kolay hissedebildiğini biliyordu.

"Yalan söylemek de doğruyu söylemek kadar güzel," dedi ona, eğlenerek. "Ama bu durumda, eğer yüzleşmeye niyetin varsa, gerçeği kesinlikle tatmin edebilirim."

Liza bluzunun eteklerini çekiştirdikten sonra kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve ona ters ters bakmaya çalıştı.

"Bu hayatımda ihtiyacım olan bir karmaşa değil," dedi sonunda ona, ses tonuna biraz kararlılık katmaya çalışarak. "Sen hayatımda ihtiyacım olan bir karmaşa değilsin."

"Neyse ki hayat bizi ters köşeye yatırmaktan hoşlanıyor o zaman," dedi ve bir kahkaha atarak onu bir kez daha bakışlarıyla buluşturdu. "Çünkü sanırım ben bu karmaşadan kesinlikle keyif alıyorum.

. Liza, bir dene. Benden hoşlanabilirsin. Sadece motorsikletimin arkasında bir gezinti. Başka bir şey değil." En azından doğrudan ortaya çıkıp ona binmeyi teklif etmemişti.

Bunu düşünmeye cesaret edemiyordu. Adamın flörtleri karşısında çok güçsüzdü, adamın onu sallayacağından emindi. Dünya.

Ona herhangi bir zayıflığını itiraf etmesine izin vermekten daha kesin bir şey kararlılığını baltalayamazdı. O bir Breed'di ve Breed'den kaynaklanan tüm o testosteron ve onun iradesini test edeceğinden emindi.

Arkadaşı Isabelle ile yeni sevgilisi Malachi arasında gördüklerine bakılırsa, Breeds'in en çok hoşuna giden şey

"Eşim" dedikleri kadınlar öfke ya da tahrik nöbetlerine giriyorlardı.

Sanki kendi kendilerine icat ettikleri bir ayrıcalıkmış gibi.

Mutfaktan çıkmak için hareket ederken, "Bu özel falsolu topa da ihtiyacım yok," diye onu temin etti.

Bunun yerine, kolunun adamın iri eli tarafından kavrandığını, etrafında döndürüldüğünü ve bir kez daha dolaba doğru bastırıldığını gördü.

Orada, adamın sert vücudu ile arkasındaki ahşap dolap arasında sıkışıp kalmıştı, gerçek bir kaçış yolu yoktu.

Ondan ya da vajinasını yakıp kavuran ve rahmini sıkan uyarılmadan kaçış yoktu.

"Bu falsolu top kaçınılmaz olacak," güvence verdi ona bakarken, kanın meme uçlarına hücum ettiğini hissediyordu.

Klitoris ve sonra heyecan içinde aşırı çalışan kalbine geri dönüyor.

"Çok az şey kaçınılmazdır, Stygian," diye güvence verdi ona, sesini eşit ve kendinden emin tutmak için elinden gelenin bu olduğunu düşündü.

Eşitlik konusunda biraz zayıftı. Aklıma gelmişken, kendine güven konusunda da biraz gevşek davranmış olabilir. Yine de istifa kısmında gerçekten iyi olmaya başlamıştı.

İhtiyacın büyüdüğü gerçeğine boyun eğdi. Bundan kaçış olmadığı gerçeğine boyun eğdi.

Yakında, çok yakında, kendisini becermesi için ona yalvaracağı gerçeğini kabullenmişti.

İzlerken, kalbi hızla çarpıyor, nefesi düzensizleşiyordu, Liza adamın başı aşağı inerken dudaklarını ayırdı, dudakları neredeyse onunkilere değiyordu, o kadar yakındı ki, dudaklarının sıcaklığının onu yumuşacık okşadığını hissedebileceğine yemin etti eğriler.

"Öpücük beklentisinin beni çıldırtacağından emin olana kadar öpücüğünü istemiyorum."

"İrklar zaten çılgın," diye söz verdi ona, sesi zayıftı. Artık bunun için zihinsel olarak kendine lanet ediyordu. "Bu yüzden suçu benim üzerime atmaya çalışma. Sen de beklemeye devam edebilirsin, çünkü ben öpücüklerimi kendime saklamayı tercih ederim."

Yine de, dudaklarının kulağına değdiğini hissettiğinde kulağının lobuna daha fazla erişebilmesi için başını yana yatırıyordu.

"Neyi baştan çıkardığını bilmiyorsun." Adamın kaba, ilkel sesi kalbinin iki kat hızlanmadan önce bir kez daha atmasına neden oldu.

"Bırakın gideyim, sorun olmayacak," diye söz verdi ona, hatta Yine de ruhunun derinliklerinden biliyordu ki

istediği onu serbest bırakmasıydı.

Yapması gereken son Şey onun kollarında kalmaktı -hayatında hiçbir Şey istemediği kadar onun dokunuşunu isterken değil.

Ve bu dűŐűnce, o kadar Őok edici, o kadar dehŐet vericiydi ki, gűmleđindeki ısıyı etine çekmek yerine ellerini ona dođru itmeye zorladı.

"Seni bırakmak o kadar kolay deđil, Liza." Dudakları daha da alçalarak Liza'nın boynuna sűrtűndű ve boynundan gűđűs uçlarına, oradan da klitorisine dođru yayılan cızırtılı hissi yođunlaŐtırdı.

Liza derin bir nefes almak için kendini zorladı ama duyularının gece yarısı ve orman kokusuyla dolduğunu fark etti. Ve yakınlarda tek bir lanet orman bile yoktu. Bu da onu yemyeşil, Şehvetli kokusuyla cezbeden Şeyin kendisini tutan Cins'in kokusu olduğu anlamına geliyordu.

"KolaylaŐtır." Kelimeleri dudaklarına zorlamak hayal ettiğinden de zordu. "Bırak beni Stygian, çünkü istediğim bu değil."

Ona karşı sertleşti.

Tanrım, eđer yakında onu dinlemezse Onu űpmesi, ona dokunması, tam orada, arkadaşlarının her an içeri girebileceđi mutfak dolabının űnűnde onu becermesi için yalvarıyordu.

"Liza, garaj yolunda garip bir bisiklet var. Sence bu -" Liza suçluluk duygusuyla sıçrayıp bir kez daha başarısızlıkla Stygian'ın geniş formunu kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken Chelsea'nin sesi kısıldı.

BaŐını ve avlu kapısında donmuŐ gibi duran arkadaşının Őok olmuŐ yüz ifadesini yakaladı. Sanki bakıŐlarını Liza'nın Stygian'a bu kadar yakın tuttuđu gűrűntűsűnden ayıramıyordu. çok daha bűyűk bir vűcut.

Liza, Stygian'ı tekrar iterken sinirli bir Őekilde, "Kapa çeneni Chelsea," diye emretti. "Ya gitmeme izin verecek ya da ne kadar Dizimi vűcudunun belirli sűrmeye baŐladıđımda yapabileceđim hasar." Ona tehditkâr bir bakıŐ fırlattı. Hazırlık için dizini gererken gülűmsedi.

Kirpikleri tekrar aşığı indi, o hınzır "siktir git" bakışı doğrudan kadının kalbine saplandı ve neredeyse nefesini kesecek bir ihtiyaçla rahmini sıktı.

Onunla birlikte gidecekti. Liza öyle olduğunu biliyordu.

Çok zayıftı ve ona yakın olmak istiyordu, kendi yıkımını çok çaresizce kışkırtmak istiyordu.

Duygusal intihar.

Bu duygusal bir intihardı ve o çaresizdi.

İçinden fısıldayan sese karşı sadece devam etmek için. Almak için. Kaderi kışkırtmak için. Yıkımı kışkırtmak için.

Bir ırkı ayartmak için.

Bakışları bir kez daha Stygian'ınkilerle kilitlenirken arkadaşına, "Sabah dışarı çıkıyorum, Chel," dedi. "Bana ihtiyacın olursa telefonum yanımda olacak."

Cullen arar ve planlar değişirse ya da Ashley, Emma, Chimera ve Shiloh normalden erken gelmeye karar verirse.

Ama bunlardan herhangi biri gerçekten önemli midir?

Çünkü onu ilk bulmak ve sığınma teklif etmek Navajo Irkı Yeraltı Ağı'nın işiydi.

Bu onun işiydi ve eğer bu Cins iki kadını ve aradıkları Bengal Cinsi'ni nasıl bulacakları hakkında bilgi sahibiyse, belki de önce onları bulması ona yardımcı olabilirdi.

"Onunla mı gidiyorsun?" Gözleri fal taşı gibi açılmış ve ona yakışmayacak kadar eğlenmiş olan Chelsea, soruyu ustaca bir masumiyetle sordu. "Motosikletin arkasında mı?"

Evet, Liza arkadaşının kafa karışıklığını açıkça anlayabiliyordu. Liza gençken geçirdiği kaza yüzünden üstü açık bir arabaya bile binmeyi hep reddetmişti.

Claire o da neredeyse vahşi bir çocuktü. Joe Martinez'in arabasına atlayıp gezintiye çıktıkları ilk sefer son seferleri olmuştu. Claire arabanın kontrolünü kaybedip bir çöl uçurumuna yuvarlandığında ve neredeyse ikisi de öldüğünde vahşi bir çocuk olmak kısa sürdü.

Motosiklet her zaman söz konusu olmamıştı.

Stygian'a kadar.

"Ben üstümü değıştireyim." Liza ona son bir kez bakarak döndü ve umutsuzca aklını yitirip yitirmediğini merak ederek odadan çıktı.

Stygian onun gidişini izledi, Chelsea ona temkinli bir şekilde bakarken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Kızın sormak istediğı soruları ve tereddütlerini .

"Liza motosiklete binmez." Elini dayayıp kaşlarını çatarak ona baktı.

" göre bugün maceracı bir ruh hali içinde." Onda bunu hissedebiliyordu, elini uzatıp daha fazlasını yapma, tehlikeli bir şekilde yaşama ihtiyacını.

İçinde dünyanın görmesine izin vermediğı bir cesaret vardı. Bunu gören tek kişi Navajo Yeraltı'nda birlikte çalıştığı ekipti.

Yeraltı'nı biliyordu. Jonas Yeraltı'nı .

Örgüt, üst düzey Genetik Konseyi laboratuvarlarından ve gelişmiş güvenlik birimlerinden Irkları kurtarmış ve zaman zaman da kurtarmaya devam etmektedir.

yüzyılı aşkın bir deneysel tesisler.

Ellerindeki bilgi bu kadardı. Büro'nun örgütü araştırmak ve üyelerini tespit etmek için kullandığı ırklara rağmen, şu ana kadar tek şüpheli üye Liza'ydı. Bunun tek nedeni de John Malcolm ona yaklaştığında Liza'nın küçük bir kaçamaktan daha fazlasını yaptığının acı verici bir şekilde belli .

"Maceracı bir ruh halinde değil," diye omuz silkti Chelsea kapı çerçevesine yaslanırken. "Onu büyülüyorsun, tıpkı Malachi Morgan'ın kız kardeşime yaptığı gibi. Irklar vurulmalı

Sizin yaptığınız gibi bir kadının iradesini ve sağduyusunu çalmak."

Alfaların çiftleşme kızışmasıyla ilgili magazin söylentilerini doğrulamayı reddetmelerinin nedeni de buydu.

Tam olarak böyle görülebilirdi - bir tür tecavüz ya da büyücülük olarak.

"Peki kız kardeşin kendisine büyü yapıldığına inanıyor mu?" Kaşlarını çatarak, ses tonuna eğlence katmaya devam etti.

"Kız kardeşi sonsuza dek mutluluğa ve aşık olduğu adama inanıyor." Yatak odasından çıkarken Liza onun sorusunu yanıtladı.

Nefis kışını kavrayan ve seven, aynı zamanda ona uzun bacaklı, egzotik bir görünüm veren bir kot pantolon giymişti. Beyaz pamuklu üst

Kolsuzdu, minik askıları onu yerinde tutuyordu ve altına giydiği sutyenin de askısız olduğuna bahse girmişti.

Her ne kadar düşüncesinden nefret etse de bir tane takıyordu. Bluzunun kumaşının altından en ince hatlarını bile görebiliyordu.

" işte böyle," diye yorumladı kadının verdiği yanıtı. Chelsea'ye sorduğu soru. "Her şey , çünkü Malachi'nin kendini Isabelle'e adadığını biliyorum."

"Ve bu inanılmaz olacak kadar sıra dışı değil mi?" Chelsea homurdandı. "İrklar nihai kötü çocuklardır ve hepimiz nihai kötü çocukların gerçekten evcilleştirilemeyeceğini biliyoruz."

Stygian kaşlarını çatarak Liza'ya döndü. "Hazır mısın?" "Onu tam olarak nereye götürüyorsun?" Chelsea o zaman sordu. "Bu şekilde, ölüsünü bulmak için arama ekibini nereye göndereceğimi biliyorum. eve dönmediğinde cesedi."

Çenesinin kenarını kaşıyarak bir an için Liza'nın tehlikede olmadığını söylemeyi düşündü. Ama Chelsea'nin ağzının tıkanma tehlikesi olduğu kesindi.

"ama Chelsea," diye onu nazikçe azarladı Liza. "Bay Black'in bana bir şey olmasına izin vereceğini sanmıyorum." Ona gülümseyerek karşılık veren Liza'nın gözlerindeki ifade karşısında neredeyse irkilecekti. "Ne de olsa patronu benim sahip olmadığımı kabul etmeyi reddettiği o güzel bilgilerle fazlasıyla ilgileniyor."

Evet, bunun geleceğini biliyordu, sadece ukalaca sözlerin hangi biçimde olacağından emin değildi.

Artık biliyordu.

"Aynen öyle." Önce Liza'ya, sonra da Chelsea'ye sert bir gülümseme göndererek alaycı bir tavırla ona katıldı. "Eğer bu olmasaydı, öldürmekten başka bir niyetim olmazdı."

Niyeti saf olmayabilirdi ama endişelenmesi gereken son şey onun yatağında zarar görmektir.

Liza kot pantolonunun arka cebine birkaç banknot ve kimliğini sokuştururken, "Nereye gittiğimizi bilmek istiyorum," dedi.

Bir nefeslik havanın bile sığmayacağı kadar sıkı olduklarına yemin edebilirdi.

"Göl kenarında bir gezintiye çıkarız diye düşündüm," dedi ona. "Birkaç günde bir ördekleri beslemek için oraya giderim." Bu ve Liza ile Claire'in çorak bir uçurumdan yuvarlandıkları ve kaza sonucu neredeyse öldükleri birkaç mil batıdaki bölgeyi araştırmak için.

On iki yıl sonra bile Stygian kazaya dair kanıtlar bulmuştu ama aynı zamanda bu süre zarfında başka şeylerin de dair kanıtlar bulmuştu.

Aşağıdaki kanyonda, enkazdan çok uzak olmayan bir yerde bir terleme kulübesi kurulmuştu. kanıtlar .

Yine de bazı şeyler silinip atılamazdı.

Ateş çukurunda kullanılan büyük kayalar kanyona dağılmıştı, ancak on yıldan fazla bir süre sonra bile yara izleri ve Ritüel terlemelerde kullanılan bazı bitkilerin renklerinin kayaya tutturulması.

Bu özel otlar ve şifalı kökler o kadar tuhaf bir kombinasyondur ki, kokuları o kadar güçlüydü ki, bunca zaman geçtikten sonra bile Stygian'ın omurgasında bir ürperti yaratmıştı. Kafası karışan Braden, empatisi Megan'ı olayı çözmesine yardımcı olması için kanyona getirmişti. İlk taşı eline aldığı anda Sanki hâlâ ateşin sıcaklığını taşıyormuş gibi onu bıraktı ve kanyonda daha fazla ilerlemeyi reddetti.

"İyi o zaman, nerede biliyorsun," dedi Liza Chelsea'ye dönerken.

"Evet, neyse ki gölü sürüklemek o kadar da zor değil. İhtiyar Dunkirk geçen yaz teknesinden düşüp boğulduğunda, dibe sabitlenmiş o kemik torbasını bile buldular.

Bunu hatırlıyor musun?" diye sordu Liza'ya.

Ve Liza bunu hatırlıyordu. O kemik torbasının keşfi, kelimenin tam anlamıyla başka birinin kabuslarından ve tuhaf görüntülerinden önce gelmişti.

anılar.

Bir yıl boyunca gördüğü işkence dolu rüyalar, çığlıklar atarak uyandığı, kazanın alevleri içinde öldüğünden emin olduğu, sadece rüyayı

bükülüp çok daha uğursuz bir şeye dönüştü. İçten içe yandığı bir kaza değildi. İçten dışa yanıyordu, metal bir masaya bağlanmıştı, merhamet için çığlık atıyordu-

"Hazırsan o zaman gidebiliriz," diye teklif etti, mavi-siyah gözleri bakışlarıyla buluştuğunda doğrudan onun ruhunu görüyor gibiydi.

Avuçlarını kot pantolonunun kenarlarına silme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı.

Liza evden çıkarken Chelsea, "Tanrı aşkına dikkatli ol," diye seslendi. "Yapmam gereken son şey, Liza, senin tekrar ölmeni izlemek."

Liza irkildi, verdiği tepki neredeyse nefesini kesecek kadar güçlüydü.

Ezici bir karanlık, sesler, şarkılar - yoksa ilahiler miydi? - ve sonra ruhunun bedeninin güvenliğinden koparıldığı hissi.

"Liza." Stygian oradaydı, bir eli kolunu kavıyor, diğeri dizlerinin bükülme tehlikesi geçirdiğini hissettiğinde beline sarılıyordu.

Kapının çerçevesini umutsuzca kavradığını, zor nefesler aldığını, göğsünün paniğe benzer bir şekilde sıkıştığını fark ettiğinde sesi endişeyle doldu.

"Ben iyiyim." Başını sertçe sallayarak, kapıyı çevreleyen ağır tahtaya tutunmasına rağmen hâlâ ayakta olmasının tek sebebinin o olduğu gerçeğini görmezden gelmeye zorladı kendini.

Onu bırakarak, her adımını bilinçli bir dikkatle attı ve kendini döngüye doğru hareket etmeye zorladı.

"Emin misin?" Karanlık, tehlikeli, ifadesi her daha vahşi görünüyordu, düzlemler ve açılar keskin bir şekilde sıkışmıştı.

"Kötü anılar." Yine de yeterli oksijeni içine çekemiyor gibiydi. "Özür dilerim."

"Neden ?" Sesindeki hırıltı şehvetli olmaktan çok korkutucu .

Yine de, neden olduğu tepki tam olarak şehvetliydi.

"Birkaç dakikalığına öldüğümü kastetti," diye itiraf etti. "Claire ve ben on beş yaşındayken bir kaza geçirdik. Acil yardım ekipleri hastaneye ulaşana kadar beni birkaç kez kaybettiler."

Onu Harley'e götürürken, "Chelsea seninle birlikte kazadaydı, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, bizimle birlikte değildi," dedi sıkıca yutkunarak.

"Kanyonun dibinde olduğumuz haberini aldığında babasıyla birlikteydi. Anladığım kadarıyla onunla birlikte gelmiş."

Chelsea, Liza'nın bir parçasının ölmek için savaştığını hissettiğine yemin ettiği üç sefer dışında pek bir şey hatırlamıyor gibiydi.

Stygian'ın güçlü bir bacağını bisikletin koltuğunun üzerinden geçirirken kendisine tutunmasına izin verdi, ardından ayak desteğine dayandı ve arkasında sallanıyordu.

Hiç motosiklete binmemişti, binmiş ?

"Kask." İki kasktan birini gidondan kaldırarak ona uzattı.

Başına geçirdikten sonra, adam kendi kayışını bağlamadan önce kayışı sabitlerken sessizce oturdu.

"Miğferlerdeki iletişim setleri aracılığıyla birbirimize bağlıyız." Sesi yastıklı kasktan sertleşmiş, endişe ve tehlikeli bir ilgiyle dolu bir erkek törpüsüyle geliyordu.

"Dehşet çığlıklarını görmezden gelin." Gülüp geçmeye çalıştı Ellerini onun sert beline doğru uzatırken kalbi hızla çarpıyordu. "İşte."

Bileklerini kavrayan adam onu öne doğru çekti.

Göğüsleri bir saniyeden kısa bir süre içinde adamın sırtına bastırdı, vücudunun ısısı kıyafetlerinin arasından doğrudan meme uçlarına ulaştı ve onları anında hassaslaştırdı.

"Sıkı tutun tatlım," diye hırladı bağlantıdan. "Seni bu motosikletin arkasında kaybetmek günümün en önemli olayı olmayacak."

Dakikalar öncesinin dehşeti hafiflemeye başladığında, "Bu benim de yapılacaklar listemde yer almıyor," diye hayıflanarak onu temin etti.

"Anlaştık o zaman."

Sözleri sona erdiğinde, bir makine canavarı ters döndü ve uyluklarının arasında tasmalı bir güçle zonklamaya başladı.

Ağır titreşim şok edici derecede şehvetliydi.

Kolları Stygian'ın beline sımsıkı sarılmış, dizleri onun kalçalarına baskı yaparken, Liza kendini her geçen saniye daha da tahrik olurken buldu.

Tanrım, ona ne yaptı.

Çiftleşme ateşi.

Dedikodu paçavraları bunun belirtilerini defalarca sıralamıştı ve kontrol edilmesi neredeyse imkânsız olan ezici ihtiyaç Liste.

Ama bir numara öpücüktü.

Hepsi de öpücüğün önce geldiğı konusunda hemfikirdi.

Dudaklara, boyna -düşündüğünde kalbi daha da hızlı atıyordu-meme uçlarına ya da klitorise.

Dudaklarının bu bölgelerden herhangi birine dokunması düşüncesi, kalçalarının istemsiz bir tepkiyle sıkılmasına neden olmak için yeterliydi.

Kontrol edemediğı ve daha çok açlığından, hatta hayvani bir fenomenden kaynaklandığından korkmaya başladığı bir tepki kontrol etmek imkansız.

Ama bunu Stygian'a itiraf etmek zorunda değildi.

• BÖLÜM 6 •

Pencere Gölü bulutsuz altında yanardöner mavi ve yeşil renkte parıldıyor, sakinleştirici suları piknik alanını gölgeleyen bozulmamış pamuk ve pinon ağaçlarının altındaki kıyıya hafifçe vuruyordu. Stygian'ın Harley'i çektiği barınak.

Elini kızın sırtına koyup onu hafif yokuştan yukarı itmeden önce hızla attan indi. Altı masalı barınak, gölün üzerinde dalgalanan yumuşak esintiyi yakalamak için inşa edilmişti.

Su, yerin çok altında daha önce bilinmeyen geniş bir gölden besleniyordu. Petrol şirketi bu göle ulaştığında bölgede sondaj yapmak için izin aldı.

Petrol aşağıdaki gölü kamufle etmişti, ancak sondaj makinesi aradığı petrolü geçip onları ayıran ince ana kaya tabakasını kırdığında kıyamet kopmuş ve Pencere Gölü doğmuştu.

Masanın üstüne çıkan Liza yavaşça oturdu, dirseklerini dizlerine dayamış, yüzünü suya dönmüştü. Stygian da aynı şekilde onun önündeki masaya oturdu, yüzü ona dönüktü ve dikkatle onu izliyordu.

"Şimdi, bu yolculuğa seninle çıkmam neden bu kadar zorunluydu?"

Başını eğerek merakla onu izledi. "Jonas'la buluştuğumuzdan beri beni yalnız bırakmaya kararlısın."

"Sadece güzel bir kadınla vakit geçirmek isteyemez miyim?" diye sordu, yüz ifadesi şimdi düşünceliydi. "Zekisin, güzelsin, ilginçsin. Başka ne gibi bir nedenim olabilir ?"

"Bilgi mi?" Bunun basit bir erkek ilgisinden çok daha fazlası olduğundan emindi. Irklar asla böyle önemsiz bir nedenle bir şey yapmazdı.

"Size göre, hiçbir bilginiz yok."

Hiçbir erkek bu kadar basit bir ifadeyle böylesine alaycı ve kendinden emin bir tavır sergileyemez.

Dudaklarını büzdü ve pişmanlıkla ona bakarak, bu adamla çiğneyebileceğinden çok daha fazlasını ısırdığını kabul etti.

"Yani birbirimizi daha iyi tanımak için mi buradayız?" Bir bacağını diğerinin üzerine atarak dirseğini dizine dayadı ve onu düşünürken çenesini avucunun içine aldı.

"Bu çok mu yanlış?" Siyah ve lacivert bakışlarını eğlence doldurdu. "Neden bu kadar ilgilendiğinize bağlı." Ve neden bu kadar

Bir sevgili düşüncesi hiçbir zaman onun için önemli olmamıştı. öncelikler listesi?

Erkekler, kadınlarının korunması ve kontrol edilmesi gerektiğine inanma eğilimindeydi.

Liza'nın kontrol edilmeye hiç niyeti yoktu.

"Benim ilgim kendi sonuçlarına varmış gibi konuşuyorsun." Avuçlarını arkasındaki masaya dayayarak arkasına yaslandı ve hınzır bir erkek eğlencesiyle onu izledi.

Liza omuz silkerek onun yorumuna kaşlarını kaldırdı. "Bir Breed'in bir kadına olan ilgisi söz konusu olduğunda pek çok söylenti vardır. Bağımlılık yapan öpücöklere dair söylentiler, bir Cins'in sevgililerini O öpücöklere karşı hormonal bir tepki. Tüm bu hikayeler bir kızı sinirlendirebilir."

Gergindi.

Malachi'nin sevgilisi olduktan sonraki haftalarda Isabelle'i izlemişti ve söylentilerin doğru olabileceğine dair işaretlerin hepsi oradaydı.

"Dedikoduları mı dinliyorsun?" Dudaklarından çıkan kıkırdama, bakışlarındaki kahkahayla eşleşti. "Daha iyi bildiğini sanırdım, Arkadaşının bir Breed'in sevgilisi olduğunu düşünürsek. Evlenmeyi düşünüyorlar, biliyorsun."

Liza o noktada kendi alaycılığını kontrol edemedi. "İki aydan daha az bir süredir birlikteler ve şimdiden

Evlilik. Isabelle kendini o ırka o kadar kaptırdı ki, artık başka hiçbir şeyin önemi kalmadı."

Isabelle'in gençliğinden beri birlikte antrenman yaptığı takımda elde ettiği pozisyon bile artık önemli değildi.

Nedense Isabelle artık kendisini ekip için tehlike olarak görüyordu ve hiçbiri bunun nedenini anlayamıyordu.

Bir ırkla "çiftleşen" aşıkların diğer ırkların tespit edebileceği bir koku taşıdığı söylentisi hariç. Özellikle de Çakal ırkları.

Genetik Konseyi için çalışıyordu. Buna bir de son birkaç yıl içinde ırklara ve onların sevenlerine karşı yapılan saldırıları ekleyin

Genetik Konseyi sevgilileriyle bağlılık ilişkisi içinde olmalarına karşıydı. O kadar bağlıydılar ki başka hiçbir şeye ne zamanları, ne yerleri ne de ilgileri vardı.

"Nereye varmaya çalışıyorsun, Liza?" Öne doğru eğildi, geniş kollarını dizlerinin üzerine koyarken çizmeli ayaklarını bankın üzerine dikti ve düşünceli bir şekilde onu izledi. "Yemin ederim, o kuşkucu küçük aklının burada bir şeylerin etrafında döndüğünü hissedebiliyorum."

"Çiftleşme ateşi' söylentileri mi?" diye sordu. "Eğer bu yüzden etrafımı kokluyorsanız, şu anda önünden beş dakika bile ayrılamayacağım bir adama zincirlenmiş olmayı tercih etmeyeceğimi söylemek isterim."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama bakışlarındaki eğlence bir anlığına da olsa dağılmıştı. Eğer yüz ifadesini yakından izlemeseydi, bunu fark etmeyecekti.

"Hadi ama Liza," diye onu nazikçe azarladı. "Öyle bir şey olsaydı, sence biri çoktan ortaya çıkmaz mıydı?"

Soru karşısında omuz silkti. "*Ulusal Söylentiye* göre, ırk çiftleşme ısıyla ilgili bilgileri doğrulayan herkese karşı bir öldürme emri var."

Stygian buna gülmek zorunda kaldı. Doğru olmadığı için değil.

Çünkü doğrudan konuya girmiş ve ilgilenmediğini söylemekte tereddüt etmemişti.

Onun ilgisini çekmekten çok daha fazlası olduğunu bilmeseydi bu işin peşini bırakırdı. Dudaklarıyla yalan söyleyebiliyordu ama vücudu henüz nasıl oyun oynayacağını öğrenmemişti.

"O paçavra mı? Tatlım, *Ulusal Basın'ı* okumayı denemelisin. Bu fanteziden çok gerçek." İma edilen soruyu dikkatle geçiştirdi.

adım atmaya istekli olduğundan değıl. Onun pek çok şeyden geri adım attığından şüpheliydi.

"*National Press*'in sahibi Tyler ailesi," diye homurdandı Liza. "Küçük kız kardeşleri Feline Prides'in lideri Callan Lyons ile evli. Gazetenin tarafsız olduğundan pek şüphelenmezdim, Yapar?"

Onu orada yakalamıştı. Ama şimdilik gerçeğı söylemek yerine kaçamak cevaplar vermeye devam etti ve onu yalana daha fazla yaklaştırmaması için dua etti.

Eşine yalan söylemek bir şekilde yanlış görünüyordu.

"Evet, öyle," diye başını sallayarak onayladı. "Bu John Tyler'ın kurgu haber yaptığı anlamına gelmez. Yazdığı makalelerde gerçeğı çok önem verir. yayınlıyor."

"Ve kısa süre önce bir Kedi Cinsiyle evlendi." Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Bu bilgi o kadar dikkatli bir şekilde saklanmıştı ki

Diğer İrk topluluklarının alfaları bundan habersizdi.

"Bence bunu daha sonra tartışmalıyız," diye önerdi - daha sonra, ona çiftleşmeyle ilgili tüm gerçeğı anlatmak yerine gösterdikten sonra ısı.

"Neden sonra, Stygian? Ne zaman? Beni öptükten ve sırlarını saklamaktan başka çarem kalmayacak şekilde sana bağladıktan sonra mı?"

Oldukça fazla.

Alaycı bu düşünce suçluluk duygusunu harekete geçirdi.

", Liza." İç çekerek çenesini kaşdı ve düşünceli düşünceli onu izledi. "Beni, bunu açıklamak için bulacağın her saçma hikâyeye inanacak kadar çaresizce istemen için bir bahaneye mi ihtiyacın var?"

"Neden olmasın?" Kaşları imalı bir şekilde kalktı. "Birdenbire yaşamaktan o kadar yorulduğuma inanmaktan çok daha iyi bir şey bu.

"Cins İntiharı mı?" O zaman yüzünü inanılmaz bir ifade kapladı. "Bunu nasıl anladın? Bebeğim, kendimizi öldürebiliriz, ama ben asla fiziksel olarak zarar vermeyeceğim."

Yüzü kızarmıştı ama gri gözlerinin aniden kararması ve amının kokusunun daha da ısınması, bunun öfke ya da utançtan olmadığına emin olmasını sağladı.

"İrk tarafından *duygusal* intihar." Kadın omuz silkti ama yine de temkinliliğinin ince kokusu görünmez bir bulut gibi adamın etrafını sarmıştı. "Duygusal intihar mı?" diye sordu ona. "Bu durumda olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kalbini bana kaptırma tehlikesiyle karşı karşıya mısın Liza?"

"Sadece bana karşı dürüst olma tehliken varsa." Kadın homurdandı. "Yalancılardan nefret ederim."

"Dürüstlük iki yönlüdür bebeğim," diye karşılık verdi. "Eğer istiyorsan, o zaman sen de vermelisin."

Bir kadın nasıl olur da kıskırtma ne olursa olsun bu kadar masum görünebilir ve kokabilir?

"Patronunuz beni o kadar iyi araştırmıştır ki, en son ne zaman mastürbasyon yaptığımı hepiniz biliyorsunuzdur."

Bu açıklamayı yaparken kızarmadı bile. Masumiyet, duygusallık ve saf kabadayılık.

Lanet olsun, o bir Cins olarak doğmalıydı.

"Mastürbasyon kısmından aslında emin değiliz," dedi sırtarak. "Ama bir dahaki sefere oraya bir davete hayır demem. Sana katılacağım."

Dudaklarının kenarındaki sırıtış adamın aletinin inanılmaz derecede sertleşmesine ve taşaklarının işkence hissi verecek kadar gerilmesine neden oldu.

Hiçbir kadın, bir erkeğin hislerini bu kadar kolay yok etme yeteneğine sahip olmamalı.

"Bunu aklımda tutacağım." Kadının ona attığı bakış pek de güven verici değildi.

Bu daveti bekleyerek nefesini tutmayacaktı. Ve bu çok kötü değil miydi?

Kahretsin, burada kendini öldürüyordu, hayatında hiçbir şey için acı çekmediği kadar için acı çekiyordu.

Bir görev için buradaydı. On yılı aşkın süredir çalıştığı bir görev: Honor Roberts'ı bulun. Bu kadın, onun gibi görünmüyordu. kişi oydu, ama kendini ondan ayırabilirse lanetlenecekti.

Kadının başını çevirmesini, yüz ifadesi düşünceli bir hal alırken gözlerinin tekrar göle kaymasını izlerken, bu kadında hoşlanmadığı hiçbir şey olmadığını fark etti.

Onun gücü. Onun iradesi. Gururu ve kararlılığı.

Kadın onu çıldırtabilirdi ama sahip olduğu tüm içgüdüleri bu kadının günlerini ve gecelerini birlikte geçirmekten mutluluk duyacağı biri olduğunu söylüyordu.

"Ben çocukken ailem ve ben yıllarca neredeyse her Pazar burada piknik yapardık," dedi yumuşak bir sesle, nostalji ve temkinlilik bir arada.

neredeyse tespit edilemeyen bir aldatma kokusuyla.

Burada ondan ne saklıyor olabilir? Şimdi mi? Yoksa onun dikkatini dağıtmaya mı çalışıyordu?

Bundan zerre kadar şüphesi yoktu. Neyse ki onun için Zaten dikkati oldukça dağınıktı ve onunla sadece birkaç saat geçirmek istiyordu.

Ne de onun eşiydi.

Onu tanıma, arkasındaki kadını anlama ihtiyacı sınırlar neredeyse ona sahip olma ihtiyacı kadar şiddetliydi. Onu örtmek, işaretlemek. Onu öyle bir zevkle sarmak istiyordu ki, onsuz ya da onun dokunuşu olmadan tek bir gün bile yaşamayı düşünemiyordu.

"Daha önce hiç pikniğe gittiğimi sanmıyorum," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Bu tam olarak eğitimimizin bir parçası değildi."

hafifçe çatıldı ama ona dönüp bakmadı. "Her çocuk pikniğin ne kadar harika bir şey olduğunu bilmeli. Callan Lyons'un Breedlerin var olduğuna dair o inanılmaz açıklamasından sonra ilk Breed'in buraya, Window Rock'a geldiği zamanı hatırlıyorum. Kendisine Gabriel diyordu. Orada ailesini arıyordu. Babama ne olduğunu anlattı. eğitim ve yetiştirme gerçekten anlamlıydı."

Stygian başını salladı. "Yaratılan Irkların yarısından fazlası ilk üç ay içinde dokunulmadığı ve ilgilenilmediği için öldü. Hemşireler Bizi tuttular ya da kucakladılar. Bizi beslediler. Kirlendiklerinde pedleri çıkardılar ve gerektiğinde bizi yıkadılar."

Bazı Irklar kendi bebeklik yıllarını iddia etse de Stygian bunu hatırlamıyordu.

Kurtarma operasyonlarına kadar bir Cins olmak cehennem gibiydi. Ama artık hayat o kadar da kötü değildi.

Aslında, bazen, oldukça iyiydi.

"Gabriel ailesini buldu mu?" Liza başka bir şey söylemeyince Stygian sonunda sordu.

Derin bir nefes aldı. "Üvey bir kız kardeş. Annesi şanslı olanlardan biriydi. İkinci çocuğunu doğurduktan sonra öldürölmek yerine serbest bırakıldı. Daha sonra bir kızı oldu ama doğum sırasında öldü.

Gabriel onu bulduktan hemen sonra onunla birlikte ortadan kayboldu."

Stygian onu dikkatle izledi, hikâyenin Gabriel'in hayatında bahsettiği kısa andan daha fazlası olduğunu biliyordu. Birçok Irk gibi Gabriel de, her kim olursa olsun, bir Irk kaçmadan çok önce yok edilen köklerini aramaya çıkmıştı.

"Şimdi bana bir şey söyle," diye sordu, düşünceli bir ifadeyle.

"Sor." Yapabilseydi cevap verirdi. "Sana neden Stygian adı verildi?"

Soru karşısında kıkırdadı. "İrklar bir alışkanlık geliştirdi serbest bırakılmadan çok önce, kendilerine isim verdiler. Gabriel gibi birçokları İncil'deki isimleri aldı. Onlara göre, eğer bu isimleri alırsak Tanrı, Kutsal Kitap'tan bize lütufta bulunmuştu, o zaman bize de lütufta bulunacak ve insan kuzenlerimiz gibi bize de cenneti görme şansı verecekti."

"İncil'den bir isim almadın," diye dikkat çekti.

"Doğru." Başını onaylarcasına eğerek bir gülümsemeye izin verdi dudaklarını büktü. "Konseyin direktiflerine her zaman uymayan bir eğitmenim vardı. On yaşımdan yirmi yaşımdaki kurtarılişıma kadar öbür dünyadaki şansımın doğmuş herhangi bir insanınki iyi olduğuna beni ikna etti."

"Erkek ya da kadın, yalnızca Tanrı'nın miras bırakabileceği ruh armağanı olmadan yaşamın ilk nefesini alamaz." O okudu Başkan Andrews, Breed Yasası'nın yetkilerini kabul imzaladığında yaptığı açıklama.

"Kesinlikle," diye kabul etti.

"Peki neden Stygian Black ismini seçtin?" Kadın ona , güvercin grisi gözleri kasvetliydi.

O anda nasıl baştan çıkarıldığına dair hiçbir fikri yoktu.

Ondan gelen hiçbir acıma duygusu yoktu, sadece Irkların çocukken yaşadıkları cehennem için pişmanlık ve üzüntü vardı.

"Aslında bunu öz annem seçti," dedi ona. "Eşleştirildiğim eğitmen, laboratuvarıda ölmeden önce onunla yakınlaşmıştı. Benim için seçtiği ismi taşımamı sağlamak için bir yol bulmasını istedi."

"Peki neden Stygian?" diye tekrar sordu. "Özellikle de Stygian Black?"

"Atasının adını taşımamı istedi. Doğumundan onlarca yıl önce acımasız intikamıyla tanınan biri. Karısı ve çocuğu düşmanları tarafından kaçırıldığında, kuzenlerinden başlayarak ve kendisine iade edilene kadar ilerleyerek kaçırılanların ailelerinin kanını dökmeye başladı. Yine de ölmüşlerdi. İşini bitirdiğinde, üç aile soyunun her bir üyesi yeryüzünün yüzü. Eğitmenim onun da aynı intikamı almak istediğine inanıyordu ve benim de buna alet olmamı istedi."

"Peki ya sen?"

Stygian bu soru karşısında başını salladı. "Tahrik ne olursa olsun çocukları ya da masumları öldürmem. Ve bunun gerektirdiği şey de buydu."

Birden fazla kez, annesinin onun seçimine öfkeyle mezarın ötesinden uzandığına yemin etmişti.

"Peki ya sen?" diye sordu, kız ona bir bakış atana kadar durakladı. sorgulayan bir bakış. "Liza Johnson'ı kim yarattı? Elinde bıçaktan başka bir şey olmadan bir takım Coyote askeriyle yüzleşmeye istekli bir kadın.

spor ayakkabısı, vücudunda üç deri künyesi ve kim bilir kiminle olan iletişim bağlantısı o güzel küçük kulağına mı sıkışmış? Seni ne yaptı? Genetik Konseyi tarafından gönderilen askerler olduğuna dört adamla yüzleşebileceğinizi ve yardım almadan hayatta kalabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

Bunu yapmasına izin veren piçin yaratıcısıyla barışmış olmasını umuyordu. Çünkü Stygian, eşini böyle bir tehlikeye göndermeye cüret ettiği için onu öldürmeye niyetliydi.

Ona cevap vermeye meyilli görünmüyordu.

Olamaz, bu kadar kolay olamaz.

Gözleri kısıldı. "Neden bana bir Breed öpücüğünün neden bu kadar bağımlılık yaptığını söylemiyorsun? Yoksa bana gerçeği söylemeden önce uzaklaşamayacağım zamana kadar beklemek niyetinde miydin?"

Bingo.

Yüz ifadesi hiç değişmedi ama Liza onun aptal olmadığından emindi. Bunu anlaması birkaç dakikasını almıştı ama anladıktan sonra vardığı sonuçlardan emin olmuştu.

"Önce ben sordum," diye Stygian.

Yüz ifadesi değişmemiş ama ses tonu kesinlikle değişmişti.

Kadın ona ters köşe yapmıştı ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

bakarsanız, kadının bunu yapmış olmasına tamamen şaşırmış görünüyordu.

Bir saniye sonra, adamın iyi şekillendirilmiş, şehvetli dudaklarını çekiştiren kendini beğenmiş gülümsemeye gözlerini kısıtı.

"Genetik Konseyi'nden kaçan Irklara ve insanlara yardım eden Navajo merkezli bir Irk Yeraltı Ağı söylentilerinin doğru olduğunu kabul ediyorum. Sizin de bu ağın bir parçası olduğunuzu varsayıyorum."

Dudaklarından yumuşak bir kahkaha döküldü. "'Varsaymak' ne yapar biliyorsun," hatırlattı ona. "Seni aptal yerine koyar."

"Tebrik ederim," diyerek onu tebrik etti. "Ama ifade hala geçerli."

Kollarını savunmacı bir tavırla göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu ama Stygian onun eğlendiğini hissetmişti.

Kahretsin, bu tehlikeli oyunun her dakikasından zevk alıyordu.

Stygian, Liza'ya daha fazla izin vermenin sonuçlarını çok iyi biliyordu. Çiftleşme ısısı hakkında, Irklar'ın tüm bunların söylenti ve yanlış suçlamalar olduğu yönündeki duruşuyla çelişebilecek bilgiler.

Irk Yasası - Başkan Andrews'un imzaladığı yasadan ziyade Irk - çiftleşme gerçekleşmeden önce bilgilerin paylaşılmasını açıkça yasaklamaktadır.

Eğer Liza çiftleşmeden önce ya da sonra bu bilgiye ihanet ederse, Irk Yasası ikisinin de öldüğünü görebilirdi. Tabii Liza hamile kalırlarsa, o zaman sadece ömür boyu hapsedileceklerdir.

"O zaman bir çıkmazdayız?" diye sordu, adam başka bir şey söylemeyince.

"Tam olarak değil." Sırıttı ve onun kabadayılığını değerlendirdi. "Seni öpmeme her zaman izin verebilirsin. Bu sorunu dek çözer."

Ancak o zaman keşfin riskleri ve bunu ifşa etmeyi yasaklayan yasalar ona açıklanacaktı. Belki de o zaman Ona da bir şey.

"Peki ya öpücüğüne o kadar bağımlıyım ki bir türlü diye gece gündüz emrinde olma riski?" Bu düşünce karşısında homurdandı. "Sorun değil Bay Black."

Kurnazca meydan okuma buraya kadarmış. Gerçi kızın buna kanmasını beklemiyordu.

"En azından teoriyi kanıtlamanın ya da çürütmenin bir yolu var." O omuz silkti. "Konsey'in hedef aldığı Irkları yeniden yerleştiren ve kurtaran Navajo Irkı Yeraltı Ağı'nın bir parçası olduğunuza dair şüphelerimi çürütmek için ne önerebilirsiniz?"

"Tıpkı gibi." Küçük kaşlarından biri diğerinden biraz daha yukarı kalkarken omuz silkti ve gözlerinde kahkaha parladı. "Evet, bana bir çıkmaz gibi geliyor."

Oh, ona bir çıkmaz gösterebilirdi.

Stygian yavaşça ayağa kalktı ve ona doğru ilerlemeden önce doğruldu. "Yalan söylemiyor olman, kokuyu alamadığım anlamına gelmiyor.

"Sözlerinizin altındaki aldatmaca."

İçini yırtan ilkel açlık hâkimiyet için savaşıırken onunla yüzleştii. Ellerini ondan uzak tutmak muhtemelen en zor olanıydı. hayatının savaşı.

"Sırf insanım diye, seni hissedemeyeceğim anlamına gelmez. Aldatmaca," diye meydan okurcasına onu bilgilendirdi ve gözlerini kısarak ona baktı. "Ve beni bu şekilde korkutabileceğini sanma. kolayca."

Doğruldu, adamın içinde mayalanmakta olduğunu görebildiği kızgınlığı karşılamak için öfkesi alevlendi.

"Siz ve arkadaşlarınız çok tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz, Liza." Parmaklarını saçlarında gezdiren Stygian çenesini sıktı ve onu kendisine bağlamak isteyen hayvani içgüdüyü reddetmek için savaştı hemen. Genetiğe karşı savaşma ihtiyacını

Konsej ve askerleri, her ikisinin de duyularını kabartacak kadar sıcak bir açlığa mahkum edildi.

"Ben ve arkadaşlarım mı?" İnce parmaklarını kalçalarının kıvrımına dayamış, doğuştan gelen kadınsı bir meydan okumayla ona bakıyordu. "Affedersiniz Bay Black ama Navajo'lar topraklarınıza gelip en değerli hazinelerinizi talep etmedi, biz de hayaletleri aramak için size yalan söylemedik.

var olan ya da olmayan. Siz ve sizinkiler bize geldiniz." İnatçı çenesi inatla kalktı. "Başkentimizi ele geçirdiniz. Sen Başkanımızı kendi iradenize boyun eğmeye zorlamaya çalışıyorsunuz ve

Navajo'nun özgürlük savaşında Irklara yardım etmek için iyi niyetle yaptığı bir anlaşmadan yararlandı. "Sen" - narin bir parmak aniden kadınsı bir kibirle onun merkezine doğru itildi.

"tüm bunları ve daha fazlasını yaptı. Eğer yabancı bir ülke ABD başkanına karşı böyle bir girişimde bulunsaydı, o zaman savaş ilan edilirdi."

Parmağı geri çekildi.

Narin eli kalçasına döndü, parmaklarını açtı, bacaklarını bilinçsiz bir dövüş duruşuyla hafifçe ayırdı.

"Ve sen Jonas'ı cezalandırmak için bilgi saklamanın, sana yalvarmaya gelmediğimiz için bir şekilde haklı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sıkılmış dişlerinin arasından ısırdı.

"Genetik Konseyi'nin işkence görmüş üç kurbanının nerede saklandığını bilmediğimiz için hayatımızın her alanına girmeye çalışabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" kuşkuyla sordu. "Size hiçbir şey borçlu değiliz Bay Black. Ancak

Yüzyılı aşkın bir süredir, ne zaman bir Irk Navajo'dan yardım istese, yardım ettik. Eğer o zavallı küçük bebeğe yardım edebilseydik, Navajo Ulusundaki tüm Irkların Jonas'ın yanında olacağından hiç şüphemiz olmasın.

Wyatt'ın kapısının eşiğinde bunu yapmaya çalışıyor."

"Şimdiye kadar Navajolar, Irkların ihtiyaç duyduğu bilgiyi her zaman sağlamışlardır." Ta ki ihtiyaç duydukları bilgi muhtemelen bir başkasına verilen söze dayatılana kadar.

"çıkanı kulağın duysun," diye tersledi. "Ne sözü verildi ve kime? Hayatım boyunca hiç görmediğim insanlar hakkında beni sorgulamak için kaçırıldığında Jonas'a yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"O otele muhtemelen bir dūřmanla olan canlı baēlantınla geldin ve bizi bilgilendirmeye bile çalışmadın," diye hırladı ona. "Sen ve yeraltı örgütünüz kendi gündeminiz için bizi kasıtlı olarak aldattı."

İnançsızlık yüz ifadesini doldurdu ve ona ters ters bakarken yumuşak yaz kokusunu sıcak parıltılarla dolu bir kokuya dönüştürdü.

"Ben Navajo Kolluk Kuvvetleri için çalışan gizli bir ajanım," diye .
"Bir parçası olduēum operasyon

Getiēimiz haftalarda beni izleyen akal Irklarının Irk İşleri Bürosu, Jonas Wyatt ya da şu anda beni takip edenlerin dışındaki herhangi bir Irkla hiçbir ilgisi yoktu. Bu ne sizi ne Wyatt'ı ne de bir başkasını ilgilendirir, çok teşekkür ederim."

Yalan deēildi. Navajo Kanun Uygulama Bürosu'nun gizli bölümünde çalışan bir ajandı. Operasyon

Liza, o ofisin birkaç ajanının ve Breed'lerin yakalandıkları takdirde yetkili makamlara teslim edileceklerini biliyordu.

Eēer Stygian, Jonas ya da Irk topluluklarından herhangi biri Cullen'ın ve onun beklediēi gibi yapıp Kanun'u hacklediyse İcra Daireleri bilgisayarları, o zaman aynı bilgileri bulabilirler.

Stygian ona baktı, dudaklarından kaçacak olan laneti tutarken dudakları birbirine sıkıca .

Gizli bir ajan mı? Eşi, Coyote askerlerini ortaya çıkarmaya çalışan bir dedektifti, o kadar acımasızdı ki kendi Irkları bile onlara sahip çıkmayı reddetti?

"Emniyet Teşkilatı ile alıřtıēınıza dair bir kayıt yok. Ajans." Bir saniye daha, bir yüzleştirici söz daha ve onu öpecekti.

İhtiyaç onun içinden geçiyordu. Kan damarlarında hızla ilerliyor ve aletini sert ve ağır bir şekilde dövüyordu.

"Eēer bu bilgiyi bulmak bu kadar kolay olsaydı, o zaman gizli görev kısmı oldukça gereksiz olurdu, deēil mi?" Soru ağır bir alaycılıkla doluydu. "Ne yapmam gerekiyordu, Stygian? Önce gazeteye ilan mı vereyim, sadece senin için?"

Eğer durmazsa, kontrolü üzerindeki zayıf tutuşu da yok olacaktı. Bu meydan okuma ve katıksız inatçı irade, nasıl geri püskürteceğini bilmediği bir parçasını uyandırıyordu.

Stygian hareket ettiğinin farkına varmadan, kendini durduramadan, elleri onun üzerindeydi.

Bir eliyle kalçasını kavrayarak onu kendine doğru çekti. Diğer elinin parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirerek, öpücünü alçalırken kızın başını geriye çekti.

"Beni çiftleştir, ne yaptığından ya da hayatımı nasıl etkileyeceğinden haberim olmadan beni kendine bağla ve söz , hayatını asla unutamayacağın bir cehenneme çevireceğim."

Dudakları neredeyse onunkilerin üzerindeydi.

Dilinin altındaki bezeler şişmiş ve zonkluyor, öpücünün sıcaklığını arzuluyordu.

Biliyordu, lanet olsun ona. Ona ne yaptığını biliyordu. İçini parçalayan acı verici ihtiyacı biliyordu ama yine de Ona meydan okuyarak, vazgeçmemeye yemin ettiğini bilmesi gereken şeyi ondan zorla almaya çalışarak.

"Bu sefer," diye öfkeyle homurdandı, kalçaları ona doğru bastırıyor, siki karnının alt kısmına vuruyordu. "Bu sefer sen kazanacaksın. Ama hazırlıklı ol." Dudakları kızın dudaklarına değmek üzereydi. "Hazırlıklı ol Liza, çünkü sen benimsin. Benimsin. Ve sana söz veriyorum, yakında seni sahipleneceğim."

Ve bu, onun asla kaçamayacağına yemin ettiği bir iddia olacaktı.

Dudakları aralandı, alaycı, iğneleyici küçük dilinin onu daha da zorlamaya, içinde serbest kalmak için hırlayan hayvanı tutan son ipleri parçalamaya hazırlandığını görebiliyordu.

Ve kaderin kışına tekme basmaya hazırlandığını hissedebiliyordu, Çünkü onu öpeceğini biliyordu, *biliyordu*. Bu öylesine kabullenilmiş, öngörülebilir bir sonuçtu ki, arkasındaki ahşap direkt aniden kopan kıymıkların patlamasını fark etmesi neredeyse bir kalp atışı sürdü.

Eşinin hayatına mal olabilecek bir kalp atışı.

• BÖLÜM 7 •

Liza etraflarına odun parçaları yağmaya başladığı anda tam olarak ne olduğunu anlamıştı.

Silah sesi duyulmuyordu ama etraflarını çevreleyen ormanda bir keskin nişancının sahip olabileceği siper sayesinde bir susturucu yeterli olabilirdi.

"Yere yat!"

Kıyıya ve suya doğru uzanan küçük eğimin üzerinden yuvarlanarak kenara çekildiklerinde her ikisinin de ağzından bu kelime döküldü. Başka bir mermi piknik masasına çarparken aşağıda alıştırma yapıyordu.

"Ah evet, en güvenli yolculuk." Liza homurdanarak Breed'e sert bir bakış fırlattı. "Bana en azından üzerinde bir telsiz olduğunu söyle."

Eğime yaslanarak, üzerinden bakma dürtüsüne karşı koymak ve nişancının yönünü belirlemeye çalışmak zorunda kaldı.

". "

Kadının belini sıkıca kavrayıp üzerlerine gelen biri olup olmadığını görmek için yukarıya bakmasını engellerken sesi fazla kayıtsız geliyordu.

Başını çevirerek onun yerine Jonas'a baktı. "Birini ya da bir şeyi ortaya çıkarmak Jonas'ın fikri miydi?" diye sordu, Jonas darbeyi kendi başına almak için orada olmadığından, onu tekmeleme dürtüsüyle savaşıyordu.

"Eğer öyleyse, onu kendim öldürürüm," diye homurdandı Stygian, bir kolunu onun etrafından çekip bileğini ters çevirerek yüzüne bakarken saatinin. Onu hâlâ kendisine doğru tutan koluyla manevra yaparak

yan taraftaki küçük silindirik direğe bastırdı. "Rule, o piçi görüyor musun?"

"Gözler açık. İçeri giriyoruz. Olduğun yerde kal." Saatin kadranı yavaşça kaybolup Aslan Irkı Kural Yıkıcı'nın görüntüsünü ortaya çıkarırken bağlantıdan bir ses geldi.

Hırlama dürtüsü boğazını sıkmaya başlamıştı. "Piçler," diye mırıldandı.

Rule yüz ifadesini değiştirmeden, "Sadece teknik olarak," dedi. "Sıkı durun. Pozisyonunuza doğru ilerleyen bir ekibimiz var."

Kıçını sıkı tut.

"Burada çok açıktayız," diye Stygian'ı uyardı. "Eğer bize ateş eden orospu çocuğunu bulamazlarsa, o zaman Burayı mahvetti."

Rule sanki orada değilmiş gibi, "Ona külotunu tutmasını söyle," dedi. "Tetikçiyi bulamamış olabiliriz ama Etrafınızda termal görüntüleme cihazlarımız var. Herhangi bir zarar verecek kadar yaklaşamayacak."

"Peki bize edilmeden önce termal kamerası var mıydı?" sorguladı. "Eğer öyleyse, o zaman işinde çok yetersiz kalıyor, Stygian." Stygian tek kelime etmedi.

Ona bakarken, bakışlarında parıldayan siyah ve parlak mavi öfke karşısında neredeyse gözlerini devirecekti.

"Burada kağıttan hedefler gibi oturup Irk düşmanı bir piçin bizi indirmesini mi bekleyeceğiz?" diye sordu.

Gözleri kısıldı.

Rule, "Onu orada tut, Wolf," diye onu uyardı. "İçeri giriyoruz. Dog'un ekibi saniyeler içinde ona nişan almış olacak."

Liza yine homurdandı.

Gözlerini kısarak etrafına baktı, huzurlu ortamı ve gölün o ucunda turistlerin olmayışını inceledi.

"Baştan çıkarma," diye mırıldandı. "Baştan çıkarma rutinini uygulamak zorundaydın, değil mi?"

"Umarım seninle konuşuyordur, Wolf." Rule kıkırdadı. ",

Rule," diye homurdandı Stygian, sesindeki törpü bir tehlikeli, ilkel bir ses.

"Anladım-"

Başlarının üzerinde toprak patladı, kendini toprağa gömmeyi başaran mermi belli ki arkalarından geliyordu.

Liza ikisinin de ses çıkarmaya zahmet etmediğini fark etti.

Onu takip ederek kendini sağa attı ve birkaç metre ötedeki kıyı boyunca yığılmış kayaların şüpheli siperine doğru çabaladı.

"Ne ?" Taş korumanın arkasına çömelmiş, sırtını serin taşa yaslamış bir halde Stygian'a baktı.

İki kayanın arasında küçük bir çatlak bulmuştu ve geri çekilmeden önce içinden bakıyordu, hâlâ çömelmiş ve harekete hazırды.

"Dışarıda her kim varsa dünyanın en kötü nişancısı olmalı," diye düşündü hayvani bir öfkeyle. "Sadece beni kızdırmaya yetecek kadar."

"Yine silahsız dışarı çık." Liza, adrenalinle karışık heyecanının içine işlediğini hissettiği endişeye rağmen gözlerini devirdi.

"Evet, neden sadece bunu yapmıyorsun?" diye karşılık verdi.

"Ne yazık ki güvenilir bıçağım botumun içinde." Uzanıp kulağındaki kulaklığı etkinleştirirken iç geçirdi. Biliyordu ki bir sebepten dolayı aldım. "Güvenilir tabancamı evde bıraktım. Beni koruyacağına söz vermiştin, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum." İçini çekti. Ama eşinin kendini koruma konusunda iyi bir iş çıkarabileceği her geçen gün daha da netleşiyordu.

"Yoldayız, Munchkin." Cullen belirtti. "Doğu rıhtımından gidiyoruz. Tahmini varış süresi iki dakika ya da daha az. Reeve'ın gözü bulunduğunuz yerde ve boncuk alıyor."

Stygian'ın başını yavaşça çevirmesini izledi, keskin İrk duyusu Cullen'in kulağına gelen sesini şüphesiz yakalamıştı.

"İrklara dikkat edin," dedi yumuşak bir sesle, başını çevirirken. Rule'un onu duymasını engellemeyi umarak konuşmaya başladı. "Bu konuda içimde iyi bir his yok Cullen."

Dışarı çekiliyorlardı. Cullen onlara doğru koşarken Reeve ağaçların arasında bir yerde, kullanışlı keskin nişancı tüfeğini hazırlamış bekliyordu. Steven bir yerde olmalı, Claire ve

Chelsea'nin her biri Liza'nın durumundan haberdar olacaktı, Klah'ın nasıl bir pozisyon aldığını ise sadece Tanrı biliyordu.

Klah'ın onu bile korkuttuğu zamanlar oldu.

Stygian, "Bir Bureau Breed'i ortadan kaldırırlarsa sorun yaşarız tatlım," diye onu uyardı.

"Eğer Cullen bu küçük gösterinin arkasında Büro'nun olduğunu öğrenirse, o zaman daha da fazla sorun çıkar," diye onu uyardı. "Burada ne haltlar dönüyor, Stygian?"

Bu, Jonas Wyatt'ın Breed Yeraltı Ağı üyelerini açığa çıkarmak için tasarladığı hesaplı bir hamle miydi? Yoksa Konsey askerleri yeraltının yıllar boyunca sakladığı araştırma projelerini bulmaya mı kararlıydı?

"Bunu öğrendiğimde, sana söz veriyorum, bunun arkasında kim varsa cezasını çekecek," diye yemin etti.

Her , o bu işe bulaşmamıştı.

Rule sessizce, "Onu yakaladılar," diye duyurdu. "Nişangâhları senin tetikçinin üzerinde. Senin yerini arıyor. Anne-" Kestiği lanetin, muhtemelen göl çevresinde duyulan silah sesinden kaynaklandığını hissediyordu.

En azından .

Doğu'dan gelen patlayıcı karşılık sessizdi.

Navajo Gölü Devriyesi'nin su aracının sesi kıyıya doğru koşarken duyulabiliyordu.

"Süvariler burada," diye mırıldandı.

"Temizlik beşinci koridorda," dedi Rule sessiz bir tiksintiyle, Liza ve Stygian göl kruvazörü kıyıya yanaşırken yavaşça ayağa kalkarken. "Jacobs az önce tetikçimizin kafasını uçurdu."

"Onun kafası seninkinden daha iyi." Kruvazörden atlayan Cullen'ın bakışları her erkeğin kendine olan güvenini sarsacak kadar karanlıktı.

aniden Liza'nın kolunu kavradı ve onu kruvazöre doğru çevirdi. "Getir-"

Liza serbest bırakılmadan önce adamın tutuşunun sarsıldığını hissedince kelimeler kesildi.

Etrafında dönerek izledi, dudakları şokla aralandı.

Normalde yenilmez olan Cullen'ın aniden kayaların en büyüğüne doğru savrulduğunu, sırtının neredeyse kayaya çarpacağını görmek Stygian'ın boğazından öfkeli, ilkel bir hırıltı çıkarken taş. Dudakları

Bir eli Cullen'ın boğazına acımasızca sarılırken, kesici dişleri güneş ışığının parlaklığında parlıyordu.

Cullen sanki bu her gün olan bir şeymiş gibi sakince sapkınlığa baktı.

"İşin bittiğinde-" diye başladı Cullen.

"Ona bir daha dokunursan gırtlığını kaybedersin." Bir kurdun konuşmaya çalıştığını duymak gibiydi, sesi çok vahşiydi, çok Hayvani.

Liza sadece şaşkınlıkla izleyebildi, Stygian'ın parmaklarının Cullen'ın boğazının güçlü sütunu etrafındaki yavaşça esnemesini gördü, diğer adam umursamazca ona bakıyordu, kolları yanında gevşemiş, bakışları alaycıydı.

İradelerin savaşı sessizce yapıldı, iki adam da bakışlarını düşürmedi ya da gözlerini kırpmadı, havada şiddet titreşirken garip bir zaman anında kilitlenmiş gibiydiler.

"Bırak onu!" Liza, Stygian'ın parmaklarının yeniden gerilmesini izlerken tersledi.

Cullen hareket etmiyordu. Gözlerini Stygian'ınkilerden ayırmıyordu ve Liza yapabileceğini bildiği halde kendini savunmaya da çalışmıyordu. Onu daha önce de böyle yaparken görmüştü.

Stygian'ın parmakları onun sesiyle büküldü.

"Bırak onu dedim!" Öne doğru zıplayarak parmaklarını adamın bileğine kenetledi, geriye doğru sarsıldı ve adamın kolu onun güçlü çekişini takip ederken neredeyse dengesini kaybediyordu.

Stygian onu , Cullen'la birbirlerine bakmaya devam ederken onun çırpınışlarını görmezden gelerek kolunu beline doladı.

Stygian gücü, şiddetin vaadini ve Diğer adamın etinin altında nabız gibi atarken savaşma yeteneği vardı ama Cullen Maverick bu gücü kullanmamıştı. Bunun yerine, boynunu sıkıca saran tutuşa rağmen hareketsiz ve sessiz durmuştu.

"Ne saklıyorsun?" Stygian ona hırladı. "Neden bir Irk'ın boğazını parçalamasına izin veriyorsun?"

Cullen'ın bakışları yavaşça Liza'ya kaydı.

"Onun için." Liza hareketsiz kaldı.

Stygian Şimdi onu hissedebiliyordu: tetikte, sessiz, vücutu diğerk adanın verdiği cevap karşısında gergin.

"Benim için mi?" Liza tersledi. "Bunu benim için neden yapasın ki? Onun kışını tekmelemeliydin."

Öfke taşıyor, adanın elinden kurtulmaya çalışırken öfkenin kokusu yayılıyordu.

"Bırak , Liza," dedi Cullen, Stygian bakışlarını onun üzerinde tutmaya devam etmesine izin verirken sesi yumuşaktı.

Yine de diğerk adanın ona sessizce ne anlatmaya çalıştığını çözebilseydi .

İnsanların uyguladığı o erkek erkeğe sessiz mesajlaşma saçmalığını tam olarak öğrenememişti.

"Oh, bırakacağım," diye tersledi.

Stygian başını çevirdi, kadının kruvazöre doğru ilerleyişini ve zarif bir hareketle alçak geminin bordasını kavrayışını izledi ve içine atladı. " vereceğim, unutacağım, görmezden geleceğim ve hatta hiç olmamış gibi davranacağım."

Stygian bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Bunu yıllarca ona atacaktı, bunu hissedebiliyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Cullen. "Yıllarca bana söylenip duracak."

Bu yorum onun düşünceleriyle o kadar örtüşüyordu ki Stygian elinde olmadan adama bir hırıltı daha fırlattı. Derisinin hemen altında volta atan hayvandı, normalde sessiz ve memnun bir şekilde izlediği ruhunun içindeki o yere hareketsiz ve sessiz dönmeyi reddediyordu.

Artık memnun değildi.

"İstediğin kadar homurdan." Cullen homurdandı. "Sana emrettiğinde geri çekilen sendin, ben değil. Peki sence hangimizi daha çok kırbaçladı?"

Stygian'ın burun delikleri alevlendi. Adanın boğazını tekrar sıkmayı çok isterdi ama bunu yapmak için harekete geçmeden Cullen su aracına atlamayı ve aracın direksiyonuna geçmeyi başardı.

Bileğinin bir hareketiyle ustalıklı geriye doğru fırlatıyor, ardından suda sert bir dönüş yapıyor, derinlere dalıp yarıyordu Stygian ona doğru bir adım bile atmadan gölün içinden geçti.

Bunun yerine, kruvazör kıyıdaki küçük dönemeçten doğuya doğru gözden kaybolana kadar kıyıda durup arkadaşını izledi Rıhtım.

"Bence kıçının tekmelenmesi gerekiyor." Rule sessizce bankaya atladı, dört İrk da onu takip etti.

"Hiç şüphesiz," diye homurdandı Stygian diğer İrk'a dönerken Yavaşça. Jonas Wyatt'ın bir saldırı düzenleyerek hem düşmanlarını hem de dostlarını ortaya çıkarmaya çalışma alışkanlığına atıfta bulunarak, "Bu bir Büro saldırısı mıydı?" diye sordu.

"Eşin ateş hattındayken olmaz." Rule başını sertçe salladı, koyu mavi gözleri güneş ışığının parlaklığına karşı daralırken siyah saçları yüzünün yan tarafına doğru dalgalanıyordu. "Ve infazcılarında birini herhangi birinin onu öldürebileceği bir yere koymazdı. Cullen'ın adamlarından biri, ikinize tükürük mesafesinden daha uzak değilmiş gibi ateş eden o piçi vurdu." Gölün diğer tarafından yükselen uçuruma doğru başıyla işaret etti. "Uçurumun orada bir atış daha yaptı ve ateş edenin kafasını uçurdu.

Bu bir bok değil."

Ve kolay bir başarı değil.

Stygian çenesindeki kasların gerildiğini hissetti. "Kimliğini tespit mi?"

"Parmak izi kimliğini kullanmak zorundaydık." Rule omuz silkti.

"Rapor Genetik Konseyi için eski bir eğitmen olarak geri geldi. Burada ne aradığından emin değilim. Kime ateş ediyordu? Sana mı yoksa arkadaşına mı?"

Stygian eğimin kenarına doğru ilerleyip hızla Liza'yla oturdukları yere dönmeden önce, "İkisi de," diye ısırdı. "Sen izlerken bizi takip etmeyi nasıl başardı?"

"yok." Rule'un başını sertçe sallaması belirleyici oldu. "Çoktan buraya gelmiş olmalı."

"Onu nereye götürdüğümü ya da burada olacağımızı bilemezdi," diye homurdandı Stygian hızla döngüye doğru ilerlerken. "En kısa zamanda bir geçmiş raporu istiyorum ve her saniyesini bilmek istiyorum.

Genetik Konseyi'ne adım attığı günden beri onun hayatı ve ben bunu dün istiyorum."

"Evet, siz Kurtlar çok sabırsızsınız." Rule içini çekti, ancak Stygian'ın ukalaca sözlerine karşılık verebileceği herhangi bir saldırıdan kaçmak için ondan yeterince uzaktaydı. "Neden bunu Jonas'la konuşmuyorsun?"

"Sırada o var." Motoru çalıştırmak için anahtarı çeviren Stygian Bir saniye sonra otoparktan çıkıp otele doğru ilerlerken lastik yakıyordu. Jonas'ın bazı cevapları olsa iyi olur.

• BÖLÜM 8 •

"Ne yaptı?" Liza'nın dikkatini Emma'nın ona öğretmeye çalıştığı dövüş duruşundan çeken Ashley Truing'in şok olmuş haykırışıydı.

Oh cehennem. Oh cehennem.

Chelsea ve Claire'e ne olduğunu asla ama asla anlatmamalıydı. Liza dikkati rakibinden odanın diğer tarafındaki üç kadına çekilirken, öğleden önceki çatışmadan önce neler olduğunu düşündü.

Bir saniye sonra kendini kış üstü yatmış ve şaşkınlıkla Emma Truing'e bakarken buldu.

"Aklını kışını öldürmeye çalışan piçte tut, saçlarını savururken şişelenmiş seks sesi çıkaran güzel kızda değil." Emma homurdandı.

Liza doğrulup başını eğdi, sırtından aşağıya doğru akan teri ve Emma'nın ona dokunduğu her noktada derisinin hemen altındaki sızıyı hissederken derin derin nefes alıyordu.

Breed dişisinin kolunu sinirli bir şekilde ovuşturdu. Liza'nın dengesini bozduğunda tuttuğu gibi -o kadar rahat bir şekilde- kavradı.

"Gittikçe güçleniyorsun," diye mırıldandı Liza. Ashley, Chelsea ve Claire fısıldaşıp kıkırdayarak eğlenirken, Shiloh ve Chimera da Liza'ya bakarak Eğlence. "Ellerin bu gece çekiç gibi."

Emma kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Ashley herkese bebek yaptığıma yemin ediyor."

"Beni bebekleştiriyor." Ashley kız kardeşine sert bir bakış fırlattı. "Kasabadaki her akal da bana bebek gibi bakıyor. Bu çok aşağılayıcı."

Ashley narindi, inanılmaz derecede güzeldi ve herhangi biri kadar şımarıktı.

Sosyeteye yeni girmişti ve ne zaman bir kavgadan atıldığından yakınsa, Liza gülmek istiyordu. Diğer kadının yaptığınyı duyduğu kanlı kargaşalardan bazılarını yapmak şöyle dursun, bir sineğı bile ezip geçebilecek gibi görünmüyordu.

"Ya sana bakmaya devam edecekler ya da bir gece boğazlarına dayanacak bıağıma cevap verecekler," dedi Emma, soğuk ve sert ses tonu

tehdide tamamen adanmışlık.

"Sakıncası yoksa buradaki sohbeti bölmeyi bırakın." Ashley, kız kardeşinin tehditlerini görmezden gelmeye çalışırken kesici dişlerini agresif bir şekilde gösterdi. "Em, Liza'ya olanları duydun mu? Stygian'ın bugün erken saatlerde göle yaptığı küçük gezinti?"

"Stygian'ın, o tetikçi kafasını yeniden düzenlemeye çalışmadan bir saniye önce onu sığınağın altındaki direğē sıkıştırdığı yeri mi kastediyorsun?" Emma sıırttı. "Evet, koruma ekibindeki Breed'ler bu gece otelden ayrılmadan önce Stygian'ı o olay yüzünden azarlıyorlardı."

Liza odanın kenarında toplanmış olan kızlara baktı. "Tam da ihtiyacım olan şey, bir grup Breed'in benim hakkımda dedikodu yapması.

beni hedef tahtası olarak kullanan pileri izliyorum olmalıydım."

Jaguar Irkı Shiloh Gage zahmetsiz bir alaycılıkla, "Tatlım, onunla Harley'e bindiğın anda bunu tahmin etmeliydin," diye konuştu. "İrklar yaratılmış tüm kadınlardan daha meraklıdır.

Onlar da büyük dedikoducular. Profesyonel bir suikastının kurşunlarından kurtulmayı başarmış olmanız dedikodu değirmenine yem oluyor. Benim inanmadığım şey ise sizi doğruca yatağına götürmek yerine gerçekten eve gelmesi."

Emma ve Ashley bu açıklama karşısında kıs kıs güldüler.

"Seni öpmediğıine hâlâ inanamıyorum." Ashley kıkırdadı, gri gözleri Holden Mayhew tarafından vurulduğundan beri görmedikleri bir neşeyle parıldıyordu.

Liza diğerkızın iyileşiyor gibi görünmesine çok sevinmiş olsa da, Chelsea'nin

Ashley'i eğlendirmek için kellesini doğrama tahtasına koydu.

En azından Chelsea ve Claire diğerkızlara onun nasıl çiftleşme ısısının varlığını inkar etmeyi reddetti. Bu kısmı asla söylemeyeceklerine yemin etmişlerdi. Geri kalanı için de yemin ettirmeliydi. En azından, tüm bu olay hakkında kesin bir şey öğrenene kadar.

Ölümle cezalandırma olayı.

Yine de hepsi oradaydı, arkadaşının daha önce neler olmuş olabileceği konusunda onları bilgilendirecek kadar nazik davranmasının ardından onu izliyorlardı.

Ateş etmek.

"Onlara ne kadarını anlattın?" Liza onu kuşkuyla sorguladı.

Onlara neredeyse öpüşüklerinden bahsetmemelerini söylemeliydi. Bir dahaki sefere hatırlayacaktı.

Chelsea hafifçe omuz silkti ve sırıttı. "Muhtemelen senin rahat edebileceğinden daha fazla, ama hadi ama Liza, çok ilginçti."

Liza, Stygian'ın yüz ifadesini gerginleştiren duygusallığı hatırlayınca yüzüne bir sıcaklık yayıldığını hissetti.

"Harika," diye mırıldandı yüzünü yukarı kaldırdığı dizlerine dayayarak.

Shiloh, "Stygian'ın bu kadar taze olduğuna inanamıyorum," diye söylendi. "Yanına aldığı Breed dişileriyle bile seksi-nasty yapıyor. Yatakta. Flört ettiği bile görülmemiştir."

Oh, nasıl flört edileceğini biliyordu - tıpkı bir kadını öfkeden nasıl delirteceğini bildiği gibi.

"Neden konuşacak başka bir şey bulmuyorsunuz?" Liza talep etti.

"Çünkü bu çok ilginç," diyerek Shiloh ona güvence verdi. alaycı bir tavır takındı. "ama Liza, Stygian'ın gerçekten biriyle çıktığını duymak hiç yersiz değil."

"En azından bir ara verip burayı bitirmemize izin verebilirsin," dedi Emma, Liza'nın oturduğu minderin ortasına doğru ilerlerken, sonunda düzenli nefes alıyordu. "Haydi, kötü kız, kalk şu tembel kışından."

ve en azından bana burada bahşış vermenin bir yolunu bulup bulamayacağınıza bakın." Avucunu çevirerek Liza'ya geriye doğru bir el salladı. "Yukarı ve onlara."

Liza ayağa kalkarken gözlerini devirdi ve sertleşen kaslarını gevşetmek için kollarını gevşekçe salladı

Diğer kıza, "O pençelerinizle sakın ol," diye emretti. "Kahretsin, kollarım hâlâ ağrıyor."

"Sissy. Benden korkmayı bırak."

Korkaklık mı?

Liza ona ters ters baktı.

Şimdiye kadar hiçbir şeyden korkmamıştı.

Emma'yı dikkatle izleyerek ilk yumruk darbelerinden ve Emma'nın ona çelme takma girişiminden kurtulmayı başardı.

Liza hafızasını Diane Broen ile eski paralı askerlerinden biri arasında anlık olarak görmeyi başardığı kavgaya odakladı. O Büro infazcısının kullandığı simetri pratiğine uymak için hareketlerini koordine etmeye odaklandı.

Bunu neden daha önce denememişti? diye merak etti uzaktan.

Yıllar boyunca o kadar çok Irk'ın dövüşünü izlemişti ki, onları izlediği şeyleri çoktan bünyesine katmış olmalıydı.

Emma'nın bir sonraki yakalama ve onu yere atma girişimini engelledi. Mat. Sanki başka birinin tenine girmiş gibi otomatik olarak hareket etmeye başladı. Blok yapıyor, yumruk atıyor, Emma gerçekten terleyene kadar savunma yerine saldırıya geçiyordu.

Hayatının büyük bölümünde Irkların -Cullen, Reeve ve Klah- dövüşlerini izlemiş ve gördüğü manevraları kullanma dürtüsüne direnmişti. Vücudu her zaman kendini hazır hissetmişti. hareketleri uygulayabiliyordu, ancak eğitim almadan gördüklerini uygulamaya koyma konusunda kendine olan güveni onu geride tutuyordu.

Bu geceye kadar.

Ta ki bunu yapma dürtüsü kendine olan güvensizliğini yenene ve daha önce hiç fark etmediği bir yeteneği olduğunu öğrenene kadar.

Bu bir

Claire'le geçirdiği kazadan beri sahip olduğunu fark ettiği bir yetenek. Claire'in

ateşli araba kazası neredeyse ikisinin de hayatına mal oluyordu ve her ikisini de

Bazı nedenlerden dolayı ortaya çıkarmaktan korktukları ince yetenekleri vardı. Sırlarını sadece birbirleriyle paylaştıkları yetenekler.

"Tanrım," diye mırıldandı Emma, Liza bir hamlesini daha engelleyip çenesine saldırgan bir yumrukla hızla ona geri dönerken, ardından göbeğine bir yumruk daha indirdi.

Emma'nın başka bir hamlenin farkındalığı Liza'nın bilincine kaymadan ve doğrudan beyninden geçip bedenine ulaşan içgüdüsel dürtülere yönelmeden önce engellemek için ancak zamanı vardı.

Emma onun çenesine bir yumruk indirdi. Geriye doğru süpürölüp yere düşen Liza kendini omuzları ve kolları üzerinde yakaladı, yuvarlanıp Emma'nın dengesini bozarken bacaklarını savurdu.

Melez yere düşerken Liza oradaydı, yumruğu Emma'nın boğazına doğru geldi ve bir insan için öldürücü bir darbe olacak şekilde durdu. Bir Cins içinse, en azından, uzun süreli bir etkisizliğe neden olacak ve Liza'ya kaçma şansı verecekti.

Liza, Emma'nın yüzündeki şoka gözlerini kırıştırarak bakarken, hızla Geriye sıçradı, ellerine baktı, sonra Irklara ve onu şaşkınlıkla izleyen iki arkadaşına baktı.

Yine de Liza Claire'in gözlerinde korku ve umutsuz bir uyarı gördü.

İyileştikten sonra yaşadıkları küçük değişikliklerin fark edilmesinden ve sevdiklerinin gözünde onları değiştirmesinden korkuyorlar.

Çizgiyi aştığı ve ikisini de tehlikeye attığı uyarısı.

"Sen de kimsin ve Liza nereye gitti?" Emma yavaşça doğruldu, bakışları daralmıştı.

"Sana kendini tuttuğunu söylemişim," diye zafer ıııııııı atan Shiloh'nun alaycı kahkahaları bodrumu doldurdu. "Aylardır sana ne söylüyorum da göremiyorsun? Bu lanet hareketleri öğrendiğini gösterebileceği her lanet zamanda

"Korkmuş küçük bir bebek gibi geri çekil."

"Ona bu hareketi hiç göstermedim." Emma Liza'yı son derece karmaşık bir bulmacaymış izledi.

"Ben de öyle," Ashley.

"Hayır, yapmadık. Ama Liza'nın eğlenmek için ne yaptığını unuttun mu? Dövüş videoları satın alıyor ve biz olmadan antrenman yapıyor. Bir gün hiç beklemediğiniz bir anda kışınıza tekme basacağını size başından beri söylemiştim."

Şüphe, Tanrı'ya şükür. Tanrı'ya şükür. Shiloh'nun açıklaması kafalarına dank Ashley ve Emma'nın bakışlarındaki şüphe azaldı.

Claire yavaş yavaş rahatlamaya başlarken Chelsea şaşkınlıkla başını salladı.

"Ben de Irkların dövüşünü izliyorum," diye hatırlattı hepsine. "Antrenman seansları gerçekten ilginç olabiliyor."

Emma kaşlarını çatarak, "Tek başına antrenman yapmak kolay olmasa gerek," dedi.

Liza mindere derin bir nefes alırken, "Bir de bana sor," diye kabaca nefes aldı. "Burada kaç tane çürüğüm olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Yalan değildi. İfadede aldatma yoktu. Bu kısmı örtbas etmek kolaydı, özellikle de yüzünü dizlerine saklayıp sadece nefes almaya konsantre olabildiğinde.

Bir nefes , bir nefes . Bir içeri, bir dışarı.

"Aslında Link'e artık hazır olduğunu söyleyebilirim." Emma kısa bir süre başını salladı. "Claire'in hazır olması biraz daha uzun sürecek ama o da hazır olmak üzere."

Claire eğlenerek, "Ön saflarda olmayacağım çok açık," dedi. "Zaten araba kullanmayı tercih ederim."

Ve orada, Claire mükemmeldi.

Ashley ani bir heyecanla, "Evet, deli gibi araba kullanma becerisi var," diye haykırdı. "Bir daha asla bir aracın kontrolünü kaybetmeyecek."

Bu ani hatırlatma Liza'nın sert bir nefes almasına neden oldu. Başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

O anının zihninde canlanmasını istemiyordu. Ya da ölümün karanlığının etrafında açıldığını gördüğünde hissettiklerini tekrar hissetmek.

Ölülerin feryatlarını duyduğuna yemin edebilirdi. Ve gördüğü beyaz bir ışık değildi. Karanlıktı. Hiçlik. Öyle bir hiçlik boşluğu ki ruhunu sarsmıştı.

Araba patlarken Claire de aynı manzarayla karşılaşmıştı; patlamanın şiddetiyle kapılar açılmış ve alevler arabayı sarmadan saniyeler önce onları araçtan fırlatmıştı.

"Tamam, duş." Liza ayağa fırladı, terin yapışkan kalıntılarının teninde kuruduğunu hissediyordu. "Pizzaya ne dersin?" diye sordu. Diğerleri. "Duş almadan önce telefonla sipariş verebilir ve sıcak sıcak yiyebiliriz."

Chelsea, Claire ve Liza duş almak için üst kata çıkarken diğerleri hep bir ağızdan anlaştıklarını söylediler.

Dört Breed dişisi, taşınmadan önce ev sahipleri tarafından evin içine inşa edilmiş olan spor salonu tarzı duşa doğru ilerlediler. Bodrum katının tamamen işlevsel bir spor salonu olarak hizmet vermesi amaçlanmıştı.

Liza yatak odasına hızla soyunmadan önce pizza siparişini verdi.

Duşa girerek sıcak suyun sadece yeniden su yüzüne çıkmasını istemediği anıları değil, aynı zamanda Dövüşleri sırasında Emma'nın ellerinin onu kavradığı her bölgede, etin hemen altında rahatsız edici bir his vardı.

Bazı bölgelerde kemiğe kadar morarmış hissediyordu; diğerlerinde ise Breed'in dokunuşu bir şekilde alerjik hale gelmiş gibiydi.

Duş alıp kurulandıktan sonra bol pamuklu bir pantolon ve tişört giydiğinde kendini yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştı.

Evin sessizliğini dehşet dolu bir çığlık deldiğinde, örgülü saçlarının nemli tellerine hızla bir elastik bant geçiriyordu.

"Claire!" Liza otomatik pilot hissini bir kez daha içinden geçtiğini hissederken ciğerlerinden korku dolu bir nefes fırladı.

Acele etmedi.

Claire yine çığlık attı ama Liza sanki başka birini izliyormuş gibi hızla şifonyerinin çekmecesini açarak Isabelle'in Holden Mayhew tarafından saldırıya uğramasından sonra babasının ona verdiği lazer güdümlü, cephaneye yüklü yan kolu aldı.

Kendisi ve eylemleri arasındaki mesafe yavaş yavaş azaldı, ta ki artık kendini izlemeden yatak odasına doğru ilerleyene kadar

Kapı. Işıkları söndüren Liza kapıyı sarsarak açtı ve bakışları odada gezinirken yuvarlanarak dışarı çıktı.

Claire'in çığlığı bu kez daha zayıftı, bir odadaki boğuşma sesi arkadaşının içinde bulunduğu tehlikeyi gösteriyordu.

Konsey Kontrolündeki Irklar.

Bir sonraki nefeste, silah sesleri evi sarstı.

Liza her patlamada ürperdi, Claire'in odasına doğru koşarken bile dörde kadar saydı.

"Chelsea! Emma!" Claire'in kapı kolunu kavrayıp çekerek açmaya çalışırken diğerlerine sesleniyordu.

Kilitli.

Claire kapısını hiç kilitlemezdi.

Chelsea evin diğer tarafındaki odasından fırlayıp Claire'in adını haykırırken sesi korkuyla yükselirken cam kırılma sesleri ve Breed hırıltıları geceyi doldurdu.

Aynı anda Ashley, Emma ve Shiloh'nun bodrum katından merdivenleri yırtarak çıktıklarını, bağırarak emirler verdiklerini ve şöyle seslendiklerini duyabiliyordu
Mutfağa vardıklarında Chelsea'ye bir şey söyledi.

Liza tereddüt etmedi. Silahını kaldırarak kapı tokmağına ateş etti ve kapı açılırken metal tokmağın paramparça olup sabitlendiği yerden fırlamasını izledi.

Liza silahını kaldırarak kendini odanın içine attı ve sırtını duvara dayayıp donakaldığı sırada ilk hedefini anında buldu.

Odanın uzak tarafındaki duvara kan sıçramış, Coyote Breed yere yığılmış, önündeki manzaraya cansız şekilde bakıyordu.

Claire'in çığlığı geceyi tekrar deldi ama köşeye sıkışmıştı, Liza'nın elinde tuttuğuna benzer bir silah titriyordu, önce Stygian'a, sonra Kural Bozan'a, sonra Çakal'a ve en sonunda da Köpek'e doğrultulmuştu. Parmağı tetiğin üzerinde sıkılaştı.

"Claire. Lütfen bana yardım et," diye haykırdı Liza, yalvarışını Claire'in içinde bulunduğu bulanıklığı bir başkasının acısının görüntüsüyle delip geçecek kadar zayıf tutarak.

"Liza?" Claire sersemlemiş ya da kararsız görünmüyordu ama Stygian ve diğerleri şimdi ne yapacaklarını bilemez bir halde onu izlerken silah hâlâ titriyordu.

"Claire." Konuşan Dog'du, sesinde Liza'nın onun sahip olabileceğini hiç beklemediği yatıştırıcı, sakin bir ton vardı. "Beni hatırlıyor , tatlım?"

Claire gözlerini kocaman açarak ona baktı, dehşet yüzünü beyazlatmıştı ama bakışlarını sadece soğuk ve sert bir ifade dolduruyordu.

Claire dudaklarını yaladı ve sarsak bir şekilde başını salladı. "Neden buradasınız?"

Onlarla birlikte misin?" Ölü Breed'i işaret etti.

"Onlar mı?" Köpek etrafına bakındı. "Başka var mı Claire?"

"İki tane vardı." Sesinde bir hıçkırık koptu. "Duştan çıktığımda beni bekliyorlardı." Silahı sabitlerken gözlerinden yaşlar döküldü. "Sen de onlarla mıydın?"

"Claire, Stygian bize zarar vermez." Liza kendi silahını bir kenara bıraktı, Claire gibi o da titremeye başlayınca gerçeklik kendini hissettirdi.

Arkadaşının bakışları önce ona, sonra tekrar Irklara kaydı. Ashley, Emma ve Shiloh odanın kapısında Chelsea'yi tutuyor ve sessiz olmasını sağlıyorlardı.

"Liza." Claire'in dudakları şiddetle titredi. "Bizi götüreceklerdi," diye fısıldadı birden. "İkimizi de alacaklardı ve bize zarar vereceklerdi-"

"Biliyorum," dedi Liza ona . Claire'i sakinleştirmek ve yatıştırmak zorundaydı. Daha fazlasını söyleyemezdi. "Claire, Dog, Stygian ve Rule bize yardım etmek için buradalar, tatlım. Silahı almama izin ver."

Liza ona doğru bir adım attı.

Alçak, zar zor algılanabilen bir hırıltı odaya ve Liza'nın başının dönmesine ve Claire'in silahını tekrar kaldırıp parmağını tekrar tetiğe götürmesine neden oldu.

Doğrudan Stygian'ın göğsünü hedef almıştı.

"Claire, lütfen Stygian'a zarar verme." Sesindeki ani korku dolu titreme Claire'in dehşetini yeterince uzun süre delmiş olmalı ki Arkadaşı sonunda silahı kime doğrulttuğunu ve kimin duvara çarpıp öldüğünü fark etti.

Coyote'yi tanıyorlardı.

Silah aniden Claire'in elinden düştü.

Liza onun bir bulanıklık olduğuna yemin edecek kadar hızlı bir hareketle Rule, Claire'i kollarının arasına almadan bir saniye önce silahı yakaladı.

Stygian ve Dog, Emma, Ashley ve Shiloh aniden hareket etmeye başladığında, kadın baygın bir şekilde adamın göğsüne doğru yığıldı ve ona karşı gevşek bir şekilde uzandı.

Rule Claire'i kollarına aldı ve bir zamanlar büyük yatak odası penceresinin olduğu boş çerçeveye doğru .

Dışarıda ışıklar dönüyor, yanıp sönüyor ve bir heli-jet sesi dışarıdaki bahçeye iniyordu.

Stygian kulağındaki iletişim bağlantısına emirler yağdırırken, Dog da hızla ölü Coyote'nin cesedinin üzerinden geçiyordu.

Liza ancak o zaman yatağın diğer tarafında uzanmış olan diğer bedeni gördü.

İlk başta sadece botlar görünüyordu.

Bir adım daha yaklaşan Liza, aniden Stygian'a dönerken titreyen elini dudaklarına götürdü.

Dişi çakalları yönetiyor, sert bir şekilde emirler veriyordu, Sanki tam olarak nerede durduğunu biliyormuş gibi hızla ona döndüğünde emredici bir ses tonuyla.

Bakışları kadının ayaklarına kaydı.

"Bir tane daha var!" Stygian aniden seslendi. "Temizliğe haber verin, iki saldırganımız var. Tekrar ediyorum, bir cesedimiz daha var."

Ona doğru bir adım atarak sırt üstü uzanmış, karanlık bakışları cansız bir şekilde tavana dikilmiş insana baktı.

Uzun, koyu kahverengi saçları yüzünden geriye doğru düşerken, yüzünün soluk, sert açılı düzlemleri bükülmüş bir ifadeye bürünmüş gibiydi şaşkınlık.

"Holden Mayhew'in kardeşi," diye fısıldadı. "Adı Harlen."

Holden Mayhew, Liza'nın umduğu gibi, ailedeki tek psikopattı.

Belli ki .

Bir ay önce, kardeşi Isabelle Martinez'e önce tecavüz etmeye, haftalar sonra da kaçırmaya çalışırken ölmüştü.

Holden'ın Ulus başkanının yeğenine sahip olamamasına duyduğu öfke onu o kadar çileden çıkarmıştı ki, onun bir Breed'in sevgilisi olduğunu öğrendiğinde, onu kaçırmaya ve kendisine bir servet vermek üzere pazarlık yapan Genetik Konseyi'ne sadık Coyote'lere satmaya kalkışmıştı.

Holden'ı bu konuda ilk uyaran kardeşi Harlen olmuştu. Isabelle'in Malachi'ye olan ilgisi. Liza böyle bir deliliğin kalıtsal olabileceğine gerçekten inanmamıştı.

"İkisini de öldürdü," diye fısıldadı Liza, bakışlarını hâlâ uzak duvarın dibinde hareketsizce oturan Çakal'a çevirdiğinde, göğsünden aldığı yara yüzünden kanı etrafa saçılmıştı.

"Aferin ona." Stygian'ın sesi vahşiydi. "Onun babası Kendisine haber verildi ve şu anda hastanenin güvenli bir bölümüne götürülüyor. Şu anda şokta ve bilinci yerinde değil, ancak bunun dışında iyi olduğundan emin olmak istiyoruz."

Liza başıyla onayladı. Joe hastanede olacaktı. Ona sadece Ulus'un şifacılarının bakmasını sağlayacaktı, eğer fırsat verilirse bunu kesinlikle kendi çıkarları için kullanacak olan Irklar'ın değil. Şans.

Liza birden, "Burası benim odamdı," diye fark etti.

İki Irk yanlarından geçip cesetleri taşınmak üzere hazırlamaya başladığında Stygian'ın bakışları tekrar ona döndü.

"Ne dedin sen?" diye hırladı.

Liza bakışlarını ona çevirdi. "Bir hafta öncesine kadar," dedi belli belirsiz, "burası benim yatak odamdı. Duvarları rengarenk boyamak istiyordum.

Isabelle'in ben taşınmadan önceki odasıydı ve hızlı bir şekilde bitiremedik. Biz bitirene kadar Claire kanepede uyuyordu.

Birkaç gün önce taşınmayı bitirdim." Devam etmeden önce yutkunmak zorunda kaldı. "Yine peşimden , değil mi?

Stygian?"

Bunu hissedebiliyordu. Midesi korkuyla gerilmiş, göğsü panikle sıkılmıştı.

"Sabahtan beri senin peşindeler Diane Broen Seni o koşu yolunda buldum," diye kabul etti. "Seni bu konuda uyarmıştık, Liza. O sabah seni hedef olduğun konusunda uyarmıştık."

"Ama bu hiç mantıklı değil," diye fısıldadı. "Stygian, istediklerini elde etmelerine yardım edemem. Ne istediklerini bile bilmiyorum. Neden benim peşimden geldin?"

Stygian onu kolundan tutarak dikkatle Chelsea, Ashley, Emma ve Shiloh'nun beklediği oturma odasına götürdü.

Chelsea onlara katılmak için hareket etti, ancak Ashley'nin hızlı, fısıltılı bir yorumundan sonra, diğer üç kıza geri adım atmadan önce tereddüt etti.

"Stygian, oluyor?" diye tekrar sordu, sesini alçak ve sessiz tutarak.

"Henüz emin değilim, Liza." Adamın başını hızla sallamasıyla, saçlarının bir savaşçının gibi yüzünün etrafına nasıl döküldüğünü fark etti.

Geniş omuzlarına düşen kuzguni siyah teller, kaba ipekten canlı iplikler gibi görünüyordu.

Şu anda bile, beklemediği ve nasıl başa çıkacağını bir tehlikenin ortasında, tek yapmak istediği ona dokunmaktı. Ona sahip olmak Dokun ona.

Çünkü birdenbire kendini çok yalnız ve nasıl yapacağını bilmediği bir dünyada başıboş hissetti.

Anlıyorum.

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Buraya gel." Sanki onun zihnini okumuş, ihtiyacını hissetmiş, sahip olduğu o inanılmaz ilkel duyular bir şekilde kadının kalbini ve zihnini tıkayan korkuyu görebilmiş gibi, kolları kadının ve onu vücudunun sıcaklığıyla sarmalıyordu.

Ne kadar üşüdüğünü, ne kadar soğuk olduğunu fark etmemişti. öyleydi. Sisteminde yavaşça ilerleyen buzu durdurmak için onun vücut ısısına ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

"Tanrım, Stygian." Kollarını bedenlerinin arasında tutarak, parmaklarıyla gömleğinin kumaşını kavradı, kalbinin güven verici atışının üzerinde, o dehşet ürpertisinin kendi yolunu bulmasına izin verdi.

İçini parçaladı, kendini güçsüz hissedene kadar onu sarstı ve tutmaya çalışmasına rağmen gözlerinden birkaç damla yaş akıttı.

"Bana neler oluyor?" diye fısıldadı, kelimeleri serbest bırakmaktan neredeyse korkuyordu. "Lütfen, bana neler olduğunu anlat."

Sanki içi parçalanıyormuş, o kadar çok yöne savruluyormuş gibi hissediyordu ki artık hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Antrenman maçı ve saklamak için çok uğraştığı yeteneklerinin aniden açığa çıkması.

Claire'in çığlıkları ve tepkisi, şimdiye kadar eğitimini aldığı şeylerin çok dışındaydı.

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Hiçbiri onun bildiği ve anladığı dünyayla örtüşmüyordu.

"Bir yolunu bulacağız, bebeğim." Başını onunkinin üzerine eğdi. Onu sallarken kulağına fısıldadığı sevgi sözcükleri, içini yırtan korkunç korkuları hafifletti. "Henüz neler olduğunu bilmiyorum ama söz veriyorum, bunu ."

Stygian onu kendi bedenine olabildiğince yakın tuttu, vücut ısını paylaştırmaya, etinin buz gibi soğukluğunu ısıtmaya çalıştı. Kollarında titredi ve ürperdi.

Başının üzerinden Ashley'e bakarak *battaniye* kelimesini mırıldandı, ona saldıran olağandışı soğuktan endişeliydi.

Hiç şüphe yok ki bu, içinde yaşadığı şoka verdiği tepkiydi ama şiddeti onu endişelendiriyordu. Ve Chelsea'yi de endişelendiriyordu.

Diğer kız telefondaydı; eğer yanılmıyorsa, Navajo Ulusu'nun başkanı olan amcasıyla değilse bile babası Terran Martinez'le konuşuyordu. Jonas'ın Claire Martinez'den kan ve tükürük örnekleri almak için zamanı olmayacaktı.

Navajo şifacıları ona ulaşmadan önce, hastanede, onu aldığına tanıklık edebilecek sertifikalı teknisyenler tarafından istenmiştir.

Şifacıların hastanede beklediğini öğrenmek Stygian'ı şaşırtmazdı. Kesinlikle ayakta durmaya kararlı güçler vardı. Liza ve Claire arasında.

Neyse ki Rule onu doğruca heli-jet'e yetiştirmiş ve numunelerin alındığından emin olmak için hastaneye varmadan önce numuneleri kendisi almıştı.

İhtiyaç duyulan malzemeler heli-jet'te olmayacağı için tam olarak ihtiyaç duyulan şey olmayacaktı. Ama orada bulunanlar Jonas'ın derin düzey DNA araştırması için gereken örnekleri toplamasına yetebilirdi. Test.

Ashley battaniyeyle öne çıkıp Stygian'ın battaniyeyi Liza'ya sarmasına yardım ederken, Stygian'ın dikkatini hemen çekti.

"Heli-jet yapılamıyor," diye fısıldadı Ashley, sesi Liza'nın onu duyduğundan şüphe edeceği kadar alçaktı. "Navajo Rule'un yolunu kesti. Nakil Navajo Ulusu kolluk kuvvetleri tarafından yapılacak, Rule ve Dog da varıştan emin olmak için takip edecek."

Stygian'ın kaşları kalktı.

İşte bu alışılmadık bir şeydi. Heli-jet'le örnek almak kadarmış.

Ama bu ilk kez olan bir şey değildi.

Holden Mayhew tarafından kaçırılma girişiminden sonra Isabelle Martinez'e bakması için Breed doktorlarını getirmek neredeyse imkansızdı.

Liza gibi o da neler olup bittiğini merak etmeye başlamıştı.

Stygian, ruhunun derinliklerinde eşi olduğunu bildiği kadına kollarını doladı ve dilinin altındaki bezlerden hafifleyen hormonun tadını yutarak onu nazikçe kollarının arasına aldı ve Chelsea'nin Emma'ya Liza'ya ait olduğunu söylediği yatak odasına doğru ilerledi.

Onu kargaşadan ve Claire'in odasından çıkarılan cesetlerin bilgisinden uzak tutmak istiyordu. Onun sakin, sıcak ve konuşabilir olmasını istiyordu.

Hayatında ilk kez birinin tam olarak görüldüğü gibi olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde bildiği halde, eşinin neden Genetik Konseyi Çakallarını ve askerlerini cezbedtiğini bilmek .

Arızalar.

Karanlık bir geçmiş.

Şimdi onun acı çekmesine neden olduğunu bildiği hatalar yaptı. Hepsi oradaydı.

Ve kız tamamen onun olacaktı. Yakında.

• BÖLÜM 9 •

Rüya görüyor olmalıydı.

Liza kolunun iç tarafındaki hassas eti çimdikledi.

Kahretsin, acıyordu.

İze bakarak, küçük yaranın deride bıraktığı kızarık bölgeye ters ters baktı.

Tamam, yani bir çimdik rüyada gerçekten acıtabilir. Bunu kabul ederdi.

Bunun bir rüya olduğunu başka ne kanıtlayabilir?

Daha gençken, sadece birilerinin hayal gücünün ürünü olmadığından ve gerçekten hayatta olduğundan emin olmak için kullandığı numaraları vardı.

Ya da ailesinin kabuslarından biri.

Tırnak etlerini çiğ olana kadar koparmıştı.

Bu ona her zaman gerçek bir insan olduğu konusunda güvence vermişti. Tırnaklarına baktı.

Kahretsin, tırnak etleri de iyi görünüyordu. Genç kızken olmadığı kadar güzel ve .

Başka ne ki?

Geriye pek bir şey kalmamıştı. Ne de olsa bir noktada ya uyuduğunu ya da uyanık olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Kesinlikle ulaşacaktı

Yakında o noktaya geleceğiz.

Eğer acıyorsa, gerçek olması gerekiyordu. Değil mi?

Stygian'ı öpebilirdi, şeytani bir şeytan sessizce bunu önerdi. Onu sert ve derin bir şekilde öpebilir ve çiftleşme olayının doğru olup olmadığını görebilirdi.

Eğer öyleyse, bu onun hayatta olduğunu garanti ederdi.

"Liza?" Breed'lerin büyük ölçüde sahiplendikleri otelin süitindeki rahat koltukta oturduğu yerden başını kaldırıp Rachel Broen-Wyatt ve Jonas'ın elindeki kahve fincanına baktı.

Wyatt'ın karısı önündeki masanın üzerine koyuyordu. "İşte biraz kahve. Şoka iyi gelecektir."

Şok mu? Şokta olduğunu mu düşündüler?

Tanrı kalplerini korusun.

Aslında, onu ne kadar küçük şeylerin şok ettiğine dair hiçbir fikirleri yoktu.

Şok değildi, bunun basitçe olamayacağı hissiydi. O bir hedef olamazdı.

İsimsiz . Hiç kimseydi.

Dünyada hiçbir sebep yoktu ki, o meşhur Genetik Konsey onu hedef almak istemeli. Parçası olduğu yeraltı ağı hakkında bilgi almak için bile. Bir gün öncesine kadar, Irklar onun bu ağın bir parçası olduğundan emin değildi.

Liza kahveyi kabul etti. Kremalı ve tatlıydı. Garip bir şekilde, tam da sevdiği gibiydi.

"İyi misin?" Rachel onun yanında diz çöktü, koyu renk gözleri endişeyle doluydu.

"Peki." Sıcak, tatlı sıvıyı tekrar yudumlamak için fincanı kaldırmadan önce sıkıca yutkundu.

İçini ısıtıyordu. En azından biraz.

Ama bu gerçek dışılık hissini hafifletmiyordu ve kendini tekrar çimdikleme havasında değildi.

Ayrıca, yönetmenin karısı izliyordu ve bu muhtemelen onun gözünde mantıklı görünmeyecekti.

"Bunun için çok üzgünüm, Liza," dedi Rachel usulca, bakışları suçluluk duygusuyla ağırlaşmıştı. "Şu anda içinde bulunduğun tehlikeden nefret ediyorum."

"Senin bununla ne ilgin var?" Bu kadının kendisinin düzenlemediği bir şey için suçluluk duyması çok mantıksızdı.

Kocası belki, ama o değil.

"Amber benim çocuğum," diye fısıldadı Rachel. "Gideon'u bulmak için bu kadar çaresiz olmamızın nedeni o."

Ah evet, bebek.

Liza kabaca nefes verdi. "Keşke yardım edebilseydim. Eğer bu bebeğinizin yaşadıklarını hafifletecekse, Bayan Wyatt, o zaman belki bu benim için biraz daha anlamlı olurdu."

"Lütfen bana Rachel de." Kanepeye Rachel yüzünü ona döndü.

Liza kahvesini tekrar yudumladı, gerçekten konuşmak ve mantıklı olmak zorunda kalmadan önce kendine biraz zaman kazandırmayı ve dengesini biraz daha sağlamayı umuyordu.

"Ne yazık ki Amber'a verilen ilacı yaratan deneylere katılan dört kişi dışında kimse yardım edemez." Genç bir Breed kadını, yönetmenin karısı için masaya bir fincan kahve daha koyarken Rachel yüzünü buruşturdu.

Minyon Irk, çoğu Irk dışısından daha küçüktü. Omuz hizasında koyu kahverengi saçları ve yumuşak yeşil gözleriyle narin, neredeyse kırılıyordu.

"Teşekkür , Erin." Rachel genç kadına bakarken gülümsemesi yorgundu. "Amber hâlâ uyuyor mu?"

Erin başını sallayarak, "Evet ," diye cevap verdi. "Ve ateşi biraz düşmüş görünüyor."

Rachel'in kirpikleri bir kez daha açılmadan önce uzun dakikalar boyunca aşağı indi.

Erin dönüp odanın diğer ucuna gitmeden önce ona, "Bana ihtiyacın olursa mutfakta olacağım," dedi.

"O zaman herkes Gideon'dan daha fazlasını bulmak için mi burada?" Çünkü Navajo Ulusunun başkanına anlatılan hikâyeye bu değildi.

Rachel başını salladı. "Gideon, Irklar'ın izini bulabildiği gruptaki tek kişi. Diğer oğlan ve iki kız ortadan kayboldu." Sesi kalınlaştı. "bilgiye ihtiyacımız olan iki kız, ama bulabildiğimiz tek kişi Gideon'sa, o zaman belki o da bir şeyler hatırlayabilir.

kızları ve onlara yapılan muameleleri. Herhangi bir şey, Liza, o hatırlayabilmek, şu anda sahip olduğumuz hiçbir şeyden daha iyidir." Duygu sesini doldurdu ve gözlerinde yaşlar birikti.

Liza uzanıp Rachel'ın elinde tehlikeli bir şekilde titreyen kahve fincanı ve tabağını aldı ve masanın üzerine koydu.

Rachel'ın sıkıntısı zorlama değildi. Sevgisi ve kızı için endişe ruhuna işlemişti. Bir an için, ne kadar tuhaf görünse de, Liza diğer kadının hissettiği acıyı, çaresizliği ve korkuyu hissedebildiğine yemin etti.

Kızının acı çekmesini izlemek zorunda kalan anne için kalbi gerçekten kırılıyordu.

Çocuğunuzun her geçen gün daha da hastalanmasını, zayıflamasını, solgunlaşmasını izlemek zorunda kalmak ne kadar korkunç, kıyaslanamayacak kadar büyük bir kabus olmalı.

"Özür dilerim." Rachel hızla gözlerini silip odaya bakarken gülümsemesi titriyordu. "Tanrıya şükür Jonas henüz odada değil. Birbirimiz için güçlü olmaya çalışıyoruz."

Süitin kapısı açılıp Jonas, Stygian, Malachi, Isabelle, Isabelle'in babası Terran ve Nation'ın başkanı Ray Martinez. Lawe Justice ve yeni karısı Diane Broen-Justice vardı. Arkalarında Kural Bozucu -ne isim ama- ve ufak tefek, siyah saçlı bir kadın vardı. Liza aslında onu tanıdı.

Elyiana Morrey Kedi Irkları'nın genetik ve fizyolojik uzmanı ve başlıca tıbbi uzmanıydı. Arkasında başka bir kadın vardı, uzun siyah saçları ince örgüler halinde neredeyse ona kadar sarkıyordu. beli, café au lait ten rengi Stygian'inkinden sadece bir ton daha

açıktı. Biraz zaman aldı ama resmini bir makalede görmüştü. Haven'ın Kurt Irkı topluluğu. Dr. Nikki Armani, Kurt Irkı genetik ve tıp uzmanı.

Bu bir Irk kongresiydi ve nasıl olup da kişisel bir davetiye alabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bayan Johnson." Jonas öne çıktı. "Babanızla temas halindeydim. Navajo işleri için New York'ta."

Liza gözlerinin kısa süreliğine kapanmasına izin verdi.

Birdenbire yeniden on yaşına mı girmişti?

Ailesini mi arıyorlardı?

Gözlerini açarak Jonas'a bakmadan önce Stygian'a öfkeli bir bakış fırlattı.

"Neden ailemi aradınız? Ben zarar görmedim."

"Bu temel bir nezaket," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Bugün ve bu gece yaşanan olayların tekrarlanmaması için gereken korumayı sağlamak üzere teklifimizi uzattık. Eğer bu teklif sizin için kabul edilebilirse, o zaman bir hafta içinde dönene kadar Irk İşleri Bürosu'nun güvenliği sağlaması konusunda hemfikirdir."

Liza koltuğa yaslandı, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve bakışlarını bir kez daha Stygian'a çevirdi.

Henüz eğlenmiyordu.

Yine de Jonas'a çok daha sert bir bakış fırlatmadan önce yüzünü buruştururken oldukça sevimliydi.

Ama Jonas olduğu kişi, bir piç için bunu görmezden geldi.

Babasının Irklar'ın onu koruma teklifini kabul etmesi de ilginç değil miydi? Eğer biri onu korumak isterse çok yaklaştı. Navajo Kanun Uygulama Teşkilatı'nda gizli ajan olarak görev yapması, Navajo Yeraltı'nda aldığı birçok görev için ona bir mazeret sağladı.

Yeraltının bir parçası olmasının sebebi babasıydı, hem onun hem de Claire'in. Aslında Claire'in babası Ray'i ikna etmişti, babasının konumu nedeniyle kaçırılmaya çalışılması halinde kendini nasıl koruyacağını bilmesinin Claire'in yararına olacağını belirtmiştir.

"Peki benim bekçi köpeğim kim ?" diye merakla sordu. "Seçiminizi onaylama ya da veto etme hakkım var mı?"

"Büro bu tür hizmetleri oldukça yüksek bir ücret karşılığında sağlıyor," dedi soğukkanlılıkla. "Bu da bir nevi karşılıksız hizmet."

"Yani cevabım hayır." Eşine bakmadan önce kısa bir süre şaşkınlıkla başını salladı.

Liza, Rachel'in hiçbir yardımı olmayacağını fark etti.

Ona sanki güneş, ay ve yıldızlar tek bir kibirli erkeğin içinde toplanmış gibi bakıyordu. Olduğu kadarıyla

söz konusu olduğunda, kocası yanlış yapamazdı. Yüz ifadesinden ve hayranlık dolu bakışlarından, onu kocasının yanlış bir şey yapmayacağına ikna ettiği anlaşılıyordu.

kocasının bir pislik gibi davranması zaman kaybı olurdu.

"Cevabım hayır," diye kabul etti Jonas. "Ama bulduğumuz seçeneklere katılmayacağınızı sanmıyorum."

"Ve tüm bunlar benim küçük güzel kafamı tartışmayla ilgili endişelendirmeme gerek kalmadan oldu." Oh, evet, bu onun için gerçekten iyi gidiyordu.

O kadar iyi gidiyordu ki, içinde kıvılcımlanan öfkenin gücüyle neredeyse titriyordu.

Lanet olsun onlara! .

Irkların hayatını ele geçirmesine ve onu korumasına ihtiyacı yoktu.

Cullen'ın grubunun bir parçası olmasının bir sebebi vardı.

Kadınlar tuvaletine gitmesi gerektiğini biliyordu.

Jonas ve onun pislik infazcıları gelmeden önce. Tek ihtiyacı olan kulaklıktı-

"Şu itibaren, bu odada bulunduğunuz her an, arkadaşlarınızla olan iletişim bağlantınızın kesileceğini size bildirmem gerektiğini düşünüyorum.

aktif olmayacak. Irk işleriyle ilgili başka hiçbir konuşmaya Cullen Maverick, Reeve ve Steven Jacobs ya da Klah Hunter kulak misafiri ." Jonas karakteristik soğukkanlılığıyla onu bilgilendirdi.

Bakışlarını tekrar Stygian'a çevirdi. "Senin de bu işe bulaştığını varsayabilir miyim?"

Kara yavaşça ve şaşkınca çatıldı. "Sizin onayınızı alacağını ."

Tamam, bu kadarı yeterliydi. Anında ayağa kalkarak, öfkesini ya da her biri ve sözde planları hakkındaki fikrini gizleme zahmetine girmede.

"Küstah herifler," diye öfkeyle çıkıştı, bakışları tüm odayı dolduran erkekleri ve onlarla birlikte gelen birkaç kadını sardı. "Bu kararı kapalı kapılar ardında vermek zorundaydınız.

benim sözüm olmadan mı? Sen benim babamı

Bana, kızına, tüm bunların kurbanı olan kişiye, onunla konuşma şansı verecek kadar mı?"

Onlara cevap verme fırsatı vermedi. Duymak bile istemedi.

"Ben buradan gidiyorum." Küçük sehpanın etrafından dolanarak, kararlı adımlarla kapıya doğru ilerledi.

"Liza," diye homurdandı Stygian odanın içinde hızla ilerlerken.

"Buradan öylece çıkıp gidemezsin."

Öyle mi?

"Sadece beni izle, koca oğlan." Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Sana buradan ne kadar çabuk çıkıp gidebileceğimi göstereceğim."

Kız oradan çıkıp gidiyordu ve adam da onunla birlikte otelden çıkıp giderken kızın kışını öpebilirdi.

"Liza, hadi ama, onları bir dinle." Isabelle, hain olduğu için, protestoya sesini kattı.

İnanamadı- Aslına

bakarsanız-

Topuklarının üzerinde döndü ve arkadaşına ters ters baktı.

"Böyle bir toplantıya katılıp da beni de dahil etmelerini talep etmeyeceğine inanamıyorum Isabelle. Aklından ne geçiyordu senin?"

Yanındaki İrk'a doğru alaycı bir bakış fırlattı. "Yoksa bu soruyu sormama gerek var mı? Sana bu kadar kısa bir tasma mı taktı? Arkadaşlığın bile artık önemli olmadığı şu çiftleşme saçmalığını?"

Ağlamak istedi. Onu canlı canlı yiyen ihanet karşısında çığlık atmak ve öfkelenmek istiyordu.

Öpücüğüyle onu rehin alan o lanet Breed'den başka hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin arkadaşı için önemli olmadığına kanıtı ruhunu yakıyor, midesini bulandırıyor.

"Onları kızgın olacağın konusunda uyarmıştım." Isabelle içini çekti, bakışları Liza ve Claire'e tam olarak sempati duymasa da endişeliydi. İkilem.

"Kahretsin Isabelle, bundan daha iyisini biliyorsun," diye haykırdı, yumruklarını sıkarken, saldırma ihtiyacı sisteminden geçen diğer tüm dürtülerin önüne geçmeye başladı.

Isabelle, herkesten çok Liza'nın neye biliyordu. "Liza, üzgün

olduğunu biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bunların hepsi buraya gelirken aceleyle konferans görüşmesi yaptık. Hiçbir şey yoktu.

gizli toplantı ve siz olmadan hiçbir kasıtlı karar alınmaz."

Malachi ona doğru ilerlerken Isabelle'in kara gözleri acıyla parlıyordu, sanki onun acısını biliyormuş, hissediyormuş gibi kolunu ona doladı.

Sanki okuduğu çiftleşmelerle ilgili her ne varsa

Breed'in ilk dürtüsü hâlâ sevgilisinin iyiliği idi. Stygian'ın aynı şeyi hissedememesi gerçekten çok kötüydü.

"Bana da aynen öyle geliyor," diye tersledi, böylesine yozlaşmış bir kavramdan böyle bir destek isteyebileceğini düşündüğü için bile kendine kızdı. "Lobide, asansörde ya da lanet olası bir toplantı odasında yapılmış olması fark etmez, yine de yapıldı ve yine de benim rızam olmadan yapıldı." Stygian'a döndü, canı yanıyordu, öyle derin bir acı çekiyordu ki, ruhunda yırtık bir yarık açılmış gibi hissediyordu. "Sanki ihtiyacım olduğunda yardım alamayacak lanetlenmiş bir çocukmuşum gibi."

"Aldığınız yardım biraz etkisizdi," diye hırladı Stygian, bakışlarını dolduran mavi noktalar öfkeyle parlıyordu. "Silahsızdılar ve Claire yardım için bağırana kadar tehlikenin tamamen farkında değillerdi. İkiniz de kaçırılmış ya da ölmüş olacaktınız. geldikleri zaman."

"Yine de senin seçimin değil." Titreyen parmağını Jonas'a doğru uzatarak öfkesini haykırma isteğini güçlkle bastırdı.

"Ve dediğim gibi, bu konuyu tartışmak için bu odaya gelene kadar beklemiş olsaydık da aynı karar alınacaktı."

Jonas homurdandı. "Stygian'ın oldukça hararetli bir şekilde ekibinin ve başka hiç kimsenin sizin

koruma. Karara katılmamanız halinde, konuyu kendisiyle görüşmek üzere iznimi alabilirsiniz."

"Ve tüm bunlar olurken sen babamla telefondaydın.

neler oluyor?" Kolunu öfkeyle Jonas'a doğru salladı. "Lobide buluşmanız, asansöre binmeniz ve bu odaya gelmeniz için geçen süre içinde çok fazla konuştunuz, talepte bulundunuz ve hırladınız Bay Wyatt." Isabelle ve ailesine ters ters bakan Liza'nın dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Ve yine de başkanı, avukatını ve Claire'in ailesinin tanıdığın tek üyesini çağırmayı başardın.

onun tarafını tutacaktı. Irkının hipnotize etmeyi başardığı kuzenin."

"Ah, Liza." Isabelle acıyla içini çekti. " bir şey değildi."

"Claire'in babası saldırıdan ve hastaneye varışından haberdar edildikten saniyeler sonra baban arandı," dedi Stygian, sesi sertleşerek. "Açıklama yapmak için gereken süre boyunca bağımsızlığını kısıtlarsan, belki de seni parçalayan o adrenalini gerçekten ihtiyacın olabileceği zamana saklayabilirsin."

Titriyordu, hayatının yavaş yavaş ele geçirildiğini ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilmekten dolayı titriyordu.

"Ve belki de hayatımı tamamen ele geçirmeye çalışmaktan vazgeçebilirsin.

Sen ve arkadaşların," diye öfkeyle sordu Jonas'a ve diğer Alfalara bir bakış fırlatırken. "Kendimi cadaloz gibi hissetmeme neden oluyorsunuz, Stygian, ben çok iyi biliyorum ki sen , korunmam veya beni kimin koruyacağı hakkında böyle bir karar vermeden önce bana danıştı."

Kendini tam olarak böyle hissediyordu. Onu korumaya çalıştıkları için nasıl minnettar olması gerektiğini bilmeyen bir cadaloz.

Daha çok onu kullanmaya çalışıyorlarmış gibi hissettim. Bir şekilde ona bu tehlikeyi getirmişlerdi.

Geri çekilip Cullen ve ekibinin yanı sıra Irklar'ın da kendisini takip eden her kimse ya da her neyse onu arama işini izin vermenin zamanının geldiğini *biliyordu*. Tecrübeli değildi.

Claire ve onu çevreleyen tehlikeyle başa çıkmak için henüz yeterli değil.

Ama Tanrım, en azından kendi hayatında söz sahibi olmasına izin verebilirlerdi.

"Ve belki de bu doğrudur, Bayan Johnson," diye konuştu Jonas, ses tonu

Sakin, pürüzsüz ve hoş bir şekilde ona patronluk taslıyordu. "Biz sadece bir emri hızlandırmaya çalışıyorduk.

Sadece kendiniz için değil, arkadaşlarınız Claire ve Chelsea için de mümkün olduğunca çok sayıda koruma önlemi alın."

Sanki arkadaşlarının tehlikede olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. Orada onlarla birlikte değil miydi? Claire'i görmemiş miydi, baygın halde, o Çakalların cesetlerini-

Sıkıca yutkunmak zorunda kaldı.

"Claire iyi mi? Yaralandı mı?" diye fısıldadı. Arkadaşı bir dövüşçü değildi ama bir silahı kimseyi ilgilendirmemiş gibi kullanmayı öğrenmişti.

Eğitiminin karşılığını almıştı ama bunun bir bedeli vardı ve Liza, Claire'in sonunda ödediği bedelden emin değildi.

Jonas başını salladı. "O yaptı. Her iki atış da öldürücü atışlardı ve her ikisi de hasar vermek içindi. Ne yaptığını biliyordu."

"İlginç olan da bu, Liza." Terran bir adım öne çıktı, bronz yüzü sadece geçmişin acısıyla değil, aynı zamanda Bakışlarında parıldayan endişe. "Yeğenim on yıldan uzun bir süredir yasak olan bir silahla iki iyi eğitilmiş katil Çakalı öldürdü. Ne senin ne de Claire'in böyle tehlikeli silahlar edinecek bağlantılara sahip olmaması gerektiği gerçeğini göz önünde bulundurarak, bu silahı nereden edindiğini bilmek isterim."

Dudakları hızla kapanmadan önce aralandı.

Aman Tanrım. Claire Glock'u kullanmıştı. Hâlâ on yaşında olmadıklarını ve artık kim oldukları hakkında hiçbir fikri olmayan gardiyanlara hesap vermek zorunda olduklarını unutmamış mıydı?

Liza derin bir nefes aldı ve Terran'ın gerçekten hak etmediği bir öfkeyi bastırmak için mücadele etti. İçtenlikle endişeliydi ve yeğeninin yaşamayı seçtiği hayattan gerçekten habersizdi. "Onları öldürmek için yasadışı bir Glock'u olmasını diğer seçeneğe tercih ederim," diye tersledi

Claire'in o silaha sahip olduğu gerçeğini örtbas etmenin hiçbir yolu olmadığını bilerek savunmaya geçti.

"Bunu tartışmıyoruz, Liza," diye Stygian.

"Hayır, senin devreye girip hayatımı ele geçirmene izin verilip verilmeyeceğini tartışıyoruz," diye hırçın bir şekilde karşılık verdi. "Tartışılması gereken konu bu gibi görünüyor." Terran kollarını göğsünde kavuşturup onu kuşkuyla izlerken ona bir bakış fırlattı.

O ve Joe Martinez babasının en iyi arkadaşlarıydı.

Ayrıca Terran'ın da bir zamanlar yeraltı ajanlarından oluşan bir ekibin komutanı olduğundan şüpheleniyordu. Ne yaptığından, kiminle çalıştığından şüphelenebilirdi ama babasına gitmediği sürece bunu asla sorgulayamazdı. Ve eğer bilseydi, babası ona asla yalan söylemezdi. Ama gerçeği bilmek belki de daha fazlasını yapabilirdi. Terran'ın kız kardeşini otuz yıldan daha uzun bir süre önce Genetik Konseyi'nde kaybettiği düşünülürse, hasar.

Hiç şüphesiz, ne olursa olsun, Stygian ve Breed dostları onun itirazlarının üzerinden geçeceklerdi. Çünkü planlarına uymazsa, ailesi New York'tan geri dönecekti. Onun babasının gözleri endişeyle dolardı. Annesi korku ve endişeyle ona bakardı.

İkisi de görmek istediği bakışlar değildi. Babasının onun Irk Yeraltı Ağı'nın bir parçası olduğunu biliyor olması, güvenliği söz konusu olduğunda kâbuslar görmeyeceği anlamına gelmiyordu. Kurtarma veya yer değiştirme yerine bir destek ekibine yerleştirilmesinin bir nedeni vardı.

"Ne yapacaksın Liza?" Stygian hızlı ve sert düşünerek sordu, pişman olacağı bir şey yapmasını ya da söylemesini engellemeye çalışıyordu.

Onu güvende tutmaya çalışıyorum.

Etraflarındaki Irklar tekrar nefes aldılar, belli ki Stygian'ın sadece birkaç dakika önce en ufak bir ipucunu yakaladığı kokuyu algılamışlardı.

Beklemediği bir koku, bir öpücük olmadan olmazdı. Bir dokunuş. Bu noktaya kadar yaşadıkları temastan daha fazla bir şey.

Öfkeli bir şekilde Stygian'a dönmeden önce onlara ters ters baktı. "Onlara şunu kesmelerini söyle."

Kirpikleri mavi-siyah gözlerinin üzerine inerken Stygian'ın çenesi büküldü ve ona baktı. "Onları durduramıyorum."

"Neden?" Dudakları kasıtlı olarak gerilmişti ve onun gerçekten cevaplamak istemediği tek soruyu sordu.

Cehennem.

Kokusu zaten üzerindeydi.

Kahretsin! Nasıl oldu bu?

Çiftleşme ateşi. Bir Irkın duyularından saklanması imkansızdı. Onunla temas eden her Irk bunun kokusunu alır ve uyarılırdı.

Odaya girmeden önce o bile fark etmemişti ama sessizce onların gelişini bekleyen Kurt Irkı Alfa Wolfe Gunnar, burun delikleri alevlenerek ikisinin arasına bakınca Stygian neyin kokusunu aldıklarını tam olarak anladı.

"İrklardan nefret ediyorum!" diye hırladı.

Tanrım, tam da ihtiyacı olan şey. İçinde yanan öfke ateşe kömür atmak gibiydi. Ateşi daha da kızdırıyor, daha parlak ve daha uzun süre yanmasını sağlıyordu. Ve şimdi buna, onu gerçekten suçlayamayacağı bir kızgınlık da eklenmişti.

Wolfe Stygian'a döndü, dudaklarında bir kıpırtı belirdi.

"İçimden bir ses İrklardan gerçekten nefret etmediğini söylüyor," diye mırıldandı eğlenerek.

Arkadaşı bu yorumu kolayca kabul etti mi?

"Eskiden senden hoşlanırdım." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu, kalçasını kaldırdı ve Alfa'ya ters ters baktı. "Bu karın nerede? Ve neden seni yalnız bıraktı?"

Wolfe bu hakaret karşısında kıkırdadı ve başını hafifçe salladı.

"Liza?" Stygian, Alfa'yı gerçekten önce onun dikkatini tekrar kendisine çekti. Ki bu tam olarak onun yaptığı şeydi.

düşünerek. "Buradan çıktıktan sonra ne yapacaksın?

Konsej'in Çakallarının çoğu insanlardan ayırt edilemez

Diğer ırklar hariç. Kim olduklarını asla bilemezsiniz. Ne zaman

saldıracaklarını asla bilemezsin. Seni ele geçirdiklerinde, seni

kullanacaklar

Babanı . Yalan söyleyecek. Hile yapar. Çalacak. Yapacak

Ne gerekiyorsa, ne bilgi verin,

ne isterlerse istesinler, size zarar vermelerini engellemek için. Ve size zarar *verecekler*."

Onun gözlerinde parlayan dehşeti görmek neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı.

Sert ve derin bir nefes alarak bakışlarını onunkilere kilitledi ve kendini onu sıkıştıran acıyı görmeye ve hissetmeye .

O onun eşıydı. Bu andan , onun kendisi için kim ve ne olduğunu kabul etmesi, aşkı belirleyecekti. büyümeye devam ediyor.

Şimdi onun kırılğan kadınlık gururunu zedeleyebilir ve aralarında parıldayan aşk korunun sönüp gitmesini izleyebilirdi; ya da bu alevleri yavaş yavaş, onları gelecek on yıllar boyunca görecek bir cehenneme dönüştürebilirdi. Ama şimdi bu O an ve onu nasıl ele aldığı, ya korları alevlendirecek ya da ateşe sonsuza dek zarar verecekti.

Neredeyse ölümsüzlüğün, eşinin kendisine saygı duymayı ve onurlandırmayı reddetmesinden kaynaklanan nefreti olan bir kadına bağılı olmak cehennem olabileceğini hayal etti.

"Neden?" Gözyaşı yoktu, sadece metanet ve isteksiz bir teslimiyet duygusu vardı. "Beni neden istediklerini söyle."

Korumaya karşı koyamayacağını biliyordu ama bu söz konusu olduğunda, bunu nazikçe kabul etmek zorunda da değildi.

Ya da minnetle.

"İstedikleri sen değilsin," diye söz verdi ona, bakışları Terran'a kayarak eşininkine döndü. "Sana söylediğimiz gibi, istedikleri Honor Roberts, Fawn Corrigan ve bilinen en ahlaksız deneylerden birinin parçası olan iki Bengal Köpeği Irk genetiği tarihinde yürütölen. Bizim gibi onlar da o Bengallerden biri olan Gideon'u takip ettiler. Window Rock'a kadar. Onları yakalayana ya da biz onları Irk koruması altına alana kadar buradan ayrılmayacaklar, çünkü öldüklerine dair hiçbir kanıt yok." Terran Martinez'e baktı.

Navajo'nun yasal temsilcisi Breeds'i engellemek için çalışıyor Navajo Genetik Veri Tabanına erişim talebi Irklara hiçbir zaman açıkça yalan , ancak aldatma iması her zaman oradaydı.

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok." Liza bu sözler üzerine dişlerini sıktı, öfkesi ve incinmişliği oradaki tüm Irklar tarafından açıkça hissediliyordu.

Özellikle de Stygian tarafından.

"Sen, Claire ve Chelsea artık bununla ilgili her şeye sahipsiniz, Liza." Terran kabaca nefes verdi, gerçeği kendisi de kabul ederek

Daha önce buna karşı koymuştu. "Özür dilerim. Bunu durdurmak için yapabileceğim bir şey olsaydı-"

Başını sertçe salladı, belli ki bir nedenden dolayı Terran'la tartışmayı reddediyordu. "Anlıyorum."

Ama miydi?

Stygian onun yüzünü, gözlerini görebiliyordu. Anlayış orada değildi.

Ama kızgınlık da yoktu. En azından Terran'a karşı.

"İhtiyacımız olan bilgiye sahip olsaydık, veri tabanında Gideon'un kiyle eşleşen genetik profillere sahip olsaydık, o zaman onu. Onu bulun, biz de diğerlerini bulalım," dedi Stygian. "Hepsini bul, Liza, ve bütün bunlar ortadan kalsın."

Terran'ın öfkesinin kokusu tıpkı Liza'nın çözümü reddedişinin kokusu gibi odanın içinde dönüp duruyordu. Enerji göğsünü sıkılaştırdı.

Terran'ın kararına katıldı.

Orospu çocuğu. Navajo'nun o Genetik Veri Tabanını Irklara açtığını görmektense teslim olmayı, bağımsızlığı için verdiği bu mücadeleyi sonlandırmayı kabul ediyordu. Navajo'nun bu kadar korkmasına neden olan o kayıtlarda ne vardı?

Aynı şekilde düşünmeyen tek bir Navajo Konseyi üyesi ya da Window Rock vatandaşıyla karşılaşmamıştı. Her üye Irkların davasına yardım edecek bir pozisyonda olan biri bilgiyi vermeden önce ölürdü. Amber'ın ki kadar değerli bir amaç için bile olsa.

"Genetik Veri Tabanına bağışta bulunan her üyeye bir mesaj gönderdik," dedi Terran kabaca, "genetik bilgilerini açıklamak isteyen tüm üyelerin öne çıkmasını talep ediyoruz.

Hiçbiri yapmadı. Söz konusu Irk bu talebi yapana kadar, veri tabanı profil ile eşleşecek şekilde açılmaz."

Ve sadece talep eden Irk bu bilgiyi alabiliyordu.

Gideon'un barajından doğan tek bir Irktan haberdar olsalardı bu fikri hayata geçirebilirlerdi. Ne yazık ki, bildikleri kadarıyla, O yavruların hepsi uzun zaman önce yok edilmişti.

Gideon'un kan bağı olan akrabalarının yanına sığınacağı şüphesi yüksekti. Irkların bir barikatla karşılaşacağını biliyordu.

Tıpkı Gideon'un Jonas'ın bunu yapmak için mümkün olan her yolu kullanacağını bildiği gibi.

Liza'nın dudakları öfkeli, kadınsı bir yüz ifadesiyle aralandı; bu yüz ifadesi benzersiz bir çekiciliğe sahipti ama aynı zamanda öylesine duygusal bir sıkıntıyla doluydu ki Stygian'ın öfkeli bir hırıltıyı engellemek için yapabileceği tek şey buydu.

Artık Irklar'ın, arkadaşları öyleyken neden bu kadar sinirli olduklarını çok iyi biliyordu.

"Eve gitmek istiyorum." Yorgun bir şekilde nefes aldı ve Stygian aniden yorgunluğun onu çektiğini hissetti.

Yorgunluk, belirsizlik ve yenilgi hissi.

Çünkü eve gidemeyeceğini biliyordu. Honor, Fawn, Judd ve Gideon bir araya gelene kadar evim dediği yerin ona yasak olduğunu biliyordu.

Yorgunluğu ve belirsizliği anlayabiliyordu. Hatta buna izin bile verebilirdi. Yenilgi ise tamamen başka bir şeydi.

"Bu gece olmaz. Evdeki hasar henüz onarılmadı ve hala Claire'in öldürdüğü iki Breed ile ilgili birkaç ipucunun izini sürmeye çalışıyoruz. Burada sizin için bir oda ayrıldı. Tekrar güvenli olduğunda eve dönebilirsin," diye güvence verdi Stygian, ona gitme ihtiyacıyla yumrukları iki yanında kenetlenmişti.

Bu ihtiyaç içini parçalayan bir açlıktı ama yine de şu anda bunu yapmanın yarardan çok zarar getireceğini hissedebiliyordu. Liza şu anda onun gücünü istemiyordu, kendi gücüne ihtiyacı vardı. Ve her şeyi yaptığından asla emin olamayacaktı.

Kaderin şu anda yoluna çıkardığı engellerden kaçmak için elinden geleni yaptı.

"O haklı, Liza." Stygian onun dudaklarının aralanışını ve bakışlarındaki savaş parıltısını izlerken Terran ona döndü. "Pencereleri tamir ettirelim ve eve biraz daha güvenlik sağlayalım. Sonra konuyu yeniden düşünürüz."

Stygian'inkiyle savaşmaya hazır ve istekliyken kez daha Terran'ın isteğine boyun eğdi.

Arka dişleri öylesine sıkılmıştı ki, baskıdan dişlerinin kırılmadığına hayret etti.

"Bunun gerçekten ne önemi olacak, Terran?" Liza o zaman sordu, acı Bakışlarındaki hayal kırıklığı Stygian'ı kendisine bile açıklayamadığı bir şekilde rahatsız etmeye başlamıştı. "Genetik Konseyi ile Melezler arasındaki tek fark, onların kurbanlarından bilgi almayı başardılar." Sonra Jonas'a döndü. "Bana nasıl zarar verdikleri önemli değil. Bana işkence mi ediyorlar yoksa babama ne kadarını izletiyorlar? Bu bilgilere ulaşmasının hiçbir yolu yok Bay Wyatt. *Benim* de erişebilmem hiçbir yolu yok."

"Her türlü bilgiye erişilebilir, Bayan Johnson." Öne çıkan Rachel oldu.

Hüzünlü. Uykusuzluktan yüzü solgunlaşmış, gözlerinin altındaki koyu halkalar kızı için duyduğu endişe ve kaygıyı gösteriyordu. kesinliğin ağır bilgisiyle konuştu.

Liza başını salladı. "Bu tür bilgiler şansa bırakılamayacak kadar önemlidir, Rachel. Navajo Genetik Veritabanı dünyada türünün tek örneği. Irkların çoğunluğunun dünyadaki yerlerini bulmalarını sağlayacak tek veri tabanı. Tıpkı annelerinin, büyükannelerinin, teyzelerinin ve kuzenlerinin evlerinden, topraklarından, dünyalarından koparıldığı gibi." Gözyaşlarının kokusu Stygian, baharın ilk esintisi kadar ince, yazın öpücüğü kadar sıcak. "Yakınlarını kaybeden bazı ailelerin onlara ne olduğunu öğrenebilmelerinin tek yolu bu. Sizce aldığımız önlemler hayal edilebileceklerin en iyisi değil mi? sağladınız mı?"

Rachel ellerini önünde kavuşturmuş, omuzlarını savunmacı bir şekilde kamburlaştırmıştı. Kızını kurtaracak cevapları bulmak için eşinin uygulamaya koyduğu planların başarısız olma ihtimaline karşı bilinçsiz bir jestti bu.

"Bu bir bilgi," dedi Rachel sonra. "Nerede ve kim tarafından olursa olsun, bilgi toplandığı zaman, bir başkası bunu biliyorsa, bundan şüpheleniyorsa, o zaman ortaya çıkarılma tehlikesi vardır. Navajo Genetiği Veritabanı sadece çok küçük bir grup dışında kimsenin bilmemesi ve genetik verilerini sağlayanların bilginin sessiz kalmak için bir nedeni vardı. Ama şimdi, diğerleri

topladığın bilgilere böyle bir sadakatin yok, Liza. Dağılmadığı ve tüm bilgiler yok edilmediği sürece de risk altındadır."

Risk altındaydı.

Liza diğer kadına baktı ve gözyaşlarını gördü
Kızının olası kaderiyle yüzleşirken ruhunda yankılanan ıstırap
gözlerinde parılıyordu.

Liza o mükemmel, tatlı küçük kızı kurtarmak için her şeyini verebilirdi.
Yine de veri tabanı onu kurtarmayacaktı. Gideon'u
bulmak Amber'ı kurtarmayacaktı.

Honor Roberts ve Fawn Corrigan ise veri tabanında bulunmuyordu.
Ulus içinde var olmadılar.

"Babam benim için bile olsa kendini adadığı şeye ihanet etmez."
Stygian'a döndü, bu bilgi onu bir anda sarmıştı.
Zaten yaralı olan ruhunu tarayan bir kesinlik. "Kendisinin erişemediği bir
şeye ihanet edemez. Eğer bana inanmıyorsan
Terran."

Kaşlarını kaldırarak Isabelle'in babasına döndü.

Uzun, sessiz bir an boyunca ona baktıktan sonra nihayet başını sert
bir hareketle salladı.

"Bu yeterince doğru," diye kabul etti - sonra da bunu bozmak zorunda
kaldı. "Ama ben Irklar'a katılıyorum, Liza. Genetik Konseyi bu konuda
Aksi takdirde, elde edilebileceğine inandıkları cevapları almak için
işkence düşüncesinden çekinmezler."

İhanete uğramış hissetti. İhanete uğramış ve kızgın.

Eve gitmesi gerekiyordu. Eğer bu otele sıkışıp kalırsa, işini nasıl
yapacaktı?

"Endişelenmeyin Bayan Johnson, eminim arkadaşlarınız uğrayıp
merhaba demenin bir yolunu bulacaklardır." Jonas'ın gülümsemesi
gergin ve sertti. "En azından bu gece iletişim bağlantınızı evde
bıraktınız."

"Böyle güzel bir toplantı yapacağımızı bilseydim, yola çıkmadan
önce onu mutlaka alırdım."

"Cullen'ın seni bu işe bulaştırmaya hiç hakkı yok," dedi Terran.
"Eminim babanın bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır."

Dudakları gerilerek Jonas'a döndü. "Peki siz Terran'a hangi masalları taşıyorsunuz Bay Wyatt?"

"Ben peri masallarıyla uğraşmam Bayan Johnson," diye soğukkanlılıkla güvence verdi. "Ben gerçeklerle ilgilenirim, başka bir şeyle değil." Bakışlarında ya da sesinde zerre kadar özür yoktu.

Bu da ona tek bir alternatif bırakıyordu.

"Babam başından beri bunu biliyordu, Terran." İç çekti yorgun bir şekilde. "İhtiyaç olduğunu düşündüğüm şeyi yapma kararımın her zaman arkasında durdu. Bu kararından geri adım atmayacaktır."

Tanrım, çok yorgundu.

Bu saçmalığa daha fazla katlanamayacak kadar yorgunum.

Ellerini pamuklu pantolonunun ceplerine sokarak yavaşça Stygian'a döndü ve kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Yorgunum. Ya beni eve götür ya da odamı göster. Sanırım bugünlük bu kadar yeter."

"Bunu yapabilirim," diye kabul etti.

Bu anlaşmada ona doğru gelmeyen bir şeyler vardı.

Gündemi olan bir adam gibi kokan bir şey.

Aralarında yanan uyarılma başka bir uyarıydı. Kendisinin bilgisi olmadan onunla çiftleşmemesi konusunda onu uyarmıştı.

Onu öpmemişti. Onu almamıştı.

Ama yine de, aralarında yanan açlığın ince yoğunluğunun kokusunu alabildiğine yemin etti.

Böyle bir şeyin kokusunu alamaması gerekirdi. Ama bir erkekle bir kadının birleşmesinin narin, zar zor duyulan kokusu hâlâ koku alma duyusunu harekete geçiriyor gibiydi.

Ve bu bilgi onu şu anda yüzleşmek istemediği bir şekilde korkutuyordu.

"Odam nerede o zaman?" diye sordu.

Yüz ifadesi saf, yırtıcı bir erkeğe dönüşmeden önce elini kaldırıp ensesine sürttü.

"Benimle," diye cevap verdi.

Nefesi göğsünde durdu, kalbi daraldı, utanç ve öfke ruhundan sızan bir lav izi gibi içini yaktı.

Onun odası.

O yüzden hiç şaşırmadı.

"Hiç sanmıyorum." Sesi kavgacı geliyorsa, öyle olduğu için olabilir.

"Beni reddetmeye devam edersen duygularımı inciteceksin, Liza."

Kirpiklerini indirdi, bakışlarının parıltısındaki sıcaklık kadının hislerini yaktı.

"Önce duyguların olması gerekirdi," diye tersledi, bunun şu anda olmadığından emindi.

Duyguların ne olduğuna dair herhangi bir ipucu olan hiçbir erkek ya da Breed, bu gece ona yaptıklarına dayanamaz ve yapamazdı.

Bağımsızlığını çalmak.

Sahip olduğu her şeyi aldı ve bunun için mücadele etmesine bile izin vermedi.

"Peki bu tam olarak nerede olabilir?" Kelimeyi dudaklarından zorla geçirmek için elinden gelen tek şey buydu.

Tartışmaya ya da kalmayı reddetmeye zahmet etmeyecekti. Bu gece oradan çıkmasına izin vermeyeceklerdi ve o da bunu bilecek kadar akıllıydı.

"Gel hadi." Elini ona doğru uzattı.

Liza onu almak için kendini zorlayamadı. Ona dokunmasına izin veremezdi.

Çünkü onu istiyordu.

Cehennem gibi manipüle edilmiş hissetmesine rağmen onu istiyordu. Kullanıldığını bilmesine rağmen onu istiyordu.

Bir katili yakalamak için

kullanılır. Bir çocuğu

kurtarmak için kullanılır.

Ama de kullanılıyordu. Yavaşça elini

indirdi.

"Bu ." Isabelle'in adını fısıldamasına aldırmadan dönerek onu Jonas'ın süitinden çıkardı.

Kapı kapandıktan sonra koridorda ilerledi ve sadece bir kez arkasına bakarak onu takip edip etmediğini kontrol etti.

İçi parçalanırken ve nedenini bilmiyorken.

Kendi çığlıkları kafasının içinde yankılanırken, bu çığlıkların nereden ve neden geldiğini bilmiyordu.

Hayatında hiçbir Şey için acı çekmediği kadar onun için acı çekerken.

Liza takip etti.

* * *

"Geri mi dönüyorsun?"

Sert ses tonu Audi Johnson'ın kalbini delip geçti.

Havaalanına doğru hızla ilerleyen cipin arkasında otururken içi parçalanmış, ruhu yırtık pırtık ve çiğ hissediyordu.

Bir eliyle telefonu, diğer eliyle karısının elini tuttu ve Őoför trafikle, yayalarla ve zamanla mücadele ederken pencereden Şehrin ıŐıklarına baktı.

"Şimdi havaalanına gidiyorum," diye cevap verdi.

"Claire korunuyor," diye söylendi ona. "Liza ırkların koruması altında."

Audi'nin gözleri kısa bir süreliğine kapandı ve sonra tekrar açıldı.

"Altılı henüz bir araya gelmedi mi?" diye sordu.

"Sadece iki kişi geri dönme vizyonunu aldı," diye söylendi ona. "O zaman yaklaşıyor ama henüz gelmedi."

Gözyaşlarına karşı koymak ve bu gerçekleştiğinde, hayal edebileceğinden çok daha fazlasını kaybedeceğini bilmekle savaşmak zorundaydı.

ocuğunu bundan kurtaramayacağına hiç inanmamıştı. Onu bir kez daha kaybedeceğine. Tanrı biliyordu ki savaŐmıŐ, manipüle etmiş ve onu bu günden kurtarmak için çekebileceği her ipi kullanmıştı, her zaman bunun mümkün olduğuna inanmıŐtı. Her zaman onun bir daha acı çekmesini engelleyebileceğine inanmıŐtı.

Yanındaki karısı, savaşa rağmen kaçan bir hıçkırığa karşı koydu.

"Mümkün olan en kısa sürede orada olacağız," dedi diğer adama. "Sizi bekliyor olacağız."

Arama kesildi.

Jane'in omuzlarının titrediğini hissedince elini bırakıp kollarını Jane'in etrafına doladı ve onu göğsüne doğru çekti.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle, gözyaşları kumaşı ıslatırken parmakları adamın giydiği hafif ceketini sıkıyordu. "Lütfen Audi, onu tekrar kaybetmeme izin verme. Lütfen."

Kendi gözyaşlarına ve başarısızlık duygusuna karşı koymak zorunda kaldı.

"Başka seçeneğimiz yok." Kendi sesi, içinde hapsolmuş gözyaşlarıyla sertleşerek, duyularını tırmaladı. "Anlaşmıştık Jane. Hayatları için anlaştık. Ve o bizim kızımız. Bize ihtiyacı var."

Ah, Tanrım, acıttı.

Bağırsakları parçalanıyor, göğsü sanki sivri tırnaklar şeytani bir memnuniyetle yırtılıyormuş gibi hissediyordu.

"O benim bebeğim," diye hıçkırdı Jane acı içinde, acısı kalbini bir kez daha parçaladı. "Bunun olmaması gerekiyordu, Audi. Tekrar bizden alınmaması gerekiyordu."

"Kimse onu alamayacak. Onu güvende tutacağım," diye yemin etti ama neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Bu en iyi ihtimalle boş bir sözdü ve Jane bunu biliyordu.

"Onu neden istiyorlar?" Öfkesinden titrerken yumruklarını göğsünde sıktı. "Neden, Audi? Neden onun için gelsinler ki? Liza onlar için bir hiç. İşlerine yaramasının hiçbir yolu yok.

Onları. Kimsenin bilmesine imkan yok-" Sonuncusu neredeyse hiç ses çıkarmadı.

Audi bunun nedenini biliyordu, tıpkı kızının bu yüzden karşı karşıya olduğu tehlikeyi bildiği gibi.

"Düzelteceğim Jane," diye söz verdi, gözlerini kapadı ve evliliklerinde ikinci kez karısına yalan söylemiyor olması için dua etti.

Tıpkı bu kızın, onu ilkinde olduğu gibi koruyamamasının bedelini ödememesi için dua ettiği gibi. Tanrı yardımcısı olsun, Liza onun ve Jane'in çocuğuydu.

hep hayalini . O bir savaşçıydı, zeki ve , şefkatli ve sevgi doluydu. Vücudunda manipülatif bir kemik ya da ailesine işkence etmek için tek bir ölüm arzusu yoktu.

Hayatlarına bir amaç vermişti, öyle bir zamanda ki, hiç bitmeyecek bir suçluluk duygusu içinde sonsuza dek sürüklenip sürüklenmeyeceklerini merak etmişti.

rahatlamış gibiydi.

Yine de, gözlerini açtığı ve ona "baba" dediği andan itibaren, bir iyileşmenin başladığını hissetmişti. Tıpkı Jane gibi.

Liza için gerçek bir anneydi.

Kızları yemek yapmayı, temizlik yapmayı, gülmeyi ve alay ediyordu. Ona paten kaymayı, kaya tırmanışını ve son olarak da araba kullanmayı öğretmesi için ikna etmişti.

Eğer onu kaybettiye-

Onu kaybederlerse Tanrı ikisine de yardım etsin.

• BÖLÜM 10 •

Liza hayatın gerçeklerinden nasıl kaçacağını yıllar önce öğrenmişti.

Otel odasına girip küçük bir masayla ayrılmış iki yatağı görünce derin bir iç çekti.

"Gerçekten mi?" Kadın inanamayarak ona döndü. "Daha büyük bir odaları yok muydu? Belki bir süit?"

Omuzları kalktı, koyu renk gözlerindeki kasvete rağmen dudaklarını hınzır bir gülümseme kapladı. "Otel tamamen , tatlım."

Tabii ki .

"Gardıropta uyku tişörtlerinden birkaç tane var." O Ekranın altındaki dört çekmeceli uzun eğlence merkezini gösterdi. "Isabelle bizi otele kadar takip eden memurlardan birine onları geri aldırdı. Orada kıyafetler de var."

"Harika, adamın biri kıyafetlerimi karıştırıyor." Bu düşünce karşısında ürpermesini engellemek için elinden gelen tek şey buydu.

"Öyle değildi, Liza." Adamın sesindeki hayal kırıklığı onu daha da çileden çıkarmış gibiydi.

Ona dönerek kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve içine gömemediği tüm öfkesiyle yüzleşti. "Bu Ne gibi değildi, Stygian mı? Bir pisliğin ipek külot ve sütyenlerimi karıştırması gibi mi? Sence elbiseleri seçerken kıs kıs gülmediler mi? Beni çıplak hayal etmediklerini mi? ipek iç çamaşırlarıyla mı uyuyorum? Irklar ne zamandan beri şehvet söz konusu olduğunda diğer erkeklerden daha iyi?"

Kollarını bırakarak, ondan uzaklaşmak için banyoya doğru yürümeye başladı. İçini yırtan öfkeyi, ikisini de boğmadan önce boğmak için.

Ne olduğundan tam olarak emin olamadan Liza kendini Stygian'ın göğsüne doğru çekilirken buldu; adamın iri eli hâlâ onu kendine çekmek için kavradığı kolu tutuyordu.

"Başka bir adamın bu kadar mahrem bir şey yapmasına izin vereceğime gerçekten inanıyor musun?" diye homurdanarak onu şok etti.

Sesinde sahiplenme vardı. Bu alçak, ilkel hırıltıda saf, kararlı bir sahiplenme damarı vardı ve bir anda onu iğneledi bağımsızlık ve bir şeye ait olmayı arzulayan kadını kendine çekti.

Birine.

"Senin ne yapacağını gerçekten bilmiyorum, değil mi Stygian?" Nefes alış veriş aniden sertleşti, ağırlaştı.

Isabelle'in bir Breed öpücüğünün bağımlılık yaptığı konusunda haklı olup olmadığını öğrenme ihtiyacı aniden bastırdı. Eğer bağımlılık yapmıyorsa, o zaman içermesi gereken afrodizyak ne olacaktı?

Dudaklarını yaladı, aniden cevap için çaresiz kaldı.

"Hiçbir erkek Breed senin giysilerini, ipeklerini ya da elbiselerini karıştırmadı," diye hırladı ona. "Ashley her bir parçayı seçti ve onu eve geri götüren Irk'tan önce tek başına paketledi. onu otele geri götürdü. Asla, , Liza" -dudakları şimdi onunkilere o kadar yakındı ki, neredeyse değdiğini hissedebileceğine yemin etti -"Başka bir erkeğin senin bedenine bu kadar yakın giydiğin şeye dokunmasına izin verir miyim?"

Nefes almak bir angarya gibiydi. Göğsü, içinde yükselen iniltiyi zapt etme ihtiyacıyla o kadar gerilmişti ki, savaştan dolayı sersemlemiş hissediyordu. Adamın göğsünün sıcaklığını hissettiği her saniye

Giysilerini geçip meme uçlarının hassas, sivri sertliğine ulaştığında, kalçalarının arasındaki etin ıslandığını hissedebiliyordu.

Onu istiyordu.

Hayatında hiçbir zaman bir erkek istememişti. On beş yaşındayken kendisinin bir parçasının mutlaka enkazda ölmüş olması gerektiğini düşünmüştü. O zamandan önce, erkeklere karşı çok az ilgisi vardı.

karşı cinsten. Sonrasında, hiç olmadı.

Stygian'a kadar.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı aniden, parmakları adamın göğsündeki güçlü kaslara kıvrılırken, çaresizce kendini vücudunu parçalıyor.

"Neyden nefret ediyorsun?" Boştaki eli kızın yüzünü kavradı, başparmağı kızın alt dudağının dolgun kıvrımına sürtündü.

Ne olduğunu biliyordu. Bakışlarının ani yoğunluğunda bunu görebiliyor, aralarındaki havayı kırbaçladığını ve her ikisine de açlık ihtiyacıyla işkence ettiğini hissedebiliyordu.

Dili dudaklarının acı veren kuruluğu üzerinde gezinirken, başparmağının ucunu yaladı. Tuzlu erkek etinin ani, patlayıcı tadı duyularına hücum ederek onları bir süreliğine ele geçirdi Yıkıcı ikinci.

"Hiç istemedim-" Nefes alış veriş acıyla kesildi. "Bunu hiç istemedim, Stygian. Bu şekilde parçalanmak istemedim. Kontrol edemediğim bir şey tarafından yok edilmek ya da zayıflıklarımın fazlasıyla farkında olan bir adam tarafından alay edilmek."

Buna dayanamazdı. Onunla oynanmasına. Acı çekmek ve istemek, bir şeye açlık duymak ve açlık duyduğu şeye verecek bir adı olmamak.

Ona göre, bu olabilecek en kötü alaydı.

"Dalga mı geçiyorsun?" Sesi aniden sertleşti, gıcırdadı. bir kolunu sırtına doladı ve onu çekti. "Ben asla Seni kızdırmak, Liza. Söz veriyorum, bu konuda tamamen, tüm kalbimle ciddiğim. Senin hakkında."

Başını eğdi ve dudakları dokundu.

Titriyordu. Fırtınadaki bir yaprak gibi ve aniden fazla uyanık olan beyninden geçen diğer tüm klişeler gibi.

Dudakları ve adam dudaklarına daha sıkı bir şekilde yerleşirken, onları açarken, sahiplenirken, tepki ürpertileri içinden geçmeye başladı Onlar.

Dili dudaklarının gezindi, yanlarından geçti ve dilini yaladı.

Birden Isabelle'in ne demek istediğini anladı. Öpücüğü bir yaz fırtınası gibiydi, şimşek ve gök gürültüsü kaosu

Yaz sığağının tadı duyularına hücum ederken, vücudunu sarıyordu.

Dudakları onunkilerin üzerine eğildi, ereksiyonunun karnına baskı yaptığını hissettiğinde elleri onu daha yakına çekti, kalçalarını eğdi ve onunla buluşmak için eğildi.

Kan damarlarında gürledi, ateşli ihtiyaç vücuduna yayıldı, daha fazlası için haykırdı, yapabileceği tüm itirazları yakıp yok etti.

Arzu, tahmin edemeyeceği bir şekilde içini yaktı. Etinin üzerinde cızırdıyor, onu hassaslaştırıyor, üzerinde gezdirmeye tenezzül edeceği her dokunuş için alıcı bir taban yaratıyordu.

Ve her dokunuşu istiyordu.

Dili dudaklarında gezindi, onları kızdırdı ve ısıttı. Kadın Ona karşı yaladı, o vahşi, fırtınalı tadı sevdi. Sonra bir kez daha dudaklarının arasına battı ve ona dudaklarını üzerine kapatması, bir kez daha geri çekilmeden önce sistemini dolduran tadı kontrol altına alması için sadece birkaç saniye verdi.

Tanrım, zevk .

Meme uçları öfkeyle sertleşmişti. Sütyeninin hassas uçlara yaptığı baskı neredeyse acı veriyordu, bu yüzden sütyenini çıkardı.

Kendisine dokunmasını istediği şey kumaş değildi. Onun elleri, parmaklarıydı. Onun teninin kendi tenine değmesini, teninde hızla ilerleyen o pürüzlü, elektrikli hisleri yaratmasını istiyordu.

Bunun için acı çekiyordu.

Yaklaşmak zorundaydı.

Kollarını adamın boynuna dolayarak ona doğru eğildi ama yine de yeterli olmadı.

"Sana bu şekilde dokunamam," diye inledi, adam dudaklarını sadece bir saniyeliğine serbest bıraktığında gömleğini çektişirdi.

"Sana daha fazla dokunmam gerek Stygian."

O tür bir kız olmamak için çok fazla.

En azından bu adam için sadece seks kölesi olmak istiyordu. Ve evet, seks köleliğiyle başa çıkabilirdi.

En azından bir ya da iki gece için. Bir ya da iki ömür boyu, kesinlikle.

"Oh." Adamın elinin gömleğinin altından geçtiğini ve nasırlı, pürüzlü etinin sırtını okşadığını hissettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hoşuma gitti

Bu."

Hayır, bayıldı.

Adamın eli aşağıya doğru inip kalçasının etrafında kıvrıldıktan sonra yukarıya doğru hareket ederken, kadın adamın dokunuşuna doğru eğildi ve kirpikleri kapandı.

göbeği, göğüs kafesi-

Gözlerini açtığı anda, avuç içi göğsünün şişmiş tümseğini kavradığında ciğerlerinden hırıltılı bir nefes koptu.

Elinin neden aniden onun bileğini kavradığından emin değildi.

Parmaklarının onun güçlü bileğinin üzerinde kıvrıldığı yere baktı, teni onunkinden çok daha solgundu, altındaki görünmez kılların sertliğini yumuşattığını hissediyordu.

Zorlukla nefes alıyor, ancak yeterince oksijen çekebiliyordu, bakışlarını bir kez daha onunkilere kaldırdı. Liza onun elini daha sıkı bastırdı

göğsünün kıvrımına yasladı. Hâlâ onu izlerken, kendi başparmağının meme ucunun sıkı, sertleşmiş noktasını okşamasına izin verdi.

Oh, bu iyiydi.

Kirpiklerinin bir kez daha kapanmasına izin vererek, elinin onun elinin üzerinde durduğu yerde bakışlarının okşayışını hissederek, o izlerken başparmağının hassaslaşmış tepeye sürtünmesine izin verdi.

Nefes alış veriş ağırlaştı, tenine değen sıcaklık yakıcıydı. İçinde yükselen açlık, aniden daha fazla his almak, onu güçlendirmek ve her ikisine de inkar etmenin imkansız olduğunu düşündüğü bir ihtiyaçla işkence etmek için yaygara koparıyordu.

Başparmağını geri çekip dudaklarından bir inilti süzülürken, Liza muhtaç küçük yumruyu tekrar okşamaya hazırlanıyordu ki birdenbire, Stygian okşamayı kontrol altına aldı.

Baş ve işaret parmağıyla ucunu kavradı ve aralarında yuvarladı, sonra dudaklarının çenesine değmesine izin verdi.

"Bu gömlekten kurtul."

Adam boştaki eliyle gömleğini çekiştirirken, Liza boynundaki tutuşunu gevşeterek eteğini kavradı ve üzerine çekti

Kafa.

Oh, tatlı cennet.

Gömlek yere düşmeden önce göğüs uçlarını vahşi, kendinden geçmiş bir sıcaklık sardı.

Başparmağının ve işaret parmağının ucun etrafındaki baskısı arttı, hassas eti sağdı ve aniden daha fazlası için kendinden geçmiş bir arayış içinde yanan sinir uçlarına işkence etti.

Oh Tanrım, oh Tanrım, bu tam bir Breed'e göre değil miydi, avantaj sağlamak- Vücudu geriye doğru kavisli, göğüsleri öne ve yukarı doğru itilmişti, Stygian başını eğdi ve hemen acıyla emdi. hassas ucunu ağzına soktu.

Dudaklarından kopan çığlık onu şok etti.

Ellerinin adamın gömülme, saç tellerini sıkma ve onu kendine çekmeye çalışma hızı onu hayrete düşürmüştü.

Adamın dili çakıl taşlı gezinirken, Liza zevkten irkildi, dudaklarından titrek çığlıklar dökülürken adamın kollarında titredi.

Meme ucu acımasızca sıcak hissetti. Çok hassas. Acımasız vuruşlarla ucunu katleden zevk, duyularını parçaladı ve onu öylesine bir zevk âlemine sürükledi ki, işkence çekiyormuş gibi hissetti.

"Oh evet, Stygian, lütfen. Evet," diye inledi, başı eğildi Kalçaları adama doğru eğilirken, ağrıyan amı adamın kalçasındaki sert kaslara sürtünüyordu.

Onu daha yakına kaldırdığında, kalçalarını aşağı doğru çekip hassas, ıslak ete karşı ritmik bir şekilde hareket ettirirken sert uyluğu onunkinin arasına daha da itti. Pantolonunun yumuşak pamuğunun içinden bile kot pantolonunun sürtünmesini, etinin ateşli sıcaklığını hissedebiliyordu ve daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını.

Kendini çok boş hissediyordu.

Cinsiyetinin iç etini ve hissettiği yalnızlığı daha önce hiç hissetmediğine yemin etti. Ama şimdi hissediyordu. Sıkışmış ve sıkılaştı ve kaygan meyve suyu tabakası ondan hafifledi, sadece daha fazlasına olan ihtiyacı artıran alaycı bir sürtünme yarattı.

Stygian parmaklarıyla göğsünün sert etini şişirirken, diliyle göğüs ucunun acı verici derecede sıkı tepesini yokladı. Hassas etin üzerinde yuvarlıyor, dilinin ucunu gezdiriyor dilinin kenarını çakıl taşlı sertliğin üzerine sürterek giderek daha da hassaslaştı. Acıyordu, sert et talep edildi-

"Lütfen." Parmakları adamın saçlarına gömüldü. "Tanrım, bana ne yapıyorsun?"

Başını kaldırdı.

"Durma." Gözleri şokla açılmış bir halde ona , adamın gömleğini çıkarışını izledi.

Sıkı, sert karın kasları esnedi. Saçları omuzlarına dökülürken göğsündeki kaslar dalgalanıyordu.

Mavi-siyah bakışları deliciydi, vücudunun inanılmaz bir güçle karşılık verdiği bir taleple doluydu.

"şimdi durduracak mıyız, yoksa bitirecek miyiz, Liza?" Sesi işkence çeker gibiydi.

"Durmak mı?" İçini bir şok kapladı. "Durmak istiyormuşum gibi mi davranıyorum Stygian?" Onun nesi vardı böyle?

Teklif edileni kabul eden bir adama ne oldu?

Bir kadını yatağına almayı başaramadan önce soru sormak yerine ertesi sabah kaçmak mı?

"Sabah pişman olmanı istemiyorum," dedi sert bir ses tonuyla.

Ona dokunmamak için ellerini yumruk yapmak zorunda kaldı.

Tüm bu sert görünümlü, birinci sınıf, kaslı erkek eti, parmaklarını ve dudaklarını keşfetmeye, öpmeye teşvik etmekten başka bir şey yapmadı.

Başını sertçe sallaması bir hataydı. Onun duraklamasına, konuşmasına, olduğu gibi davranmasına izin vermek kesinlikle bir hataydı.

Çünkü şimdi tek düşünebildiği, ne halt ettiğiydi.

Şu anda bile dilinde onun tadını alabiliyordu, çünkü öpücüğünün hissi dudaklarından hafifliyor olmalıydı. Ama öyle değildi. Hâlâ oradaydı, hassas kıvrımlar hâlâ şişmiş ve daha fazlası için ağrıyordu.

"Yapma," fısıldadı, aniden tanımadığı ya da anlamadığı bir duyguya kapılmıştı. "Yapma bunu, Stygian. Beni böyle bir seçim yapmak zorunda bırakma."

"Yarınlarımız benim için çok şey ifade ediyor Liza."

"Saçmalık!" Kollarından sıyrılıp öfkeyle adamın karşısına çıkarken öfkesi içinden fırladı. "Bir kontrol gördüğümde anlamadığımı mı sanıyorsun? Tanrım, al şunu ve konuşmayı kes."

İçinde kabaran duygular, açlık ve onun dokunuşunun geri dönüşüne duyduğu acı dolu ihtiyaç yüzünden artık zar zor nefes alabiliyordu.

Oh, bunu kabul etmedi.

Onu istiyordu. Kendini tekrar onun kollarına atmamak için elinden gelen her şeyi yapana kadar onu istiyordu. Ama adam orada durmuş ona bakarken, yüz ifadesi baskın ve kibir doluyken, onun yerine sadece onu tekmelemek istedi.

Tişörtünü yataktan çekip alarak öfkeyle başına geçirdi.

"Yarınlarımız benim için çok şey ifade ediyor,' diye alay etti onunla, elleri kalçalarına doğru hareket ederken bir kalçasını eğdi ve ona öyle bir düşmanlık dalgasıyla baktı ki, bunun için zar zor nefes alabildi.

"Tanrı aşkına Stygian, eğer yarın senin için bu kadar önemliyse, o zaman çeneni kapalı tutar ve fırsatın varken beni becerirdin."

"Başka bir erkeğin yapacağı gibi mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve bir anlığına, ona sarılmadığı için ondan nefret etti. O olmadan donacağına yemin ettiği ısıyı engellediği için.

"Şey, evet, hemen hemen," diye tersledi onu. "Benden ne istiyorsun? Önce sana birkaç söz vermem gerekiyor mu? I Bunun senin işin olduğunu mu sanıyordun? Gel Stygian, bana boş vaatlerde bulun, beni boşalt, sonra da beni rahat bırak."

Babası onu her zaman ukalalığının ona kaybetmek istemediği bir şeye mal olacağı konusunda uyarmıştı.

Ona hatırlattığı gibi, bu onun öfkesiydi. Ondan aldığı bir öfke, bu yüzden onu gerçekten suçlayamazdı.

Ama şu anda, bunun bir sonla biteceğini hissediyordu.

bu Breed'in evinde geçirmeyi çok istediği bir geceye mal oldu. Yatakta. Sadece bir gece onun kollarında çıldırmak, belki bir süre orada uyumak, onunla tekrar çıldırmak, sonra bu gece sadece saklanmak istediği gerçeğe yüzleşmek.

"Benim için tüm anlamının bu olduğuna mı inanıyorsun?" diye sordu, onu izlerken yüz ifadesi vahşileşmişti, bakışları parıldamaya başlamıştı Öfkeyle. "Hiçbir anlamı olmayan bir kadınla tek gecelik bir ilişki mi? Öyle mi?

Senin için hepsi bu mu, Liza? Gerçeklik geri döndüğünde unutabileceğin birkaç saat ve hayatından öylece kaybolup gitmekten memnun olacak bir adam mı?"

"O kadar şanslı olabilir miyim?" Tanrım hayır, istediği bu değildi, ama yine de kelimeler kontrol edemedi dudaklarından döküldü.

"O öpücükten sonra mı?" Adamın dudaklarını kıvrıran sert, muzaffer gülümseme kalbinin göğsünde durmasına neden oldu.

Bu bir hatırlatmaydı. Onu öpmeden önce çiftleşme gerçeğini öğrenmek istemişti, değil mi? Peki ona yaklaşıp ne yapıyordu?

Zorlukla nefes alıyordu, oksijen ihtiyacı aniden içine çarpıyordu, Liza ona baktı, her zaman onun olan öfke

Onun gözlerinde gördüğü memnuniyet karşısında çöküşü patladı. "O

öpücükten sonra mı?" diye öfkeyle haykırdı. "Üzgünüm Breed, ama

belki umduğun güçlü değildir. I

Sanırım cevabımı aldım. O magazin gazeteleri saçmalıklarla dolu."

Kendini içeri kilitlemek ve mümkün olan en soğuk duşu almak amacıyla arkasını dönerek banyoya yöneldi.

Belki iki adım atmıştı - onları saymak öncelikler listesinde üst sıralarda değildi - bir sonraki nefeste geri döndüğünde dümdüz olmuştu

duvara yaslanmış ve ilk gözyaşı bir gözünün kenarından yavaşça süzülürken ona bakıyordu.

Tanrım, ağlamaktan nefret ederdi. Hiç kimsenin önünde ağlamazdı ve onun önünde ağlamak sadece aşağılayıcıydı.

Çok güçlü, çok baskın ve kararlıydı. Onun gözünde de güçlü olmak istiyordu.

Gözyaşları bir güç göstergesi değildi, teşekkür ederim.

"Bırak beni gideyim." O lanet olası gözyaşları boğazında düğümlenirken Liza gözlerini kaçırmaya ve acısını bastırmaya çalıştı.

Onun bakışlarına karşılık vermek son zamanlarda yaptığı en zor şeydi ama yine de kendini zorladı. Onun bakışlarını karşıladı ve Orada merhamet görürse dizini taşaklarına geçireceğine yemin etti.

Dudakları kıvrıldı. "Benim için ağlayan tatlı aminin kokusu, bana zarar verme açlığını sadece biraz gölgede bırakıyor, Liza."

Dudağını kıvrıp gözyaşlarına karşı koymak için dudak bükmeye zorlamak sahip olduğu her şeyi aldı. "Neden bana sadece 'dostum' demiyorsun? Bu ne Malachi Isabelle'i arıyor. Ve ikimiz de biliyoruz ki yüzden ağzım öpücüğün için sulanıyor, amım sakin için kremleniyor."

Kaba, aşağılayıcı. Sesinin boğuk, telefon seksi tonu olmasaydı, sadece bu olabilirdi. Ve eğer göğsünde ilkel, hayvani bir hırıltı yükselirken adamın gözleri saf, su katılmamış bir şehvetle aniden açılmasaydı, bir parça utanç duyabilirdi.

Eğer daha önce yakın olsalardı, bir saniye sonra Elleri kadının arkasına kenetlenip onu kaldırdığında ve yumuşak bir hareketle uyluklarını açtığında, dizleri adamın kalçalarına kenetlenirken, ereksiyonunu sert bir şekilde kadının uyluklarının arasına yerleştirdiğinde, kalçalarının arasından bir nefes havanın geçmesi mümkündü.

Birdenbire odada yine yeterli hava kalmamıştı.

Nefes almak hiç bu kadar zor olmamıştı. Göğüs uçları aldığı her nefeste adamın göğsüne sertçe bastırıyordu ve klitorisi o kadar şişmiş, o kadar hassaslaşmıştı ki ipek külotunun ona sürtünme hissi işkence gibiydi.

"Sikimi o daracık amcığa gömdüğümde, Liza, bildiğini sandığın her neyse ona daha fazla kulak vermiş olmayı dileyeceksin," diye uyardı onu, sesi sertti. "Dostum." Dudaklarını ısırды, sonra küçük yarayı yaladı.

Liza'nın nefesi kesildi, dudakları aralandı ve aralanırken Stygian oradaydı.

Öpücüğü inanılmaz derecede . O kadar açtı ki, zevk kadar yoğun bir his dalgasıyla içinden geçerken sadece ona teslim olabilirdi, neredeyse orgazm olacağına yemin etti. Zevkin arttığını hissedebiliyordu, Nabız gibi atıyor, öyle keskin bir yoğunlukla salıverilmenin eşiğine geliyordu ki ihtiyacı yüzünden titriyordu.

Aynı hızla onu serbest bıraktı.

Liza kendini yalnız bulduğunda sallanmaya başladı, dengesini tamamen kaybetmesiyle arasındaki tek şey duvardı.

Ondan uzaklaşan Stygian'a bakarken, elleri Hayal kırıklığı içinde saçlarını karıştırırken, bunu nasıl başardığını merak etti.

Hayatı buna bağlı olsa bile ondan uzaklaşamazdı. Belli ki açlık onu ondan çok daha derinden etkiliyordu.

Ona döndüğünde gözlerindeki mavi pırıltılar parlıyor gibiydi ve yüz ifadesi öyle bir vahşetle gerilmişti ki Omurgasında istemsiz bir ürperti.

"Dostum." Dudakları saf bir şehvetle yüzünü buruşturarak dişlerinden geri çekildi. "Eşim."

Kendine güven ve güç onu doldurdu. Kendini birdenbire dişi hissettiğinde bunun neresi adil olacaktı? Ondan çok daha zayıftı ve anlaşılmaz bir nedenden ötürü ona boyun eğmek için yalvarmaya hazırды.

Bunun yerine, çenesini isteyerek kaldırmaya zorladı kendini.

"Senin mi?" Kendini duvardan uzaklaştırarak nefes aldı kabaca. "Pek sayılmaz, Stygian. Lanet olası bir kimyasal reaksiyon beni senin yapmaz. Senin olmak istememe de neden olmuyor. O yüzden belki de yatağın başındaki tavrını gözden geçirmelisin, aygır, çünkü bu sadece beni ."

Bununla birlikte, banyoya doğru yürüdü, kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi.

Onun bu yalanın kokusunu almasını kesinlikle istemiyordu.

• BÖLÜM 11 •

Liza yıllar boyunca, önce babasıyla birlikte Navajo Ulusu'nun genel merkezinin güvenlik bölümünde çalışırken, daha sonra da Breed Underground Network ile çalışmak.

Irklar yalanın ve hatta aldatma niyetinin kokusunu alabilirdi. Konuştuğu kişinin bir Cins olması ihtimaline karşı yalan söylemeyi öğrenmek ikinci doğası haline gelmişti. Ama hiç yalan söylemeyi öğrenmek zorunda kalmamıştı. bir Irk'a olan çekimi ya da ihtiyacı hakkında. Ve bu konuda yalan söylemek aniden zorunlu hale gelmişti. Aksi takdirde, Stygian onun üzerinde her şeyi yapmaya istekli olmasını sağlayacak kadar güç sahibi olacaktı.

ondan yapmasını istedi. Tıpkı Isabelle'in Malachi'nin ondan istediği her şeyi yapmaya hazır olduğundan şüphelendiği gibi. Şimdi, arkadaşının neden kendisine, "Bu adam seni öldürmek istiyor," diyen adamın yanında bu kadar sağlam durduğunu az çok anlıyordu. "Dostum." Özellikle de ona saygı duyduğu ve seçme şansı olduğu yanılsamasını verirse.

Şüphelerini Stygian'la konuştuğundan değil. Stygian elbette tüm bunları inkâr edecekti. Ne de olsa hangi erkek ya da Breed, kadınının başka bir seçeneği olmadığını kabul etmek isterdi ki?

Yoksa mıydı?

Ertesi sabah işe gitmek için duş alıp giyinirken ve makyajını yaparken, Stygian'a seksten başka bir şey vermeye istekli olmadığını itiraf etmek zorundaydı. Ve dürüst olmak gerekirse, onun Dokunuş o kadar güçlü, o kadar çaresiz hale geliyordu ki, yalvarmadan önce ne kadar dayanabileceğinden gerçekten emin değildi.

Bunun için ağlıyor.

Bunun için ılık atıyor.

Sağdan bakıldığında gerçekten oldukça eğlenceliydi. bakış açısına sahipti. O sabah Ulus'un merkezine doğru yola çıktıklarında kendi kendine, eğer acı çeken kişi o olmasaydı, o zaman eğlenceli olurdu, dedi.

Evet, eğer yanan o olmasaydı çok eğlenirdi. Onun dokunuşunu hissetme ihtiyacıyla içten içe yaşıyor. Onun sahipliğini.

Bundan dolayı travma geçirmesi gerektiğinden emindi, ne de olsa bir bakire olarak bu kadar açlıktan korkması gerekirdi. Daha önce hiç yaşamadığı bir şey.

"Bence bu durum devam ettiği sürece izin talebinde bulunmalısın," diye konuştu Stygian sonunda, Navajo Ulusu Genel Merkezi'nin ön girişine işaretlenmemiş Irk İşleri Bürosu'na ait bir cip yanaştı.

"Bence sen kendi işini yapmalısın ve bırak ben de kendi işimi yapayım." Dişlerini sıktı ve hızlı, sansürsüz yanıtı için kendine lanet etti.

Kahretsin, bu kadar çatışmacı olmak istememişti.

Olmak istememişti ama vücudu kendini perişan hissediyordu. Çok hassastı, teni çok sıcaktı, göğüsleri çok şişmişti ve klitorisi çok hassastı.

Çok tahrik olmuştu, çok üzgündü ve onunla daha az düşmanca bir temelde ilgilenmeyi düşünemeyecek kadar çok başka şey vardı.

Çünkü, elbette, hepsi onun lanet olası suçuydu.

"Benden ne yapmamı istiyordun, Liza?" Liza kapıyı açamadan onu kolundan yakaladı. "İşin nereye gittiğini düşünmene fırsat vermeden durumdan faydalanmamı mı?"

Ve tabii ki öne çıkıp kendini tüm gücüyle bu yüzleşmenin içine atmak zorundaydı, değil mi?

"Çünkü kadar aptalım ki, doğrudan o güzel büyük yataklardan birine gittiğini bilmem mümkün değildi," diye kabul etti.

Alaycı bir şekilde. "Elbette doğru olanı yaptın Stygian. Değişiklik olsun diye kendinize sadece erkek olma izni vermeniz çok uzak bir ihtimal.

Bırak

git ve biraz eğlen. Katılıyorum, bu yersiz olurdu."

Lanet olsun.

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak, zekice sözlerini sadece düşünmek için saklayacağına dair kendine söz verdi.

Onun nesi vardı böyle? Kendini tutamıyordu.

Ona duyduğu ihtiyaç, ona duyduğu öfke ya da daha önce kendine saklamakta hiç sorun yaşamadığı sözlü tepkileri. Hayatında ilk kez bir erkeği gerçekten istiyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki O lezzetli hormonu ve bu yakıcı şehveti onunla paylaşmadan önce, onun için yanıp tutuşuyordu. Onu daha önce hiç olmadığı kadar çok istemişti.

ondan önce hayatında istediği.

Bunu bilmek tek kelimeyle dehşet vericiydi, çünkü ona verdiği tepki o kadar güçlü, o kadar eziciydi ki, sanki tanıdığı kişiden tamamen farklı birinden geliyormuş gibi hissediyordu kendisi olmak.

Birden fazla kez bunun gücünü hissetmişti, bir dalgalanma Zorlukla kontrol altına alabildiği sahiplenme ve şehvet, insandan çok hayvani olacak kadar ilkel bir tepkiyle karışıyordu. Sanki ona duyduğu ihtiyaç, onların deyişiyle "çiftleşme", onu daha fazla Cins yapıyordu. insandan daha fazla.

"Sınırlarını zorluyorsun."

"Oh, benim bir sınıırım mı var?" Gözlerini sahte bir masumiyetle kocaman açarak, sanki böyle bir şeyi hiç hayal etmemiş gibi ona .

"Neden?"

Stygian, bana daha önce haber ."

"Yapmam gereken şey seni o lanet yatağa yatırmak ve daha iyi bir ruh haline sokmadan önce kışına şaplak atmaktı," diye homurdandı onu serbest bırakırken.

Kadın sert bir karşılık veremedi, adam araçtan inmiş ve aracın etrafından dolaşarak kapısına doğru ilerliyordu.

Adamın tamamen yırtıcı bir şekilde, başı dik, omuzları geride, göğsü cehennem kadar geniş bir şekilde aracın yolcu doğru yaklaştığını görmeseydi, aklından geçen ateşli yorumları serbest bırakacaktı. Rüzgâr bol pamuklu tişörtü vücuduna yaklaştırırken kot pantolonunun içinde kabaran ereksiyonunun görüntüsü kadının nefesini kesmekle tehdit ediyordu.

Ağız kurudu, sonra amcığı ona ihtiyaç duyarak kremlemeye başladığinde aynı hızla nemlenmeye başladı.

Oh cehennem, oh
cehennem, oh cehennem.

Kapısı sarsılarak açıldı.

Stygian'dudakları, burun delikleri alevlenmeden ve gözleri bir anlığına şehvetle parıldamadan önce daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı.

Liza araçtan ona memnun bir gülümseme fırlatırken dudaklarından mırıltılı bir küfür döküldü. En azından bir tek o değildi
Böyle bir acı ile ağrıyan sol.

Bunun onu incitmesini umuyordu.

Taşaklarının boşalma ihtiyacıyla gerçekten ağırmasını umuyordu.

"Bunu kesinlikle daha sonra tartışacağız," uyardı onu kolundan tutup Konsey karargâhının geniş cam kapılarından geçirirken.

"Elbette gideceğiz," diye mırıldandı. "Bu gece eve gidiyorum. Bir daha seninle küçük bir otel odasında kilitli kalmayı reddediyorum."

"Bu gece bir süitimiz olacak," diye güvence verdi ona. "O oda sadece geçiciydi."

"Olmaz." Kolunu adamın elinden çekerek döndü ve Stygian aynısını yapmadan önce görevli güvenlik görevlisine rozetini gösterdi.

"Hiç de değil. Evinin güvenli olmadığını hâlâ görmedin mi Liza?"

"Kendimi bir kutuya kilitlemediğim sürece asla güvende
olamayacağımı gördüm.

tekrar." Bu bilgi karşısında içinde oluşan korku dalgasından hiç hoşlanmamıştı.

"Bu her zaman doğru olmayabilir," diyerek onu asansörlere doğru yönlendirdi.

"Öyle değil mi?" Birdenbire yorgunluk hissi öfkeyi gölgede bıraktı.

"ama Stygian, bunun doğru olduğunu biliyorsun. Genetik bir kez Konsey bir kurbanı hedef alır, öyle ya da böyle ortadan kaybolurlar. Ya da bir Cinsle evlenip Sığınak ya da Cennet'in duvarları ardına yerleştirilmişlerdir. Onların beyaz çitleri olan küçük tuğla evleri yok-"

"Doğru değil." Değişiklik olsun diye boş olan asansör açıldı ve içeri girdiler. "Konutlarda yaşayan birkaç çift var Amerika. Uyum sağlamak her zaman gerekli değildir ama mümkündür." Ona bilmiş bir bakış fırlattı.

"Tarek ve Lyra Jordan sayılmaz." İç çekti. "O yerleşim sokağı, daha fazla hayvanın bulunduğu bir başka Breed alanı haline geldi. Breed çiftleri tarafından alınan evlerin dörtte üçünden fazlasında eşlerden biri ya da diğeri Breed'dir."

Dudakları gerildi.

"Tüm bunlar bittiğinde eve gidebileceğimi ve sadece biraz uyum sağlayıp güvende olabileceğimi söyleyin."

Yüz ifadesi kararırken çenesi büküldü.

Liza başka bir şey söylemedi. Söyleyecek başka bir şey yoktu, meramını anlatmıştı. Hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı ve bunu ikisi de biliyordu.

Asansörden gelen yumuşak bir ses/e Ulus'un genel merkezinin üçüncü ve son katına vardılar.

Bir saniye sonra kapılar sessizce açıldı.

Ve Liza neredeyse lobiye dönmek için düğmeye basacaktı.

"Liza." Stygian Liza'yı asansörden çıkarırken annesi kabul salonundaki koltuktan fırladı, etkileyici mavi gözleri korku ve endişeyle doluydu.

Sanki onun kaçma eğiliminin farkındaymış gibi.

Jane Johnson ona doğru koştu, kollarıyla onu sararken Liza da kucaklamaya karşılık verdi, annesinin sıcaklığı ve sevgisi onu sararken gözleri şükran dolu bir an için kapandı.

"Mümkün olan en kısa sürede eve geldik." Annesi arkasına Liza'nın omuzlarını tuttu, Liza'nın avuçlarken mavi gözleri yaşlarla doldu, yumuşak eli Liza'nın saçlarının bir kısmını omzunun üzerinden geriye atarken titriyordu.

Annesinin bir bu. Yüzünün tamamını görebildiğinden emin olmak istercesine Liza'nın saçlarını geriye yatırdı. "İyi misin? Bebek mi? Dün gece Jonas Wyatt aradığında baban ve ben çok korktuk."

"Anne, ben iyiyim." Jonas Wyatt ona ailesinin, Irklar onu korursa New York'ta kalmayı kabul ettiğini söylediğinde ne kadar incindiğini fark etmemişti. Bir parçası, ailesinin ona olan güvenleri ne olursa olsun, sırf onu sevdikleri için koşarak geleceklerini biliyordu. Eve dönmeyecekleri fikri içinde, şimdiye kadar kabul etmeyi reddettiği gizli bir acının oluşmaya başlamasına neden .

O ana kadar ailesine ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyordu.

"Şu Jonas Wyatt, babanla konuşmaya devam etti.

Oysa konuşmuyordu bile," dedi Jane ona sinirli bir şekilde, kaşları çatılmış, narin yüzünü buruşturarak. "Bu yüzden sustu ve müdürün konuşmasına izin verdi, korumayı ve o kibirli adamın vaat ettiği diğer her şeyi kabul etti. Sonra telefonu kapattı ve ayrıldık. Bir gün Tabii onlar konuşurken ben de toparlanıyordum, biliyorsun." Sonra kolunu kızının beline dolayarak keyifle güldü ve Liza'yı şefkatle kendine çekti. "Sanki böyle bir zamanda uzak kalabilirmişiz gibi."

"Teşekkürler anne." Liza durdu ve annesinin ona tekrar sarılmasına izin verdi, her zaman çok güvendiği bir güvenlik hissediyordu.

Ailesi her zaman yanındaydı ve sevgileri her zaman güvence . Liza son günlerdeki belirsizliklerin, anne babasının dokunabileceği, koşabileceği kadar yakınında olmadıklarını bildiği için daha da kötüleştiğini fark etti.

"Ve işte baban." Jane onu serbest bıraktı ve Liza babasının Ray Martinez'in ofisinden çıktığını görmeden önce yanağına sevgi dolu bir öpücük konduracak kadar durdu.

Uzun boylu ve iri yarı olan babası elli altı yaşında hâlâ yakışıklı ve güçlü bir adamdı.

Koyu sarı saçları kısa, neredeyse askeri bir uzunlukta kesilmişti ve yüzünün sert, yontulmuş hatları kızını görünce yumuşamıştı.

Liza beklemedi.

Odanın içinde hızla ilerledi ve babasının onu karşılamak için eğilen güçlü kollarıyla sarıldığını gördü.

"Baba," diye fısıldadı, kolları onu sıkıca sararken ne diyeceğini bilemiyordu.

"Sana sahibim, bebeğim." Adamın öpücüğünü alnında hissetti, sevgisinin ve ilgisinin sıcaklığını.

"Daha güçlü olamadığım için üzgünüm," diye fısıldadı göğsüne doğru. "Onlar seni aramadan önce bunu çözemediğim için üzgünüm."

Seçtiği hayatın ailesini endişelendirmesini hiç istememişti. hayatını tehlikeye atacak bir durumla ihtiyaç duyacağı eğitimi alması için dua etmişti.

"Tatlım," diye onu nazikçe azarlarken başının arkasını kavradı ve onu kalbine bastırdı. "Kızım ya da oğlum olman ya da ne kadar güçlü olduğun önemli değil, başının belada olduğunu anladığım anda koşarak gelirim. Bunu bilmiyor musun?"

Bunu her zaman biliyordu ve bu bilgi ona her zaman hayatında birden fazla karar vermesine yardımcı olan bir güven vermişti.

"Sen ve annem bu kadar erken dönmek zorunda değildiniz," dedi. Jonas' ona gelmeyeceklerini söylemesi sadece içinde bir şeyler inşa ederdi. "Öyle değil mi?" Geri çekilip ona şu bakışlardan biriyle baktı yumuşak, onaylayıcı gülümsemeler onu her zaman böyle bir duyguyla doldururdu.

başarı. "Tatlım, bir tabur çakal bile beni uzak tutamazdı." Omzunun üzerinden bakmadan önce kızın alnını tekrar öptü. "Anladığım kadarıyla bu genç adama senin için teşekkür etmem gerekiyor. güvenlik?"

"Eh, o kadar da genç değil," diye mırıldandı, omzunun üzerinden bir bakış fırlatarak. Babası son anda bu bakışın yumuşadığını, bakışlarındaki sıcaklığı ve bakışlarının antrenin kapısının hemen içinde koruyucu bir duruş sergileyen Breed'e takıldığını gördü.

O aşıktı.

Bu farkındalık babasının kalbini gururla doldursa da aynı zamanda korkudan doğan bir öfkeyle de doldurdu. Çünkü buna izin veremezdi. Bu adam kızının hayatını mahvedebilirdi.

Bu Irk hakkındaki raporu okumuştı.

Stygian Black güçlü bir infazcıydı ama aynı zamanda sözünün ve kendi kurallarının arkasında duran biriydi. O, Audi'nin kızını seçtiği herhangi bir savaşta takip edeceğini bildiği bir adamdı - bir Cins - ve zaman arkasını kollayın, çok narin bedenini koruyun ve çok şefkatli kalbini koruyun.

Ayrıca, Audi biliyordu ki, Audi'nin asla açıklanmaması için dua ettiği sırların açığa çıkmasına da neden olacaktı.

Ve bunun için Irk'tan nefret ediyordu. Stygian Black'in kızını ondan alacağını bildiği için ondan nefret ediyordu. Irklar Window Rock'ta işlerini bitirdiğinde, sevdiği, uğruna ölebileceği çocuk artık var olmayacaktı bile. Ve bu bilgi ona otuz yıl önceki adam olmayı diletti. Öldürebilen ve sahip olduğu ruhtan doğan vicdan azabını çekmeyen adam.

Jane'yle tanıştığında buldu.

"Bana göre o daha genç." Babası kıkırdayarak onu yanına çekti ve elini Stygian'a uzattı. "Bay Black? Bunu duymak güzel. Sonunda seninle tanışabildim," diyerek kızının rahatlamasını sağlayacak kadar inandırıcı bir yalan söyledi.

"Siz de efendim." Stygian öne çıktı ve babasının tokalaşmasını kabul etti, yüz ifadesi de tavrı kadar saygılıydı. "Umarım işinizi tamamlayabildiğinizdir?"

"Her şey ." Babası başını salladı.

Yine de Liza babasını tanıyordu ve geri döndüğüne göre zamanının büyük bölümünü telefonda geçireceğini biliyordu, o işi tamamlamak.

"Artık geri dönebilirsin baba." Başını kaldırıp ona baktı, artık iyi olacağını biliyordu.

Onun için gelmişti, korumak ve desteklemek için buradaydı. Onun bu fedakârlığı yaptığını bilmek, her ne kadar pişmanlık duysa da, babasına her zaman ihtiyaç duyacak olan küçük kızı rahatlatıyordu rehberlik ve koruma teklifi.

"Tabii ki yapabilirim." Annesi ona sert bir bakış atarken, Liza ona ters ters baktı. "Sanırım ben burada olacağım, Liza. Bu ederken hiçbir yere gitmem mümkün değil. Ray bana her şeyi anlattı. ve bana biraz daha tehlikeli gibi geliyor.

Bay Wyatt'ın söylediğinden daha fazla." Bakışları kontrolsüzce Stygian'a kaydı ve derinleşti. "Bu arada bu sabah aramalarıma cevap vermedi. Ona ulaşmak sonsuza kadar sürdü."

Stygian ensesini rahatsız edici bir şekilde ovuşturdu. "Bay Wyatt'ın böyle bir eğilimi var," diye kabul etti. "Karısıyla temasa geçeceğim ve iletişime geçtiğinden emin ol."

"Gerek yok." Babası homurdandı. "Bay Wyatt ve ben konuştuk. Geri dönerek durumu daha tehlikeli hale getirmekle ilgili vaazlarını dinlemek zorunda kaldım. Yemin ederim, Jane bizi çoktan topladı ve O adam burada neden ihtiyaç duyulmadığını anlatmayı bitirmeden önce gitmeye hazırdım ve tekrar dinlemek zorunda kaldım. Dün gece onunla aynı fikirdeydim, telefonu kapattım ve doğruca havaalanına . Mümkün olan en kısa sürede burada olmayacağımı hayal ettiyse, bir baba olarak yapması gereken bazı şeyler olduğu çok açık."

Stygian, Audi ve Jane Johnson'ı kızlarıyla birlikte izledi ama dikkatini daha çok Liza'ya verdi. Onun rahatlama kokusuna ve içinde sıkıca tuttuğu korkuyu hafifletti. Onlara

burada ihtiyacı olduğunu fark etti.

Güvende olduğunu biliyordu, Stygian'ın ona zarar verilmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu ama babası her zaman onun koruyucusu olmuştu ve ona da ihtiyacı vardı. Stygian o zaman Jonas'ın babasına bir sorun olmadığına dair güvence verme kararına asla katılmaması gerektiğini fark etti.

dönmeden önce işini bitirmek.

"Onun güvenliğini sağlamak için kullandığınız güvenliği tartışmak istiyorum.

Liza onun elinden ofisinin kapısına yöneldiğinde Bay Johnson onu bilgilendirdi.

Stygian diğer adamın sıkı sıkıya dizginlenmiş öfkesini ve hoşnutsuzluğunu hissedebiliyordu. Liza ve muhtemelen karısı dışında kimseyi kandırmıyordu. Bu Bilgi, Stygian'ın daha sonra geleceğini bildiği şey için kendini çelikleştirmesini sağladı.

Masasına geçerken onu karşısındaki küçük oturma alanına kadar takip ettiler, annesi de hemen arkasından geliyor ve New York gezisi hakkında sessizce sohbet ediyordu.

"Ayrıca ona ateş eden suikastçı hakkında ne öğrendiğinizi de bilmek isterim." Audi'nin öfkesi artık o kadar ağırdı ki Stygian

Her an etrafında kırmızı bir ışık yanmaya başlayabilirdi. Onu dizginlemesi, kızından bu kadar iyi saklaması, Black Ops'ta genç bir adam olarak geliştirdiği kontrolün bir kanıtıydı.

"Evet, efendim." Stygian kibar ve saygılı bir şekilde başını salladı.

İrk İşleri Bürosu'ndan bir suikastçı, Mathias Slaughter, bir keresinde ona, eşinin babası onun kızı için yeterince iyi olmadığına karar verirse, Mathias'ın yine de adama son derece saygılı ve düşünceli davranacağını, çünkü eşinin o adamı her zaman babası olarak seveceğini söylemişti. Suikastçı, eşinin ve babasının birbirlerinden hoşlanmamaları durumunda hissedeceği acının çok büyük olacağını söylemişti. İçindeki Kurt hissetmişti ki

Her kadının olduğu gibi, babasının yanlış yapamayacağı yanılması her zaman ihtiyaç duyan küçük kız. Bu bir güvenlikti, bir Cins'in bile sağlayamayacağı bir güvenlik ağıydı.

Stygian o zaman bunun nedenini anlamamıştı ama şimdi, Liza'nın babasının onu onaylamadığını hissettikçe daha anlamlı geliyordu. Eşinin incinmesini, babasına olan sevgisinin canlı tuttuğu masum, savunmasız parçasını kaybetmesini asla istemedi.

Asansörde bir anlığına da olsa ailesiyle yüzleşme konusundaki isteksizliğini hissetmişti. Bir yanı, babasının onu öldürmesinden korkuyordu.

bir yetişkin olarak yaptıklarını ve seçimlerini onaylamayacaktı ve Stygian onun bu ebeveyn onayına olan ihtiyacını hissetmişti.

Şimdi, sanki hissettiği o derin acının bir kısmı yavaş yavaş . Ailesinin onaylamayacağı korkusu hafiflemiş, onu daha güçlü ve kendine daha güvenli bırakmıştı. Uyarılma hala duyularını yakıp kavuruyordu ama bu his firar .

Ailesine çok yakındı ve onlar da kendilerini ona adanmışlardı. Eşini evinden ve sevdiklerinden koparmak

Malachi Isabelle için şöyle demişti: Ruhunun bir parçasını ondan çalmak gibi Vücut.

"Bay Black. Başkan ve ben sizinle Irkların kızlarımız için aldığı güvenlik önlemlerini görüşmek istiyoruz." O Audi Johnson ona döndü, yüz ifadesi rahat ve dostça olsa da gözleri başka bir hikaye anlatıyordu.

Breeds'in Audi Johnson'ın yıllar önce Ray Martinez'le birlikte ordu istihbaratında çalıştığına dair raporu abartılı değildi.

Tam da ihtiyacı olan şey, öfkeli bir baba. Stygian'ın kızına olan ilgisini açıkça hissettiğine şüphe yoktu.

"Evet, efendim." Sorgulama.

Babası bu durumun ele alınış biçiminden ya da kızına yapılan saldırılardan hiç memnun değildi ve kızının gördüğü ilgiden Irkların sorumlu tutulduğu açıktı.

Genetik Konseyi'nden aniden toplandı.

Stygian, aniden hissettiği gizli öfke ve kararlı düşmanlık havası karşısında neredeyse dudaklarının sırtmasına izin verecekti Liza'nın babasından geliyordu. Jonas burada bir durum yaratmıştı ve her zamanki gibi infazcılarının biri onun alevleriyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. yanmıştı.

"Baba." Yumuşak, bir kız çocuğunun nazik sesi ve biraz da azarlama.

Audi ona döndü. "Ne yaptıklarını bildiklerinden emin olmalıyım, tatlım. Bu benim işim."

Ve ona bir an bile inanmadı.

"Güven bana," dedi yumuşak bir sesle ama Stygian bile ses tonundaki çeliğin duydu.

Babasının tavrı yavaşça yumuşadı ama çok az. Kızına başıyla hızlıca bir selam verdikten sonra Stygian'a baktı ve Navajo başkanının ofisini işaret etti.

Liza'nın endişeli ifadesine son bir kez bakarak, babasını takip etmeden önce ona güven verici bir gülümseme verdi.

Başkanın ofisinin kapısı kısa bir süre çalındıktan sonra Audi Johnson kapıyı açtı ve içeriye doğru ilerledi.

Söylendiği gibi, odanın içindeki gerilim bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu.

Ulus Başkanı Ray Running Wolf Martinez yalnız değildi. Ağır ceviz masanın arkasında oturan adama ters ters bakıyordu. ondan önce.

Jonas Wyatt.

Odanın yan tarafında, iki geniş ve uzun pencerenin arasında duran Rule Breaker ve sadece Cavalier olarak bilinen Rus Irkı duruyordu. Aslan ve Çakal Irkları Jonas'la birlikte çalışmadıkları sürece her zaman iyi geçinemezlerdi. Ve Jonas'la sadece durumun patlamaya dönüşme ihtimali olduğunda birlikte çalışırlardı.

Stygian iki üst düzey infazcıya başıyla selam sonra sessiz bir taleple Jonas'a baktı.

Audi, Ray Martinez'in arkasında durarak Jonas'a kısa bir bakış fırlatırken, "Patronun bize yalan söyledi," dedi. "Kızlarımızın karşı karşıya olduğu tehlikeyi ve bunun nedenlerini küçümsemeye çalıştı."

"Bunu tahmin etmeliydin." Stygian şu anda orada olmalarının sebebinin tam olarak bu olduğundan şüpheleniyordu.

Stygian, Jonas'ın Johnson'ın dönüşünü beklemediğini biliyordu. O da Liza'nın babasının onun bilgeliğine boyun eğeceğine ve New York'ta kalıp müdahale edemeyeceğine, kendi bağlantılarını arayamayacağına ya da kendi soruşturmasını başlatamayacağına açıkça .

"Geri dönmemin bir nedeni var," diye homurdandı Audi.

Her zamanki gibi kibirli olan Jonas alışılmadık bir şekilde sessiz oturuyor, masanın arkasındaki iki adamı izlerken yüzünde meraklı bir ifade belirliyordu.

"Bu takdir ettiğim bir durum değil," dedi Audi Johnson, bakışları hepsini kuşatarak.

"Liza'nın senin dönüşüne kalbi için ihtiyacı vardı, kendisi için değil. Güvenlik," diye araya girdi Stygian, diğer adamın kızını Breed korumasından çıkarmaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyordu. Ve yapabilirdi de, Stygian bundan korkuyordu. Liza ailesine herkesten ve her şeyden çok güvenirdi ve bundan şüphe duyan aptal bir adam olurdu. "Hayatım onun ve onu takip edebilecek her türlü tehlikenin önünde duruyor, Bay Johnson."

Ne söyleyeceğinden ya da nasıl söyleyeceğinden emin değildi. O sessizlik içinde öldürmek için eğitilmiş bir Irktı, baştan çıkarmak ya da kandırmak için değil. Ne süslü ifadelerle ne de herhangi birine herhangi bir şekilde güven vermeye yatkındı. Sahip olduğu tek şey gücü ve gerçektir. Saf

Engeller ne olursa olsun, eşinin hayatta kalmasını sağlama kararlılığı.

Ray ve Audi hiçbir şey söylemeseler de onu dikkatle izlediler.

Stygian, Liza'nın babasının gözlerinde, orada parıldayan düşmanlığın hafif de hafiflediğini gördü.

Jonas, "Çok güzel," diye mırıldandı, ancak sözlerinde Diğer iki adama dönmeden önce her zamanki alaycı tavrını takındı. "Artık işimiz bitti mi beyler?"

Başkan ona ters ters baktı. "Müdür Wyatt, bu Ulus sizin kişisel oyun alanınız değil," dedi buzbir küçümsemeyle. "Ve öyle olduğu yönündeki tavrınıza içerliyorum."

Jonas yavaşça ayağa kalktı.

Yüz ifadesi gerginlik on kat arttı.

İfadesiz, cıvalı bakışları duygudan yoksun, olmak için yaratıldığı Cins'ti: acımasız, güçlü, Navajo söz konusu olduğunda tam bir gündemi olan ustalıklı tasarlanmış manipülatör.

Bu iki adam sadece ona güvenmemekte değil, aynı zamanda Jonas'ın ortaya koyabileceği her türlü gerekçeden şüphelenmekte de haklıydı. O artık kendi hayatından ya da Irkların hayatta kalmasından daha fazlası için savaşan bir adamdı. Ve bu adamlarla yeterince tehlikeli olmuştu.

gündemler. Şimdi çocuğunun hayatı için savaşıyordu ve bu çocuk onun için kendi ruhundan bile daha değerliydi.

Navajo başkanı da yavaşça onu takip edip ayağa kalkarken Audi Johnson'ın bakışları daraldı.

"Kızım başka bir çocuğu öldürecek kadar yüksek ateşle yatıyor." Sesi o kadar sert, o kadar sinir bozucuydu ki Johnson ve Martinez irkildiler.

Stygian ona baktı, kartlarını bu kadar açık bir şekilde masaya koyduğunu görünce şaşırmıştı. Jonas için duyulmamış bir hareketti. "Çocuğum acı içinde yatıyor ve bana bakıyor, beyler ve sadece iki yaşındaki bir çocuğun yapabileceği gibi, neden bu kadar acıdığını ve babasının bunu neden düzeltemediğini soruyor." Bir çocuk için Stygian'ın asla olmayacağını bildiği ikinci duyulmamış olay Jonas'ın bakışları gözyaşlarının çok ötesinde bir duygunun ıslaklığıyla parlıyordu. "Yani bir an bile burada olmayacağımı, geldiğince kontrolü ele almayacağımı, zayıflıklarınızı test etmeyeceğimi düşünmeyin.

ve çocuğumu kurtarmak için kime ihanet etmem gerekiyorsa ona ihanet edeceğim. Tıpkı senin yapacağın gibi. O yüzden ne şimdi ne de gelecekte birbirimizi yanlış anlamayalım. O çocuk benim için senin tüm lanet olası hayatından daha önemli.

Ulus ve sizin işbirliği yapmamanız sadece kınanacak değil, aynı zamanda ahlaksızca bulduğum bir şey."

Stygian göğsünün sıkıştığını hissetti. Kendisi de görmüştü. Küçük kızın gözlerindeki acıyı ve korkuyu görmüştü.

üzerine çöktü. Ve biliyordu ki, eğer o çocuk Liza'yla kendisinden olsaydı -evlatlık ya da kan bağı fark etmezdi- bunu yapardı.

O acının bir daha asla hissedilmemesini sağlamak için ne gerekiyorsa, nasıl yapması gerekiyorsa yapacaktı.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Ray Martinez'in sesi gerçeklerle çınlarken, içinde ani ve öfkeli bir çatışma yaşanıyor gibiydi.

Bakışlarında anlayış parıldıyor, yumruklarını sıkması ve sesindeki hayal kırıklığı ile vurgulanıyordu. "İnsanlardan talepte bulunduk ve hiçbirisi bir anlaşmayla geri dönmedi. Veri tabanına erişim kodlarına sahip değilim, Müdür Wyatt. Sizin için erişemem."

"Honor Roberts ve Fawn Corrigan'ı istiyorum." Çocuk eldivenleri Jonas talepte bulunurken. "Veri tabanınızı sikeyim Sayın Başkan. Gideon Cross ne kadar umursamazsa ben de o kadar umursamam. O da aynı şey için burada ve o kızları önce ben bulmazsam O zaman onları bulduğunda öldürebilir." Yaslandı avuç içleri düz, yüz ifadesi vahşiydi. "İstediğin bu mu?"

Hem Johnson'ın hem de Martinez'in bakışları saklayamadıkları bir korkuyla parladı.

Jonas'ın bunu kaçırmasına imkân yoktu. Ve Stygian'ın, yönetmenin bu korkunun tam olarak ne olduğundan emin olmadığından hiç şüphesi yoktu. Stygian'ın bildiği şey, çiftin bir şekilde bir şeyler sakladığıydı.

Liza'nın babası omuzlarını dikleştirdi. "On iki yıl önce," dedi. "Kızlarımız çölde yüksek bir vadiye düşmeden birkaç gece önce çölde bir kaza oldu. O ilk kazada iki kızımız öldü."

Jonas'ın hırıltısı şiddetle doluydu. "Bununla ilgili bir rapor yoktu."

"Genç bir Breed onlarla birlikte seyahat ediyordu. Bize kızların Genetik Konseyi'nden kaçtı ve bunu bildirmememiz için bize yalvardı. Hayır.

Kazadan ya da ölümlerden başka kimsenin haberi yoktu. Ona kaçması zaman tanımak amacıyla Breed'in isteğini yerine getirmeyi seçtik. Kimse aramaya gelmediğinde

onlar için, bunu raporlardan uzak tutmaya karar verdik. Siz gelene kadar, Müdür Wyatt, kimse umursamıyor gibiydi."

Stygian bakışlarını daralttı.

Yalan söylemiyorlardı. Gerçeğin kokusu vardı ve Sanki kızları tanıyorlarmış gibi, neredeyse kederli bir hüznün. Ama yalan söylediklerine inanmak için hiçbir neden yoktu.

Jonas iki adamın arasına baktı; Rule ve Cavalier de onları dikkatle izliyordu.

"Cesetleri ne yaptınız?" Jonas'ın sesi boğuk geliyordu.

Audi, "Muhtemelen oradaki varlıklarını gizlemek için çölde yakıldılar," dedi. "Genç Breed o gün oradan uzaklaştı. ve kendi geçmişinin bile olduğunu söyledi. İki kızın da Irk olduğunu ve onunla aynı laboratuvarından geldiğini düşündük."

"Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun, neden?" Jonas sordu.

"Çünkü neden burada olduğunuza dair gerçeği bize şimdi söylüyorsunuz," dedi Başkan Martinez acımasızca. "Başlangıçta dürüst olsaydınız, Müdür Wyatt, belki de size daha önce söylenirdi."

Jonas, "Cesetlerin yakıldığı alanı görmek istiyorum," dedi. onları bilgilendirdi, ses tonu reddedilmeyeceğini ima ediyordu. "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız." Stygian'a döndü. "Sana orada ihtiyacım olacak ama Bayan Johnson'ın korunmasını sağlamak için belki de onu da getir."

"Buna hiç gerek yok," diyerek Audi Johnson bu fikri anında reddetti. "O yokken onunla ben ilgilenirim."

Jonas'ın gülümsemesi soğuktu. "Bizimle olacaksın. O da bizimle olacak."

Bununla birlikte döndü, yanındaki iki Irk'a işaret etti ve odadan çıktı.

Kapı arkasından gürültüyle kapandığında, iki adam da Stygian'a döndü, sanki müdürle yüzleşmek zorunda kalmaları onun suçuymuş gibi suçlayıcı bakışlarla bakıyorlardı.

Başını hızlıca salladı. "Onunla nadiren aynı fikirde olurum ama onunla kafa kafaya vermem, bu yüzden bu konuda şansınızın olacağını pek sanmıyorum."

Sadece Jonas'ın eşinin, durum gerektirdiğinde onu alt edebildiği ya da ona üstünlük sağlayabildiği bilinmektedir.

"O zaman onunla konuşmalısın," diye açıkladı Audi. "Birincisi, Liza'nın sabahın ilk ışıklarında çölde olması için hiçbir neden yok. Sabah. Müdür Wyatt ve maiyetinin Window Rock'ta kalması için bir neden yok. İhtiyacı olan bilgiyi aldı, artık . Bunu onunla konuşmanız gerektiğine inanıyorum."

Stygian'kaşları kalkarken bir kıkırdama duyuldu. "Bunu neden yapayım ki?"

Bu fikir çok gülünçtü. Judd ve Gideon hâlâ ve ellerindeki bilgiler hâlâ işlerine yarayabilirdi.

İki adam daha fazla bir şey söyleyemeden elini kaldırdı. "İkinize de bir şey söylememe izin verin," diye hırladı. "Kızlarınızı neredeyse kaybetmek üzere olan siz ikinizin, o adamdan verdiği savaştan vazgeçmesini istemeyi düşünmeniz bile beni anlayamadığım bir seviyede rahatsız ediyor." Bir hırıltı serbest kaldı. "O lanet kışklarınızı kaldırıp otele gidin ve o çocuğu görün. Onu görün.

Nefes almak için çaballıyor, lanet olası ateş onu içten dışa yakıyor, o kadar acı verici ki sadece nefes almak için mücadele ediyor. İkinizi de sikeyim.

Oraya git ve ondan neye sırtını dönmesini istediğini gör." Amber'ın acısını, gözyaşlarını düşünmek öfkelenendiriyordu.

"Ondan, ruhunda arayacak bir şey kalmadığını bilmeden çekip gitmesini istiyorsunuz. Ondan o çocuğun hayatından vazgeçmesini istiyorsunuz. Ve şimdi size bir şey söyleyeyim, beyler. O ölür. ve önce o kahrolası kışklarınızı cehennemde görün."

"Babamın asla yapmayacağı bir şey için neden bağıırıyorsun?"

Stygian arkasını döndü.

Audi Johnson ve Ray Martinez'in Liza'yı o odada kendisinden daha fazla istemediklerini bilmek Stygian'ı neredeyse tokatlıyordu. kafasının yan tarafına. Bunun kendi hatası olduğu gerçeği ona hiç de iyi gelmiyordu.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek ona baktı, herkesten çok kendisine kızgındı ve arkasındaki iki adama da çok kızgındı.

Lanet olsun, o da babasını seviyordu. Onun gözlerindeki o bakışı biliyordu.

Babam yanlış yapamazdı ve onu bu fikirden vazgeçirmeyecekti. Çünkü yanlış yapabilirdi. Şu anda da yapıyordu, orada durmuş Jonas Wyatt'ın Window Rock'ı terk etmesini talep ediyordu.

Kızını kurtarmasının hiçbir yolu olmadığını bilmeden önce. "Amber'i görmeye giderdin, değil mi baba? Eğer bilseydin Onu kurtaracak her şeyi ona söylerdin." Odada durdu Stygian onunla tanıştığından beri ilk kez gözlerinde tam bir güven gördü.

Orospu çocuğu. Neden ona öyle bakamıyordu?

Onun eşiydi. Onun kadınıydı ve ona öyle bir şüpheyile bakıyordu ki, bu onun ruhunu kemiriyordu.

Dönerek, çok güvendiği piç kurusuna baktı ve kendini durduramadan, "Siz ve Başkan Martinez daveti kabul etmeyi düşünürseniz, Müdür Wyatt'ın ziyarete izin vermekten mutluluk duyacağından eminim, Bay Johnson," dedi.

Her iki adam da karanlık ve düşmanca bakışlarla ona bakıyordu.

"Bu randevuyu kendimiz ayarlayabiliriz," dedi Başkan Liza'ya güven verici bir gülümseme fırlatırken. "Size haber verimiz. ayarlandıktan sonra, canım."

"Elbette, Ray Amca," dedi, sesi yumuşaktı ama bir yandan da Stygian'ın babasının duymuş olması gerektiğini bildiği bir şüphe parıltısı.

Sonra bakışları onunkilere döndü, yumuşak gri renk kasvetli bir şüpheyile doluydu.

"Artık eve gidebilir miyim?"

Babasına ya da patronuna sormamıştı. Sormuyordu. ayrılmak için izin istediğinde, tuttukları süit yerine evine dönmesinin uygun olup olmadığını soruyordu.

Stygian başını sallamaya başladı.

"Sanırım en iyisi annen ve benimle birlikte eve dönmen, Liza." Audi, Ulus başkanının masasının arkasından kalktı ve Liza gerilirken yavaşça kapıya doğru yürüdü.

"Bu işe yaramaz baba." Elleri önünde kenetlenmişti ve Stygian parmaklarındaki titremeyi ve babasını izleyen bakışlarındaki belirsizliği fark etti.

Bunu görmek kalbini parçaladı. Muhtemelen hayatında ilk kez, Babasının onun için her zaman olduğu gibi bir süper kahraman değil, bir insan olduğunu görüyordu.

"Liza, hayatın tehlikede." Liza'dan birkaç adım ötede durakladı, aniden Liza'nın kendi etrafına koyduğu mesafenin farkına varmıştı.

Stygian bunu hissetmekten nefret ediyordu. Kadının aniden kendi içine çekilmesinden, onu izleyip beklemesinden, bir başka parçasının ise ona aniden acı veren her neyse onu düşünüyor gibi görünmesinden nefret ediyordu.

"Evet, sana katılıyorum baba, öyle." Stygian ona gitme dürtüsünü dizginlemeye çalışıp başaramayınca derin bir nefes aldı. "Ama seni ve annemi ne kadar çok sevsem de -ve sana ne kadar saygı duysam da

Güç - hatta Irkların beni korumak için daha nitelikli ve daha yetenekli olduğunu biliyorum." Ve bildiği şey söylenmeden kaldı: onun Babasının o yaşayabilsin diye öldüğü bir gerçeklikle asla yaşayamayacaktı.

Ona doğru gidiyor ama tam olarak dokunmuyordu, yaklaşıyor gibi görünse bile mesafesini korumak için mücadele ettiğini hissedebiliyordu.

Stygian onun içindeki belirsizliği, içinde yavaş yavaş büyüyen kararlılığı ve o kadar derinlere, kendi içine gömdüğü korku ve acıyı hissedebiliyordu ki, bunun nedenini bilip bilmediğini bile merak ediyordu.

Johnson'ın bakışları her ikisinin üzerinde de daraldı, şüphesiz çiftleşmenin her zaman getirdiği dayanışma görüntüsünü alıyordu.

"O zaman senin Irk kuvvetin de eve gelebilir." Babasının gülümsemesi sıkıydı, Stygian'a bakarken bakışlarındaki düşmanlık zar zor gizleniyordu.

Audi, Breed yeraltı örgütünde ya da Navajo Kolluk Kuvvetleri'nde yer almasına rağmen kızını hâlâ kadın olarak değil, savunmasız bir çocuk olarak görüyordu. Kızının bir kadın olduğunu inkâr etmek için savaşıyor bir adamdı ve bu Stygian'a pek mantıklı gelmiyordu.

Liza'nın erkekler konusunda deneyimsiz olduğu kesindi, bunu hissedebiliyordu, tıpkı Liza'nın bir sevgilisi olmayalı uzun zaman geçtiğini gösteren lekesiz cinselliğin kokusunu alabildiği gibi.

Ama babasına göre, genç bir bakire kadar saf ve bozulmamıştı.

"Hayır, baba." Tekrar başını salladı. "Endişeleneneceğini biliyorum ama eve gidersem, tekrar ayrılmak hepimiz için öncekinden daha zor olacak. Ben güvendeyim. Ve olduğum yerde, Irk koruması altında kaldığım sürece, sen de güvendesin."

Babasına doğru birkaç adım attıktan sonra, uzanıp yanağına bir öpücük kondurmadan önce kendisini kucaklamasına izin verdi. "Seni seviyorum,

Baba, annemi de seviyorum ama bunu en iyi olduğunu düşündüğüm şekilde yapmak zorundayım. Artık bu özgürlükten vazgeçemeyecek kadar uzun süredir kendi kararlarımı kendim veriyorum." Babasından bir adım geri çekilirken Stygian'a döndü. "Neredeyse bitirdin mi?"

"Neredeyse," diye onayladı. "Birkaç dakika daha."

"Ben dışarıda olacağım. Onlara tekrar bağırmaya başlama. Bu Ray'ın sekreterini üzüyor ve sanırım Ray'ın kendisinden de yeterince çekiyordur." Babasına ve "amca" dediği adama gülümsemeye çalıştı, sonra ifadesi kadınsı bir inatçılığa dönüştü ve Dudaklarından çıkmadan önce ne olacağını bildiğini emrederek. "Bu akşam sen ve Ray'le otelde görüşürüz. Hepimiz Amber'ı ziyarete gideceğiz."

"Liza, eğer o kadar hastaysa-" Audi'nin burun delikleri alevlendi, Ray Martinez kaskatı kesilip itiraz etmeye başlarken bakışları donuklaştı ve Aniden gelen aldatma kokusu Stygian'a o kadar sert çarptı ki tepki vermemek için kendini zor tuttu.

"O zaman hepimizin bunu görmesi gerek." Stygian onun içinde yavaş yavaş derinleşen korkuyu hissederken dudakları kısa bir an için titredi. "Lütfen baba," sesi alçaldı, o anda içini bir belirsizlik kapladı. "Bu benim için bir şey yapmanı istiyorum." Sonra Ray'e baktı. "Bunu ikinizin de yapmasını istiyorum."

Audi, sanki onun isteğini reddetmek için gücünü topluyormuş gibi bir an için ondan uzaklaştı.

Niyeti buydu, Stygian gözleri tekrar Liza'nın kollarıyla buluştuğunda onun donuk bakışlarında bunu görebiliyordu. Sonra, bir kalp atışı içinde, ne Toparlayabildiği kararlılık paramparça oldu. Yüzünü buruşturdu

yavaşça başını sallamadan önce yüz ifadesini değiştirdi. "Orada olacağız, tatlım."

Stygian Ray'in yüz ifadesini de yakaladı. Audi kızını inkâr edemeyebilirdi ama Stygian, Ray'in bunu sorun etmeyeceğinden emindi. Ortaya çıkmaya hiç niyeti yoktu.

"Güzel." Liza uzun, neredeyse yorgun bir nefes aldı. "Ben işe gidiyorum o zaman."

Yine de kapı yerine babasına doğru ilerledi. Audi onu Ray'in masasının yanında karşıladı, kızının kucaklamasını kabul ederken kollarını ona doğru açtı. Kızın kolları Ray'in kollarına sarıldı. boynuna sarıldı ve bir an için genç bir kadının korkularından ve bir kızın belirsizliklerinden doğan bir çaresizlikle ona tutundu.

Alnından öpen Audi, bir süre sonra onu serbest bıraktı ve ardından dönüp odadan çıkmasını sessizce izledi. Sessiz ve düşünceli Stygian, içinde savaşan kadını ve kızını, saklamak için savaştığı ihtiyaçlarını, reddetmeyi reddettiği korkularını hissedebiliyordu. ortaya çıkar.

Ona yaklaşırken konuşmadı. Onu duraksamaya zorlayacak kadar yanına omuzlarını kavradı ve başını kulağına eğdi. "Jonas'a geldiklerini haber vereceğim."

Kadın titreyerek başını salladı ve gözyaşlarının kokusu neredeyse onu ele geçirecekti. "Ve erken ayrılıyorum," diye haber verdi ona. "Mümkünse öğle yemeğinden hemen sonra."

"Ne istersen mümkün." Onu bırakmadan önce ellerini bir süre omuzlarında gezdirdi ve odadan çıkışıını izledi.

Kapı arkasından kapandığında, sessizce onu izleyen iki adama döndü.

Babası uzun süre sessiz kalmadı.

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum," diye öfkeyle söylendi Audi Johnson, sesini alçak tutmaya dikkat ederek. "Kızımın yatağından uzak dur, Breed. O senin gibilerden daha iyisini hak ediyor."

"Bir Irktan daha mı iyi?" Adamın hoşlanmama nedeniyle yüzleşmek zorunda kaldığı için kısa ve alaycı bir kahkaha attı. "Peki, şimdi,

bu berbat değil mi, çünkü ben tam olarak onun alacağı şeyim. Ve saklayacak."

"Bu konuda bahse girme," diye tersledi Audi. "Senin tarafından uzun süre kandırılmasına izin vermeyecek kadar akklı başında biri."

Stygian o anda iki adama baktı ve onların kendisini Liza'nın hayatından sonsuza dek çıkarma kararlılıklarını hissetti.

bir şey olmayacaktı.

"Liza için, seçtiği adamı onaylamadığınız gerçeğinden habersiz olmasını sağlayacağım, çünkü bu onu mahveder.

Kendini kandırmasına izin vermeyecek kadar beceriksiz olduğuna inandığınızı ya da aşık olduğu adamın bir şekilde daha aşağı olduğuna inandığınızı asla öğrenemeyeceksiniz," diye homurdandı. "Ama asla şüphe etmeyin, Bay Johnson,

Eğer kızınla birlikte inşa ettiğim şeyi yıkmaya kalkışırsan, onu öyle bir uzağa götürürüm ki bir daha ona zarar verme şansın olmaz.

Yeterince açık olabildim mi?"

Audi'nin dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "O asla gitmez."

Stygian ona, "Evet, öyle," diye güvence verdi. "Bir kadın ve bir savaşıı olarak kendine olan güveni senin ona olan inancından kaynaklanıyor. Eğer ona yalan söylediğinizi, ona olan inancınızın bir yanılısama olduğunu anlarsa, o zaman onu yok edersiniz. Genç kızı yok ettiğinde

onun ruhunda yaşıyor ve nefes alıyor, o zaman onu bu bölgeye sıkıca bağlayan bağları yok edeceksin. Ve bunu yaptığında, sana söz veriyorum, benimle birlikte gidecek."

Dönüp kapıyı açmadan önce onlara karşılık verme fırsatı vermedi. Dış ofise adım attığında Liza'nın bakışlarındaki bilmiş hüzün ve annesinin bakışlarındaki endişe ve korkuyla yüzleştı.

İçindeki hayvan yırtıcı bir farkındalıkla ayağa kalktı.

O biliyordu. Bir yanı, ofiste onun ya da babasının bilmesini isteyeceğinden daha fazla olduğunun farkındaydı.

Dış ofiste, kapıya yakın bir yere oturan Stygian, öfkesini bastırmaya ve yokmuş gibi davranmaya kararlı bir şekilde arkasına yaslandı.

Bunu beklemesi gerektiğini fark etti. Bu, insan kadınlarla çiftleşen Irklar için ortak bir sorundu. Hatta bu

Önyargısız olduklarını iddia edenler, kızları ya da yakın kadın akrabaları biriyle çiftleşmişler. O çalışırken, babası geldi ve gitti, ofislerde dolaştı ve Ulus merkezinin güvenlik şefi ve Navajo Ulusunun başkanı olarak işlerle ilgilendi. Audi kibarlık yanılısamasını sürdürdü ve

Stygian da aynı şeyi yaptı. Ama lanet , Liza aptal değildi ve o kadar O kadar sezgiseldi ki, ondan mükemmel bir Irk olacağına yemin etmişti.

Öğle yemeğinden ve bu yemeği atlatma kararlılığından hemen sonra bilgisayarını kapattı ve bakışlarını ona çevirmeden önce masasındaki kâğıtları düzeltti.

"Gitmeye hazırım," dedi ona. "Ray'e e-posta gönderdim ve bir süreliğine yarım gün izin istedim, o da kabul etti."

Jane kızını takip edip Liza'nın masasının karşısındaki kanepeden ayağa kalkarken, "Ayrıca, hem o hem de babası Liza'nın şu anda güvenliğine odaklanması gerektiğini biliyor," dedi nazikçe.

Stygian'ın saat değişikliğinin annesinin fikri olduğundan pek şüphesi yoktu. Asansör her geliş sinyali verdiğinde gergin ve tedirgin oluyordu ve Stygian kapılar her açıldığında Jane'in kendini belaya hazırladığını biliyordu.

Kızının güvenliği için kocasından bile daha çok korkuyordu.

"Pekâlâ." Stygian karar karşısında rahatlayarak başını salladı. "Aşağıya telefon edip arabayı getirteceğim."

"Aslında doğrudan yeraltı park alanına giden bir asansör var." Jane ona gülümseyerek karşılık verdi. "Audi'yle konuştum, şoförünüzün park yeri asansörlerin yanında olacak.

şimdilik. Bu ortaya çıkabilecek sorunları ortadan kaldıracaktır. Yeraltı garajı sadece Ray, yüksek güvenli zıyaretçiler ve kabile şefleri için kullanılıyor ve çok sıkı bir şekilde korunuyor. Her şey çoktan ayarlandı ve görevli muhafızlar bilgilendirildi."

Stygian kapalı otoparktan haberdardı ve yola çıkmadan önce park yeri ayarlamalarını konuşmak üzere bir not almıştı. Liza'nın annesi tarafından halledilmesi rahatlatıcıydı. İlkel

Diğer adamın daha önce içinde uyandırdığı öfke hâlâ yatışmamıştı.

Stygian şaşkınlığını gizledi. Annesi onlarla birlikte odada kalmış, kızı vakit buldukça Liza'yla sohbet etmiş ve kahveyi eksik etmemişti.

"Teşekkür , Bayan Johnson." Samimiyetle başını salladı.

"Hayır, teşekkürler Stygian. Sen de bana Jane de." Ona doğru ilerleyerek elini kendi elinin arasına aldı ve gözlerini dikerek ona baktı. duygularla doluydu. "Sadece bebeğime iyi bak. Onun korunmasını sağlamak için ihtiyacınız olan her şeyi bana ya da babasına bildirmeniz yeterli, gereği yapılacaktır."

Uzaklaşarak kızına döndü, vedalaştı ve Liza'nın sarılmasına Giddetle karşılık verdi. "Yarın burada olacağım," diye söz verdi annesi.

"Anne, buna gerek yok." Sesi şaşkınlıkla doldu. Ve korku. Annesinin orada olmasını istemiyordu. Eğer bir tehlike varsa, ailesinin yanına yaklaşmasını istemiyordu.

"Bu çok gerekli Liza," diye kesin bir dille güvence verdi annesi. "Sen benim kızsın ve ben burada olacağım. Şimdi dinlen, yarın konuşuruz."

Liza çantasını ve evrak çantasını toplayıp ona doğru ilerlerken, Liza'nın inatçılığını nereden aldığını şimdi anladığını düşündü eğlenerek.

Yine de lobiye doğru ilerleyip park halindeki cipe doğru yürürken daha önce olduğundan daha mesafeliydi.

kapıların dışında. Arka kapıyı açarak, onu takip etmeden önce içeri girmesine yardım etti. Dikiz aynasından Flint'e bakarak başını salladı ve ona gitmesi için işaret verdikten sonra uzanıp Liza'nın kucağında kenetlenmiş ellerini örtüyordu.

Bir şeyle savaşıyordu, belki kendisinin bile anlamadığı bir korku ya da belirsizlikle savaşıyordu. Onun kafa karışıklığını hissedebiliyordu, Yine de, o karanlık acı onun içinde daha parlak ve daha sıcak bir şekilde mayalanıyordu ve sessiz geri çekilmeye neden olduğundan şüpheleniyordu.

Her zaman onun bir parçası olan duygusuzluktan ve sıcaklık hissinden nefret ediyordu.

Bunu nasıl yaptı? İsteyerek mi yoksa bilinçaltında mı? Ve hangi cehenneme gitti?

Başparmağını elinin arkasında gezdirerek soğuk eti ısıtırken, ilkel bir sorunun sessiz de olsa alışılmadık sesini çıkardı.

Daha önce hiç , hiç duymadığı bir sestir bu; yarım bir hırıltı ile alçak, sorgulayıcı bir uğultu arasında bir yerdeydi. Sanki içinde taşıdığı hayvan ona sesleniyordu.

Kalbi sert bir sıçrama yaparken başı dönmeye başladı.

İçindeki ruhun kıvılcımı şaşkınlıkla kendini gösterip öfkesini dindirmeden önce içindeki hayvan öfkelenmişti.

Sadece bir kıvılcım. Olduğu kadına dair bir ipucu.

Ve ondan geldiğini hissettiği şey ruhunu dehşet içinde dondurdu.

Bir an için tanıdığı kadını hiçbir şekilde hissetmedi.

Kısa bir an için, hissettiği bir yabancıydı, dokunduğu bir yabancıydı.

Bakışları onunkilere kilitlendiğinde, Stygian içindeki ilkel hayvanı serbest bırakıp ona seslenirken tüm varlığını açtığı anda, onun içinde var olduğunu hiç hayal etmediği bir kapı açıldığını fark etti, Kalbini durduran bir saniye boyunca hayvani çağrısına bir cevap alacağına yemin etti.

Ve o kadar çabuk bitti.

Her kim, her ne ise, neredeyse bir adım öne çıkmıştı ve hemen geri çekildi.

"Her şey yolunda mı?" Liza sordu ve onun kafa karışıklığını, az önce olanlardan duyduğu kuşkuyu hissetti.

Ne olduğunu bilmiyordu. Nasıl tanımlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Az önce hissettiklerini, onun içinde gördüklerini tarif edebilirdi.

Ama öğrenmeye kararlıydı. Öyle ya da böyle, o kadar derinlerde saklanan şeyin kim ya da ne olduğunu tam olarak öğrenecekti. sevdiği kadının ruhu.

Eşi olarak işaretlemeye kararlı olduğu kadın.

• BÖLÜM 12 •

Audi pencereden kızını taşıyan cipi izledi.

Audi, otele geri dönmeden önce ruhunu on iki yıl korumak için takas etmişti.

Yumrukları sıkılı, çenesi gerginlikten ağrırken, o Breed ile aynı odayı paylaştığını öğrenince neredeyse irkilecekti.

Stygian Black.

Henüz Liza'nın sevgilisi olmadıysa bile, yakında olacaktı.

"Ne yapacağız?" diye sordu yanında duran arkadaşına, bunu beklemediklerini biliyordu.

Kendi kızlarını korudukları onca yıl boyunca bunu hiç tahmin etmemişlerdi.

"Korunacaklar." Ray'in sesini de onu büken aynı keder doldurdu.

"Ne yapacağız Ray?" Sorusu yanıtlanmamıştı. "Şu anda onların korunmasından şüphe yok. Sırlarımız öğrenilirse korunmaları bambaşka bir şey olur."

Bir savaştan çıkmış, bir savaş esiri olan adama bakarak kampı ve Navajo Ulusu'nun siyaseti ile ilgilenen Audi, nihayet yıllar boyunca yaptıkları seçimlerin sonuçlarıyla yüzleştiklerini fark etti.

Ray bir nefes aldı. "Şu okuduğumuz makaleleri hatırlıyor musun? Irklar ve çiftleşme? Ve babamın bu tür söylentilerin doğru olduğuna dair varsayımları?" diye sordu sonunda.

Audi gözlerini kısa bir süreliğine kapattı.

Tanrım, hayır.

Eğer bu hikâyeler doğruysa, kızını sonsuza dek kaybettiğine hiç şüphe yoktu.

"Isabelle," dedi Ray yeğeninin adını kabaca. "Artık kendi doktorunu değil, yalnızca bir Cins doktoru kullanıyor. Bir Irk çiftleşmesinin tüm belirtilerini gösteriyor ve Terran Malachi'ye soru sorduğunda, Irk sadece sessizce ona bakıyor. Bir erkeğin daha ne kanıtı ihtiyacı olabilir ki?"

Liza, karanlık Irk Stygian söz konusu olduğunda içinde böyle bir fenomen meydana gelip gelmediğini söyleyecek miydi? Liza'nın arkadaşlarına karşı son derece sadık olduğunu biliyordu. Eğer Cins'le çiftleştiyse, duyguları daha da fazla işin içine girecekti.

Sadakati artık önce ailesine değil, Irklara olacaktı.

Ve eğer sadakati önce ırkına ise, o zaman bilmeden hepsine ihanet ediyor. Ve muhtemelen onu yok edecek.

Audi kasıtsız ihaneti kaldırabilirdi, ne de olsa içinde sakladığı sırlar hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne de olsa o ve Ray Ne bir suç işlemişlerdi ne de kızlarına ihanet edecek bir şey yapmışlardı. Onu yok etmekle tehdit eden şey kızına yapacaklarıydı, sevdiği kızın artık var olmayacağı gerçeği.

Kahretsin, bu onu yok ederdi. Hem onu hem de Jane'i. Bu onları Ray ve karısının anlayamayacağı bir şekilde mahvedecekti. Audi ve Jane'in aksine, kızları Claire ile aralarında var olan yakınlığı ve bağı geliştirmemişlerdi.

Onlar ve Liza arasında.

Liza onun ve Jane'in hayatıydı. Onu korumak, mutluluğunu, bağımsızlığını ve refahını sağlamak için yorulmadan çalışmışlardı.

Ve şimdi, hepsi tehdit altındaydı.

Onu kaybederlerse Tanrı onlara yardım etsin, çünkü Audi biliyordu ki, bundan asla kurtulamazlardı.

* * *

Bir yere .

Zihin ve bedeninin, duygu ve benliğin istem dışı ayrılması.

Ve geri dönüş yolunu bulamıyor gibiydi.

Stygian evinin garaj yoluna girdiğinde, Liza sanki tanıımıyormuş gibi baktı. Sanki burayı kiralayan başka birisiydi. En iyi arkadaşlarını paylaşmaları için davet eden başka biri. Eşyalarını içine taşıırken özgürlük hayalleri kuran başka biri.

Otele döndükten sonra Flint ve Rule'a onları takip etmeleri için başka bir araç tahsis etmişti.

Buraya dönmeyi talep etmişti. Otelin ya da paylaştıkları odanın darlığından hoşlanmamıştı. Bu hissi sevmemişti. hapis ya da her saniye izleniyor olmak.

Şimdi buradaydı ve "buranın" nerede olduğunu merak ediyordu.

Liza göz ucuyla Stygian' kendisine baktığını fark etti, ifadesi normalden daha vahşiydi, yüzünün koyu bronz derisi yüzünü oluşturan keskin düzlemler ve açılar üzerinde gerilmişti.

Kararına çok sinirlenmişti.

Etinin koyu rengi olmasa Navajo olabilirdi. Tabii ki DNA'sında Navajo genleri olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Neredeyse tüm ırklar Navajo ya da kabilelerden birinin DNA'sını taşıyordu

Yüzyılın başlarında Ulus'a katılmıştı. "Ortadan kaybolduğunda nereye gidiyorsun, Liza?"

Bu soru onu hazırlıksız yakaladı ama aralarındaki zihinsel ve duygusal mesafeyi ortadan kaldırmaya yetmedi.

tek cevap kısa bir omuz silkmeydi.

Dürüst olmak gerekirse, o anda nerede olduğunu kendisi de bilmiyordu.

O an. Saklanıyor muydu? Yoksa sadece kâbuslarında gördüğü bir şeyi mi buluyordu?

Yine de garip bir şekilde bir şeyler hissediyordu: klitorisinin şişmiş hassasiyeti, meme uçlarının şişkin hazırlığı, teninin hemen altında onun dokunuşuna duyduğu acı. Onun öpücüğüne duyduğu ihtiyaç.

Bu garipti. Bir erkeğe karşı hiç bu kadar tahrik olmamıştı, özellikle de bu mesafeye neden olan duyguların çekildiği bir zamanda.

onu gerçeklikten uzaklaştırdı.

Daha önce hiçbir erkek için bu kadar acı çekmemişti.

"Bunu yapmayacaksın." Ses tonunda hiç öfke yoktu.

Bu da tuhaftı. Claire'in deyimiyle, Liza kendini kaybetmesine izin verdiğinde ev arkadaşlarının bile sinirlendiği biliniyordu.

Peki onun yapmasına izin vermeyeceği şey ?

Eve baktı. Güzel yeşil, iyi sulanmış çimenler. Küçük çiçek tarhlarında terk edilmişçesine açan çiçeklere ve çalıların bolluğu.

Tek katlı kerpiç çiftlik evi aydınlık ve davetkâr görünüyordu. Pencereler ve perdeler açıktı, tüller eve bir hava veriyordu. hafif puslu, dingin bir görünüm.

Kiralık evi bir yuva haline getirmek için çok çalışmıştı. Elbette, babasının iyi bir arkadaşı olan ev sahibi, satın almaya hazır olduğunda evin kendisine ait olacağını söylemişti.

Satın almamıştı ama belki de . "Liza." Ona dokundu.

Dokunuş, parmaklarının nasırlı yüzeylerinin kolunu okşaması kadar basitti.

Bir ürperti dalgalandırdı, sonra sonuçlara karşı kendini çelikleştirmek için savaşıırken, içsel, gizli duygularını sarsmaya başladı.

"Konuşmak istemiyorum." Hassas ruhunun etrafındaki kalkını korumak kolay değildi. "Sadece bir süre düşünmem gerekiyor."

"Düşünmüyorsun, saklanıyorsun," diye onu tekrar suçladı. "O kadar iyi saklanıyorsun ki hayvani hislerim bile seni bulamıyor."

Sanki bu kötü bir şeymiş gibi. Bunun için minnettardı.

Hafif talepkâr ve baskın olan sesinin kaba niteliği, yine de onu tedirgin etme gücüne sahipti.

onu saklanmak için gittiği yerden geri getirmeyi amaçlıyordu. "İçeri giriyorum." Kapı kolunu kavradığında kendini yüz yaşında hissetti.

kapı kolu ve serbest bırakmak için hareket etti.

"Hayır." Parmakları kızın kolunun üst kısmına dolanırken onu durdurması o kadar kolay oldu. "Onun yerine bir gezintiye çıkalım."

"Nerede?" Neresi olduğu gerçekten umurunda değildi. İçeri girse de fark etmezdi. Girmese de fark etmezdi.

"On beş yaşındayken Claire'le birlikte kaza geçirdiğiniz yer."

Panik, dehşetin yumruğuyla midesine inerken nefesini çaldı. Hayır, oraya geri dönemezdi. Kazanın meydana geldiği yere hiç dönmemişti ve şimdi de dönmeyecekti.

"Hayır." Gevşek tutuştan kurtulduktan sonra cipten inip hızla eve doğru yürürken omzundan çantasını çıkardı, açtı ve içinden evin anahtarını çıkardı.

Hiç kullanma şansı olmadı.

n kapı açıldı ve o lanet olası puro içen Coyote, kendini beğenmiş gülümsemesi ve bilmiş gri gözleriyle kibirli bir güvenle kapının erevesine .

"Merhaba ocuklar." İki elinin arasına sıkıştırdığı purosunun etrafında sırttı.
parmaklarıyla kavrayıp dudaklarından indirmek için uzanmadan önce dişlerini sıktı.

"Onun evimde ne işi var?" Stygian'a dönen Liza
Nefesinin kesilmesine neden olan bir ani hareketle gerçekliğe geri döndü.

Mesafe ortadan kalkmıştı. Paniği, korkuyu, ama özellikle de nasıl tarif edeceğini bilemediği bir şeye duyduğu açlığı ve çaresiz ihtiyacı hissedememek içine çökerken

akal'ın aniden ortaya çıkması adrenalin patlamasına yol açtı.

Dog kapı çerçevesinden doğruldu, yüz ifadesi kendini beğenmiş bir kibirten tam bir işe dönüştü.

"Adamlarına sadece Büro'nun evde yedekleme için sipariş ettiği güvenlik sistemini tamamlamalarında yardımcı oluyor," dedi.

"Rahatsızlık için özür dilerim hanımefendi."

"Bana hanımefendi deme ve lütfen yolumdan ekil." Liza onun yanından geçip oturma odasına girdiğinde Chelsea'yi buldu, yanında bir bavul duruyordu ve kaşlarını çatarak evin etrafına bakıyordu.

"Gidiyor musun?" Liza durdu, duyguları çoktan Çok fazla his ve şüpheyle kaosa sürüklenmiş, kafa karışıklığıyla dolu.

"Sanırım burada kalamayacağımızı biliyorsun, Liza." Chelsea içini çekti, kahverengi gözleri kasvetliydi. "Malachi ve Isabelle bu iş bitene kadar boş odalarını vermeyi teklif ettiler." Dudakları köşeye doğru eğildi. "Ayrıca, buralarda aylak aylak dolaşan çok fazla Cins var." Gözleri bir anda

Breed merdivenin dibinde arkasına yaslanmış, dirseklerini dayamış ve alaycı bir sessizlikle onları izliyordu.

Loki. Cazibeli ve şehvetli biriymiş gibi davranıyor ve oynuyordu ama o Irk'ı harekete geçiren eziyetli ve öfkeli bir şey vardı.

Korku içine hücum ederken düğümlenen acı dolu çılgılığı güçlkle zapt etti. Bunu nereden biliyordu? Nasıl bilebilirdi ki Breed'in içinde çalkalanan duyguları hissediyor muydu? Ve neden babasının ofisteki yalanlarını ve hilelerini hissetmişti? Bunları öylesine güçlü bir şekilde hissetmişti ki, sanki içine bakıp Stygian'a olan nefretini ve onun için duyduğu korkuları görüyor gibiydi.

"Anlıyorum." Anlamış gibi başını sallamak için kendini zorladı. Liza artık hiçbir şey anlamadığını itiraf etti. "Umarım tüm bunlar yakında sona erer."

"Malachi'nin ekibi geldiğinde biz de bunu umuyorduk. Ashley'i ve ziyarete gelen kızları seviyorum ama bu erkek Irklar tam bir pislik." Chelsea omuz silkerek odanın çalışan Çakal Irklarına baktı. ". Sanırım kötünün yanında iyiyi de kabul etmeliyiz, değil mi?"

"Bize öyle öğretili," diye onayladı Liza, kaybın acısı için parçalayarak.

Bundan nefret ediyordu. Kaybettiği her şeyden nefret ediyordu ve İçinde canlanmakla tehdit ettiğini hissedebildiği şey. Ve bir an için, hissedebildiği zayıflık yüzünden kendinden nefret etti. Korku. Panik. Hepsi oradaydı.

Zihninin bir köşesinde onu yok etmek için bekleyen bir şey olduğu bilgisi ona işkence ediyordu.

Ağrıyan uyarılma ve Stygian'ın dokunuşuna duyduğu yakıcı ihtiyaç durumu daha da kötüleştiriyordu. İçinde uyanan her neyse

bir lık için bu aalıkla başlamıştı.

"ama Liza, bunun olacağını biliyorduk. neredeyse alınıyordu." Liza acı içinde onu izlerken Chelsea içini çekti. "Bir süredir özgürlüğümüzden vazgeçmek zorunda kaldığımız gerçeğinden nefret ederek bununla savaşıyorduk."

Belki de Chelsea'nin vazgeçtiğı tek şey özgürlüğüydü, diye düşündü Liza.

Yine de Liza özgürlüğünden çok daha fazlasını kaybettiğini hissedebiliyordu. "Belki de." Liza omuz silkti. "Isabelle ve Malachi'ye selamımı söyle."

Daha ne diyebilirdi ki? Kendisinin bile kalamayacağını bildiğı halde Chelsea'ye gitmemesi için yalvaramazdı. Şu anda değil. Belki de hiçbir zaman.

Ona doğru yürüyen Chelsea ona sıkıca sarıldı. "Çok uzun sürmeyecek uzun, Liza," diye söz verdi. "Ve biliyorsun ki seni tıktıkları o oteli işgal edeceğiz ve tam bir kızlar gecesi partisi yapacağız."

"Seni bu konuda tutacağım." Sıkı ve kısa bir kucaklaşmanın ardından Liza geri adım atmadan önce arkadaşını serbest bıraktı.

"Hadi ama Loki." Chelsea Breed'e o çok iyi bildiğı üstün, sen benim hizmetkârımsın bakışlarından birini attı.

Loki tembel bir gülümseme ve koyu gri gözlerinde parıldayan bir eğlenceyle merdivenlerden indi. "Lütfen' senin yok mu, tatlım?"

"Tatlım' da değil," diye güvence verdi ona. "Öyleyse koyulalım. Isabelle bana öğle yemeğı sözü verdi."

"Öğle yemeğı kulağa hoş geliyor." Loki yemekten bahsedilince biraz daha enerjik göründü.

Chelsea ona, "Davet edilmedin," diye bilgi verdi.

Köpek, Mongrel ve İt, Stygian'a veda edip ayrılırken, Breed sadece gülmekle yetindi ve bavulunu alıp onu ön kapıya kadar takip etti.

Ev artık o ve Stygian dışında boştu.

Ona döndüğünde bakışları anında onunkine kayd, gece karanlığındaki mavi parıltılar öncekinden daha yoğundu.

"Her zaman , değil mi?" Bunu fark edince sert ve derin bir nefes almak zorunda kaldı. "Ne hissettiğimin önemi yok. Ne kadar tahrik olmuş ya da ne kadar kızgın olursam olayım."

"Ya da ne kadar mesafeli olduğunuzu." Başını eğerek onayladı.

"Herkeste bunu hissedebiliyor musun?" Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak, her kadının onun için tahrik olduğunu hissedebilseydi nasıl hissedeceğini düşündü.

Çünkü hiç şüphe yok ki, onu yatağına almak isteyen pek çok kadın vardı.

Dudakları düşünceli bir şekilde kıvrıldı. "Bazı durumlarda," dedi sonunda

itiraf etti. "Ama eşlerimizle ilgili hislerimiz inanılmaz derecede yükselmiş, Liza. Geri kalanımızla ancak aynı düzlemde olduğun noktaya geri çekildiğini böyle anlıyorum. ölümlüler."

İrkildi, bakışlarını onunkilerden kaçırdı ve adam ona yaklaşırken gözlerini kaçırdı.

"Mesafenin azalmaya başladığı ve bana duyduğün ihtiyacın şiddetle devreye girdiği anı böyle anladım. Bunu yaptığında çiftleşme ısı azalabilir ama aynı zamanda seni bana geri getirecektir. Zaman zaman kimsenin yapamayacağı şekilde bunu geciktirmenin bir yolunu bulmuş olabilirsin ama geri döndüğünde bunun bedelini ödeyeceksin."

"Yani var olduğunu kabul ediyorsun?" Neden hiç şaşırmamıştı? Ya da kızgın? "Yani bunu anlatmak için eşini öpene kadar beklemen mi gerekiyor?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bunu yapmayacağından emin olmak için beklemek zorundayım.

kimseye, hatta arkadaşlarınıza veya ailenize bile açıklamayın. Çünkü kısmen doğru. Çiftleşme ısı bizi yok etme potansiyeline sahiptir, Çünkü kendimiz de tam olarak anlamıyoruz. Tam olarak ne olduğunu açıklayamazsanız, başkalarına bunun korkmaları gereken bir şey olmadığını nasıl garanti edebilirsiniz?"

"Peki neden şimdi söylüyorsun?"

Adam ona baktı, bakışları kasvetli ve yoğun. "Çünkü ikimiz de nereye gittiğini biliyoruz. Başına gelecekleri biliyordun ve hala bana geliyor. Nereye gittiğini biliyorsun. Neden daha fazla mücadele edelim ki?"

"Neden ben?" Ona dönerek, bir şeylerin tam olarak yolunda gitmediğini fark ettiği andan beri aklını kurcalayan soruyu sordu

ona karşı hissettiği çekimle doğru orantılıydı. Bu daha yoğun, daha ilkel bir şeydi.

"Eğer bunu bilseydim, o zaman tek bir sırta sahip olurum. Dünya çiftleşme sıcaklığını öğrenirse muhtemelen Irkları yok olmaktan kurtarır, Liza." Onu kendine çekerken parmakları üst kolunun etrafında kıvrıldı.

Adamın bedeninin sıcaklığı, kadının içinde kaynayıp büyüyen lav sıcaklığındaki uyarılma çekirdeğine inmeden önce, kadının bedenindeki soğuklukla buluştu.

Sert, istemsiz bir nefes göğüslerini adamın göğsüne bastırırken, adam bir eliyle kalçasından tutarak onu daha da yakınına çekti. Ne zaman ki

Vücuduyla aynı hizadaydı, ereksiyonunun uzunluğu karnının alt kısmına baskı yaparak öfkeli bir ısı dalgası gönderdi. onun aracılığıyla.

"Gördün mü?" diye mırıldandı dudaklarını kızın şakağına dayarken. "Ateş ve gaz gibi. Tek bir dokunuş uyarılmayı daha da alevlendirir, başka ve daha derin bir dokunuştan başka hiçbir şey işe yaramayana dek acı ve ızdırap verir."

Dokunuşu sertleşti, gömleğinin ipeğini kavradı ve çekip çıkardı. Eteğinin kemerli bandı. Elini kumaşın altına bastıran nasırlı avuç içi omurgasını okşadı ve her temas noktasından zevk fışkırırken etinde bir ürperti yarattı.

"Ve durmuyor mu?" Bu mümkün olabilir mi? Magazinciler bu kadar haklı olabilir mi? Irklar, bazı hayvanları gibi Ömür boyu çiftleşen kuzenler mi?

"Durmuyor." Nefes alış verişi artık daha ağırdı, sesi daha sertti, başı aşağıya inerken dudakları boynunu okşuyordu. Dilinin ıslak sıcaklığı etini yalıyordu.

Başını yana eğen Liza daha fazlası için yalvarmaya başladı. Boynuna dikkatsizce yapılan tek bir okşama bile sinir uçlarında hızla ilerleyen bir his dalgası yaratmaya yetmişti. şişmiş klitorisi ve amının sıkılmış, derinlikleri.

Dudakları boynunun dibinde oyalanırken, yanağı omzunun iç kısmındaki hassas ete sürtünürken kalçaları istemsizce hareket etti, klitorisinin hassas çıkıntısını adamın kalçasının sert kasına sürttü.

Dilinin ıslak sıcaklığının tenine her vuruşunda vücudu daha da geriliyordu. Zevk ve daha fazlası için şiddetli bir ihtiyaç sisteminde birikmeye başladı.

"Isabelle'in Malachi ile tanıştığı gece," diye fısıldadı, kelimeler "Seni o barda izledim."

"Sıcaklığının kokusunu alabiliyordum," diye hırladı dişleri boyunla omuz arasındaki kıvrımda hassas sinir uçlarını tararken. "Seni bekledim, Liza. Bar kapandıktan çok sonrasına kadar, geri döneceğinden emin bir şekilde oyalandım."

Liza pişmanlık ve açlık duygularının içini parçaladığını hissetti. Başını kaldırarak bakışlarını onunkilerle buluşturdu; gözlerindeki mavi, gece yarısı fonundaki koyu yıldızlar gibiydi.

"Daha fazla beklemeyeceğim." Bluzunun eteğini kavradı ve yukarı çekti.

Kollarını kaldıran Liza, erotik yoğunluk artmaya başladığında, vücudunun sahip olduğunu bilmediği ısı sinir uçlarını harekete geçirdiğinde bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı.

Eli eteğinin yan tarafındaki küçük düğmeye ve fermuara gittiğinde bluz yere düştü. Saniyeler içinde, o da kaydı

Sadece dantelli beyaz sütyeni, ona uygun dantelli tangası ve altına giydiği siyah ve çıplak çorapları kalmıştı,

Stygian'ın daha önce gizlice baktığını gördüğü üç inçlik topuklu

ayakkabılar. "Tanrı merhamet etsin," diye fısıldadı işkence görmüş gibi. Soyundu

bakışları onu görmekten hiç ayrılmıyordu.

Gömleği zayıf, kaslı karnının üzerinden çekiştirirken, Liza'nın elleri kot pantolonunun kemerine gitti, el yordamıyla titreyerek serbest bıraktı ve metal kenara itti.

Kendini bir kız öğrenci gibi hissetti. Tanrım, yıllar boyunca bu duyguyu nasıl da özlemişti: heyecan ve korku, beklenti ve bilinmeyenin neden olduğu endişe.

Metal çıkıntı ve fermuar parmaklarının altında açıldığında, Liza ereksiyonun ağırlığını ve genişliğini görünce şok içinde nefes aldı. Bakışlarını Stygian'ın yüzüne kaldırarak yavaşça başını salladı.

"yok." Ağzına hücum eden kuruluğu bastırmak için yutkunmak zorunda kaldı ama dudakları yine de Eğlence. "Tanrım, Stygian, bu kesinlikle uymayacak." Ve bu onun bekareti değildi.

"Uyum konusunda bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum," diye onu temin etti. "Asıl sorun içine girdiğimde durmak olacak." Yüz ifadesi öylesine gergin, öylesine yoğun ki, bir kez daha midesine inen o tepkiyi hissetti. Rahminde bir sıkışma, bir Onu kollarının arasına almadan hemen önce amcığının sıkılması ve klitorisinin sıcak zonklaması.

"Ne yapıyorsun?" Şaşkınlıktan kollarını adamın boynuna dolamıştı.

"Beni burada öldürüyorsun," diye homurdandı yatak odasına doğru yürürken. "Seni yatak odasına götürmezsem, oturma odasının zemininde seni becermek zorunda kalacağım."

Aman Tanrım.

Nefesini tuttu, kendini kontrolünü elinde tutmaya zorladı. Ama Tanrım, onu nasıl da istiyordu.

Aminin iç kaslarının kasıldığını hissedebiliyordu, sıkılaşıma, hassas iç çekirdeğe saldıran bir boşluk hissi.

Sularının iç duvarlar boyunca aşağıdaki şişmiş labiaya doğru hafiflediğini hissedebiliyordu.

Yatak odasına ulaştığında, onu yatağa yatırmak yerine yatağın yanında ayağa kaldırdı, başı aşağı inerken bir eliyle yanağını kavradı, dudakları bir kez daha onunkileri aldı.

Bir eli kalçasının etrafından kıvrımına doğru kaydı.

Adamın kalçasına sürtünerek klitorisinin şişmiş tomurcuğunu sert kaslara sürttü.

O kadar güzeldi ki. İcini parçalayan bu zevkle ağlamak istedi.

Kan vücudunda gürlledi, klitorisine işkence edercesine vurdu, suları aminin kıvrımları boyunca toplanarak onu daha da hassaslaştırdı. Küçük, miyavlayan çığlıklar dudaklarını terk etti, kolları adamın boynuna dolandı, parmakları adamın saçlarına saplandı.

Aniden her dokunuş, okşayan baharatlı bir tadın her ipucu Stygian'ın diline karşı hissettiği his daha sıcaktı ve o kadar güçlüydü ki, Stygian'ın dili olmasaydı onu dizlerinin üzerine çöktürebilirdi. eli kalçasının kıvrımına kenetlenerek adamın binmesine yardım etti.

Daha önce hiç bir açlık yaşamamıştı.

Şimdiye kadar bir erkeğe açlık duyduğunu hiç bilmiyordu. Ve bu beklediğinden çok daha fazlasıydı.

Elini kızın yanağından çekip boynunda, omzunda ve göğüslerinin arasında gezdirdi.

Sütyeni gevşedi, narin dantel kupları ayrıldı ve adam bir tanesini şişmiş göğsünden geriye doğru itti. Avucunu alttaki kıvrımın etrafına doladı ve dudaklarını onunkilerden ayırdı.

Başını arkaya eğerek kirpiklerini zorla açtı, başparmağı bir meme ucunun üzerinde gezinirken ve dudakları sert tepeye giderek yaklaşırken şaşkın bir zevkle ona baktı.

"Stygian." İsminin iniltisi onu duraklattı.

Bu sadece bir duraklamaydı. Kendini yatağın üzerinde sırtüstü yatmış, şaşkınlıkla ona bakarken bulmasına yetecek kadar uzun sürdü.

Bir saniye içinde kot pantolonunu çıkarmış ve kızın üzerine doğru ilerlemişti.

Bir eliyle kendini destekleyerek, diğer elinin parmaklarını külotunun bandına geçirdi. Hızlı bir sarsıntıyla, narin külotu yırttı. kalçalarından dantel.

Bir sonraki nefeste Stygian uyluklarını açtırıp dilini amının şişmiş kıvrımlarında gezdirerek klitorisinin acı veren ağrısının etrafında dolaştırırken, kızın şokla attığı nefesi fırtınalı bir çığlık izledi.

Elleri adamın başına gitti, önce saçlarını karıştırdı.

Bir avuç ipi umutsuzca kavradı. Dudakları klitorisinin üzerine kapandı, onu ağzının sıcaklığının içine çekti ve kötü bir kırbaç gibi.

"Bana ne yapıyorsun?" Boğuk çığlık, acı verici bir serbest bırakılma ihtiyacıyla doluydu. Liza'nın kalçaları kalkarak adamın dudaklarına sürtünürken, orgazmı henüz ulaşamamıştı.

Dilinin aşırı duyarlılaşmış sinir demetine her ateşli fırçası, kadının nefessiz çığlık atmasına, kalçalarının sarsılmasına ve

Kız serbest bırakılmak için yalvarırken, aşırı ısınmış bedeni dudaklarına daha sert yapıştı.

Yalarken, okşarken, parmakları uyluklarının iç kısmından amının sıkılmış girişine kadar okşarken, Stygian hiç acımadı. İlkel açlık ve erkek egemenliği her dokunuşu, göğsünde gürleyen her ilkel hırıltıyı dolduruyordu.

Parmakları vajinasının dar açıklığını okşarken durakladı, bastırdı, nasırlı parmak uçlarından ikisini çırpınan etin ötesindeki iç dokuya geçirdi.

"Lütfen." Parmaklarını adamın saçlarında sıktı ve kalçalarını kaldırdı, adamın elleri kalçalarına kenetlenip onları açık tutarak onu hareketsiz bıraktığında dudaklarından boğuk bir öfke çığlığı çıktı. "Lanet olsun sana,

Stygian, lanet olsun sana. Sik beni. Tanrım, lütfen beni boşalt Stygian."

Bu noktada serbest bıraktığı şeyden dehşete mi kapılmalıydı, yoksa üzerine gelen hayvanın ilkel açlığından zevk mi almalıydı, emin değildi.

Dudakları geriye çekilmişti, o hınzır kesici dişleri talepkâr bir şekilde parlıyordu. Bir zamanlar mavi vurgularla siyah olan gözleri şimdi Şaşırtıcı, safir mavisi ve azgın bir açlıkla parlıyordu.

Sert eller onu dizlerinin altından yakaladı, büktü ve önünde diz çökerken onları geriye doğru itti.

Kalçalarını kaldırdı ve amının kıvrımları arasına sıkışmış ağır ereksiyonun koyu genişliğine baktı. Bakışları yavaşça tekrar onunkine kaydı ve yüzünde genetiğini aldığı kurt parçasına dair bir ipucu görebildiğine yemin etti.

"Dostum." Hırıltı dudaklarını kaldırırken bakışları daraldı.

Aynı zamanda, bakışları adamın sikinin nabzıyla genişledi. Amının girişine karşı, içerideki sıkışık dokuya karşı fışkıran sıcak bir sıvının hissi dudaklarından şok olmuş bir nefes getirdi.

"Stygian?" Kadın adamın altında titriyor, elleri adamın güçlü kollarına kenetlenirken iç bedeninde bir elektrik sızısı yayılmaya başlıyordu.

"Sorun yok, bebeğim." Sesi sert, şehvetli bir törpü gibiydi.

Sonra ileri doğru bastırdı.

Erotik esnemenin yakıcılığı nefesini kesmişti çünkü aldığı zevk inanılmazdı. Şehvetli.

Zevk yerini bir parça rahatsızlığa bırakmaya başladığında, Stygian tekrar durakladı. Geniş tepenin genişliği zar zor içindeydi, zonkluyor, ısınıyordu.

İç dokusu demir sertliğindeki etin etrafında çırpınırken, istilayı kabul etmek, ona uyum sağlamak için mücadele etti.

Tepe noktasındaki ağır bir zonklama, ipeksi sıvının bir başka fışkırmadan önce geldi, sanki çoktan serbest kalmaya başlamıştı, ancak kadın bunun mümkün olmadığını biliyordu. Vücudu üzerinde sert ve gergindi, siki demir gibi sertti ve zonkluyordu. Ve her ne boşalmasıysa, bir öncekinde olduğu gibi, kadının iç kaslarının içine batıyor gibiydi hafifletiyor, ısıtıyor.

"Oh Tanrım." Amcığının, adamın sikinin başı etrafında istemsizce kenetlenmesini, siki doğrudan klitorisine doğru fırladığı inanılmaz oklanma hissi izledi.

Titreyerek ona baktı, nefes nefese kaldı, başka bir fışkıрма onu tekrar doldururken nefes almak için savaştı ve horozunun başı onun içinde daha derine battı.

Isı vücudunda çiçek açmaya başladı. İç etinin gerilmesi, sikinin her kalın santiminin yavaşça verdiği zevk/acı Onu doldurmak, vücudunu öylesine yakın bir ecstasy ile ki, bunun yoğunluğu ile ağlıyordu.

Sonra durdu. Gözleri

fal taşı gibi açıldı.

"Neden bana söylemedin?" diye hırladı.

"Biliyorsundur diye düşünmüştüm." Kabaca nefes verdi. "Tanrım, diğer her şeyi biliyorsun, değil mi?"

Aleti zonklayan tepeyi zar zor geçmişti ve ne istiyordu ki? Bakire olduğu için özür dilemesi mi gerekiyordu?

"Sen bakirsin." Bir suçlama gibi gelmişti. Liza gözlerini kırıpıştırarak ona baktı, yarı yarıya gülmek istiyordu.

"Ne istiyorsun, özür mü?" İnledi. "Sana çok büyük olduğunu söylemiştim."

"Çok büyük değil," diye , tam da başka bir ağır fışkıрма sırasında Aletinden fışkırarak amının hassas derinliklerini daha da hassaslaştırdı. "Kahretsin, Liza, buna hazır değilsin."

Gözlerini ona dikti. "Hazır değil misin? Aletin yarısına kadar içimde ve hazır olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Sen lanet bir bakiresin-"

"Bulaşıcı olmadığına söz veriyorum!" Dizleri kalktı ve adamın kalçalarını kavradı. "Bahane uydurmayı bırak, Stygian. Şimdi bitir şunu yoksa yemin ederim _."

İleri atıldı.

Stygian, ön seminal sıvısının her bir nabzını, sikinin başından yoğun bir şekilde fışkırırken hissetti. Bu his mest ediciydi, daha önce hiç yaşamadığı ve başka bir kadınla asla yaşayamayacağını bildiği bir zevkti.

Kızın deneyimsiz olduğunu biliyordu ama Tanrı yardımcısı olsun, bakire olmasını beklemiyordu.

Kızın masumiyetinin yırtıldığını hissetti, içinde çaresiz bir erkek gururunun yükseldiğini hissetti ve bir an için . Bu onun eşiydi. Onun kadınıydı. Kadın onun altındaydı, amının kavrayışı o kadar sıkılaşmıştı ki, serbest kalmasını bir saniye daha engelleyemeyeceğine yemin etti. Ve kadın onu beklemişti.

Hassas dokusu sikinin başı boyunca dalgalandı, gövdesini okşadı ve sonra tekrar sıkılaştı. Bacakları kalçalarına dolandı, kısa küçük tırnakları sırtını deldi.

Ve onu öldürüyordu.

"Stygian," diye bağırdı, sanki dünyasındaki tek dayanak noktası oymuş gibi.

Ve o onun çapasıydı.

Onun eşinden daha fazlasıydı.

Onun kim olduğunu, onun için ne ifade ettiğini anladığı anda kalbini çalmaya başlamıştı.

Bu mükemmel kadın, onun bile hak edebileceğini hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı.

"Oh Tanrım. Oh Tanrım, evet." Liza alevlerin vücudunu yaladığını hissetti.

Kendini ona doğru alçaltırken göğsünün meme uçlarına sürtünmesi, ereksiyonunun içine vurduğunu hissetmesi, vücudunun her erojen noktasında hiç bitmeyen his kıvılcımları gönderen bir sürtünme yaratması onu mahvediyordu.

Ona karşı hareket etmek, kalçalarını kaldırmak, onunkine sürtünmek, içine giren ağır, kalın mızrağın her santimini hissetmek acı ve ıstırap gibiydi.
ecstasy.

İçindeki her vuruş onu daha da sıkıyor gibiydi. Vajinası sikinin üzerinde sabit darbelerle dalgalandı, klitorisi daha şişti, pelvisinin ona karşı her vuruşunda daha hassas hale geldi.

Hissettiği her sıcak sıvı fışkırması onu daha da hassaslaştırıyor gibiydi.

Duyguları, dünya etrafında parçalanana kadar duyuları boyunca parlayan bir renk kaleydoskopu gibiydi.

Bir daha yaşamazsa öleceğini bildiği bir orgazmı içinden coşku aktı. Onu çalan bir güçle patladı
Nefes aldı, onu kendine doğru çekti ve dudaklarından ağlamaklı bir çığlık döküldü.

Dişleri omzunu boynuyla birleştiği yerden ısırды, keskin kesici dişlerin derisini delme hissi, kendi dişleri gibi zar zor hissediliyordu.
dişleri göğsünün sert kaslarını ısırды.

Ona daha sert vurdu, içine vurdu, serbest bırakılmasıyla titrerken ve titrerken bile onu daha yükseğe çıkardı. Sadece bunu bulmak için ecstasy tekrar gelebilirdi.

Hızlıca.

İçindeki son bir güçlü itme gücüyle, serbest bırakılmasının ilk patlamasının içine fışkırdığını hissetti. O ilk ateşli fışkırmayla birlikte Ne olduğunu bilmesine rağmen atfedemediği bir his.

Aleti kadını daha da doldurmaya başladı. Zaten çok kalın olan shaftın ortasında, daha da şişiyor, onu geriyor, ortaya çıkarıyor gibiydi
Beklemediği sinir uçları, sertleşmiş düğümün bu aşırı hassas dokuya çarpması onu daha yükseğe fırlattı ve tüm gerçekliği duyularından silen bir his girdabına daha sert fırlattı.

O saf bir his, saf bir zevkti. İkinci bir orgazm onu parçaladı, onu terk edebilecek bir güçle patladı.

Eğer bunu yapacak nefesi olsaydı çığlık atardı.

Tek yapabildiği . Adamın göğsünü ısırması sıkılaştı, tırnakları adamın kollarına battı, vücudu titredi, titreyerek

Öyle bir güçle ki gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

Bunun ortasında, bir coşku harikalar diyarında savrulurken, kendini aşağıya bakarken hissettiğine yemin etti, kendi içinde kadar derindi ki şok oldu. Kadın ruhunun çekirdeğinin dışa doğru alevlendiğini, açıldığını ve kabul ettiğini görünce şok oldu.

Ve ona ait olduğuna dair güvence verdi.

Ona öylesine korkunç bir tekillikle aitti ki, bir daha iyileşip iyileşemeyeceğini merak ediyordu.

Kendine bile ait olmadığı kadar ona aitti.

Serbest kalmasının şiddeti azalmaya başladığında, titremeler his dalgalarına dönüşürken, onu ısırma gücünü kaybetti. Serbest bırakmak Yere yığılırken elleri kollarından aşağı kayarak yastığa uzandı, bitkin düşmüştü, hem zihinsel hem de duygusal olarak hiç hayal etmediği bir şekilde tamamlanmıştı.

"Benim," diye tekrar kulağına hırladı.

Ve onunla aynı fikirde olmamak için elinden geleni yaptı.

Onu durduran tek şey, şu anda kendisi bile olmadığına dair duyduğu ani korkuydu.

Bu andan sonra sadece bunun için yaşayacağı korkusu. Onun dokunuşu için. Öpücüğü için. Ona sahip olmak için.

Bu adamın, zamanın bu anının onu asla kurtulamayacağı şekilde değiştirdiğinden emin olduğu için.

• BÖLÜM 13 •

Stygian yataktan kalkıp banyoya giderken ve bir bezi ısıtılmış suya batırdıktan sonra Liza'nın kalçalarındaki serbest bırakılma kanıtını temizlemek için yatağa geri dönerken sessizdi.

Bitkin bir halde yatıyordu, neredeyse uyuyordu ve adam kalçalarını ayırıp bakire kanıyla karışmış kaygan özü cinsel organının yumuşak kıvrımlarından ve iç kısmından silerken dudaklarından sadece mırıltılı bir protesto .

Kalçalar.

Bakire eşi. Onu bir açlık ve ihtiyaçla karşılamıştı. böyle bir masumiyetten asla beklenemezdi. Onu yakalamış, sikini dalgalandıran ve sıkılaştıran bir kavrayışla tutmuştu. Sanki sadece onun için yaratılmış gibi çiftleşme düğümünün etrafında dönüyordu.

Şimdi, kadın uyanık olmaktan çok uykuda yatarken, adam daha fazlasını da hissedebiliyordu. Kadının çok derinlerde saklanan ve tamamen ortaya çıkıyor, ama uyanıyor.

İçindeki hayvan, içinde yükselen şüphe ipucuyla şimdi huzursuzca volta .

Hayır, başından beri orada olduğunu fark etti. Sadece bu anı bekliyordu, bir yerlerde, birilerinin Sadece Irkları , Liza'yı da kandırmak.

İşini bitirdikten sonra banyoya döndü ve temizlemeye başladı. Sonra yatağa ve eşine döndü; eşinin ağır yorganın altında kendine yol açmaya çalıştığı görülüyordu.

Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. Battaniyeyi omuzlarına çekmeyi başarmıştı ama daha fazlasını yapamamıştı.

"Hadi, şekerim." Onu kollarının arasına alarak battaniyeyi, yorganı ve çarşafı yataktan çekti ve yatağın ortasına yatırdı.

Yanına yaklaştığında, kız kendini küçük bir top haline getirdiğinde göğsünün sıkıştığını hissetti ve kızın ani belirsizlik hissi ona ulaştı.

Onu kendine doğru çekmeden önce çarşafı ikisinin de üzerine çekti.

"Artık tek başına uyumana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu.

sertçe onun yanına uzandı. "Hadi Liza, sıcaklığa ihtiyacın olduğunu biliyorum.

Bana gel, seni ısıtayım."

Yavaşça döndü. "Sana yaslanayım mı yoksa soğuk mu kalayım?" Daralmış kirpiklerinin arasından gri gözleri görünüyordu.

"Yorganı mı tercih edersin?" diye sordu elini okşarcasına kızın omurgasında gezdirirken. "Seni çok daha sıcak tutacağım."

"Elektrikli bir yorganım var, Stygian," dedi ona, ama ondan uzaklaşmadı.

"Artık buna ihtiyacın olmayacak," diye söz verdi, kadının ipeksi sırtını avucunun içinde hissetmekten zevk alıyordu.

Aynı anda, elini hissetti, o kadar yumuşaktı ki, canlı sıcaklığına hayret etti, kısa bir süre önce göğsünü okşadı

Sustum.

"Canını yaktım mı?" sordu sonra, parmak uçları göğsüne attığı vahşi ısıriğin üzerinde geziniyordu.

Zonklamıyordu bile. Isırık derindi ama kan yoktu, kas ağrısı yoktu, sanki çiftleşme ısısı tükürüğüne de aktarılmış ve gerçek bir acıya neden olmaması için yaraya verilmişti, sadece hafif bir "oradaydı" ağrısı vardı.

Bu hissi asla değiştiremezdi.

"Şikâyet etmem için çok daha sert bir ısırık gerekir," diye güvence verdi yanağını alnına değdirirken. "Ve bunun hissi bana sana verdiğim zevki hatırlatacak."

O sırada sessizdi ama adam onun düşündüğünü, başını bir kez geriye eğmeden önce alnını buruşturan kaşlarını hissedebiliyordu tekrar loş ışıktaki ona bakmak için.

Hava henüz kararmamıştı ama çok yakındı. Ağır perdeler pencerelerin üzerine çekilmiş ve yeni takılan güvenlik pencerelerindeki karartma özelliği aktif hale getirilmişti.

"İngilizce senin ana dilin değil, değil mi?" Bu soruyla onu şaşırttı.

"Aslında ana dilim yok," dedi ona. "Benim eğitimim İngilizce, İspanyolca ve Rusça olmak üzere üç dil eğitimi aldım ve bu eğitimler doğumumdan başlayarak eğitimim boyunca devam etti."

"Neden Rus?" Ses tonundaki merak, fırsat bulduklarında onu sorgulayan çoğu kişinin meraklı tavrından çok farklıydı.

"Baba ve hayvan DNA'larım Rusya'dan geldiği için en kolay aldığımın bu olacağına inanıyorlardı."

"Gerçekten mi?" Sesi uyuşuk bir ilgiyle doldu. "Babanın genetiği aslında nereden geliyor?"

Stygian sırıttı. "Hun Attila. Doğrudan kaynağından. Mezarı bulunduğu, onun soyundan gelenlerin izini sürmek için yeterli DNA elde ettiler. O DNA'nın bir kısmını benim genetiğimi oluşturmak için kullandılar."

"Hun İmparatoru Attila mı?" Sesi şimdi şaşkınlıkla doluydu. "Vay be. Sanırım şimdi etkilendim." Kadın gerçekten de ona gülüyordu ve adam sırtıtmaktan kendini alamadı.

"Peki ya annenin genetiği?" diye sordu sonra, sesi imalı ve alaycıydı. "Bu iyi olmalı."

Hiç şüphesiz bunu zaten biliyordu ya da en azından bazı kayıtların hacklenmesi halinde ulaşılabilecek kısmi geçmişi okumuştı.

Yastıkları daha rahat bir şekilde arkasına taşıyarak, çarşaf ve yorganı göğüslerine doğru çekerek rahatça oturana kadar onu göğsüne doğru kaldırdı.

"Adı Nera'ydı," diye cevap verdi. "Genetik Konseyi onu gelmiş geçmiş en büyük voodoo rahibelerinden biriyle olan bağları nedeniyle seçti.

Karayıpler'de doğmuştu ve kendisinin de oldukça güçlü olduğu söyleniyordu. Onu yirmi yıl tuttular ama sadece onu iki kez hamile bırakmayı başarmış. Kızı doğduktan hemen sonra hücrelerinden kayboldu ve bir daha hiç görülmedi."

"O zaman kaçtı mı?" Sesi şaşkınlıkla renklendi.

Stygian ona baktı, dudakları hafif bir sırtışıla kalktı. "Kim bilir. Bir dakika önce monitörlerinde görünüyordu ve bir sonraki nefeste hücrelerinde hiçbir yerde bulunamadı. Henüz altı haftalık olan bebek kızı da ortadan kayboldu. Onlar onları aramak için yıllar harcadı, ancak her seferinde bir ekip kaçıırıldığı bölgede, peşinden gönderilen her asker ve Breed ortadan kayboldu."

Kahretsin, onunla gurur duyuyordu. Nasıl kaçmayı başarmış olursa olsun, çok iyi bir iş çıkarmıştı.

"kaçırıldı?"

"Haiti'de doğmuş ama Jamaika yağmur ormanlarında büyümüş. Dinin hem eski bir rahibi hem de rahibesiyse genetik bağları olduğu söylentileri nedeniyle kaçıırıldığında on yedi yaşındaydı.

Ama laboratuvaradaki söylentilere göre kendisi o kadar güçlüymüş ki Ben bebekken neredeyse benimle birlikte laboratuvardan çıkıp gidiyordu. Bundan sonra, onu hamile bırakma girişimleri devam ederken sınırlı temasla izole edildi. Yirmi yıl sonra tekrar gebe kaldı. Her seferinde bir embriyo ile hamile kaldı.

Yumurtalarından olmayan bir şey, vücudu onu hemen reddetti. Sonunda bir kez daha onun yumurtalarını kullanmayı denediler. Bir kız çocuğuna hamile kaldı, doğum yaptı ve altı hafta sonra ortadan kayboldu."

"Onu hiç aradın mı?" Liza o zaman sordu, sesinde şimdi biraz kederli bir melankoli vardı.

"Bir kez," diye itiraf etti. "Girdiğime yemin edebileceğim en karanlık ormanlardan birinde yaklaşık iki ay geçirdim. Bir gece uyandığımda kendimi bir insanın ya da Irk'ın karşılaşabileceğine yemin edebileceğim en büyük, en kötü görünümlü altı orman savaşçısıyla çevrili buldum. En büyükleri

Uyumadan önce yaktığım ateşe doğru ilerledim, oturdum ve Nera ile kızına temsil ettiğim tehdidi açıklamaya başladım. Ve Bana olan düşkünlüğüne ve endişesine rağmen daha uzağa gitmeme izin vermedi. Sonra, dört ölü Çakal askeri karanlıktan kampa fırlatıldı. Boğazları kesilmişti.

Beni takip ettiklerini biliyordum. Ertesi sabah oradan ayrıldım ve onu huzur içinde bıraktım."

"Ne kadar üzücü." için duyduğu pişmanlık içini doldurdu ve Stygian Hayatındaki başka hiç kimseden sempati ya da kaybına dair bir anlayış görmedi.

"O kadar da üzücü değil," dedi ona, bunu kendisi de fark etmişti. "Ben kendi huzurumu buldum. O ve kız kardeşim hayatta ve korunuyorlar. Benim için önemli olan buydu."

"Kızının kendisinden daha önemli olduğunu düşünmedin mi? Oğlum?" Kadın ona doğru kalktı, içinden aniden dökülen öfke ona nasıl ifade edeceğini bilemediği bir şekilde dokundu.

"Ben yetişkin bir adamdım," diye belirtti. "O ve kız kardeşim laboratuvardan ayrıldıklarında ben yirmi yaşıyordum. Çocuk on yaşına bile gelmemişti. sonra. Onun güvenliği daha önemliydi."

"Bir çocuğun gitmesine izin vermeyi seçmek zorunda kalmak yürek parçalayıcı." Kadının sesinde tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir duygunun hafif bir tonu vardı.

"Ben yetişkin bir adamdım," diye tekrarladı. "Onun seçimini anladım." "Ve ondan sonra seninle hiç iletişime geçmedi mi?"

Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi; göğüslerini zar zor örten çarşafı, yüzüne ve omuzlarına dökülen uzun, koyu sarı saçlarını, göğüslerinin üzerine düşen birkaç tutamı inceledi, küçük bir gülümsemeyle cevap vermeden önce. "Hayır. Bunu yapmasını da beklemiyordum."

Onun üzüntüsünün kendisine ulaştığını hissedebiliyordu. Bu acıma değildi, hoş göremeyeceği bir şeydi; daha ziyade, böyle bir seçim talep edildiği için içten bir üzüntüydü.

"İrklar hakkındaki tüm belgeselleri izledim," dedi usulca. "Bilim adamları ve askerler canavar gibi davranıyorlardı. Ebeveynler ve aile gibi çok önemli şeyi almak ve onları istemek ya da onlara ihtiyaç duymayı suç haline getirmek insanlık dışıdır."

"Mesele de buydu zaten," diye hatırlattı ona. "İnsan olmadığımıza inandırıldık, Liza. Duygular, aile, aşk, bunların hepsi, bırakın acı çekmeyi ya da açlık duymayı, hissetme kapasitesine sahip olmadığımız şeylerdi."

Sanki bizi, olmamızı istedikleri robotlar kadar duygusuz ve umursamaz olmaya zorlayabilirlermiş gibi."

Artık öfkelenilmiyordu.

Bir zamanlar, o karanlık ve dehşet verici yıllardan bahsetmek onu kaçınılmaz olarak öfke dolu bir yola sürüklerdi. hırıltılı bir öfke.

Şimdi bu tür duyguların içinden geçmesine izin vermek Şu anda kollarını dolduran yumuşak sıcaklığa tutunmasını serbest bırakıyordu. Buna değmezdi. Bunlar artık çoktan geride kalmış günlerdi ve eğer Irklar gayretli, Stygian da son derece dikkatli olursa, o günler bir daha asla tekrarlamak zorunda kalmayacağı günler olacaktı.

"Callan Lyons'un Irkların varlığını açıkladığı videoyu izlediğimi hatırlıyorum," dedi Liza o zaman. "Sanki dünya nefesini tutmuştu, bunun korkunç bir şey olması gerektiğinden emindi. saçmalık. İnsanların bu kadar *insanlık dışı* olmasına imkan yoktu. Bu Böyle canavarlar var olabilirdi. Ancak hayal ettiğimizden çok daha kötü olduğunu öğrendik."

"Daha kötüydü, evet," diye kabul etti parmaklarını kızın uzun saçlarına geçirirken. "Ama özgürlük çok daha tatlıydı, aslında verilen hediyelerin farkına varmak daha değerli hale geldi. Kim olduğumu ve ne olduğumu takas etmezdim, çünkü bunu yaparken Bu geceyi kaçırıyordım, seni sevmeyi de kaçırdım." Geri çekiliyordu.

Stygian bunu bir şok hissiyle hissetti.

Kızın tepkisi kadar hızlı, o kadar anlıktı ki, adam onu geri çekerken neredeyse kritik noktayı kaçıırıyordu.

Eli kızın boynuna dolanırken dudaklarında bir hırıltı belirdi, Onu kendisine doğru öyle bir hızla çekti ki, içsel olarak ondan kaybolma çabası duygusal olarak durakladı.

"," diye hırladı, dudakları neredeyse Liza'nın dudaklarına değecekti, bakışları Liza'nın bakışlarını yakaladı, Liza'nın dudakları bir solukta ayrılırken bakışları şokla doldu. "Benden bu şekilde uzaklaşamayacaksın, Liza. Bir daha asla. Yapar mısın Beni anlıyor musun?"

"Yapma." Parmakları adamın göğsüne doğru kıvrıldı, sanki böyle önemsiz bir dirençle onu serbest bırakmaya zorlayabilirmiş gibi. "Bırak beni."

"Küçük korkak," diye ısırıldı, zihninin içinde yanmaya başlayan öfkesinin darbesini hissediyordu. "Bir çocuk gibi kaçıp saklanıyorsun,

yetişkin olmanın sorumluluğundan korkuyorum. Bir kadınla mı çiftleştim yoksa kadın bedeninde bir çocukla mı?"

"Başıma gelecekler konusunda beni uyarmadın bile," diye kabaca suçladı onu. "Bunu kabul etmedim."

"Cehenneme kadar yolun var." Kahkahası sert ve acıydı. "Biliyordun, Liza. İstediyin kadar inkar et. Isabelle ve Malachi'yi haftalarda, birbirlerine karşı ifadelerinde görebildiğiniz sevgiden daha fazlası olduğunu biliyordunuz. Böylesine derin ve şiddetli bir duygu, paranormal bir şey olmadan insanların deneyimleyebileceğinden çok daha fazlasıdır.

et: Biliyordun. Seni bu yatağa getirmeden önce eşim olduğunu söylemiştim. Bu çiftleşme ısısı bizi birbirimize bağladı."

Başını sallamaya, adamın ensesini kavrayan parmaklarından kurtulmaya çalıştı.

"Yüzüme karşı yalan söyle," diye hırladı. "Devam et, dostum. Lanet kelimeleri söyle, sana meydan okuyorum."

"Beni itmeyi bırak!" Bu çılgılık kalbinden kopup gelmişti. "Beni sevdiğini söylemedin."

Stygian onun acısını hissetti, bir şeyin onu parçaladığını hissetti. İçinde onu dehşete düşüren bir bilgi yükseliyordu. Bu onu dehşete düşürdü. Ne olduğundan şüphelendiğini Tanrı biliyordu. Böyle bir korku Sadece bir kadının bilinmeyenden, kırık bir kalpten ya da daha önce tanıdığı hiçbir erkeğe benzemeyen bir erkekten duyduğu korku.

Hayır, bu korku tamamen nefsi müdafaaydı.

"Gitmene izin vermeyeceğim." Dudaklarını ısırarak onu kendine doğru kaldırdı, bir eliyle çarşafı vücudundan çekerek onu göğsüne yasladı, çıplak, sıcak ve öyle duygularla doluydu ki kalbinin onun acısından kırılacağına yemin etti. "Bunun nerede olduğunu biliyordun Gidiyoruz. Bu bağların özünde sevgi olmasaydı doğa ve Tanrı bizi birbirimize bu kadar sıkı bağlar mıydı sanıyorsunuz?"

"Kes şunu Stygian," diye talep etmeye çalıştı ama Stygian yeterince duymuştu.

Başını eğerek, ruhunu bedeninden çalacağından korktuğu bir öpücükle dudaklarını yakaladı.

Dilinin altındaki salgı bezleri ani bir hormon akınına uğramıştı. Ağzını dolduran baharatlı tat

Eskisinden daha zengin, daha hararetli, hormon onu reddetmesine, zaten kurulmuş olan çiftleşmeyi reddetmesine yanıt olarak güçleniyordu.

Onu harekete geçiren hayvani genetik, ne onun uzaklaşmasına ne de kendisinin geri çekilmesine asla izin vermeyecekti.

Dili dudaklarını itti, onunkine sürtündü ve ona saf şehvetin tadını verdi. Mükemmel bir kalbi kendi cins ruhuna bağlamak için yaratılmış bir ambrosia.

Ve o onun mükemmel kalbiydi. Onun eşi.

Bir elini kızın boynuna dolayarak onu kendine doğru çekerken, boştaki eli kızın göğüslerinin kıvrımlarını, sırtlarını okşadı. şişmiş tümseği okşarken aniden inledi, parmaklarını göğsüne doğru açtı ve küçük tırnaklarının etini ısırmasına izin verdi.

Adamın dili geri çekilirken, kadının ki de onu takip etti. Onunkini yaladı, ağzının sıcaklığına geri çekti, sonra da vahşi bir inilti çıkardı. Dudaklarıyla kavrayıp hassas bir açgözlülükle tadını emerken göğsünü.

Aleti sarsılarak dikkat kesildi, kalın ve öfkeyle sertleşmişti. Dilini emen ağzının hissi, yükselen açlığa çarptı. onun içinde.

Dudaklarının sikinin etrafında olmasını istiyordu. Ağzının ıslak sıcaklığında emmesini, onu okşamasını, hıncı küçük dilini istiyordu. Duygusal bir şekilde kırbaçlıyor.

Öpücüğünü geri çeken Stygian'ın niyeti, onu sessizce adamlarının arasında öfkeyle zonklayan ete götürmekti. uylukları. Dokunması için ona yalvarabilirdi. Bunun yerine, dudakları göğsüne gidip, dili göğsünü yalayıp, aşağı inmeden önce meme uçlarının sertleşmiş disklerinde gezinirken şok içinde ona baktı.

İpeksi eller okşadı, kör tırnaklar sert etini törpüledi, karın kaslarının sıkılı kaslarından aşağıya, aletin acı verici sert uzunluğuna doğru ilerledi.

"Dostum," diye hırladı, bir elinin parmaklarını ağır ereksiyonun tabanına sararak ön boşalmayı durdurdu.

En ufak bir kışkırtmayla ağzına meni sıvısı fışkıracağını biliyordu. "Ne kadar tatlı, ateşli bir ağız."

Dudaklarının karnının üzerinde, daha aşağıda hareket etmesini, dilinin göbeğinin girintisine dalmasını ve ardından bir nefes aşağıda yükselen sikinin kalın başına doğru kaymasını büyülenmiş bir şekilde izledi.

Parmaklarını kızın saçlarına gömdü, kirpiklerini indirdi ve kızın pembe, hararetle küçük dilinin, ağır bir şekilde şişmiş aletin tepesinin etrafında kıvrılmaya başlamasını izledi.

Kirpikleri kalkmış, ona bakıyordu, yüzü kızarmış, dudakları ayrılmıştı ve adamın ereksiyonunun her yalayışından ve tadından zevk almaya başlamıştı.

"İşte benim tatlı aşkım," diye homurdandı, dudakları daha da ayrılırken parmakları saçlarında kenetlendi, sonra bir hırıltıyla, ağzı aniden alevlenmiş ucu çevrelediğinde kalçaları bir sarsıntıyla kalktı.

Ve ağzı zonklayan başla dolana kadar şişmiş emdi.

Bir başka ilkel hırıltı boğazını yırtarcasına geçerken, dili aşırı hassas etin üzerinde gezinerek ona saldırdı. Çenesi kilitlenmiş gibiydi. Gerginlik, dilinin altındaki bezlerin zonklaması, çiftleşme hormonuyla yeniden o kadar dolmuştu ki neredeyse acı çekiyordu.

Aleti nabız gibi atıyor, ön-seminal sıvı kontrolünü aşarak fışkırma tehdidiyle şaftı esniyordu. Kadının hararetle sıcaklığı Ağızı tetikleyiciydi, tıpkı amının kaygan sıcaklığı gibi.

Ağızını her çekişinde onun uyarılmışlığının arttığını hissediyor, kokusunu alıyordu. Sanki duygularının geri çekilmesine izin vermeyi reddetmesi onu daha derine, daha sert bir şekilde kendi açlığına sürüklemişti.

Reddetmek için savaştığı şey bu muydu?

Fiziksel açlık, bir çiftleşmedeki seks ihtiyacından daha fazlasıydı. Bu bir bağ kurmaydı. Bir İrk eşinden saklanmak, zevk ya da orgazm numarası yapmak yoktu. Ruhun derinliklerine inen ve genellikle korkulan duyguları açığa çıkaran bir zevk vardı.

Ağızı adamın sikinin başı üzerinde çalışıyor, emiyor, yalıyordu, Küçük bir sperm fışkırması kontrolünden kaçarken inliyordu. Diline değen tadı, duymuş olduğu gibi, söylentilere göre

önerdi. Bu sıvının içindeki hormon, dilinin sahip olabileceğinden daha güçlü, daha zengin ve daha ateşliydi. Anlık bir afrodizyaktı.

Duygusalılık vücuduna yayılıyor, onu parıldayan, ateşli bir baştan çıkarıcıya dönüştürüyor gibiydi. Bakışları daha durgunlaştı, yüz ifadesini zevk kapladı ve adam onu izlerken içinde sakladığı kadının ortaya çıkmaya başladığını hissettiğine yemin etti.

Açlık ve sıcaklık, duygu ve ihtiyaç. Çatışmaya başladı ve onun içinde birleşti. Elleri adamın kalçalarını ve sırtını okşadı. Sanki gelecekte mahrum kalacağından korktuğu favori bir ikrammış gibi onun aletini emdi.

Ve her ikisini de reddetmeye hazırlanıyordu, çünkü onun ağzına boşalmaya cesaret edemiyordu. Onun içinde olmalı, onu doldurmalıydı.

"Daha fazla değil." Ağzını doldurmasına saniyeler kalmıştı, bu küçük pre-cum salınımından sonra içinden geçmeye başlayan açlığın öfkesini hafifletmek için çok az şey yapacak bir salıverme.

"Hayır." Adam onu kendisinden uzaklaştırırken elbette itiraz etmek zorunda kalacaktı.

Sırt üstü uzanmak için hareket ettiğinde, onun yerine kalçalarına bindiğinde, küçük bir eli onun horozunun yanında kıvrıldığında onu şaşırttı.

"Seni şimdi bana bırak." İnledi. "Seni almama izin ver, Stygian."

Kukusunun ıslak sıcaklığı adamın sikinin ucunu okşuyor, açlığının saf, tatlı ateşiyle onu yakıyordu.

Stygian şişmiş kafayı girişe , içine fışkıran sıvının rahatlatıcı özelliklerinin ilk patlamasını hissetti.

O olmasaydı, sikinin kalın genişliği sadece canını yakacaktı, içinde uzanan düğüm onu ona kilitleyecekti.

Rahiminin sıcak derinliklerine fışkıran meni, zevkten çok acı verirdi.

İçini doldurdukça başı geriye eğildi, gri gözleri karardı ve saçlarının ağır telleri adamın hassas kalçalarını okşarken, aşağı doğru eğildi ve kalçalarını bir kez oynatarak adamın aletinin ağrıyan başını içine aldı.

İçindeki hayvanın canlanmasını izlemek gibiydi, diye düşündü Liza, Stygian'ın bakışlarının alevlenmesini, siyah

parlak safir mavisinin altına çekiliyor.

Kalın, zonklayan tepe onu doldururken, adamın sikinden bir başka hararetli boşalma fışkırdı, onu doldurdu, amındaki gerilimi hafifletti Zevki artırsa bile.

Vajinasında enfes duyumların karıncalanmaları patladı. Sinir uçları daha hassas, daha talepkâr hale geldi. Ultra hassas dokunun her inanılmaz gerilmesi, daha fazla ihtiyaç içinde zonklayan ve böylesine gür elektrik fişekleri gönderen sinir uçlarını ortaya çıkardı öyle bir his kapladı ki onu başını kaldırmaya zorladı. Kontrolünün önündeki son engeli de aşarken destek için onun geniş göğsüne yaslandı.

Artık hiçbir şeyi kontrol etmek istemiyordu. Artık savaşmak istemiyordu.

Yıllarını adı konmamış bir açlıkla savaşıyor, geçirmişti, Burada, onun kollarında cevabını bulduğu bir ihtiyacı vardı ve bunu bulduğunda artık onunla savaşmasına gerek kalmamıştı.

Kalçalarını oynatıyor, adım adım kaldırıyor, tekrar indiriyor, Liza dudaklarından dökülen zevk iniltilerine engel olamıyordu. Sıkışmış vajinasının aşağı doğru her darbesinde Aletinin kalın uzunluğu boyunca, ısıtılmış sıvı tekrar içine döküldü. Her fışkırmışta gergin kaslar gevşeyerek daha fazla almasına izin verirken, gerginlik ve inanılmaz salıverilme ihtiyacı daha da arttı.

Adamın omuzlarına tutunarak, tırnaklarıyla etini ısırarak, gözlerini zorla açtı ve onun mücevher parlaklığındaki ışıltısına baktı.

Parmakları kadının kalçalarını sıkarken, yüz ifadesi vahşi bir açlıkla gerilmişti; her bir düzlem ve açı, etinin altında gizlenen ilkel erkek hayvanı ima etmek için acımasız bir netlikle tanımlanmıştı.

"Buna ihtiyacım var," haykırdı umutsuzca, daha sert, daha hızlı hareket ederek, ereksiyonunun her santimini içine sokmak için çaresizce. "Lütfen, Stygian. Buna ihtiyacım var."

Onun her şeyine ihtiyacı vardı.

Kaldırıyor, geri getiriyor, sularının zonklayan şafta döküldüğünü hissediyor

Liza içini dolduran zevkin kontrolden çıktığını hissedebiliyordu.

onu. Duyularını kırbaçlayan şiddetli bir rüzgâr gibiydi, ama bu kırbaçlama hisleri ve coşku vaadiyle doluydu.

Çaresizlik, kalçalarının her kayışında ve aşağı doğru inişinde keskinleşiyordu.

Şişmiş klitorisinin her zonklayışı ve sıkılaştan vajinasının her sıkılığı, zorlukla dayanabileceği bir duyumlar ıstırabıydı.

Elleri arkasına kaymadan önce tekrar kalçalarında sıkılaştı. Onu hareketsiz tutarak, yukarı doğru fırlamadan bir saniye önce boğazından bir hırıltı çıkmasına izin verdi ve tam bir vuruşla içine girdi.

Liza başını geriye doğru eğdi, zevk ve acı birleşip duyularını alt üst boğazından bir çığlık kaçı. sarma spirali.

Adam tamamen içine girdiğinde, kadın hareketsiz kalamadı. O uzun, sert vuruşlara ihtiyacı vardı. İçine giren, onu tahmin edemeyeceği bir coşkuyla çılgına çeviren ağır itişlerin ateşine, zevkine/acısına ihtiyacı vardı.

Onun her şeyini
istiyordu. Onun sert
sahipliğini.

Onu saran kolları. Ve
öpücüğünü.

"Oh Tanrım, öp beni," diye fısıldadı, onun tadına olan ihtiyacı, sikinin ağır genişliğiyle olduğu kadar sert bir şekilde ona biniyordu.

Adamın eli kadının ensesini kavradı ve öyle güçlü bir hareketle onu öne doğru çekti ki, saf bir his dalgası yayıldı sinir uçlarını yırtıyordu.

Aç ve şehvet dolu dili dudaklarının arasından kayarak dilini yaladı ve ona arzuladığı tadı verdi.

Alevler onun iç organlarını yaladı. Terler tenlerini ıslattı, vücutlarını daha kaygan, daha sıcak hale getirdi, Stygian'ın itişleri daha da arttı Güçlü.

Seksinin hassas derinliklerindeki her darbede dudaklarından neredeyse şaşkın bir çığlık dökülüyor, Stygian sert, ilkel bir hırıltı çıkarırken ses öpüşmelerinde titreşiyordu.

Bir sonraki saniyede, artık yastıklara yaslanmıyordu ama kalçaları yukarı doğru çıkarken düz bir şekilde yatıyordu ve sikini sonuna kadar gömüyordu.

onun kalbini.

Bu sert, şiddetli vuruş, acı verici farkındalığa getirilen her canlı sinir ucuyla bağlantı kuruyor gibi görüldüğü için içinde patlamalar başladı.

Çılgılık atmak istedi; onun yerine nefesi kesildi. Güç, Duyguların derinliği başka hiçbir tepkiye, başka hiçbir işleve izin vermiyordu. Titriyordu, kendinden geçmişti, gerçeklikten öylesine parlak, ışıık, his ve coşkuyla dolu bir yere fırlatılmıştı ki Nefes almanın karışmasına izin verilemezdi.

Stygian'ın salıverilmesi de aynı derecede güçlü hissettirdi. Serbest kalışının fışkıran püskürmeleri, onları birbirine kenetlerken sikiindeki kabarmasının gücü, dudaklarından kopan şiddetli hırıltı, onun yanında olduğuna dair güvence veriyordu. O kadar parlak, o kadar beyaz alevlere dönüşüyordu ki, bir parçasının -önemli, içsel bir parçasının- az önce onun için kaybolduğunu biliyordu.

Ve bu korkunç olurdu. Dehşet *verici olmalıydı*. Ama o parçasını kaybettiğinde bile, onun bir parçasının da ruhuna girdiğini hissettiğine yemin edebilirdi.

Ne bu adamdan ne de kendisiyle çiftleşmesine izin verdiği bu Irk'tan daha fazla uzaklaşamayacaktı.

Ne düşünüyordu ki?

Liza onun göğsüne yaslanmış, nefesini tutmaya ve hâlâ içinden geçen titremeleri yatıştırmaya çalışırken, magazin dedikodularını test etmek için neden böyle bir adım attığını kendine bile açıklayamıyordu.

Ashley yıllar önce onları Cins erkeklerle ve onların cinsellikleriyle uğrdikkatli olmaları konusunda uyarmıştı. Chelsea, Liza, Claire ve Isabelle'e asla hayal edemeyecekleri tehlikeler olduğunu söylemişti.

Artık onları hayal edebiliyordu.

Şimdi dudaklarını kızın boynundan kaldırmış, onu bir kez daha ısırdığı hassas ete nazik bir öpücük konduruyordu.

Yavaş yavaş, içini dolduran demir sertliğindeki düğümün gevşediğini hissedebiliyordu,

İkisi de çok yorgundu ve o açlıktan ölüyordu. Uyuyamayacak kadar aç, kalkıp yemek yapamayacak kadar da yorgundu.

"Jonas'a otelden bize biraz yiyecek göndermesini söyleyebilirim," dedi sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi.

Düşünceleri ya da karnının gurultusu.

"Tamam," diye mırıldandı.

"Hareket etmelisin, dostum." Adam onun altında kıkırdadı.

"Neden? Telefon yatağın yanında. Kullan onu."

"Üzgünüm bebeğim, bu çizgi bana uyacak kadar güvenli değil."

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu ve onunla birlikte yuvarlandı.

Onu sırt üstü yatıran Stygian yataktan kalktı ve çıplak bir şekilde diğer odaya doğru yürüdü.

Liza olduğu yerde kaldı. Bacakları hâlâ jöle gibiydi. Gerçekten yürümek zorunda kalırsa yüzüstü düşeceğine yemin etti.

"Otele dönmek zorundayız."

Stygian'ın sesindeki sertlik yüzünden arkasına döndü ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Ne?"

"Giyin. Gideon Cross bir benzin istasyonunda görülmüş.

Bir saat önce Window Rock'ın dışında seni ve Claire'i soruyordu. Zamanımız kalmadı, Liza. Gitmek zorundayız."

"Bunu nereden biliyorsun?" Yorganı göğüslerine bastırarak ona baktı, bir endişe çalkalanmaya başlamıştı. "Neden kendisinin görülmesine izin versin ki?"

"Nedenini bilmiyorum," diye homurdandı. "Ashley ve Emma onu gördüler ve haber verdiler. Onlar arkalarını döndüklerinde o bir patika bisikletiyle hızla uzaklaşıyor ve çöle düşüyordu. Oradan sonra onu kaybetmişler."

Onu ve Claire'i mi soruyordu?

Liza içten dışa doğru titrediğini hissediyordu. Ani bir dehşetin içinden geçtiğini hissediyordu.

bazı bilgilerin yükseldiğini hissediyordu. Ona söylemesi gereken bir şey vardı, ama düşüncesi kadar çabuk Aklından geçti ve tekrar kayboldu.

Daha önce bulması o kadar kolay olan o iç mesafe neredeydi?

Geri çekilme yeteneği neredeydi? Ani, tüyler ürpertici korkudan ve bir yüzün parıltısından saklanmak için?

Ama yüzünde bir Bengal yarası olan olgun bir erkek değildi. Jonas Wyatt'ın ona gösterdiği resimlerdeki gibi öfkeyle parlayan şeytani sarı gözler de değildi.

Hayır. Genç bir adamdı. Acı içinde, çok şiddetli ve onlara yardım etmeye çok kararlı-

Liza birden midesi bulanarak yataktan tökezledi, elini ağzına kapattı, gururunu ve daha önce yediği öğle yemeğini orada, yerde kaybetmekten korkuyordu.

Saklanmak istedi.

istedi. Oh Tanrım.

Tanrım, gerekiyordu.

Kaçmak zorundaydı ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Saklanacak tek bir yer vardı. Sadece o kadar derinlerde bir yer vardı ki Tehlike ihtimali olmadığını

"Liza, dur. Güvendesin. Beni dinle bebeğim, güvendesin."

Stygian ona sahipti. Elleri kollarının üst kısmına dolanmış, onu ayakta tutuyordu, sesi sakın, sert ve ısrarcıydı, tek yapmak istediği derinlere dalmakken onu şimdiki zamana bağlıyordu. mümkün olduğunca kendi içinde.

"Güvendesin," dedi tekrar. "Hızlı bir duş almak için vaktiniz var. Dog ve ekibi içeri giriyor, Flint ve Rule ile birlikte bize otele kadar eşlik edecekler, Claire ve onu almak için gönderilen ekip de bizimle buluşacak. Her şey yolunda."

Yavaşça başını salladı.

Her şey .

Liza hariç her şey. Çünkü birkaç dakika içinde eğitim duygusunu, bağımsızlığını ve sadece Stygian'ın değil, Cullen ve ekibinin de onu desteklemek için orada olacağından emin olma duygusunu kaybetmeyi başarmıştı. Korkunç derecede karanlık bir an için yalnızdı ve neredeyse kesin bir ölümle karşı karşıyaydı.

Bunun gelmesine izin veremezdi. Her bir şey olduğunda kendini bu şekilde kaybedemezdi. Tam olarak anı olmayan, ona ait olamayacağını bildiği o karanlık, gizli anıların kontrolünü aşındırmasına izin veremezdi.

Ve buna izin vermeyecekti, kendi kendine söz verdi, bir daha asla. Bir daha asla zayıf olmayacaktı.

• BÖLÜM 14 •

Claire, Liza'nın ailesinin yanı sıra kendi ailesiyle birlikte Başkanlık Süiti, hareketsiz ve sessiz bir şekilde oturuyor, ellerini kucağında kavuşturmuş onlara bakıyordu.

Odaya giren Liza, yüzlerindeki sessiz, vahşi ya da sadece duygusuz ifadelerle toplanan ırklara ve ebeveynlere baktı.

"Güzel, hepimiz buradayız." Jonas Wyatt odanın ortasına doğru ilerlerken, Liza da koltuğun yanındaki berjer koltuğa yavaşça oturdu. Arkadaşının oturduğu sandalyeye uygun.

Babasına baktığında, onun gözlerinde parlayan öfke ve annesinin gözlerinde zar zor gizlenen korku onu şaşkına çevirdi.

" oluyor?" diye müdürü sorguladı.

Kötü bir haberi başkasından duymaktansa sevdiğinden emin olmadığı birinden duymayı tercih ederdi.

"Brandenmore Omega deneylerinin dördüncü üyesi Gideon Cross, Window Rock'a geldi ve özellikle hakkında. Bayan Johnson, siz ve Bayan Martinez'in tüm bunlarla ne ilgisi var?"

sorgulamıyordu, sorguya çekiyordu.

Liza başını salladı. "Hiçbir şey. Neden bizi sorduğunu ya da ne istediğini bilmiyorum, tıpkı bizim Genetik'in neden bizi sorduğunu bildiğimiz gibi.

Konsey bizi hedef aldı."

Ama bir parçası biliyordu-

"Birkaç hafta önce ilçe sağlık müdürlüğüne girildiğinin ve sadece senin ve Claire'in çocukluk dosyalarının

Kayıp mı?" Jonas o zaman sordu. Hayır, bunu bilmiyordu.

"Baba?" Soru sorarcasına babasına döndü. "Biliyor muydun?"

Sağlık departmanı ona ulaşamamış olsaydı, durumu mutlaka kendisine bildirirdi.

Elbette Ray Martinez'in kuzeninin orada müdür olması dışında ona ulaşamamaları için hiçbir neden yoktu. Eğer Liza ve kızına haber vermeden önce herhangi bir sorun olduğunda kendisine haber vermesini istemişse, o zaman olacak olan tam da buydu.

"Seni endişelendirmenin bir anlamı yoktu," dedi babası sanki hiç önemi yokmuş gibi.

Ona sadece göz kırpabilirdi.

Yabancıların önünde babasını azarlamayacaktı ama bu kadar önemli bir şeyi sakladığı için içinde bir güvensizlik ve hatta ihanet duygusu vardı.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz, Liza," diye söz ona, sanki ihanete uğradığını hissetmiş gibiydi. "Bunu senden bilerek saklamıyordum."

Evet, öyleydi ama bir kez daha, şimdi ve burada onunla yüzleşmeyecekti. Bu kadar çok ilgili göz varken olmazdı. izliyor, şüpheleniyor, her hareketi, her bakışı, söylenen her sözü analiz ediyor.

Stygian onu geri çekilmekten, hala bilmediği bir çiftleşmenin görünmez bağlarıyla kendi içinde saklanmaktan alıkoyarken değil. Anlıyorum.

Jonas'a döndü, içinde biriken öfkeyi bastırmaya kararlıydı.

"Genetik Konseyi ve Gideon Cross'un neden bizi de sizin kadar hedef aldığını bilmek istiyorum," diye Jonas'a bilgi verdi. "Biz Hiç kimse, Bay Wyatt. Bir asistan ve bir resepsiyonist mi?" Bu saçmalığa gülmekten kendini alamadı. "On iki yıldır kimsenin görmediği iki kız yüzünden neden bizi hedef alıyorsunuz?"

"Belli ki, daha önce de açıkladığım gibi, bazı nedenlerden dolayı ikinizin o kızlar olduğunuza ya da onları kızlara götürebileceğinize inanıyorlar."

"O zaman tekrar açıklayın Bay Wyatt." Bakışlarını yönetmenin ürkütücü gümüş gözlerine , ona bakıyordu yüzleşerek. "Bu iki kız hakkında bir şeyler duymaktan bıktım. Tüm bu pisliklerin onları kendilerine götürebileceğimizi düşünmelerinin nedenlerini. Onları tanımıyoruz. Onlarla tanışmadık. Ve kimsenin onları bulmasına yardım edemeyeceğimizden de eminiz. O zaman söyleyin bana neden peşimizden mi geliyor?"

Yeterince içmişti.

"Eğer yukarıdakilerin hiçbiri geçerli değilse, Bayan Johnson, o zaman hiçbir fikrim yok." "Ve sen de bir yalancısın," diye kabaca suçladı onu. bakışları Wyatt'ın karısı Rachel'a kaydı.

Diğer kadının hemen kocasını savunmaya geçmediğini fark etti.

Başka bir kadın Stygian'a yalancı desin ve Liza'nın ne kadar hızlı yüzlerine bakabileceğini görsün.

Rachel Broen-Wyatt onun yerine endişeyle kocasına baktı.

Wyatt'ın kaşları meraklı bir alaycılıkla kalktı. "Peki yalan söylediğimi nereden biliyorsun?" diye sordu. "Açıklamadığın şey bilmiyorsan tabii."

Liza ona baktı, kendisini ele geçirmeye kararlı görünen sis duygusuna ve anılara tutunmaya çalışıyordu.

Şimdi olmaz. Kendine dair en ufak bir şüphenin bile kaçmasına izin verilmemeliydi, yoksa buradaki her Cins vahşi bir hayvan sürüsü gibi üzerine çullanırdı.

"Oyun oynamayı bırak Jonas." Odanın kenarından adım atan, babası ya da Claire'den ziyade Stygian'dı.

Stygian hariç.

Birden onun kendisiyle cehennem arasında duracağını fark etti. Bir parçası onu gerçekten hissedebiliyordu - sanki varlığının ayrılmaz bir parçasıymış gibi hissediyordu - onu korumaya kararlıydı.

Liza, adamın elinin sırtının alt kısmına yerleştiğini hissetti; sıcak bir ağırlık onu başarabildiği hafif mesafeden geri çekti. farkına varmadan başarırlar.

Şu anda umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir mesafe. Kasıtlı olarak gerçeklikten uzaklaşıyor, dünyadan ya da kendisinden saklanıyordu.

Stygian'a kadar görmek istemediği gerçekler veya bilgiler ne olursa olsun

hayatına girmişti. Şimdi, sadece o inzivaların ne kadar rahatlatıcı olduğunu değil, aynı zamanda herhangi birinden saklanmanın ne kadar kolay olacağını da fark etti.

Kabul etmek istemeyeceği bir gerçek. Kabuslar da öyle. Yıllarca peşini bırakmayan o puslu, korkunç rüyalar. Hiç hatırlamadığı ve hatırlamak istemediği rüyalar.

Hep mi yapardı? Bunun gerçek olmasını istemediği için miydi? Yüzleşmeye başladığı şeyle yüzleşmek istemediği için mi? Şüpheli gerçek miydi?

"Oyun oynayanın ben olduğumu sanmıyorum." Jonas yüzündeki alaycı ifade azalıp yerini bir tür bezginliğe bırakırken içini çekti. Kabul. "Ve eşinin de öyle olduğunu sanmıyorum, Stygian. Bildiği her ne varsa belli ki ya çalınmış ya da sahip olduğunun bile farkında olmadığı bir bilgi."

Yönetmenin babasına ve Ray'e attığı bakış çok anlamlıydı. Gerçeği bildiklerine inanıyordu ve Liza da bildiklerinden emindi.

"Sen neden bilmiyorsun." Babası

Bir adım öne çıktı, Liza bir an için suçluluk duygusuna kapılsa da ses tonunda öfke yankılanıyordu. "Kendi kızımı tanımayacağımı mı sanıyorsun? Yerine başka birinin geçip geçmediğini bilemeyeceğimi mi?" Ağır

Alaycı ses tonu ve ifadesine damgasını vurdu.

"Yeter, Audi," diye itiraz etti annesi, bir elini onun koluna koyarken, Liza'nın bakışlarını yakaladığında parmakları titriyordu. "Bu sadece Liza'yı üzüyor. Onu üzmemek yerine ona yardım etmek için ne yapabileceğimize bakalım."

Annesinin yüzünde her zaman gördüğü sevgi oradaydı. Ayrıca her zaman bildiği sevgi ve kabul de vardı. Hayatı, şimdiye kadar, büyüleyici olmuştu. Sevgi dolu ebeveynler, olaysız bir geçmiş, iyi bir iş.

Kocası, çocukları ve beyaz çitleri dışında her şeyi vardı. "Bay Wyatt," dedi yumuşak bir sesle, bakışlarını eşinden hiç ayırmadan Annemin. "Eğer senin ve Genetik Konseyi'nin istediği kişi olsaydım Bilmez miyim?" Müdüre döndü ve onun yüzündeki ciddi ifadeye bakarak başını salladı. "Keşke Honor Roberts ya da

Fawn Corrigan ve eğer bir an için bile olsa çocuğunuza yardım edebileceğimi düşünseydim, ederdim. Ama size o kızlardan olmadığımı, onları tanımadığımı, nerede olduklarını, kim olduklarını ya da başlarına ne geldiğini bilmediğimi söylemekten yoruldum."

Kabaca nefes alarak Stygian'a döndü. "Şuraya gidebilir miyiz Bu sefer bize hangi küçük kutu odayı tahsis etti? Saat neredeyse gece yarısı oldu, yorgunum ve sabah işe gitmem gerekiyor." O Claire'e döndü. "Claire, eğer otelde kalıyorsan seninle kahvaltıda konuşmak isterim."

"Claire kalmayacak," diye konuştu Ray Martinez, sesi alçaktı ve genç kızlıklarından beri ilk kez duygudan yoksundu Claire ve o söz konusu olduğunda.

Liza yavaşça arkadaşına döndü.

Claire'in başı eğik, bakışları saklıydı. Liza bu bakışı biliyordu. Neredeyse unutmuştu. Claire'i böyle sessiz ve hareketsiz görünce dikkati tamamen ellerine odaklanmıştı, kazadan önce hiç görmediği bir manzaraydı.

Kısa bir için orada oturan kişinin Claire olmadığını fark etti. Gördüğü kız çok daha gençti, saçları birkaç ton daha koyu, vücudu biraz daha tıknazdı.

Gözlerini kırıştıran görüntü geri ve ona eziyet eden anılar kadar hızlı bir şekilde kayboldu.

"Bay Martinez, kızınız burada daha güvende olacak." Emir doğal olarak Jonas'ın ses tonunu sertleştirdi.

"O da benimle geliyor." Ray kavga etme noktasına gelmişti.

Liza değişiklik olsun diye Jonas'a hak vermek zorunda kaldı. Eğer Gideon Cross gerçekten de Window Rock'taysa ve Claire'le kendisini soruyorsa, o zaman en azından şu an için otel en güvenli yerd.

Liza babasına döndü.

Anne ve babası sessizdi; babasının bakışları özür diler gibiydi, Ray ve Maria Martinez ise kaskatı kesilmiş, duygusuz duruyorlardı.

"Bu gece kalmasına izin verebilirsiniz," diye fısıldadı Ulus'un başkanına. "Gideon Cross'a ona saldırma şansı vermektense, Irklara onu yakalamaları için bir şans verin."

O zaman Ray'in yüzünü ağır bir ifade kapladı. "Senden tavsiye istemedim."

Liza bu ses tonunu iyi biliyordu. Ray bu duruma çok kızmıştı ve tıpkı Claire'le çocukken yaptığı gibi Claire'i suçlayacağından korkuyordu.

Arkadaşına geri döndü.

Claire başını sallıyor, sessizce Liza'ya yapmaması için yalvarıyordu. sadece başına daha fazla bela açacak bir yüzleşme başlatır.

"Bu kadar yeter." Liza Stygian'a dönerken yorgunca iç çekti, Babasına ya da Claire'e bir daha bakmayı reddederek. "Yorulдум. Yatmak istiyorum."

Jonas bir kez daha öne çıkarken, "Burada sizin için iki süit ayırdık," diye bilgi verdi. "Claire kalmaya karar verirse, Ashley ve Emma Truing ile birlikte koridorun karşısında olacak. Kural, Mordecai ve Dog'un ekibi ikinizin her iki yanındaki odalara sahip olacak. Korunacaksınız."

"Neyden?" Liza homurdanarak başını salladı. "Biliyor musunuz, Müdür Wyatt, neden tehlikede olduğumuzu anlamadan önce tehlikeyi ortadan kaldırmak. Bu arada sana iyi şanslar. Çünkü bunu çözebilirsem lanetleneyeğim."

Kapıya doğru ilerledi, şaşırtıcı bir şekilde Claire'in arkasında hareket ettiğinin farkındaydı, sessizdi, çok sessizdi, ailesine veda etmeyi reddediyordu.

"Liza." O odadan çıkamadan öne çıkan babası oldu.

Çocukken yaptığı gibi, önünde durup ona baktı, yüzünde suçluluk dolu bir ifade vardı. "Bunu düzelteceğim bebeğim," diye söz verdi.

Ona kaç kez söz vermişti? Düzeltecekti. Ve daha önce hep yapmıştı.

Bunun çok korkuyordu.

"Deneyeceğini biliyorum baba." Başını salladı, göğsü gergin bir şekilde

Ne kadar istese de onun içinde bulunduğu tehlikeyi düzeltemeyeceğini biliyordu.

"Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim," diye söz verdi ona ve gözlerinde güvenliğini sağlama konusundaki kararlılığını gördü.

"Söyle bana," dedi kısık sesle. "Amber'i gördün mü?"

Jonas'ın gözleri ona dikildiğinde, Rachel'in bakışlarının kendisine doğru kaydığını gördü.

Ondan uzaklaşırken yüz ifadesinde pişmanlık ve suçluluk titreşiyordu.

"Bahse girerim Jonas, Amber'ı Brandenmore'dan uzaklaştırdıktan sonra bir daha kimsenin ya da hiçbir şeyin onu incitmesine izin vermeyeceğine yemin etmiştir." Gözyaşları

Bir tanesi kontrolünü kaybedip aşağı doğru inerken gözlerini yaktı.

Yanak. "Ve şimdi, kontrol edemediği bir şey yüzünden hala acı çekiyor. Ona yardım edilmeyen bir şey, hatta en ufak bir mücadele için dürüstlük."

Audi'nin çenesi kasılırcasına sıkılırken bakışları tekrar ona döndü.

"Onun için burada olan şey bende değil," diye öfkeyle ısırdı.

"O zaman hiçbirimizin yardım edemeyeceği çocuğu görmek sana zarar vermez, mi? Anlamak için, baba, onunla düşmanlık içinde buluşmak yerine. Navajo, Irklara bir yemin ettirdi. Bu yemin, özgürlük, güvenlik ve refah için verdikleri savaşta onlara yardım etmek için gereken her şeyi sağlamaktı.

sağlayabileceklerini söyledi. Bu maddeyi kapsam dışı bırakan bir eklenti yoktu.

herhangi bir şey, herhangi bir zamanda. Yapabildikleri zaman yapabildikleri tek şey buydu. Ve belki de bu hem sizin hem de Ray'in unuttuğu bir şeydir."

Babası başka bir şey söylemeyince Liza sadece başını sallayabildi. Dönüp kapıya doğru yürürken, Stygian'ın kapıyı açtı ve onun önünde dışarı çıktı. Yavaşça Claire'in ailesine döndü. "Eskiden senin çok komik ve çok nazik olduğunu düşünürdüm Ray. Claire her zaman gülerdi ve nasıl eğleneceğini bilirdi. Nasıl baba olunacağını biliyordun ama şimdi sadece onu ve içinde bulunduğu tehlikeyi bir kenara itmek istiyorsun. Sanırım siyaset kendisinden başka bir sadakat ya da sevgi tanımıyor."

Ray ona sadece ters ters baktı.

Maria Martinez usulca, "Liza, bu doğru değil," diye itiraz etti. "Bu politika değil."

"O zaman belki de bugünlerde Claire'e açıklamalısın. tam olarak ne olduğunu, Mari. Çünkü şu anda başka bir şey düşünemiyorum.

İkinizin de ona sırtınızı dönmeniz için bir neden yok," Liza acıyla. "Eminim ona da aynen böyle hissettiriyordur. Sanki onun için savaşmaya, onu korumaya istekli olması gereken iki kişi onu tanımıyormuş gibi davranıyor."

"Yeter, Liza." Claire'in sesi sert ve etkilenmemiştir. Liza dönüp ona bakarken gözlerinde acının ışıltısı vardı. "Ben yorgunum, eminim sen de öylesindir. Ben artık gidiyorum."

"Bizimle geliyorsun," Ray öne doğru bir adım attı ama Cavalier onun yolunu kesmek için hamle yapınca durdu. "Ya bizimle gelersin ya da sen ve Liza bu durum tamamen çözülene kadar işe dönmeyi unutursunuz. Kendini bu kadar kolay riske atmana izin vermeyeceğim Ulus'u böyle bir tehlikeye atmamamız gerektiğine inanıyorum."

Yalan söylüyordu.

Ne Ulus'un merkezi ne de Ulus'un kendisi tehlikedeydi, tehlikede olan Liza ve Claire'di. İşlerini ellerinden almak daha çok kendisine itaat etmeyi reddettikleri için onları cezalandırma yöntemi görünüyordu.

Claire, "İstifamı e-posta ile gönderdim bile," diyerek onu şaşırttı. "Ve başınıza açtığım tüm bu dertler için özür dilerim baba."

Gözyaşı yoktu, sesi boğuk değildi, ama Liza yemin etti arkadaşını parçalayan acıyı hissedebiliyordu. İt ve Mongrel arkasından takip ederken, Köpek onun önünde, odadan çıkarken içini dolduran tamamen terk edilmişlik hissinin yanı sıra içini burkan acıyı da hissedebiliyordu.

"Neden bu iş bittiğinde ikimizin de geri dönmeyeceğine dair bir his var içimde?" Liza iki adama sordu.

Audi sanki onu tanımıyormuş gibi arkadaşına bakarken, Maria ondan uzaklaşmış, ona sırtını dönmüş ve belli ki gözlerini kuruluyordu. Ray'in kendisi de kuru gözlerle onu izliyordu, ama yüz ifadesi şüphe ve belirsizlik çizgileriyle çizilmişti. Onu izleyen diğerlerinin aksine, Liza içindeki azabı görebiliyordu.

Bu iki adamı harekete geçiren neydi? Hangi korku ve duygular her ikisinin de buraya gelmesine neden olmuştu; biri kızını korumaya çalışırken, diğeri onu uzaklaştırmaya niyetli görünüyordu?

"Her şey bittiğinde, eğer isterseniz işler orada olacak." Ray Önemi yokmuş gibi omuz silkti ama kara gözleri azapla parlıyordu.

"Jonas'ın bu durum söz konusu olduğunda ikiniz arasında bulunabilecek dürüstlüğü sorgulamasına şaşmamalı," diye fısıldadı Liza Acı içinde. "Bunu de sorguluyorum."

Martinezlere son bir bakış atan Liza döndü ve kapıya doğru ilerledi.

"Stygian, Bayan Johnson ve Bayan Martinez'i yerleştirdikten sonra, birkaç şey konuşmak için bir dakikanızı rica edeceğim," dedi Jonas istendi.

Stygian kapıyı açıp süitten çıkmadan önce kısa bir süre başını salladı. Koridor boyunca hızlıca bir göz attıktan sonra geri döndü ve Dog'un ekibiyle birlikte onları Jonas'ın süitinden çıkarmadan önce ona ve Claire'e başıyla selam verdi.

Bu kez kendilerine tahsis edilen lüks süite yaptıkları yolculukta gerçeküstü bir şeyler vardı. Liza ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir kez daha kendi içine saklanma çabaları engelleniyor ve her adımda şaşkınlığı artıyordu.

İşte, dedi kendi kendine, daha önce bu yüzden paniğe kapılmıştı. Gideon'un kasabada olduğunu ve Claire'le kendisi hakkında sorular sorduğunu öğrendiğinde neden bu kadar korkmuştu? Başka zaman olsa

bir perdenin arkasına geçip geri çekilmesine izin verirdi. duygusuzluk, korkusuzluk. Sonuçlarından korkmadığınız zaman savaşmak daha kolay oluyordu. Ölme korkusu yok.

"İyi misin?" Stygian oda boşaltıldıktan sonra sordu iyice kontrol edildi ve Claire, Dog ve ekibi tarafından odasına kadar eşlik edildi.

Claire'in yüzündeki ifadeden ya da arkadaşının bakışlarındaki acı bilgiden hoşlanmamıştı. Sanki bir yabancıya bakıyormuş gibiydi.

Stygian'a döndü, eşi olduğunu söyleyen adama, kot pantolonuna, koyu renk tişörtüne ve ağırbaşlı ifadesine bakarak sessizce durdu ve onu izledi. Yüz ifadesi tavizsizdi,

Bakışları mavi bir taleple titriyordu. İçinde vermek yoktu ama almak da değildi.

Bir eş talep ediyordu. Varlığından emin olmadığı bir kadını talep .

Siyah saçlarının uzun, yumuşak telleri ensesinden geriye doğru bağlanmıştı ve yüzünün güçlü, vahşi hatlarını ortaya çıkarıyordu. sadece bakışlarındaki mavi parıltıyı güçlendirdi. Bir savaşçıya benziyordu. Onun savaşçısı.

"Cevap ver bana, Liza," diye sordu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Daha ne diyebilirdi ki? Daha ne hissedebilirdi? "Bana yalan söyleme." Kız arkasını dönmeden önce, adam çenesini eliyle başını geriye itti, bakışlarını yakaladı ve tuttu onunkıyla. "Bir terslik var, bunu hissedebiliyorum. Gideon'un, ailenin, Claire'in ya da Jonas'ın şüphelerinden daha fazla bir şey."

"Kokusunu alabiliyor musun?" Homurdandı. "Ve bunun herhangi bir kızın gününü mahvetmek için yeterli olacağını düşünmüyor musun?"

"Hayır, hissedebiliyorum," diye tekrarladı, ikincisini görmezden gelerek. "Duygularını koklamama gerek yok. Sen benim eşimsin, onları her zaman hissedeceğim."

Buna inanması imkânsızdı ama yine de onun yalan söylemediğini biliyordu. Onun bakışlarında ifadenin doğruluğunu görebiliyordu.

"Buna ihtiyacım vardı, değil mi? Bu çiftleşme olayına?" diye sordu, teslim olmuş bir halde, hissettiği öfke eksikliğiyle neredeyse eğleniyordu. Ona karşı öfkeli olmalıydı. "Bana ne yaptın Stygian? Bunu neden yaptın?"

Kaçamazdı. Artık geri çekilmenin bir yolu yoktu. Ve çocukken, gençken bu mesafeden ne kadar nefret etse de, Bir yetişkin olarak buna güvenmeyi öğrendiğini fark etmişti. Şu anda hâlâ ona erişebilmeyi diliyordu. Çünkü bu Gideon durumuyla başa çıkmasını çok daha kolay hale getirebilirdi.

"Sana ne yaptım ben?" Başını eğerken sesinde o ilkel hırıltı vardı, bakışları onun etrafında dar bir daire çizerken niyetli hale geldi. "Sana zarar verdim mi, dostum? Sana zarar verdim mi? "Sizden çalındı mı yoksa bir şekilde sizi gölgeledi mi?"

Duraklıyor, göğsü sırtında, eli kalçasında, Stygian bir ürperti yükselirken saçlarını ensesinden geriye doğru taradı.

etinin üzerinde. Kesici dişlerinin hassaslaşmış deriye sürtünmesini hissetmeden bir saniye önce nefesinin sıcaklığıyla ensesini okşadı.

Neredeyse enfes bir zevkin ürpertisi omurgasından aşağıya doğru cızırdadı. Meme uçları acı verici bir hassasiyetle sertleşti, klitorisi şişti ve

artan taleple zonklarken, vajinası kalçalarının arasındaki ağrıyan boşluğu sıkıyordu.

Stygian'da iyi huylu ya da sakın hiçbir şey yoktu, tıpkı onun Stygian'a verdiği tepkinin hiç de sessiz olmadığı gibi. Sıcaktı, talepkârdı, patlayıcıydı. Başka hiç kimseye karşı hissetmesine izin vermediği tüm o şeyler.

"Seni çiftleştirdim, Liza," diye fısıldadı kulağına. "Sen benim eşim, kadının olmak için yaratılmışsın. Dünyadaki tüm kadınlar arasında sadece sen

artık benim olabilir. Tıpkı benim her zaman sana ait olacağım gibi. Doğa kaçamayacağınızı, saklanamayacağınızı ve sahip olduklarımızı inkâr edemeyeceğinizi garantiledi."

"Kaçmayı ya da saklanmayı istemedim," diye cevap verdi ona, kirpikleri kapanırken, dudaklarını boynundan bir nefes ötede hissetmek içini ürpertiordu.

"Ama elinizden gelse beni inkâr edersiniz," dedi.

Onu inkar eder miydi? Eğer ondan uzaklaşabilseydi, bunu yapar mıydı?

Yapmazdı.

Birdenbire duygu yüklü bir atmosferin içinde kilitli kalan Liza ayrılmak istemediğini biliyordu.

"Elimde olsa bile seni inkâr Stygian." Bu noktada ona yalan söylemeyecekti. Kendine de yalan söylemeyecekti.

İstese bile , çünkü adam ne olduğunu bilirdi. olduğu gibi yalan söylüyordu. Ve hayatını mahvedecek bir macera seçebilseydi, seçeceği maceranın bu ve birlikte olmayı seçeceği adam olacağı gerçeğini inkâr etmenin bir yolu yoktu.

Sanki inkar etmediği için onu ödüllendirmek istercesine, dudakları ensesine yerleşti ve boynunun sütunu boyunca küçük, yavaş öpücükler aldı.

Dudaklarının kadifemsi dokusu, dilinin etine değen sıcak kucağı inanılmaz derecede şehvetliydi. Uyluklarının arasında kaynayan ve klitorisini ısıtan gizli alevlere yakıt ekledi.

Ona yaptığı şey yasadışı olmalıydı. Vücuduna hissettirdiği, kalbini şey, Birleşmiş Milletler tarafından uzun zaman önce yasaklanmalı ve Cenevre Sözleşmesi'ne girmeliydi. Ya da bir şey.

Adamın elleri kalçalarından başlayıp yukarı doğru uzanırken, iri elleri şişmiş göğüslerini avuçlarken, Liza adamın Yıllarca olmak için savaştığı kadın.

Kendisi için inşa ettiği güvenliği ve elde etmek için çok mücadele ettiği emniyeti yok ediyordu.

Başını adamın omzuna yasladı, saçlarının çıplak koluna döküldüğünü hissetti, kolsuz yazlık giysinin ortaya çıkardığı teni Daha önce aceleyle giydiği bluzu.

"Bırak saklanayım," diye fısıldadı adam hafif gömleği göğüslerinin üzerinden yukarı doğru çekmeye başlarken, sonra bileklerini nazikçe kavrayarak kollarını kaldırdı ve gömleği tamamen çıkarmasına izin verdi.

"Neden saklanıyorsun?" Dişleri Liza'nın kulak memesini sıyırdı ve erotik ürpertiler sırtından aşağı inip tekrar yukarı çıktı. "Ortaya çık ve oyna, Liza," diye meydan okudu ona. "Benim için yaşa." Kulak memesini ısırdı, sonra da elleri Liza'nın boynundan aşağıya doğru bir zevk yolu açtı. göğüsler.

Kolları geriye kıvrıldı, parmakları adamın boynuna tutunurken Meme uçlarını kopardı, hassas tomurcuklar öylesine şişmiş, dokunuşuna öylesine tepki veriyordu ki, aldığı zevk dayanılmazdı.

Onun için yaşamak mı?

Kendisi için gayet iyi yaşıyordu. Saklanmayı iyi beceriyordu. Sadece biraz daha saklanması gerekiyordu.

Ama ona dokunduğunda saklanmak mümkün olmayacaktı.

Adamın ereksiyonunun gücünü sırtında hissettiğinde. Dişleri boynunu tırmıklarken ve dili boynu boyunca ateşli bir zevk yolunu yalarken, parmaklarının meme uçlarını dolgunlaştırdığını ve okşadığını hissedebiliyordu.

"Beni mahvediyorsun Stygian," diye fısıldadı bir elinin parmakları daha önce vücudundan çıkardığı eteğin küçük mandalını serbest bırakırken.

"Beni tamamlıyorsun, Liza," diye küfretti, kumaş ayaklarının dibinde birikip onu sadece giydiği tanga külotu ve beyaz dantelli sütyen.

Kendisinin bile tam olduğundan emin değilken onu nasıl tamamlayabilirdi?

Geniş, nasırlı bir avuç içi göğsünden aşağıya, karnının üzerinden külotunun alçak, elastik bandına doğru kaydı.

Bandın altından kayan adamın tutuşu, kızın nefesi sıkıştıkça sıkılaştı, parmakları kızın seksinin doygun kıvrımlarını bulduğunda kızın kalçaları ayrıldı.

"Yine mi?" Şok ve şaşkınlık sesini doldurdu. "Sadece birkaç saat oldu."

Jonas'ın hemen süite dönmesini emretmesinden sonra, onun kendisini şimdi istemesini beklemiyordu. "Her zaman," diye inledi. Parmağının ucu kızın amının sıkıca kapanmış girişini buldu. "Seni ölüm döşeğimde bile isterdim."

"Jonas hemen süitine gelmediğin için çok kızacak," hatırlattı ona, ensesine daha fazla erişebilmesi için başını yana yatırırken.

"Jonas'ın bununla başa çıkması gerekecek." Elleri kadının kalçalarında kenetlendi, onu kalçalarına ve sertleşmiş ereksiyonuna doğru daha sıkı çekti.

Pantolonunun altından. "Önce görmem gereken daha önemli meseleler var."

Parmaklarının kalçalarının arasına girip amının doymuş yarığını bulduğunu hissettiğinde nefesini tutarken kirpikleri kapandı. Şişmiş klitorisinin üzerinde gezindiler, arasına doğru kaydılar. Şişmiş et daha sonra amının sıkılmış girişini buldu.

Parmak uçlarının iç çekirdeğinin hassas açıklığına sürtünmesi, başını omzuna yaslariken kalçalarının dışarı doğru eğilmesine neden oldu.

"Bu bir çiftleşme olayı, değil mi?" Nefes nefese, kalçalarını daha da araladı, o hınzır, bilgili parmakların amının kaygan, sıcak derinliklerine bastırıldığını hissetmek için çaresizdi.

"Bundan şüpheliyim." Kabaca nefes verdi. "Tanrım, Liza, seni daha çiftleşme ateşi başlamadan yirmi dört-yedi kez istedim."

"Beni yirmi dört-yedi yıldır tanımıyorsun," diye itiraz etti, zar zor Parmağının her sığ vuruşunda onun içini ovuşturduğunu hissederken konuşamıyor ya da düşünemiyordu.

"Arkadaşın Isabelle'in Malachi'yi almak için barın karşısına geçtiği andan itibaren seni izledim," dedi ona, sesi sert ve doluydu şehvetle. "Seni her akşam işe giderken ve eve dönerken izledim ve takip ettim. Güneş havuzun kenarında vücuduna taparken ve sen geceleri çıplak yüzmek için dışarı çıkarken seni izledim."

Onun karanlıktan kendisini izlediği düşüncesi bu kadar tahrik edici olmasaydı yüzü kızarırdı. Çünkü su çıplak bedenini okşarken düşündüğü kişi oydu.

Bir başka parmağın ilkinde katılarak iç kaslarını lezzetli bir sıcaklıkla gemesiyle artan bir zevkle inleyen Liza, adamın boynunu sıkıca kavradı, kollarındaki gerginliğin farkına bile varmadı.

pozisyonunu almıştı. Tek bildiği, parmaklarının içinde okşadığı inanılmaz şehvetli histi, avucunun yastığı klitorisine sürtünüyor ve sistemi boyunca acele eden binlerce sıcak his gönderiyordu. "Çok iyi," diye fısıldadı, zevk o kadar zengin, o kadar yoğun hale geldi ki neredeyse nefesini kesecekti. "Oh

Tanrım, Stygian, bu çok iyi."

Parmakları kadının içinde daha derinlere doğru ilerliyor, sözcükler dudaklarını yırtarcasına dökülürken duyuları kendinden geçmeye doğru hızla tırmanıyordu.

Hassas, narin dokuyu iterek, parmakları makasla kesti. gergin kasları geriyor ve klitorisinin etrafını saran enfes ısı patlamaları gönderiyor, küçük tomurcuğu sıkıyor. eziyet verici bir ihtiyaç.

"Sana ihtiyacım var, Liza." Kulağına doğru inledi, sesinin pürüzlü törpüsü rahmine doğru bir zevk dalgası gönderdi ve Öfkeli bir sıcaklıkla sıkıyordu.

Amcığı, onu dolduran parmakların üzerinde sıkılıp daralırken, külotu serbest eliyle kalçalarının ötesine doğru itildi.

"Ah evet." Erotizm duyularını sararken kelimeler dudaklarının arasından kayıp gitti, adamın açlığı kadınıninkini artırdı.

Külotu kalçalarından sıyrıldığında, parmakları külotunu şehvetli bir şekilde kavrayan adamın elinden kurtulurken göğsünden bir çığlık yükseldi.

Kendini kanepenin üzerine eğilmiş buldu.

Kadının bacağını dizinden kaldıran Stygian, omuzlarını kalın yastıklara bastırırken bacağını minderlere doğru eğdi.

Liza yastıkların altındaki ağır koltuğun sırtını kavradı, nefes almak için mücadele ediyor, bir daha kendini kontrol edip edemeyeceğini merak ederken duyularının sersemlediğini hissediyordu.

Kendini temin etti, bir dakika daha verebilirdi. Belki de birkaç yıl.

Bu düşünce zihninden geçerken, sikinin başının sıcak ve demir gibi genişliğiyle kadının zihninden hızla silinip gitti. Seksinin kaygan girişi.

O kadar ıslaktı ki kalçaları nemliydi. Kaygan sıcaklık, şişmiş kıvrımların ve klitorisinin hassas tomurcuğunun üzerine yayıldı. Darbeler Küçük tomurcuğun içinden yoğun bir his geçti, amında yankılandı ve vajinasından daha fazla kaygan tepki döküldü.

"Çok güzel." Adam inledi, elleri kalçalarını kavrayarak onu yerinde tutuyordu. "Tatlı, tatlı bebeğim. Bundan başka bir şey düşünemiyorum." Kalçaları kıpırdadı, kalın başı sıkılmış girişine bastırırken, ön spermin hararetli fişkırması içine boşaldı.

O kısmı çalışıyordu. Isıtılmış akışkan içindeki gergin, sıkılmış kaslar, onu doldurmaya başlayan ereksiyonun aşırı kalın genişliğine uyum sağlamak için.

Her fişkırışında onu daha da rahatlattı, iç dokusunu daha da ısıttı ve horozunun derin ve sert dalgalanmasına olan ihtiyacı yoğunlaştırdı.

Kalçalarını penetrasyona karşı yuvarlayarak sert, sıcak etin içine doğru itmeye başlamasına izin verdi.

Her sıkı itiş onu daha da açtı, eskisinden daha parlak, daha sıcak yanmasını sağladı.

Dudaklarından boğuk çığlıklar döküldü ve adam onu yatağa yatırırken yastıklara düştü.

İçine girip çıkmaya devam etti, her bir santimi onu öldüren bir sabırla çalışıyordu.

Onu içine itmesini, sert ve uzun darbelerle itmesini, içinde hissettiği açlıkla onu becermesini istiyordu.

İçindeki sıcak sıvının her fışkırışında, ona duyduğu çaresizlik artıyordu. Onun içine vurmasına duyulan ihtiyaç, bir İntikam.

"Daha fazla." Boğulmuş inilti istemsizdi, Stygian tamamen içine girip sikini amının dar derinliklerine gömerken şehvet dolu hislerinden kopan bir çığlıktı. "Lütfen, Stygian, lütfen."

Ağır et içinde zonkluyor, kan ağır damarlardan geçip etrafını saran iç duvarlara çarparak titreşiyordu.

"Lütfen ne, bebeğim?" Adam inleyerek kızın üzerine geldi, dizini kızın dizinin yanına dayadı ve kalçalarını kızın arkasına dayadı.

"Evet. Tanrım, evet." Vücudunda coşku patlamaları yaşanırken, paramparça olmuş bir çığlık koptuğunu hissetti.

Daha fazlasını kaldıramayacağından emin olana kadar siki onu gerdi. Ta ki çiftleşme düğümünün şaft boyunca dikleşmesi olmadan ek genişliği kabul etmesinin mümkün olmadığını anlayana kadar.

Bir başka sıcak pre-cum fışkırması onu doldurdu, Breed hormonal sıvısı hassas ete battı ve onu sıkılaştırdı. hassas dokunun aldığı genişliği kabul etme kabiliyetini artırdı.

Ne yaparsa yapsın, her fışkırış onu daha da ateşlendiriyor, içindeki sert, itici vuruşları deneyimleme ihtiyacını daha acımasız hale getiriyordu.

"Lanet olsun. Ah cehennem, bebeğim. Bunu yapmaya devam et." Stygian onun kulağına inledi. "O tatlı, dar küçük amcığınla sikimi okşamaya devam et."

Amcığı daha da sıkılaştı. Etini çevreleyen kasların istemsizce sıkılması, her ikisinden de sert bir çığlığı sürükledi.

"Çok iyi," diye fısıldadı, dudakları boynuna doğru hareket etti, dişleri etini tararken dili de küçük tatlar aldı. "Ah, Bebeğim, o kadar ateşli, o kadar tatlı ve iyisin ki sonsuza kadar böyle kalabilirim."

Ama kalçaları hareket ediyor, sürtünüyor, aleti içinde esniyor, içinde oyalandığı her saniye açlığı arttıkça ön sperm daha sert, daha sıcak bir şekilde iç duvarlarına doğru fırlıyordu.

"Lütfen." Zevk, rahminde ve klitorisinde yırtılan sivri uçlu his çatalları gönderdiğinden, düzensiz inlemesini söylemek neredeyse imkansızdı. "Lütfen, Stygian."

"Söyle bana, dostum." Onun boynunu erotik bir şekilde ısırdı. "Bana ne istediğini söyle. Seni nasıl memnun etmemi istiyorsun?"

Adamın uzun, gece yarısı karası saç telleri yüzünün etrafına düşerek kollarını ve göğüslerinin üst kısmını okşadı. Onu alan adamın sert bedeni ve güçlü kaslarıyla bu kadar çelişen yumuşak sıcaklık, onu neredeyse kendinden geçirecek bir uyarıcıydı.

Orgazm olma ihtiyacı ağır basıyordu. Kalbinin her atışında ve damarlarındaki kanın her hızlı nabzındaydı. İçindeydi her inleyişini, her ağlayışını ve aldığı her nefesi.

"Becer beni," diye bağırdı, açlık yükselirken göğsünden umutsuz, düzensiz bir hıçkırık koptu. "Lütfen, Stygian, lütfen sik beni, sertçe-Ah Tanrım..."

Hareket eden, geri çekilen ve sonra ileri atılan Stygian, kızın ağlamasına, yalvarmasına ve ona doğru itilmesine neden olan sert ve hızlı bir ritim tutturdu.

Her güçlü, şok edici itiş amının içinde.

Amcığının aşırı ısınmış derinliklerindeki her sert, sıcak vuruş sırtını kamburlaştırdı, kalçaları kalktı ve dudaklarından tutarsız yalvarışlar döküldü.

Yine de serbest kalmak için acele etmiyordu. Onu orgazma itmek için acelesi yoktu.

Geniş shaft defalarca kadının seksinin doymuş derinliklerine girerken, iri elleri kalçalarından karnına ve göğüslerine doğru ilerledi.

Amının ağrıyan derinliklerine doğru iterken şişmiş kürecikleri avuçlayarak kulağına hırladı, başparmakları onu çimdikledi Meme uçları, vücudunda elektrik hissinin isyan parmaklarını gönderiyor.

Daha fazla dayanamayacağına, bu zevkin onu yok edeceğine yemin ettiğinde, adamın elleri göğüslerinden çekildi ve geri dönüşü sağladı

Kalçalarına giden yolu. Orada, bir eli titreyen etini kavrarken, diğeri okşarcasına kıcının kıvrımları üzerinde kaydı.

Geri çekilerek onu sikinin üzerindeki şehvetli kısıkaçı bırakmaya zorladı, parmakları arka yanaklarının arasına kaydı. Sert, cesur bir hamleyle geri dönerken, nasırlı parmak uçlarından biri orada bulduğu yasak girişe bastırdı.

İçgüdü onu hareketsiz bırakmıştı. Beklerken zevkten titriyordu.

Stygian hiç duraklamadı. Ona karşı hareket ediyor, onu dolduruyor, geri çekiliyor, zevk acımasız bir yoğunlukla artarken giderek daha sert vuruşlarla içine giriyordu. Aynı anda, kalçasındaki el aşağı doğru hareket etti ve diğeriyle kıvrımları açarak karıncalanma hissi gizli girişi çekiyordu.

İçindeki her sert itişte, arkasındaki hisler artıyordu. Etinin ayrılması, parmağının ucunun sürtünmesi büzülmüş girişe karşı, sularını toplamak ve onları geri hafifletmek için aşağı kayıyor, sürtünüyor, bastırıyor, kayıyor. Zevk, kontrolsüz bir şekilde serbest kalmak için yaptığı yarıştan başka her şeyi yok eden altın bir sise dönüştü. Coşkunun vücuduna çarptığı o ana. ve bir şekilde Stygian ruhunu delip geçti.

Liza tırnaklarını kanepenin minderlerine geçirdi ve ezici zevk varlığının her zerresini sararken nefes nefese kaldı.

Stygian'ın sırtına yaslandığını, onu çevrelediğini, tuttuğunu, onu çaresizlik ve açlıkla sardığını hissetti.

Kızın sularıyla iyice kayganlaşan parmağının ucu kızın arka tarafındaki dar girişe doğru kayarak, kızın vücudunda yayılan hislerin şiddetini artırdı.

Kalçaları eğildi, adamın kalın aletini daha derine itti, parmak ucunu daha da içine yerleştirdi ve her bir parıltının tadını çıkardı. Zevk/acı, her bir kendinden geçirici, kör edici coşku darbesi. Duygular etrafını sardı, her içe doğru itişte sinir uçlarını yakıp geçti, pre-cum'un her nabızı

Stygian'ın okşayan ellerinin her dokunuşu onu doldurdu.

Aleti amcığının içine girerken, parmakları her bir vuruşu diğeriyle ritim tutarak zamanlıyor, vücudunda yükselen bir gerilim sarmal halindeyken zevk sert, elektrikli darbelerle ona binmeye başlıyordu.

Her sert vuruşta daha yükseğe itiliyor, serbest kalmanın yakıcı merkezine daha da .

Klitorisinde, amının derinliklerinde birikiyordu. Bu Kasları sıkılaşıyor, bedeninde ve sıcaklık dalgaları yayılıyordu.

Tırnakları kanepenin arkasından kurtulup geriye uzanarak adamın saçlarına yapışıp sıkıca tutunduğunda, dişleri kadının omzunun kıvrımını tırmalayarak hassas etini sıyırdı.

Ona daha yakın olmak istiyordu. Etleri birbirine o kadar yakındı ki. Yani

Aralarındaki mesafe ne olursa olsun, onsuz asla olamayacağını bilecek kadar yakındı.

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Tanrım, Stygian, evet. Tam . Sakın durma
-Durma."

Durmadı.

İtişlerin gücü arttı.

Kıçına ustalıkla giren adam okşayarak daha da derinlere indi, Çıplak sinir uçlarını okşuyor ve sonunda onu serbest bırakmanın tufanına savuruyordu.

İlk beyaz alevli his, amının derinliklerine ulaşmadan önce klitorisinin etrafında patladı. Uzun, paramparça bir zevk feryadı dudaklarını terk etti, nefessizlikle boğuldu, kapana kısıldı Başını gömdüğü karşı.

Stygian'ın kesici dişleri omzunun kıvrımına kenetlendi ve siki tekrar içine batarken zaten orada olan yarayı deldi.

İlk meni fışkırmasını, üzerine kenetlenmiş ağır kasların içinde ereksiyonunun yoğun bir şekilde şişmesi izledi.

Kadının etini içine doğru iterek ereksiyonunu kadının içine kilitlediğinde, çiftleşme düğümünün kuvveti kadının Onu doldururken serbest

bırakılmasından kaçıyordu.

Adamdans kaçış yoktu.

Adamın menisinin içine dökülmesiyle aynı güçte aniden içinden geçen duygulardan kaçış yoktu.

Korku

.

Umut.

Sevgi

.

Daha fazla tutamadığı duyguların hiçbirini hissetmek istemiyordu.

Adamın altında titrerken, adam onu arkadan sararken saçlarını tutmak için kolunu büktü, omzuna kilitlenmiş dişlerini hissetti, çiftleşmeden daha fazlasının gerçekleştiğinden emin oldu. birlikte, onu boğdu. İçinde yanan duygu kuyusu şimdi onu ona tutuyor, sahip olduğunu bilmediği bir parçasını açıyor ve onun tam içine girdiğini hissediyordu.

Onun bedenine kilitlenmişti.

Kalbine kilitlenmişti. Onun ruhunu işgal etmişti.

Ve Liza ondan asla kurtulamayacağını biliyordu.

• BÖLÜM 15 •

Stygian'ın kolları onu sarmış, göğsüne yakın tutuyordu. Kalbinin atışı bile onu yatağa götürüp kendisine yasladıktan sonra kulağının dibinde rahatlatıcı bir sestti.

Elini adamın sert, kordonlu gücüne dayamıştı.

Liza duygularını, onun bir parçası olma ihtiyacını bastırmaya çalıştı.

Onunla tanıştığı anda başladığını fark etti. Kendisinin her parçasını paylaşma, başka hiç kimseyle olamadığı şeyi onunla olma ihtiyacı.

Kimse onu tanımıyordu, Claire, Chelsea ya da Isabelle bile, tam olarak değil.

Şimdiye kadar kimsenin onu tanımasını da istememişti.

Stygian'a kadar.

Arkadaşları vardı. Onun bazı yönlerini bilen, ona değer , hayatlarını ona emanet eden arkadaşları. Gördükleri kişi, onun içindeki kişiden çok farklıydı. Olduğu kişiden, İçeride, tam burada, Stygian'ın kollarında, daha önce hiç olmadığı şekilde bir araya geliyor gibiydi.

"Bazen hiç gerçek olmamışım gibi hissediyorum," diye fısıldadı, daha önce hiç paylaşmadığı şeyleri paylaşma ihtiyacına engel olamıyordu.

Başka biri. "Claire'le birlikte geçirdiğimiz kazadan önce durum o kadar kötü değildi.

Başladığında istemsiz olduğunu düşündüm çünkü durduramıyordum. Ancak geçtiğimiz hafta, bunun belki de istem dışı olmadığını, belki de başından beri ben olduğumu fark ettim." Ve

Bunun bilgisi kalbinin üzerinde büyük bir taş gibi ağırlaşıyor ve onu ezmekle tehdit ediyordu.

"Sen çok gerçeksın, Liza. Sıcak, canlı, nefes alan. Nasıl gerçek hissetmezsin?" diye sordu, parmakları çıplak omzunu okşarken, Çiftleşme izine sürtünüyor ve ona sonunda bir yere ait olduğunu başka hiçbir şeyin hatırlatamayacağı bir şekilde hatırlatıyordu.

O birine aitti.

"Ben miyim? Öyle miydim?" Başını arkaya yatırarak ona baktı, acıyı hissediyordu. "Bazen, sanki içimde bekleyen başka biri varmış gibi, özgür olacağını bilerek zamanını bekliyor." Başka hiç kimseye itiraf edemeyeceğini bildiği şeyi ona itiraf ederken gözleri yaşlarla doldu. Ve öyle bir şey vardı ki çok daha fazlası. Özgür olmayı beklediğini hissettiği pek çok sır ve olabileceğinin bilgisi-

"Güven bana bebeğim," diye fısıldadı, gözlerinin mavisı bakışlarını tutuyor, onu ruhunun derinliklerinde bile hissedebildiğine yemin ederken onu kendisine bağlıyordu. "Sana ihanet etmem. Kimse için değil. Hiçbir şey için. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Kendisinin şüphelendiği şeyden o da şüphelenmiş miydi? Ne olduğunu inanmaya mı başlamıştı? Bir şekilde imkânsız olan gerçekleşmişti.

"Beş yaşımı hatırlıyorum," diye , acısı içinde yankılanıyordu "Babamın bana ata binmeyi öğrettiğini hatırlıyorum. Bisiklet. Üçüncü sınıftaki ilk günümü hatırlıyorum. Isabelle, Chelsea ve Claire ile her zaman arkadaş olduğumu hatırlıyorum. Hatırlıyorum, Stygian."

Bu anılar o kadar çok onun bir parçasıydı ki, bu olayların gerçekleştiğini biliyordu.

Stygian onun altında gerildi, Liza sessizce bir cevap için dua ederken parmakları okşama hareketlerine bir an için ara verdi. Tartışmaya başlamaları gerektiğini bildiği cevap dışında herhangi bir cevap.

Göğsünün panik içinde sıkışmasına neden olan bir konu, nefes almak, yaşamak için mücadele etmesi gerektiğini hissetmesine neden oldu, çünkü zihninde yükselen karanlık dehşet, gerçeklerden korktuğundan daha fazla korktuğu bir şeydi.

"Seni koruyacağım," diye sessizce yemin etti, sesi içtenlikle ve bunu yapabileceğine olan inancıyla gürliyordu.

"Ne ?" Kadından acı bir kahkaha kaçtı. "Ya koruma yoksa Stygian? Ya gerçekten senin ve Jonas'ın umduğu kişi değil de sadece deliysem? Bu her zaman bir olasılıktır. Bu, ölü bir kızın anılarını ve hayatını aniden elde etmem gibi bir mucizeden daha büyük bir olasılık. Bunu görmüyor musun?"

"Pek çok olasılık görüyorum, tatlım." İç çekti. "Ama senin delilik, ya da herhangi bir olasılık, bir seçenek değildir. Eğer bu doğru olsaydı,

Sahip olduğum hayvani içgüdüler beni bu olasılığa karşı çoktan uyarmış olurdu."

Liza ne hissedeceğini ya da zihninde yükselen kuşkularla nasıl başa çıkacağını bilemeden, perişan bir halde tavana baktı.

Ne onları görmezden gelebilirdi ne de gerçeklerden daha fazla kaçabilirdi.

"Honor Roberts'ın parçası olduğu deneyler neydi?" Korkudan boğazı o kadar sıkılmıştı ki güçlükle yutkunabildi.

"Omega Projeleri, Türkiye'nin eşsiz teknolojisini kullanarak araştırma yaş azaltma ve hastalıklara karşı direnç geliştirme ve çiftleşen çiftlerde bulunan bir tedavi."

Yaş azaltma mı? Hastalık direnci ve tedavisi?

Korku, panik, bu bilginin onu yok edeceğine dair bir kesinlik onu istila etmeye başladı.

"Ve çiftleşme ısısı bunu mu yapıyor?" diye acı içinde fısıldadı.

Kolları etrafında sıkılaştı. "Callan ve Merinus Lyons çiftleşmelerinden bu yana fiziksel olarak bir tam yıl yaşlandılar.

On dört yıl önce. Babası John Tyler kalpten ölüyordu.

Ta ki geçen yıl dişi infazcılarımızdan biriyle çiftleşene kadar. Onun vücudu kendini onarmaya başladı. Çiftleştiği süre zarfında organları en iyi duruma döndü ve

Cilt yaşlanma hasarının yüzde onunu kaybetmiştir."

diken diken olmuştu. Başkalarının mucize olarak gördüğü şeylerin sonuçları zihninden hızla geçmeye başladı. Çünkü Bazılarının mucize olarak gördüğü şeyleri diğerleri kötülüğün işareti görür.

"Bana olacak olan bu mu?" diye fısıldadı.

"Eğer bir şekilde siz Honor Roberts iseniz, çoktan oldu bile.

Bulduğumuz araştırma notları, çocukken serum verilen deneklerde çiftleşme olmadan yirmi beş yaşında yaşlanmanın geciktiğini gösteriyor ölümcül hastalıklardan. Ne yazık ki Brandenmore bu denekleri biz onları bulamadan ortadan kaldırdı. Sadece Honor ve Fawn'ın hayatta kaldığı düşünülüyordu."

Parmakları, üzerlerini örten yorganı sıkmaktan ağrıyordu.

"Kan testleri-" diye başladı.

"Kan testleri işe yaramaz," diye araya girdi Stygian. "Projenin doğası sadece kan grubunu değil, genetiği de değiştiriyor. Vücuda genetik bir virüs gibi görünen çiftleşme ısısı gibi davranır. Honor Roberts olmadığınızı kesin olarak kanıtlamanın tek yolu, hem siz hem de babanız üzerinde derin düzeyde bir çekirdek genetik test maç."

"Neden sadece bir DNA örneği değil?" Daha fazla yalan söyleyemedi. Sanki nefes alamıyormuş gibi hissediyordu.

Liza doğrulup battaniyeleri göğsünde sıktı ve gözlerini ona dikti.

"Çünkü tıbbi gelişmeler sayesinde on yıl önce bile yüzey DNA'sı değiştirilebilirdi. İhtiyacınız olan tek şey Clean Slate DNA'yı bilen bir bilim adamı, ki Honor Roberts'ın o zamanlar sahip olduğu şey de buydu."

"Temiz bir sayfa," diye mırıldandı. "Omega Projesi onun genetik yapısını bu kadar kolay yeniden programlanabilecek şekilde mi değiştirdi?"

Clean Slate DNA karmaşık bir süreçti. Kelimenin tam anlamıyla bir kişinin genetik tiplemesini bir türden diğerine değiştiriyor ve bilim adamları ile doktorların genetik iplikçiklerin değiştirilebilecek temel bileşenlerini belirlemelerine olanak sağlıyordu. Kanında ya da genetik yapısında belirli hastalıklara ya da sağlık komplikasyonlarına izin vermeyen başka bir denek, bir Beta gerekiyordu. Şimdiye kadar bu yöntem sadece Dünyanın bildiği kadarıyla hayvanlar.

"Omega Projesi Clean Slate DNA'sını basitleştirdi," dedi ona. ağır bir şekilde. "Ancak proje aşaması sona erdiğinde Brandenmore, Faith, Judd ve Gideon'un işine son verme zamanının geldiğine karar verdi. Honor'ın babası

Genetik Konseyi'nin bir parçasıydı ve bu da onu fesih seçiminin dışında tutuyordu. Bunun yerine, diğer üçü ortadan kaybolunca Çocuklar olgunlaştıkça serumda daha fazlası olduğunu öğrendiler ve bir kez daha araştırmaya başlamaya karar verdiler. Geriye sadece Honor kalmıştı ve babasının etkisi onu bundan kurtaracak kadar büyük değildi. O zaman ailesi ortadan kaybolması için ona yardım etmeyi seçti."

"Ona yardım etmek için mi seçildi?" diye sordu, bunun ebeveynler için nasıl bir şey hayal ederken.

Onur'un babası askerdi, ağlamazdı, diye düşündü. Başını dik tutardı ama bakışları nemli . İfadesi sefaletle dolu olurdu.

"Babası, o iki yaşından küçükken hayatını kurtarmak için kumar oynadı ve ölmesine sadece haftalar kalana kadar buna karşı mücadele etti. Genetik Konseyine katıldı, katkıda bulundu. Onlar için yalan söyledi, onlar için hile yaptı ve masum Irkların katledilmesini izledi. Yaşayacaktı," dedi, sesi pişmanlıkla doluydu, ama yine de kelimeler derinden kesildi, acımasız imgeleri kadının irkilmesine neden oldu. "Neredeyse çok geçti ama bilim insanları bunu başardı. On yıl sonra ailesiyle birlikte evindeydi, mutluydu, lösemiden kurtulmuştu ve Laboratuvarda çalışan dadısından kurtulmak için pazarlık yapıyordu.

"Babası dadının sadece kendi kontrolü altında olduğunu düşünüyordu, ancak daha sonra onun sadakatine hükmedenin Konsey olduğunu öğrendi. Dadı

Honor'un anormallik belirtileri gösterdiğini, kızın saklanamadığını ve bilim adamlarının onu yeniden elde etmek için çaresiz olduklarını bildirdi."

Liza sustu, bacaklarının üzerine serilmiş yorganı karıştırırken bakışları ellerindeydi. "Ne tür anomaliler?"

Çünkü onun da anomalileri vardı, hem ona hem de Claire'e gizli tutmaları, tehlikeye atmamak için asla açıklamamaları öğretilmişti. Onlar. Bu da ailelerinin, eşsiz yeteneklerin ödüllendirildiği bir çağda hayatlarının neden bu kadar geri dönülmez bir şekilde zarar göreceğini düşündüklerini açıklıyordu.

"Honor'un fotoğrafik bir hafızası vardı, ancak dadı kızın dans ya da dövüş gibi hareketleri izleyebildiğini fark etti ve birkaç gün içinde onları mükemmel bir şekilde uygulayabiliyordu. Sadece hatırlamakla kalmadı.

mükemmel, ama nasıl ve ne zaman uygulanacağı. Shiloh'un da belirttiği gibi Claire'in saldırıya uğradığı gece bunu yapabildiniz."

Liza bakışlarını kaldırmadı, ellerine, tırnaklarına, yorgana dikti. Stygian'dan başka her şeye, içinde ölmekte olduğu gerçeğinden başka her şeye.

"Peki ya Fawn?" diye sordu.

"Fawn konusunda emin değillerdi." Uzanarak, yüzüne dökülen neredeyse kalça uzunluğundaki saç dalgasını geriye itti. "Şifreyi çözmeden önce bile gelişmiş şifre çözme belirtileri gösteriyordu. Fesih emri çıktı. Brandenmore'un sakladığı dosyaların şifresini kırmak için bu yeteneğe ihtiyacımız var. Şimdiye kadar, en iyi kodumuz bile kırıcılar bulduğumuz dosyaların yalnızca çok küçük bir kısmını çözmeyi ."

"O halde dosyalarda Amber'a yardımcı olacak bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu sessizce.

"Bu noktada her şeyi denemeye hazırız," diye itiraf etti. "Kırmayı başardığımız birkaç şifre bizi bunun mümkün olduğuna inandırdı. Bu çok mümkün."

Liza'nın fotoğrafik bir hafızası vardı. Belli hareketleri izleyebiliyordu, genç bir kızken ilgisini çeken dans gibi değil ama dövüşte, sanki beyni hareketleri gözünden hareketlerine telgrafla aktarabiliyordu.

Ve Claire, Tanrım onlara yardım et, Claire bir bulmacayı bile çözebilirdi.

saniyeler. En zor yapbozlar bile onun için çocuk oyuncağıydı.

Kendisinin titrediğini, içten dışa doğru sarsıldığını hissedebiliyordu.

Başını sallayarak ona baktı, kararsızdı, korkusunu bastırmaya çalışıyordu. Düşünebilmek, her şeyi anlamlandırabilmek için korkusunu bastırmak zorundaydı.

"İkisi de olamam," diye fısıldadı. "Nasıl , Stygian? Bu mümkün değil."

Ama bu mümkündü. Rüyaların, kâbusların ve tam olarak anı olmayan, tam olarak net olmayan anıların zihninde bir araya gelmesi yeterince mümkündü.

Elini tekrar kaldırarak parmaklarının ucuyla kızın yanağını okşadı ve onu elde etmek için her şeyi yapabileceği sessiz bir güvenle izledi.

"Kurtarmalardan önce bir makale okumuştum," dedi sonra. "İrk yaratma söylentileri sızmaya başlamıştı ve girişimci genç bir muhabir bu olasılığı yazmıştı. Açıkça şunu belirtiyordu

İnsan ve hayvan genetiğinin manipülasyonu asla yaşayan, nefes alan, zeki bir varlıkla sonuçlanamaz. Belirttiği bazı şeyler son derece mümkün görünüyordu, ancak pratikte uygulandığında son derece imkansızdı.

Gülümsemek zorundaydım, çünkü makaleyi okuyan tam da onun imkânsız gördüğü yaratıktı."

"Derin seviyede bir çekirdek genetik testi gerçeği ortaya çıkarabilir," diye fısıldadı. "Clean Slate DNA manipülasyonu bunu geçemez."

"Gerçeği kanıtlamak sırları açığa çıkarmayacak," dedi sonra. "Ve Jonas'ın Amber'ı kurtarmak için ihtiyaç duyduğu sırlar bunlar."

İhtiyaç duydukları sır buydu.

Ona baktı, gece yarısı siyahı saçlarının uzun, şerit gibi düz, yumuşak tellerini güçlü yüzünün etrafında dolandırırken, boynunun kaslı sütununu, geniş, geniş omuzlarını ve güçlü göğsü. Adam vahşice yakışıklıydı ve ona öyle bir yoğunlukla bakıyordu ki, sanki tek yakışıklı kendisiymiş gibi hissetti. dünyadaki kadın.

Onun için dünyadaki tek kadının kendisi olduğunu düşündü, hayretler içinde. Yine de nasıl bu kadar şaşırabildiğini merak etti.

Onu beklemişti.

Onun kendisine dokunmasını, onu hayata döndürmesini, uyandırmasını beklemişti.

"Gün ışıırken çöle gideceğiz," dedi ona o zaman. "Sadece sen ve ben, Dog'un ekibi de bize göz kulak olacak. Kaza yerine gideceğiz terleme kulübesinin inşa edildiği alana gitmeden önce. Hadi geri dönelim, Liza. Bakalım kaybetmiş olabileceğin bir şey bulabilecek miyiz?"

"Ya geri dönmezsem, Stygian?" Gözyaşları dudaklarını titretti. Yumuşak gri gözleri karardı. Dünyayı deneyimlemek yerine sadece izleyebileceği, hiç bitmeyen bir gerçekliğe geri çekilmekten mi korkuyordu?

"Gitmene izin vermeyeceğim." Parmaklarını kızın saçlarında sıkarak başını geriye çekti ve karanlığın içinden kızın parıltısına baktı

bakışlar. "Asla, Liza. Bir daha asla dışarıdan bakan biri olmayacaksın. Her zaman benim bir parçam olacaksın ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

Kadın konuşmadı. Adam saçlarını tutuşunu gevşettiğinde, kadın başını tekrar adamın göğsüne yasladı ve adam karanlığa baktığını biliyordu.

"Oradayken hiçbir şey hissedemedim," dedi usulca. "Ne pişmanlık, ne sevgi ne de nefret. Korku yok."

"Peki ya şimdi?" Tanrım, onu öldürüyordu. İçinde biriken duygular kalbine indirilmiş bir darbe gibiydi.

Keşke onu kurtarmak için burada olsaydı, onu uzun zamandır içinde tutulduğu karanlıktan çekip çıkarsaydı.

"Şimdi çok fazla şey hissediyorum," dedi belli belirsiz. "Ne hissettiğimi bilmiyorum ve nasıl başa çıkacağımı da bilmiyorum. Keşke daha gençken, kaybolup gitmeme izin vermek yerine kendime nasıl bilseydim."

Tıpkı şu anda onu tuttuğu gibi, kendi gerçeği olacak kadar büyüene kadar ona sarılacaktı.

Yoksa yanlış kıızı ve nihayetinde yanlış kadını mı tutacaktı?

Kız sessizliğe gömülüp sonunda göğsüne yaslanarak uykuya bu soru zihnini kurcalıyordu.

O enkaz; Claire Martinez'in babasının spor arabasını, Liza'yı da yanına alarak bir kanyonun üzerinden uçtuğu ve bir şekilde diğer tarafı iskaladığı gece her şey değişmişti.

İki kız saatlerce bulunamamış ve bulunduklarında da babaları hemen acil servisi aramamıştı.

Bunun yerine, Altı Kabilenin şeflerini, Ulusun şifacılarını bir araya getirmişlerdi. Ancak onlar kızları tedavi ettikten sonra bir ambulans çağırılmış ve kızlar Hastane.

Kaza raporuna Diane Broen tarafından Window Rock'a varmadan önce erişilmişti. Onun şüpheli doğası
Bu olaylarda Irkların bile çözemediği bir şey vardı. Stygian'ın bile bir şey.

Kan testlerine ve yüzeysel genetik testlere göre Liza Honor Roberts değildi. DNA'sı farklıydı ama bu testler için kullanılan DNA Brandenmore laboratuvarlarında yapılan deneylerden önce toplanmıştı. Kan ve doku örnekleri

Genç bir kızken, onu yavaş yavaş öldüren israf hastalığı nedeniyle hastaneye yatırıldığında toplandı.

Tam seviye bir DNA analizi yapılmış mıydı? Çekinik Irk genetiğini tespit etmek için yapılanlar gibi genomun tam merkezine giden bir serum mu? Sonuçta, iki kız üzerinde kullanılan serum Irk hormonlarından elde edilmişti, Irklar üzerinde kullanılan serum ise hem Irk hem de insan hormonlarından türetilmiştir.

Bunun dışında, DNA'ları ebeveynlerinininkiyle karşılaştırıldı mı?

Onun uykuya daldığını hissettiğinde, Stygian zihninin yarıştığını fark etti. Eşini ve arkadaşı Claire Martinez'i çevreleyen çok fazla soru ve çok fazla gizem vardı.

Gerçek şu ki, Liza ve Claire'in tam olarak iddia ettikleri kişiler olmadıklarına dair şüphe uyandıracak hiçbir kanıt yoktu. Çocukluklarından beri kan bağı olmadığı gerçeğinden başka bir şey yoktu,

Kazadan sonra hastanede kaldıkları süre boyunca bile iki kızıdan da doku ya da tükürük örneği alınmıştı.

Hastaneden çıktıkları andan itibaren kişilikleri farklıydı. Görünüşleri, sözde kanyona çarpan araçtan kaynaklanan hasar nedeniyle ihtiyaç duyulan estetik ameliyatlar yüzünden değişmişti.

O dönemde kan ve doku örneği alınmamış olması son derece şüphe uyandırıcı ve yasadışı olmanın eşiğindeydi.

Diane Broen'in şüpheleri vardı, Jonas'ın ve kendisinin şüpheleri vardı ama bunlar kanıt değildi. Olması gerekenden başka biri olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu.

Gözlerini tavana dikmiş bakarken oturağının hafif uğultusunu duydu. Yatağın koyduğu telefonu. Bir göz attı, mesaj

mesajı gözlerini kısa süreliğine kapatmasına neden oldu.

Beş dakika. Süit bağlanıyor.

Mesaj Jonas'tan gelmişti.

Kahretsin, buna ihtiyacı yoktu.

Jonas'la uğraşmak bu gece yapmak istediği bir şey değildi, kendi duyguları böylesine çalkantılıyken olmazdı. Hele ki hâlâ Arkadaşının muhtemelen onun gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı gerçeğini sindirmeye çalışıyordu.

Hâlâ gerçek Liza Johnson'ın o araba kazası sırasında şekilde ortadan kaybolduğu şüphesini kavramaya çalışırken değil.

Onun yerinde Honor Roberts vardı ama Honor'ın anıları, kim olduğu ya da daha önce kim bilgisi yoktu. Ve eğer Liza Johnson gerçekten Honor Roberts ise, bu Claire'in Martinez büyük olasılıkla Gideon Cross'un öldürmeye kararlı olduğu söylenen hedef Fawn Corrigan'dır.

Yüzünü buruşturarak kendini yataktan kaldırdı.

Liza uyuyordu. Stygian üşümemesini sağlamak için battaniyeleri Liza'nın omuzlarına doladı.

Kıyafetlerini toplayan Stygian, hızlıca giyinmek için bağlantılı oturma odasına doğru ilerledi.

Stygian alçak botlarını giyip kot pantolonunun paçalarını üzerlerine geçirdikten sonra odanın karşısındaki kapıya doğru ilerledi, dijital tuş takımını etkinleştirmiş ve ardından kilitleri için kodu girmiştir.

Kapıyı arkasından dikkatle kapatarak odanın girişine doğru ilerledi ve Jonas, Rule, Lawe ve Mordecai'yi içeri almak için kapıyı açtı.

Lawe Justice'in kısa süre önce Irk İşleri Bürosu'nun müdür yardımcılığı görevini reddettiği söylentileri, onun hâlâ Jonas'ın en güvendiği danışmanlarından biri olduğu gerçeğini değiştirmemişti. Jonas'ın talep ettiği toplantı için orada olması da bunu kanıtlıyordu.

"Ne istiyorsun Wyatt?" Stygian kapıyı sessizce kapatırken yorgunca nefes aldı. "Liza uyuyor ama uzun sürmeyebilir.

Bu yüzden onun duymasını istemediğiniz her ne söyleyecekseniz, şimdi bunu yapmanın tam zamanı."

Yönetmenin ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama her ne ise, Liza'nın bundan rahatsız olacağını hissedebiliyordu. Yönetmenin, Liza'nın büyük olasılıkla görüşmeyi kabul edeceği saatten sonra görüşmekte ısrar etmesi uyuyor olması ilk işaretti.

Jonas'ın yüzündeki ifade de rahatlatıcı değildi.

Odada etrafına bakınan yönetmen yavaşça ona döndü. "Berbat bir ev sahibisin, Stygian. Burada senin için hiçbir şey yok. iç."

"Evet, sanırım bana iyi öğretmişsin." Homurdandı. "Ofise geldiğimden beri o çok gurur viskiden benimle hiç paylaşmadın."

Jonas başını eğerken dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. kabul etti. "Belki de orada bir hata yaptım," dedi, sesi alçakta kalarak. "Süitime döndüğümde bir içki alabilirim. Alamadığım şey ise, eşleştirildiğiniz Ms.

Johnson'ı satın almak için. Yaklaştın mı?"

Stygian kollarını göğsünde kavuşturdu ve Jonas'a ters ters baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Jonas'ın burun delikleri öfkesini bastırmaya çalışırken alevlendi. "Fazla zamanımız kalmadı, Stygian. Sadece Amber yüzünden değil. Konsey, hem genetik hem de Irk fizyolojisi ve çiftleşme ısısı alanındaki kilit bilim adamlarını yüksek güvenli, gizli bölgelere transfer etmeye başladı.

Laboratuarlar, seçkin muhafızlarının bilinen yüksek rütbeli üyeleri buradan birkaç mil ötedeki çöle doğru ilerlerken."

Genetik Konseyi'nin Elit Muhafızları, on yıllar boyunca, genetikleri çeşitli yaratım projeleri için gerekli görülen yüksek profilli kadınları kaçırmakla görevlendirilmişti. Onlar en iyileriydi. En iyi eğitilmiş, yakalanması zor ve yetkin kaçırma uzmanları.

"Burada bir seferde çok daha fazla şey oluyor ve çok daha fazla oyuncu var." Cavalier'in hırıltısı sertti, sesi neredeyse Stygian'la yüzleşirken ifadesi donuklaştı. "Hem çöldeki askerlerin hem de çölün iki yakası arasındaki iletişimlerini takip ediyordum.

Başkan Martinez ve güvenlik şefi Audi Johnson. Johnson ve Martinez, Liza ve Claire'in geçtiği kanyonu tartışıyorlar. Kanyonu "temizleyip temizlemedikleri" hakkında konuşuyorlar. yeterli."

Yeterince temizleyip temizlemedikleri.

Öfke içinde yanmaya başladığında Stygian yüzünü buruşturdu. Johnson'lar ve Martinez'ler tam olarak ne yapıldığını biliyorlardı. Kızlarının ölümünden nasıl geri getirildiğini biliyorlardı ve şimdi Stygian bunu öğrenmek istiyordu.

"Babaları bize yalan ," diye homurdandı Jonas, gümüş gözleri acımasız bir öfkeyle parlıyordu. "Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Yarı-

gerçekler ve dikkatlice ifade edilmiş inkârlar, dişlerinin arasından yalan söylüyorlar. Onlardan gerçeği öğrenebilmemizin tek yolu, gerçeği ortaya çıkarmaya zorlamaktır."

Stygian, Liza ve Claire'in babaları konusunda Jonas'ın tamamen haklı olduğunu öğrenince dişlerini sıkı. "Peki bu durumda Bize mi?"

"Liza'yla," dedi Jonas yumuşak bir sesle, ancak yüz ifadesi kararlı. "Ely ve Cassie'yi buraya getirmek istiyorum, Stygian. Ely çiftleşme kızgınlığı için her zaman yaptığı gibi numuneleri inceleyebilir ve Cassie de her ne halt onu yapabilir. Cevapları alabiliriz İhtiyacımız var. Ve eğer şanslıysak, belki Ely geliştirdiği yeni çiftleşme testlerini kullanarak bir şeyler bulabilir."

Irkların baş bilim insanı ve doktoru olan Dr. Elyana Morrey, çiftleşme ısısının neden ve nasıl olduğuna dair cevapları bulmak için yorulmadan çalıştı. Cevapların genetik iplikçiklerin en derin katmanlarında olduğundan emindi ve aslında çiftleşme ısısından önce ve sonra DNA'yı karşılaştırmaya başlamanın bir yolunu bulmuştu. Şimdi sadece üzerinde çalışacağı yeni eşlere ihtiyacı vardı.

Çünkü çiftleşme ısısı, doğadaki her şey gibi, gelişen tüm virüsler gibi, hiçbir zaman aynı kalmadı.

"Bunu onunla konuşacağım..."

Jonas o zaman, "Bunu tartışmak amacımıza ters düşer," diye itiraz etti. "Eğer şüphelendiğim gibi, bir ritüel o anıları alıp yerine başkasınıninkiyle değiştirmesi, sonra da onu uyarması, yerleştirilen güvenlik önlemlerini

üzerinde. Bunu riske atmak söz konusu bile olamaz. Ayrıca, Cassie'yle karşılaştığında onun kimliğinden haberdar olursa, zaman olacaktır. Bu da elimizdeki her türlü avantajı çalacaktır."

Ve Liza'nın Cassie'yi duymuş olması tamamen mümkündü. Ashley, Emma ve Shiloh ile arkadaştı ve Cassie bir tabu değildi. çiftleşme sıcaklığı gibi bir . Cassie'nin bir insanın içine bakma ve onu rahatsız eden sırları görme konusundaki yeteneklerini çok iyi biliyordu. Onlar tarafından rahatsız bilseler de bilmeseler de.

"Benden henüz hiçbir Cins'in yapmadığı bir şeyi yapmamı istiyorsun," hırladı. "Ona yalan söyleyerek eşime ihanet etmemi istiyorsun."

"Onu kurtarmanı istiyorum." Jonas parmaklarını saçlarının arasından geçirirken yorgun bir şekilde nefes ve acı bir öfkeyle yüzünü buruşturdu. "O ve benim çocuğum. Eğer gerçeği öyle ya da kesin olarak öğrenemezsek, Genetik Konseyi onu alacak ve kendileri. Ve eğer onu alırlarsa, onu bir daha asla bulamayabilirsiniz."

Stygian'ın en büyük korkusu buydu. Onun için gönderilen Coyote askerlerinin bir şekilde onu gerçekten almayı başarması. Eğer onu alırlarsa, Stygian'ın onu asla bulamayacağı bir şekilde onunla birlikte ortadan kaybolabilirlerdi.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek döndü ve oradaki diğer ırklara bakmayı reddederek müdürden uzaklaştı.

"Amber her geçen hafta daha da hastalanıyor, Stygian." Stygian odanın diğer tarafındaki geniş pencerelere doğru ilerlerken konuşan Rule oldu. "Ateşi daha sık çıkıyor ve her seferinde gücünü daha da tüketiyor."

"Liza benim eşim," dedi acı acı.

O onun kalbiydi, ruhuydu. Ondaki her parçasına ihanet etmesini istiyorlardı.

"Amber ise bir çocuk," dedi Jonas yumuşak bir sesle. "Liza kendi kaderini belirleyecek seçimler yapabilecek yetişkin bir kadın. O Şüpheliler, Stygian, ikimiz de onun bildiğini biliyoruz. Gerçeği öğrenmek için hiçbir şey yapmıyor."

Stygian kollarını göğsünde kavuşturarak çöle baktı otelin ötesinde, bunu engellemenin bir yolunu bulmayı dileyerek

oluyor.

"Şafakta kaza yerine gidiyoruz," dedi onlara. "Bilmek istiyor."

"Karşı koyacaktır. Muhtemelen şu anda da karşı koyuyordur," dedi Mordecai . "Ama benim bir önerim var."

Stygian yavaşça geri döndü. "Peki bu ne ?"

"Dizüstü bilgisayarında kişisel bir günlük tutuyor. Ona erişmeye çalıştım ama buraya geldiğinden beri açmadı."

"Ve onun bir günlüğü olduğunu nereden biliyorsun?" Stygian ona hırlayarak karşılık verdi.

Mordecai, "Bilgisayarı son kez çevrimiçi olduğunda neredeyse içeri giriyordum," diye itiraf etti. "Yine de, orada bilgi sahibi olabileceğinden emin olmak için kullandığım bazı anahtar kelimeleri çekmeyi başardım. 'Rüyalar,' 'kâbuslar,' 'laboratuvarlar' ve 'acı.'"

Stygian daha da gerildi.

"Tek yapmanız gereken fişe , çalıştırmak ve bir flaş takmak. Sür, gerisini ben hallederim. Şifre çalmanıza ya da kendiniz girmenize gerek yok," diye güvence verdi Jonas.

Stygian diğer Breed'e sert bir bakış fırlattı. "Ve bunun ona ihanet ettiğim gerçeğini mazur göstereceğini mi düşünüyorsun? Onun ya da başkalarının gözünde? Ben her zaman eşinin ona verdiği güveni kasten bozan tek Cins olacağım."

"Sana güvenmeyi reddeden bir eş mi?" Rule ona hırlayarak karşılık verdi. "O da tıpkı senin gibi Honor Roberts, Stygian olduğundan şüpheleniyor."

Stygian tekrar onlara döndü, her birine attığı bakış içinde yükselen alaycılıkla doluydu. "Bana güvenip güvenmemesi önemli değil. Bu ona ihanet etmemi mazur göstermez."

"Güvensizlik pek çok şeyi mazur gösterir dostum," dedi Rule, sanki ona bilmediği bir şeyi hatırlatıyormuş gibi. "Ama eğer güven yoksa, sevgi de yoktur. Sevmeyi reddeden bir eşe hangimiz sadakat duyabiliriz ki?"

"Sevmeyi reddeden bir eşe hangimiz sadakat duyabiliriz ki?"

O anda Liza sarsılarak yataktan kalktı, geceliğini başının üzerine çekti, yerden bornozunu toplayıp bir hıçım ile giydi.

Omuzlarını öfkeyle silkti.

Duyduklarına inanamıyordu.

Öfkeli bir sarsıntıyla bornozu kuşanarak yatak odasından çıktı ve bağlantı odasına yöneldi.

Akıllarını nerede kaybettiler?

Öncelikle, bağlantılı süitin oda telefonundaki dahili telefona bağlı olduğunu unutmuşlar mıydı? Stygian bunu kendisi ayarlamıştı, her ihtimale karşı biri, herhangi biri, odalarına girmeye kalkışırsa diye. süit.

Gerçekte kaldıkları süitte değil, bağlantılı süitte kaldıkları belirtilmişti. Bu önlem, Liza'yla birlikte kaçma konusunda avantajlı olmalarını sağlamak için alınmıştı.

Bunun yerine, Liza'ya bir uyarı vermişti.

Jonas Wyatt'ın planlarına ve nedenlerine dair bir uyarı.

Bağlantılı süitin kapısını tutarak, arkasındaki duvara çarpma sesini duyacağı kadar sert bir şekilde itti.

Jonas, Rule Breaker ve Mordecai Savant yana doğru sallanıyor, silahlarını çekip Stygian'ın önüne atlarken ona doğrultuyorlardı.

Etrafından dolanarak diğer üçüne öfkeyle baktı ve Jonas Wyatt'ı bakışlarıyla kısırdı.

"Bir kez olsun bana gelip tek bir kan testi yaptırmamı ya da veri tabanına erişim izni vermemi istediniz mi?

Bana ihtiyacın söyledin mi? Bana sürekli yalan söyledin Jonas. Bana ve Navajo Konseyine. Ama bir kez bile yardım istemedin." dedi, o ve diğerleri silahlarını yavaşça kılıflarına sokarken sesi öfkesinden titriyordu.

"Bunun bir yararı olur muydu?" Jonas sordu.

"Bir dakikalığına bile olsa sadece Amber için kullanılacağını düşünseydim, o zaman evet, kullanırdım," diye tersledi onu, parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı, öfkeden içi yanıyordu. "Ama Stygian'ın da dediği gibi, Amber için bir şans mı?"

"Savaş güzel bir şey değil," diye homurdandı Rule.

"Bu savaş değil." Bundan nefret ediyordu. Ondan nefret ediyordu.

Nefret ediyordu

kasvetli bir öfke onu parçaladı. "Herhangi birini, herhangi bir şeyi

İstedini elde , değil mi Wyatt? Kim olabileceğimi bilmek istiyorsun ama yine de o veri tabanını istiyorsun. Hala inanıyorsun Gideon Cross'a götürüyor, değil mi?

Ve bilgi günlüğündeydi. Aslında Altı'nın şefleri, itirazlarına rağmen bu bilgileri güvenli bir yere yazmasını önermişlerdi. Nedenini hiçbir zaman anlamamıştı ve geçtiğimiz aylarda da bu konu üzerinde fazla düşünmemişti.

"Çocuğumu kurtarmak için her şeyi ya da herkesi kullanırım," hırladı, dişlerinin yan tarafındaki tehlikeli kesici dişler uyarıcı bir şekilde parlıyordu. "Bundan bir an bile şüphe etme."

"Ve ben Honor Roberts'mışım gibi davranmak bunu sizin için yapacak mı? Stygian'a ihanet etmesinin onu mahvedeceği tek kişiye ihanet etmesini emretmek. bunu yapar mıydı?"

"Bu yüzden mi cevabını duymayı beklemek yerine hemen buraya geldin?" Jonas birdenbire alaycı bir tavırla sordu kızgın olmaktan çok. "İstedini yapmayı kabul edeceğinden mi korkuyorsunuz Bayan Roberts?"

"Bunu yapmazdı," diye ona karşılık verdi. "Eğer bunu yapacak olsaydı şimdiye kadar yapardı. Yapmak için haftaları vardı. bana ihanet etmene yardım etti ve o hala reddediyor. Seni ikna etmek için daha ne gerekiyor? Window Rock'tan defolup gitmen için daha ne gerekiyor?"

"Bunun için ne gerekiyor?" İleriye doğru bir adım attı, ancak Stygian'ın göğsünden gelen ani ve korkunç hırıltı karşısında durakladı. Jonas'ın hareketindeki doğal tehdit. "Seni, Fawn Corrigan'ı ve Judd dediğin o lanet ırkı alacağız. Üçünüz ve ben Gideon'u içeri çekebilirdim. O zaman kızımı kurtarmak için ihtiyacım olan şeye sahip olurum."

"Peki kızınızı kurtarmak için neye ihtiyacınız var?" Liza kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve merakla ona baktı. "Söyleyin bana, Mr.

Wyatt, eğer anılarına erişemiyorsan onlarda ihtiyacı olan ne var?"

"Brandenmore'un kullandığı serumdan vücutlarında ne kaldıysa. Vücutlarında meydana gelen değişimler şu şekilde görülebilir Gideon ve Judd Irk fizyolojisindeki değişiklikleri gösterirken hem sen hem de Fawn. Benim istediğim de bu."

O konuşurken, dehşet kadının içine işledi.

İfadesini kapalı tutmak, duygularını ve öfkesini kontrol altına almak için yapabileceği tek şey buydu. Korkusunu kontrol altına almak için.

Çünkü o konuşurken kendini gördü ama kendisi değildi. Doktorları izlemek, duran çıktıları görmek, bilgileri okumak. Mantıklı geliyordu.

Sadece saniyeler için oradaydı. Bir formül, bir çocuğun acı dolu çığlıkları ve bir kez daha testlerin can yakacağı bilgisi. Bir kez daha cehennemi yaşayacaklardı.

Nefesini tuttuğunu fark etmemişti.

Kısa bir an için, içinden yayılan acının odadaki her Breed tarafından hissedilebileceğini fark etmemişti.

Ve her biri irkildi.

"Yeter!" Stygian'ın kolları aniden etrafındaydı ve onu Onu aldığından beri erişemediği o uzak, uzak yere geri kaymadan bir saniye önce göğsüne yaslandı.

"Özür dilerim." Neredeyse yine hırıltılı nefes alıyordu. Tanrım, uzun zamandır hırıltılı nefes almamıştı.

"Lanet olası kodu alabilirler," diye fısıldadı kısık sesle. "Onlara o lanet şeyi vereceğim. Sadece onları buradan çıkar."

"İhtiyaç duydukları şey kod değildi," dedi ona, kendi sesi artık öfkeyle kalınlaşmıştı. "Sorun kod değildi. Mesele buydu, Liza. Erişmek istediği senin acındı ve sen ona tam da istediği şeyi veriyorsun."

Ama bu mıydı?

Jonas'a dönüp baktığında işkence gören bir adam gördü. Gözleri öfkeli bir cıvayla parlıyor, duygularından arınmak için savaşıırken ifadesi gerginleşiyordu.

Hayır, onun acısı Jonas'ın kendi kızının acısını görmek istediğinden daha fazla bir şey değildi. Sadece cevaplar istiyordu. ve sanki başka bir adamın değil de kendi genetiğinden yaratılmış gibi sevdiği çocuğu kurtarmanın anahtarı.

"Elimden gelse sana yardım edeceğimi bilmiyor musun?" diye haykırdı aniden Jonas'a. Çaresizdi, içinde aniden hissettiği şeyden dehşete kapılmıştı. "Sırf bu yüzden onu reddedeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır," dedi, sesi sertti. "Cehennem için değil," dedi sonunda bitkin bir şekilde. "Ama cehennemden kaçınmak için mi? Evet, diğer tarafta seni bekleyen cehennemden kaçınmak için Alevlerin arasından yalınayak ve gülümseyerek yürümekten memnunum." Karanlık başını salladı, onları izleyen iki adama döndü ve kıza dönmeden önce başını kapıya doğru salladı. "Kaçmak için savaştığınız şeyin kızımın tek yaşam umudu olabileceğini anlamanız için dua ediyorum."

"Eğer bu doğruysa, Brandenmore daha önce sahip olduğu kızlara ne veriyse ona da onu verdiği için ölüyorsa, o zaman onlar nasıl hayatta kaldı? Eğer Amber'ı öldürüyorsa Jonas, neden onları öldürmedi?"

Cevabı talep ederken parmakları Stygian'ın koluna gömülüyordu, kimsenin bilmediği tek şeyi öğrenmek istiyordu. tartışıyoruz.

Buna karşılık Jonas yorgun bir çaresizlikle, "Bilmiyorum Liza. Tek bildiğim günden güne onun yaşam izlediğim. Acının içinden nefes almak için. Ve her gün aynı şeyi görüyorum.

Gözlerinde soru vardı. "Neden bana yardım etmiyorsun, baba? Ve bu Beni öldürmek, beni yaratan o lanet bilim adamlarının yapabileceği bir şey değil. Sana söz veriyorum. Bunu onun gözlerinde görmekten, çığlıklarını duymaktan ve eğer karşı karşıya olduğu şey gerçekten ölümse onu kurtarmak için ne kadar çaresiz olduğumu bilmekten daha büyük bir cehennem yok. Ve eğer ." Gözleri aniden buz gibi bir vaatle parladı. "Eğer kaçmaya çalıştığın şeyle yüzleşmeyi reddettiğin için onu kaybedersem, yemin ederim ki bunu sana ödeteceğim."

Stygian'ın göğsünde titreşen ani, şiddetli hırıltı bitmeden Jonas kapıdan çıkmış ve kendi süitine doğru yürümeye başlamıştı.

Kapı arkasından çarparken, irkilen Liza oldu. Çeliğin çelikle buluşma sesinden değil, haklı olma ihtimalinin çok yüksek olduğunun farkına varmasından. Eğer o Honor'sa Roberts, onu ölü bir kızın kimliğine ulaşmaya iten cehennem anılarına geri dönmek için çaresiz, korkunç derecede çaresiz olmaz mıydı?

Bakışlarını Stygian'a doğru kaldırarak onu izledi. Onun için yaptığı fedakarlıklar. Onu eşi olarak görüyordu. Kendisi için ve sadece kendisi için yaratılmış bir kadın olarak ve onun için, çiftliğe girerken ettiği yeminlere ihanet etmeye hazırdı. Irk İşleri Bürosu'nda bir infazcı olarak. Tüm Irkları, onların güvenliğini ve emniyetini kendi güvenliğinden üstün tutacağına dair yemin etti.

Stygian gibi bir adam için yeminini bozmak kolay olmazdı.

"Şimdi çöle gitmek istiyorum," dedi onunla yüzleşirken. "Kaza yerine gitmek istiyorum. Ve terin nerede olduğunu görmek istiyorum Lodge oturdu. Şimdi."

"Liza-" diye başladı.

"Hayır, şimdi gitmek istiyorum," diye ısrar etti. "Kim olduğumu bilmek istiyorum, Stygian. Kim olduğumu bilmek zorundayım."

Yine de, zaten bildiğine dair bir his vardı.

• BÖLÜM 16 •

Stygian'ın, Liza ve Claire'in Ray Martinez'in spor arabasını kanyondaki uçurumdan attıkları bölgeye bir gezi ayarlaması uzun sürmedi.

On iki yıl sonra, kazanın kanıtları tamamen silinmişti; bunun yerine, enkazın birkaç izi ve aceleyle inşa edilmiş terleme kulübesi hâlâ duruyordu. aracın karşı kanyon duvarına yerden kısa bir mesafe uzağa yerleştirilmiştir.

Liza Çöl Ejderhası'ndan inip etrafı incelediğinde Kaya duvara zarar verdiğinde, içinden geçen anılarla ya da hislerle savaşmaya çalışmadı.

Honor Roberts olduğundan şüphelenmeye başlamasının nedenlerinden biri de kazadan önceki hayatına dair anıların ve Stygian hayatına girdiğinden beri ona eziyet kararlđ görünen anıların uzak bulanıklığıydı.

Çocukluğunun bazı bölümlerini, özellikle de ailesinin ona sık sık hatırlattığı şeyleri çok iyi hatırlıyordu. Göldeki piknikler, doğum günü kutlamaları, hayatındaki bazı eğlenceli ve hatta utanç verici anlar. Anılar orada olsa da, puslu ve belirsiz bir niteliğe de sahiplerdi. Ayrıntı eksikliği, hatta bazı anıları hiç hatırlayamadığı zaman dilimleri.

Şimdi Dragoon'un taş duvara yöneltilmiş çoklu ışıklarının yanında dururken, aklından geçen şey enkazın içinde olmak değildi.

Enkazı görmekti.

Aracın çarpma kuvvetiyle taşta oluşan doğal olmayan çatlağa bakarken, anılarını yırtan bir ışık parlaması hissetti, alevler patlarken yer sarsılıyordu

aracın üstesinden geldi ve aşağıya bakıp fırlayan iki cesedi gördüğünü hatırladı.

Babası ona bu anının o gece birden fazla kez "ölmüş" olmasının bir sonucu olduğunu söylemişti.

Üç kez.

Üç kez ölmüştü. Sonuncusu hastaneye götürülürken ambulansa gerçekleşmişti.

Kanyon duvarına doğru ilerledi, nefesi ağırlaştı ve düzensizleşti, uzandı, serin taş dokundu, sonra alnını duvara yasladı.

Beyninde neyin hareket ettiğini hissediyordu? Anılarında? Tanrı aşkına, o gece gerçekten ne olmuştu?

"Terleme kulübesi nerede oturuyordu?" Stygian'a dönerek Bu soruyu sormak için kendini zorladığı gerçeğini kabul etti.

"Dog ve ekibi burayı orijinalinde kullanılan malzemelerle yeniden inşa etmeye çalışıyorlar," dedi ona. Farlar, araziye yarmaya devam ederken taş duvarın kıvrımına kadar olan alanı aydınlatıyordu.

Görüş alanının dışındaydı.

O kavisi takip ederken, Dog's Dragoon'un parladı ve kabaca yapılmış ahşap yapının üzerine yayıldı.

Çok fazla parçanın eksik olduğunu fark etti. Hepsi, onları yok etmek için kullanılan ateş yüzünden kararmış, kömürleşmiş ve bazıları çürümüştü. O hayal etti

Kayıplar çoğunlukla küldü.

"Yanmış odunları daha aşağıdaki bir mağaranın arkasında bulduk. Kanyonda," dedi Stygian onun arkasında dururken. "Bunu gizleme çabası çok açıktı."

"Bunun bir terleme kulübesinin parçası olduğunu nereden biliyorsun?" Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak kendine alışması için bir şans verdi.

onu istila eden gerginlik.

"Kullanılan bitkilerin kokusu hâlâ ahşabın üzerindeydi ama daha çok içerideki ayin ateşi için kullanılan taşların üzerindeydi. Bölgedeki Irkların birçoğu Altı Kabile'nin şefleriyle birlikte çalışıyor ve Taşları onlara getirdiğimizde hemen otların kokusunu aldılar."

Gözleri yapıya kilitlendiği anda, anılar beynine çarpmaya başladı.

Girişe doğru yürüdüğünü hatırlıyordu. Yalnız değildi.

Başını yavaşça çevirerek bir elin uzandığı omzunun kıvrımına baktı. Geniş, güçlü ama eti yaşlanmıştı. O gece onunla birlikte yürüyen genç bir adam değildi.

Eğer o araçtan atıldıysa kulübeye nasıl yürüyebilirdi? Liza'nın da o araçtan fırladığını biliyordu. Babası yıllar boyunca enkazı ona defalarca anlatmıştı.

Altıların şeflerinin o gece kanyonda olduklarını, kulübede toplantı yaptıklarını, bu yüzden orada olduğunu biliyordu. Nasıl koştuklarını ve acil yardım ekipleri gelene kadar tıbbi yardımda bulunmaya çalışmıştı.

Bir kez bile terleme locasına götürüldüklerinden ya da yürüyecek kadar bilinçli olduklarından söz edilmemişti.

Çelişiklere bir açıklama bulmaya çalışırken, "Altıların şefleri o gece burada, terleme kulübesindeydiler," dedi. "Navajo Ulusuyla ilgili konuları tartışmak için bazen yaptıkları gibi toplanıyorlardı."

"Konuştuğumuz Irklara göre bu tür durumlarda kullanılan otlar farklıdır," dedi ona yumuşak bir sesle. "O gece o ateşte kullanılan otlar, Irkların şeflerin bir terleme kulübesinde karıştırdıklarını hiç bilmedikleri otlardı. Bunlardan biri, yalnızca en güçlü ilaçları gerektiğinde kullanılan ritüelistik bir bitkiydi."

Başını salladı ve girişe bir adım daha yaklaşmak için kendini zorladı.

"Güvenli mi?"

"Güvenli olmasaydı sizi uyarmadan girmenize izin verir miydim?" diye sordu.

Gülümsemek istedi ama dudaklarının bunu yapmak için harekete geçmesine izin verecek ruh hafifliğini bulamadı.

"Biliyor musun, Claire ile arabaya bindiğimizi ve buraya geldiğimizi hatırlıyorum. Asi olmaya çok kararlı olduğumu hatırlıyorum. Zayıf görülmek için arkadaşlarımızın yaptığı her şeyi yapmak."

"Asla zayıf olamazdın." Sesinde güven onu sarıp sarmaladı ve ona güç verdi.

"Kazadan önce, Claire ve ben evliliğimizin ilk aylarındaydık. ailelerimiz için bir baş belası haline geldi. Uyandıktan sonra Hastanede sanki tüm kişiliğimiz değişmiş gibiydi. Arkadaşlarımız bile o kadar farklı olduğumuzu söylediler ki sanki bizi tanımıyorlardı bile."

O ve Claire de endişeliydi çünkü sanki en yakın arkadaşları olan kişileri gerçekten tanımıyorlardı.

"Ve bu, estetik ameliyatların ve özelliklerinizdeki farklılıkların nedeni ile aynı şekilde açıklanabilir," diye belirtti.

"Enkaz yüzünden." Derin bir nefes alarak öne çıktı, başını eğdi ve terleme kulübesinin kalıntılarının içine doğru ilerledi.

Gerçeklik, etrafında parıldamaya başlayan aynalı bir serap gibiydi. Geçmiş ve şimdiki zaman birbirine çarpıyor, birleşmeye ve ayrılmaya çalışıyordu.

sonra da aynı hızla kaçtı.

O ve Claire yerde kanlar içinde yatıyorlardı. Küçük kulübeyi dolduran ve ateşi daha sıcak, daha parlak bir şekilde okşayan adamlarda bir aciliyet duygusu vardı, suyun cızırtısı ve Bitki kokusu duyularını doldurdu.

Ama yerde yatmıyordu. Kendini mi izliyordu?

Seslerin mırıltısı kulağının dibinden fısıldadı ve gölgeli görüntüler kulübenin etrafında hareket etti. Kabaca nefes alırken, duyularının anı olmayan anılar tarafından bombardımana tutulduğunu hissetti, daha ziyade çok az anlam ifade eden puslu bilgi iplikleri.

Yumruklarını sıkarak zihnini açık tutmak ve korkusunu dizginlemek için mücadele etti.

Orada bir şey vardı, ihtiyacı olan bir bilgi. Liza onun zihninin içinde sürüklendiğini hissedebiliyordu, ulaşamayacağı bir yerde.

"Ne oldu böyle? Ah Tanrım, Liza!" Babasını görmeyi umarak arkasını döndü.

Sesi çok kızgın, çok ıstıraplı ve korku doluydu. Ama orada değildi.

Stygian sessizce durmuş onu izliyordu, bakışları niyetli, ifadesi kasvetliydi.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı, geriye döndü, geçmişin anlamsız görüntüleri tekrar üzerine hücum etti.

İki kız, o ve Claire, ateşin bir tarafına dizilmişlerdi. Diğer tarafta -hatıraları aklına geldikçe titrediğini hissedebiliyordu- iki kız daha vardı.

Claire dönüp ona -kırılmamış Claire'e ve kanlı- *"Onu bir daha asla göremeyeceğim,"* diye fısıldadı bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken. Parmaklarını onunla birleştiren Liza arkadaşına bir şeyler vermeye çalıştı.

Sadece kafa karışıklığı ve korkunun var olduğu yerde rahatlık. *"Belki de en iyisi budur,"* diye fısıldadı Liza. *"Belki de bizi hayatta tutacak tek şey budur."*

Anılar, bulanık ve kırılgan oldukları gibi, sürüklenip . Ama o anının yerini dolduracak hiçbir şey kalmamıştı. Anı orada kaldı, artık onun bir parçasıydı, bilinçaltının en derinlerinden çekilip çıkarılmıştı ve artık bilinçli anılarının bir parçasıydı.

O Liza Johnson değildi. Liza Johnson o gece ölmüş ve Honor Roberts onun yerini almıştı.

Henüz anıları yoktu. Jonas Wyatt'a nasıl yardım edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama sahip olduğu tek şey Orrin Martinez'in verdiği sözdü.

"Bir gün, çok az insanın bildiği bir isimle -Onurla- anılacaksın çocuğum, babanın sana böylesine ayrıcalıklı bir isim verirken kurduğu tüm hayalleri gerçekleştirdiğini anlayacaksın. Şimdi bil ki, kalbin ve ruhun onunla yankılanıyor ve bu yeni hayata kaybın yükünü hafifletecek bilgiyi yanınızda götürün."

Böyle bir umuda sahip olan ebeveynler ve bir gün, böyle bir umuda sahip olduğuna asla gerçekten inanmayan birinin kalbini ve ruhunu dolduracaksınız."

Stygian.

Onun kalbini ve ruhunu dolduruyordu, tıpkı onun da kendi kalbini doldurduğu gibi. Ama başka pek çok hayal ve onun bir parçası olan pek çok kişi vardı. Ve kim olduğunu, ne olduğunu kabul etmek-

O ne- Oh Tanrım,

oh Tanrım-

"Liza!" Stygian onu dizleri , şok sadece gücünü değil kontrolünü de çalmadan yakaladı.

"Liza, iyi misin?"

"Çıkarın beni buradan." Hasta olacaktı. "Çıkar beni buradan, Stygian."

O da aynen öyle yaptı. Soru yok, talep yok. Onu kollarına aldı ve terleme kulübesinin kalıntılarından taşıyarak geçmişten uzaklaştırdı ve bugüne geri getirdi.

Hiçbir şey ondan ve Fawn'dan yalanlarının kabuslarını alan ve bunun yerine onlara huzur ve korunaklı bir hayat veren ayinden hemen önceki o karanlık, korkunç günlerin anısını çalamazdı. Liza Johnson ve Claire Martinez'in vazgeçmeye çok kararlı oldukları varoluş.

Ve şimdi, neden böylesine korkunç bir karar vermek zorunda kaldıklarını anlamasını hiçbir şey ondan çalamazdı.

Olduğu şeyden bir daha asla saklanamazdı.

• BÖLÜM 17 •

Ama bu Stygian'ın umduğu kadar kolay olmamıştı ve Liza o lanet çölde tam olarak ne olduğunu açıklamak konusunda işbirliği yapmıyordu.

Onun üzerine kapandı.

Bu, daha önce onunla yaşadığı mesafe değildi. Hayvani içgüdülerini, onun mükemmel, nefes alan bir kabuktan başka bir şey olmadığı konusunda temin eden o tam duygusal ve ruhsal mesafe.

Bu farklıydı ama daha az rahatsız edici değildi. Sanki bir Bir parçası başka bir şeye o kadar odaklanmıştı ki, başka hiçbir şeye ya da hiç kimseye yer kalmamıştı.

Bu odaklanma çiftleşme ateşini tamamen yok etmişti ve bu onu çileden çıkarıyordu.

Derisinin altında yaşayan hayvan buna çok öfkelenmişti.

Aleti işkence görüyordu. O kadar sertleşmişti ki, onun tadına, dokunuşuna o kadar açtı ki, bu onu delirtmek üzereydi.

İki gün sonra, Stygian hayal kırıklığı seviyesinin aşırı yüklenmeye başladığını ve kontrolünü tehdit ettiğini hissedebiliyordu. tehlikeli olmaya başladı.

Çiftleşme ateşi neredeydi ve başka hiçbir eş bunu başaramazken o bunu nasıl söndürebilmişti?

Isı, neredeyse sürekli seks gibi mi?

Yirmi dört-yedi dokunuşu için can atan arkadaşı gibi sıcak.

Vizonlar gibi sevişmeleri ve birbirlerinden uzak duramamaları gerektiği gerçeği mi ısıtacaktı?

Sikişmek

.

Dövüşm

ek.

Konuşuy

oruz.

Bağlanm

a.

Bu çiftleşme ateşiydi.

Tecrübe eden diğer tüm Cinslerin sahip olduğu ama ondan esirgenmiş gibi görünen çiftleşme hangi cehennemdeydi?

Bunu yaşamadığından değildi, çünkü Tanrı yaşadığını biliyordu.

Dili o kadar şişmişti ki, sanki dilinin her iki yanına birer golf topu sıkışmış gibiydi. İçinde bulunan sıvının ağır neredeyse acı vericiydi ve vücuduna nüfuz etmek için serbest kalan nemin her küçük damlası vücudundaki etkisiyle işkence gibiydi.

Aleti o kadar şişmiş ve sertleşmişti ki neredeyse dayanılmazdı. Ağır damarlar kan ve şehvetle atıyor, eşinin dokunuşu olmadan rahatlayamayacağını bildiği noktaya kadar geriliyordu. Ve bu dokunuş gelecek gibi görünmüyordu. İçinde işkenceye dönüşen bir açlıkla yanması gereken şehvet gerçekleşmiyordu.

En azından son iki gündür ya da gecedir böyle bir şey olmuyordu.

Kafa karışıklığı, korku ve gizli bir acı eşinin zihnini öyle bir doldurmuştu ki şehvete yer yokmuş gibi görünüyordu. Bu içsel odaklanma,

Duyularında dolaşan kafa karışıklığı ve korku o kadar yoğundu ki, bunu kıramadı.

Ve bunu tartışmayı reddetti.

Geçmişini, kim olduğuna dair içinde hissettiği şüpheleri ya da şu anda ne hissettiğini veya hatırladığını tartışmayı düşünmüyordu.

Ve bunun için Jonas'ı suçluyordu. Adamlar zar zor medeni bir şekilde sohbet edebilecek kadar onu suçluyordu. Eğer Jonas Liza'ya ihanet etmek için yaptığı lanet planı kendine saklasaydı, o zaman belki Stygian

eşini kalbine bağlama şansına sahip olacağını düşündü.

ve şu anda karşı karşıya olduğu duygusal olarak karmaşık durumda ona yardım etme şansı.

Stygian eşine dokunmaktan, onu öpmekten başka bir şey istemiyordu.

Onu sevmek için.

Onu kollarından uzak tutan korku ve belirsizliği hafifletmek için

Çiftleşme sıcaklığıyla gelen bağlanma, çiftleşmeyi öğrendiğinden beri dört gözle beklediği bir şeydi.

fenomen. Bir kadının parçası olma şansı; onun kalbi, ruhu, hayatı; artık tekil bir kişi değil, bir bütünün parçası olduğunu biliyordu. Eşine o kadar sıkı bağlanmıştı ki ruhları tek bir varlıktı.

Oysa Liza'yla arasında böyle bir şey yoktu.

Sanki çiftleşme ısısının kendisi sürecin yarısında aniden durmuş gibi.

İhtiyacının kokusunu alabiliyordu; oradaydı, kadının altına gömülmüştü.

Kafa karışıklığı. Onun uyarılmışlığının ve çiftleşme sıcaklığının kokusunu alabiliyordu ama bu koku, onu nasıl bulacağından emin olamayacak kadar içine çekildiğini hissettiği zamanki ile aynıydı.

Daha önce olduğu gibi ruhani mesafe artık yoktu. Bunun yerine, yıllar boyunca uzak tuttuğu tüm duygular, korku, acı ve kafa karışıklığı içini parçalıyor gibiydi

onun yerine. Ve ona nasıl yardım edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onu kendisine nasıl geri getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Son iki gündür denediği hiçbir şey işe yaramamıştı.

Adamın giriştiği sözlü münakaşalara karşı koymadı.

Dokunuşundan kaçtı ve öyle derinleşen bir acıyla zaman istedi ki, ona zaman tanımak için geri çekilmek onu öldürüyordu.

Kendini öyle bir kilit altında tutuyordu ki

İçinde saklamak için savaştığı şeyi serbest bırakacak anahtarı bulmak imkânsız olabilirdi.

Ve biliyordu, onu yöneten hayvani içgüdüler biliyordu, eğer yakında bir şey yapmazsa, onu sonsuza dek kaybedebilirdi.

O hayvani içgüdüler şiddetleniyordu. Sanki olabileceği hayvan, içinde öfkeyle volta atıyormuş gibi.

durum, bir şekilde serbest bırakılmanın bir zorunluluk haline geldiği noktaya doğru ilerliyordu.

Oturma odasında huzursuzca volta atan adam, yatak odasının kapısının açılma sesiyle ona döndü ve bakışlarını güvercin grisine dikti pamuklu salon pantolonu ve eşleşen kaşkorse.

Atlet, dolgun göğüslerini yumuşatıyor ve ağzının neden olacak kadar dolgun kıvrımları sarıyordu. Ve siktir et onu, ama meme uçları sertleşmişti. Sütyeninin altında sivrilmiş ve şişmiş, altındaki danteli işaret ediyor ve onun bakışlarından saklanmayı reddediyordu.

O sert küçük noktaları yalama ve dilini şişiren hormonla hassas sinir uçlarını yakma ihtiyacı neredeyse dayanılmazdı.

Boğazında bir hırıltı gümbürdedi ve kadının şaşkın bakışlarını üzerine çekti. Sabrının sonuna yaklaşıyordu.

Onun eşi. Ona ait olmak için yaratılmıştı ve lanet olsun , kendisini ve onun haklı bağlarını kalbinde daha fazla tutamayacaktı.

Kahretsin, elbiseyi vücudundan çıkarmak kolay olurdu. Çok seksi olduğundan bahsetmiyorum bile.

Onu vahşi ve kontrolsüz bir öpücüğe hazırlayacak olan öpücüğün yaklaşmakta olduğu konusunda uyarmaktan sadece bir nefes uzaktaydı.

İçindeki hayvan sekse başlamasını istiyordu.

O zaman öpücüğü ateşi garantileyecekti. Yapması gerekeni yapacak ve onu kendisi için olduğu kadar onun için de çıldırtacaktı.

Bir adım attı ve durdu.

Hayır. Bunu yapmazdı. Eğer kalbinde biraz huzur olacaksa Ona kendi özgür iradesiyle geldiğini anladıktan sonra, iki gün önce kendisinden istediği sabrı göstermek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Arkadaşını beceremeyeceğine göre, geriye ortaklarıyla idman yapmak kalıyordu. Biri ya da diğeri olmak zorundaydı.

"Alt kattaki spor salonuna gidiyoruz," dedi kadın kahve fincanına doğru ilerlerken.

Ve Tanrı biliyordu ki, o bir fincan kahve için her şeyini verebilirdi. Normalde kafein onun için kafayı bulmak gibiydi.

çiftleşme ısısı için enerji. Ama sabrının sonuna gelmişti. Gerçekten işe yarayıp yaramayacağını görmek için beklemeye dayanabileceğini sanmıyordu.

Çünkü şu anda tepeden tırnağa yemek için yeterince iyi görünüyordu.

Saçları duştan çıktığı için hâlâ nemliydi ve neredeyse beline kadar inen uzun koyu sarı bukleler halinde uzanıyordu. Uzun bir kıvrım göğsünün üzerinde dalgalanıyor ve onu kenara çekmeye teşvik ediyordu. Saçlarını üzerinden Üst kısmın kayışını kenara itip yumuşak, saten gibi etin tadına bakmaya başladı.

Giydiği yumuşak pamuklu pantolon yumuşak kıvrımlarının üzerinden sıyrılıyordu. "Alt kattaki spor salonuna gidebilirsin," dedi omuz silkerek.

kahveyi doldurdu. "Yapacak işlerim var."

Döndü ve dizüstü bilgisayara doğru ilerledi, sanki onu açıp tam da bunu yapacakmış gibi. Tıpkı son iki akşamda yaptığı gibi. Ekranı baktı, ifadesi durgundu, duyguları düzensizdi. çalışıyormuş gibi yaptı.

Kahve fincanını koltuğun yanındaki masaya bırakarak cihazın ekranını açmak için harekete geçti.

"O zaman dizüstü bilgisayarını da yanında getir," diye homurdandı. "Umurumda değil. Spor salonuna gidiyorum ve hoşuna gitse de gitmese de sen de benimle geliyorsun."

Normalde etkileyici olan gri gözlerinde hiçbir şey parlamadı. Ne öfke, ne korku, ne de belirsizlik. Kız ona öyle boş bir bakışla bakıyordu ki, adamın dişleri sıkıldı.

"ve , Liza. Şimdi."

Adamın bakışlarında onu bu çizgiyi aşmaması konusunda uyarıcı bir şey görmüş olmalıydı.

Dizüstü bilgisayara bakarak, üstünü kapatıp sabitlemeden önce yorgun bir şekilde iç çekti. "Gerçekten uyuyabilmek için zamanında geri dönmek istiyorum.

Bu gece," diye onu bilgilendirdi.

"Neden?" İçinde biriken öfkeyi bastırmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

İçinden. "Bugün Cuma gecesi, Pazar değil ve dönmen gereken bir işin de yok."

"Hayır, yok, ama bunun dışında yapabileceğim başka şeyler de var. kışımın üstüne oturup tırnaklarımı törpülerdim." Sesi hiç yükselmedi,

hiç

ses tonunu değiştirdi. "Hayatımda bir işten, Stygian'dan ya da sen hayatıma girdiğinden beri olanlardan daha fazlası var."

"Ne ?" Kadının kendisine doğru ilerleyişini izlerken, onu yere itip üzerine ıkmmak için elinden geleni yaptı.

Dilinin altındaki şişmiş bezler hararetli bir taleple titreşirken, aleti acı verici ve zorunlu hale gelen açlıkla zonkluyordu.

"Başkanlığını yaptığım Navajo Bursiyerleri Fonu, yardım ettiğim müze bağış kampanyaları ve Altıların şeflerinin Ulusun okullarını ziyaret etmeleri için yaptığım planlamalar gibi. Bir de Navajo'nun ırklara buradaki küçük gündemlerinde yardımcı olabilecek ya da olamayacak dışında yaptığım herhangi bir şey var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum Liza, niversitenin amigo takımını ve orada yaptığın bağış toplama projelerini çok sevmiştim," dedi. "Yakında bir toplantın yok muydu?"

"Katılabileceğin bir tane değil."

Bu umursamaz, duygusuz tavrı başını belaya sokacaktı.

Daha iyisi, kıını .

Onu alaşağı etme, tahrikini kaynama noktasına kadar ısıtma ve kadını teslimiyet noktasını bulma ihtiyacı bir açlığa dönüşüyordu Stygian ikisinin de kaçamayacağını biliyordu. Özellikle de bu tavrını sürdürürse.

"Eğer bunu yapmak zorundaysan, hadi bitirelim işi. Bu gece erkenden yatmaya hazır olacağım," dedi kapıya yönelirken.

Stygian dişlerini sıktı ve onu takip ederken hırıltısını bastırdı.

Bu gece erkenden yatmaya hazır olur mu?

şu anda o yataktan bahsetmek istemiyordu. Onun aklını o yataktan uzak tutmak için gerçekten elinden geleni yapmak istiyordu.

Kapının önünde durup yüzünü ona dönerken, "Beni srkleme çok aptalca," . "Yapmam gereken şeyler var, Stygian."

Yüzünde hiç öfke yoktu. Gözlerinde de.

Orospu çocuğu, lanet olası bir mankenle çiftleşmiyordu ve onun manken izlenimi onu çok kızdırmaya başlamıştı.

Onunla bir çatışmaya girmeyecekti, dedi kendi kendine-içinde hırlayan hayvana.

Eğer onun içinde olduğunu bildiği şehveti Onu yeterince kızdırırsa, taşaklarına işkence eden ağrıyı dbilmesine rağmen yükseliyordu.

Başka seçeneği yoktu.

Eğer yeterince sert iterse, onun içinde de yanabilirdi. Sorun yaşadığı şey bu itmeydi. İstekli bir eş istiyordu, itme ya da zorlama olmadan kendisine gelen bir eş.

Ona gelen bir kadındı çünkü onun kendisine ihtiyaç duyduğu kadar çaresizce ona ihtiyaç duyuyor ve acı çekiyordu.

Kapıyı açıp kadının kendisinden önce gelmesine izin verdikten sonra aniden çiftleşme kokusunun en hafif ipucuna çarptı. Sadece bir ipucu, açık ya da ağır bir şey değil.

Bu da neydi böyle?

Şimdiye kadar temas ettiği her elinde ağır bir yük vardı. Çiftleşme kokusu. Her zaman kusursuzdu ve her zaman diğer tüm Irk erkeklerinin uzak durmasını sağlayacak kadar ağırdı.

Flint, Mutt ve Dog'a katılmak için salona geçtiklerinde "Neden spor salonuna gitmeniz gerekiyor?" diye sordu. Çiftleşme kokusunun bu kadar hafif olması hayvani içgüdülerini huzursuzca harekete geçirmişti.

Üç adama bakarken, tehlikeli bir şekilde yükselen sahiplenme duygusunu hafifleten tek şey, her birinin Çiftleşme kokusunun normalden daha az güçlü olmasına rağmen, Liza'nın eşinden başka bir şey olduğunun tamamen farkında değildi.

Garip bir şekilde, her zamanki asık suratlı haliyle Mutt, üçü arasında en iyi ruh halinde olanıydı.

"Vay canına, bugün bir parti veriyoruz," alaycı bir ifadeyle gözlemledi Liza, belli ki o da neşeli bir havanın olmadığını fark etmişti.

"Şaka yapmıyorum," diye homurdandı Mutt. "Son yirmi dört saattir lanet olası 4 Temmuz olmadığı kesin. Yemin ederim onlar"-he başını Flint ve Dog'a doğru salladı-"yakında içimi karartmaya başlayacak." Kasıtlı taşra ağzı, tam da doğru miktarda

taşra aksanını çıkarmak için gereken tam yavaş, kasıtlı hızda twang.

Genetik Konseyi'nin İt adını verdiği Çakal'ın aslında o kadar iyi konuştuğunu kimse tahmin edemezdi ki, herhangi bir aksanı tespit etmek genellikle imkansızdı.

"Ne oluyor?" Hepsi asansöre girerken Stygian sordu, Liza'yı otomatik olarak dördünün arasına, kabinin ortasına koruyucu bir şekilde yerleştirdi.

"Bu lanet kasabada bebek bakıcılığı yapmak da neyin nesi?" diye sinirli bir şekilde homurdandı Dog, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Dışarıda avlanıyor olmayı tercih ederdim."

"Ne avlamak?" Flint hırladı. "Doğal avlar bile saklanıyor. Sanki herhangi bir tehlike içinde olacaklarmış gibi. Bu üçü kovalamacadan hoşlanıyor. Onlara öldürme şansı ver ve onlar tüm ilgimi kaybettim."

"Evet, en azından bizim kovalamacamız avlanma türünde. Pek çoğumuz onlardan kaçmayı sevmiyoruz," diye homurdandı Mutt. "Çok tuhafsın, Flint."

"Beni rahat bırakın," diye mırıldandı Liza. "Hepiniz tuhafsınız."

Dog, Claire'den bahsettiği belli olan bir sesle, "Hanımefendi, hem siz hem de arkadaşınız tam bir baş belasısınız," diye hırladı. "O küçük şeytan beni çıldırtacak."

Liza'ya karşı herhangi bir düşmanlık beslemeyen Stygian, Dog'un kafasını koparmakla tehdit etmek yerine gözlerini devirdi. Dog'un herhangi bir şeye alaycı ya da iğneleyici bir şekilde tepki verdiğini görmek çok nadir rastlanan bir durumdu. Dog'un bir kadın yüzünden bu kadar sinirlenmiş olması, Stygian'ın Coyote-

Stygian derin bir nefes alırken Dog, "O küçük cadaloza çiftleşmeden önce kendimi öldürürüm," diye hırladı. "O yüzden o lanet kokuyu aramayı bırak.

Bu kesinlikle gerçekleşmiyor."

Flint kıs kıs gülerken Stygian başını salladı. Claire Şimdiye kadar çiftleşme kokusunun tespit edilemediğini bilmek mutluluk vericiydi. Yine de bu öyle kalacağı anlamına gelmiyordu.

"Bence bu antrenman seansı tam da hepimizin ihtiyacı olan şey," dedi Mutt.

Asansörün kapıları açılıp onları Jonas'ın konferans salonlarından birinde hazırladığı özel spor salonuna bırakırken homurdandı.

zemin katta. "Kıçınızı cehenneme kadar tekmelemeyi başarabilirim. Tüm bu kapalı alan sıkıntısına gerçekten değebilir."

"Dövüşecek misin?" Stygian'la yüzleşmek için hareket ederken sesi tamamen inançsızlıkla doluydu. "Beni buraya dördünüzün dövüşünü izleyeyim diye mi getirdin?"

Arkadaşının daralmış bakışlarına bakan Stygian aniden kendini sevdiğinden daha savunmacı hissetti. Ve hiç de hoşuna gitmediğini fark etti.

Liza'nın önünde savunmaya geçmek gibi.

"Hayır, seni buraya getirdim ki ben antrenman yaparken sen de o yakındığın işi yapabilesin," diye hırladı, kıskançlık kokusu şaşkınlığını gizleyerek?

Kıskanıyor muydu?

Bu da Navajo Irkı Yeraltı Şebekesi'nin her üyesinin yoğun bir eğitimden geçtiği söylentisinin doğruluğunu kanıtlıyor ve Liza ile Claire'in, her iki kadının da öyle olduğuna dair aldıkları raporlara rağmen neden bu şebekenin bir parçası olduklarını inkâr edebildiklerini açıklıyordu. Olmazlardı

Eğitimleri tamamlanana kadar resmi olarak göreve başlatılmadılar.

"Ve tabii ki, azgınlıklarla savaşmak için." Dog'un alaycı gülümsemesi geri gelmişti. "Çiftleşme ıssısına ne oldu, Stygian? Olmalısın Spor salonundaki arkadaşlarınla değil, yataktaki arkadaşınla idman yapıyorsun." Şaka olduğunu düşündüğü bu sözlerle kıkırdadı.

Stygian ona ters ters bakarak, "Kapa çenen, Köpek," diye emretti.

Orospu çocuğu da haklıydı ve bu Stygian'ı daha da kızdırdı.

"Yapması gereken şey, bir avuç büyümüş de küçülmüş çocuğun güreşini izlemek için beni buraya sürüklemek yerine, beni odamızda yalnız bırakıp çalışmak olmalı," diye tersledi Liza, öfkesinin ani kokusu baharda hanımeli gibi dökülüyor.

Sonunda onu kızdırmayı başaran şey ?

Keşke odayı bu kadar tatlı kokutan onun şehveti olsaydı. Eğer öyle olsaydı, bu tartışmak zorunda kalmazdı.

Dog sert bir gülümsemeyle, "Stygian, neden küçük balının kendine çalışacak bir yer bulmasına yardım etmiyorsun?" diye sordu.

"Tercihen kıçınıza tekme basarken bizi izleyebileceği bir yer," diye kabul etti Mutt en iyi gülümsemesiyle, ama aslında kaşları çatıktı.

Mutt, Coyote için çok iyi bir poster çocuğu olurdu. öcü. Stygian'ın, annelerin çocuklarını uslu durmazlarsa karanlıkta başlarına neler gelebileceğine dair benzer bir görüntüyle korkutarak uslu durmalarını sağladıklarından hiç şüphesi yoktu.

"Evet, neden bunu yapmıyorsun, Stygian," diye onayladı Liza. alaycı bir gülümseme. "Böylece dördünüzün aptallar gibi birbirinize vurmanızı izleyebilirim."

Stygian dönerek, kaşlarını müstehzi bir şekilde kaldırdı ve neden orada olduklarını tam olarak bilmesini sağladı.

Sessizce.

Bakışları onunkilerle kilitlendi.

Bu üçünü aptal gibi dövecekti ya da üst kattaki süitte ikisini de körlemesine becerecekti.

Bu onun seçimiydi.

Liza'nın bir cins olması gerekmiyordu. bakışlarını besleyen şehveti algılamak için inanılmaz bir koku alma duyusu. Şehvet oradaydı, siyah gözlerinde neon mavisi bir alev gibi yanıyordu.

Tahrik olduğunu biliyordu, son iki gündür onu istediğini biliyordu ama bu kadar parlak ya da sıcak olduğunu bilmiyordu. İlk bitirmeye kararlı olduğu işten geri çekilmesine her izin verdiğinde olduğu kadar parlak ya da sıcak.

Topuğunun üzerinde dönerek spor salonunda sinsice ilerledi ve bir yandan da kendi açlığını bastırmaya çalıştı.

Şu anda oraya gidemezdi. Aralarında var olan ihtiyaçla, ona eziyet eden açlıkla başa çıkamazdı.

Ne zaman uzun yıllar boyunca olduğuna inandığı kişi olmadığı gerçeğini unutmasına izin verse.

Bunu kabulleniyordu ama bu kolay değildi. Irklar gelmeden önce şüphelenmesi gerekirdi ve onu bu farkındalıklardan geri çeken rüyalar olmasaydı muhtemelen şüphelenirdi.

İzin verdiği rüyalar... hayır, kendini zorladığı rüyalar uyandığında zihninin gerisine itti. Üzerinde durmayı reddettiği rüyalar. Onu korku ve dehşetle doldurmak için var olan ve o başka yere giden yolu takip etmesine neden olan rüyalar, sadece

Hiçbir duygunun, hiçbir dehşetin, hiçbir korkunun ve kesinlikle hiçbir gerçeğin ona dokunamayacağı gerçekliğin dışında.

Rüyasında bulduğu bir yol.

Kendisine bir kaçış yolu gösterdiği bir rüya.

Buraya gidiyorum, demişti rüyasında kendine. Buraya saklanıyorum, çünkü dünyayı sevmiyorum. Çünkü korkutucu ve acımasız ve ben sadece ondan uzaklaşmak istiyorum. Sen de oraya gidebilirsin. Benim yerimde saklanabilirsin, çünkü artık ona ihtiyacım yok.

Hatırlaması neden bu kadar uzun sürmüştü?

Erkeklerin maskaralıklarına katılmak istemeyenler için düzenlendiği belli olan küçük bölmeli alana geçen Liza, spor salonuna bakan şaşırtıcı derecede rahat kanepeye yavaşça oturdu.

Dizüstü bilgisayarını sehpanın koyup ellerini yüzüne sildikten sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve kabaca nefes verdi.

O gerçek olmayan yere giden yol artık ona kapalıydı. Stygian'ın onunla seviştiği geceden beri ona kapalıydı.

Ya da onunla çiftleşti.

Ama rüyalar hâlâ oradaydı ve bu kez uyandığında rüyalar hafızasından kaçmıyordu.

"Tanrım, bu çok çılgınca."

Başını kaldırarak spor salonuna baktı ve dört adamın gerçekten de birbirlerini minderlere vurmalarını kıskançlık duygusuyla izledi.

Bu odanın burada olduğunu bile bilmiyordu. Bilseydi Claire'i arar ve kendisine katılmasını isterdi. Ashley ve Emma'yı da davet .

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Belki de . Onlar Belli ki odanın varlığından haberdardı ve onlarla birkaç kez konuştuğunda bunu önermemiştir.

Ama öyle olsaydı, belki de şu anda izlediği gösteriyi izleme şansı olmazdı.

Flint sert bir uçan tekmeyle Stygian'ın üzerine geldi, güçlü omzunu yakaladı ve onu geri tekmelemekten başka bir şey yapmadı. Flint'in bileğini kavrayan Stygian onu sertçe bükte. Diğer adam havada takla attı,

serbest kalmadan önce bileğini bacağından ayırabilecek yönü takip etti.

Çömelme pozisyonuna gelen Flint, Stygian kendisine doğru sert bir yan tekme savurduğunda zar zor yolundan çekilmeyi başardı. Stygian diğer Breed'e toparlanma şansı vermeden tekrar ona saldırdı.

Çenesine indirdiği sert bir yumruk Flint'in başını geriye savururken, genç Breed'in sert, kaslarla dolu karnına bir yumruk daha indirdi.

Flint geri çekildi. Kendini zorlukla toparlayarak Stygian'ın yüzünün yan tarafına sert bir yumruk indirmeyi başardı.

Yumruğun et ve kemikle buluşma sesi Liza'nın hissettiği hayranlığa rağmen irkilmesine neden oldu.

Hayranlığın yanı sıra uyarılma da kalçalarının arasında oluşmaya başlamıştı. Klitorisi o kadar şişmişti ki, aniden, hararetle, kendisine son dokunuşunun üzerinden kırk sekiz saatten fazla zaman geçtiğinin farkına vardı.

Onu son öptüğünden beri.

Ve öpücüğü çok lezzetliydi.

Tadı biraz tarçınlı şeker, kahve ve çikolata gibiydi.

Tarçınlı şekeri, kahveyi ve çikolatayı severdi, özellikle de öpücüğünde tattığında.

Kalçalarını birbirine bastırarak, şu anda onun öpücüğünü düşünecek zamanı olmadığını kendine hatırlattı. Ya da dokunuşunu. Ya da Dilinin ucu klitorisinin etrafında o küçük girdaplı şeyi yaptı.

Şu anda aldığı zevki ya da onu ne kadar özlediğini düşünemiyordu. Onun üzerinde, içinde hareket etmesinin ne kadar iyi hissettireceğini kesinlikle düşünmek istemiyordu.

Vajinasının sıkışma hissi, kıvrımların dökülen nem o kadar şehvetliydi ki, öpücüğünün anısıyla birleştğinde o kadar inanılmaz derecede erotikti ki, rahmini sıkın açlığın onu çıldırtacağına yemin edebilirdi.

Onu şimdi istiyordu.

Şimdi onun için can atıyordu.

O ise arkadaşlarıyla tartışmakla o kadar meşguldü ki umurunda bile değildi. Bu noktada kendine gözlerini devirmeye hazırdı.

Dizüstü bilgisayarı açıp Navajo Remote'u çekerek Veritabanı, Liza kendine şu anda kendi hayatını idare edemeyen kişinin kendisi olduğunu hatırlattı. Stygian ondan bunu yapmasını istememişti. İçinde oluşan kafa karışıklığı ve korkunun aralarına girmesine izin vermedi.

Bunu kendisi yapmıştı.

Toplum Merkezi dosyasını açarak, yeni merkezin yenilenmesi ve kreş kanadının eklenmesi planlarına odaklanmaya çalıştı birkaç yıl önce şehrin batı ucunda inşa edilmişti.

Paranın toplanmasından o sorumluydu.

okul sonrası özel ders programı için ek bilgisayarların yanı sıra genişleme için birkaç ay önce fon topladı.

Dosyayı yarılamıştı ki, son birkaç haftadır yaşadığı tuhaf ekran titremesi tekrar meydana geldi. Kaşlarını çatarak aşağı kaydırды ve babasının bir hafta önce dizüstü bilgisayar ondayken neden tamir edemediğini merak etti. O sırada

tekrar titrediğinde, bakışlarını kaldırarak büyük bir hata yaptı.

ve spor salonundaki antrenman seansının tekrar dikkatini çekmesine izin verdi.

Son iki gün boyunca kendisiyle savaştı, anı parçalarını bir araya getirmeye, içinde bir çözüm bulmaya zorladı kendini

Kendini. Bildiği şeyi, kim olduğunu kabul etmek. Ona duyduğu ihtiyaç yüzeyin altındaydı, ona duyduğu açlık her zaman oradaydı, düşüncelerinin ve ihtiyacının sınırındaydı. Ama

Kim olduğunu ve neden Liza Johnson olduğuna inandığını bilme ihtiyacı onu öylesine ele geçirmişti ki, geri çekilip bildiği parçaları, rüya parçalarını, gerçekte anı gibi görünmeyen anıları bir araya getirmekten başka çaresi kalmamıştı.

Olduğunu düşündüğü kişi değildi ama bunu kendine kanıtlamanın bir yolu yoktu. Honor Roberts ya da Fawn Corrigan olduğunu tespit etmek için kullanabileceği tek bir anı, tek bir rüya ya da örnek yoktu. İkisine ait de kurtarabileceği hiçbir anısı yoktu.

Irkların dövüşünü izlerken, Flint'in yumruğu arkadaşının yüzüne geldiğinde aniden kaskatı kesildi.

Stygian yüzüne gelen yumruktan sonra geri sıçradı ama yumruk isabet etmeden önce.

Dudağı yarılmıştı, kanın kızarmış izi mükemmel erkek kıvrımını bozuyordu.

Flint, Stygian'ın dudağını mı yarmıştı? Bu onu daha sonra öpmeyi acı verici hale getirmez miydi? O küçük yarayı öpebilirdi.

Bu düşünceyle dudaklarını yalayan kızın göğüsleri, vücudunu saran açlık dalgasıyla daha da şişerken, klitorisi yenilenmiş ihtiyaç.

Yenilenmiş mi? Hayır, yenilenmemişti, onları ilk kez dövüşürken izlediğinden beri atışları hiç durmamıştı.

Onunla dövüşmek istiyordu. Onu yere yatırmasını, pantolonunu vücudundan sıyırmasını, dizlerinin üzerine kaldırmasını ve çığlık çığlığa orgazm olmasını istiyordu.

Bunu istemek gerçekten çok mu fazlaydı?

O da vermek istemeyecek gibi değildi.

Dili tekrar dudaklarının üzerinde gezindi, bu sefer neredeyse istemsizce. Onun tadını, şaftının geniş başının gücünü ve kuvvetini hatırlayabiliyordu.

Çok geniş.

Kurt ve Çakal Irklarının normalden daha kalın olduğunu, yaraklarının bir kadını onu kaldıramayacağından emin olana kadar gelecek kadar geniş olduğunu duymuştu.

Duyduğuna göre deneyimleri, sevgililerinin onları belki kolaylıkla değil ama kesinlikle zevkle almasını sağlıyordu.

Enfes, ateşli, işkenceli bir zevk.

Vajinasından akan nem kayganlaşıyor, hazır-

Kalçalarını sıkarak bir iniltiyi bastırdı ve dikkatini üzerinde çalıştığı dosyaya vermek için mücadele etti. Ve ara sıra Ekranın titremesi gerçek bir sorundan çok rahatsız ediciydi.

Ya da akli gerçekten üzerinde çalışması gereken dosyada olsaydı öyle olurdu.

Bakışlarını spor salonuna ve hala birbirleriyle dövüşen dövüşçülere çevirdiğinde, eşiyle birlikte minderde olma dürtüsü sadece

güçleniyor.

Onunla dövüşen kişi olmak istiyordu. Onun eşi olmasının bir sebebi vardı.

Belli ki onun inandığı gibi bir sera çiçeği değildi.

Bu sera çiçeği, dünyanın en profesyonel ve en gizli kurtarma güçlerinden birine katılmadan önce son testlerden geçmesine bir hafta kalmıştı.

Onunla dövüşebilirdi.

Onu alabileceğinden çok şüpheliydi ama onun kendisini alacağını biliyordu.

Şehvetle.

Erotizmle.

Külotunu krelemek, şimdi amının üzerinde toplanan kaygan nem için yetersiz bir ifadeydi.

Açlık, vücudundan geçen ihtiyacı tanımlamaya yaklaşamıyordu bile.

Meme uçları o kadar sertti ki sütyeninin dantelleri acı verecek kadar aşınmıştı.

Liza elbiselerini çekmekten başka bir şey istemiyordu.

Stygian'ın bedenindeki giysileri yırtmasını istiyordu. Onu öyle bir güçle, öyle kontrolsüz bir şehvetle istiyordu ki, onu becermekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ama sikiinin geniş uzunluğunu onun içine itmek, Her itişinde onu çılgına çeviriyor, ta ki kötücül ek ereksiyon onu doldurana kadar, salıverilmesi vajinasının derinliklerine fışkırırken onu içine kilitliyordu.

Dokunuşu için yanıp tutuşana kadar onu istedi. Güvercin grisi salon pantolonunun yumuşak pamuğu ve ona uyan kaşkorse üst o kadar rahatsız edici, o kadar katlanılmaz olana kadar soyunmaktan başka bir şey istemedi.

Çıplak olması gerekiyordu.

Eşine çıplak ihtiyacı vardı. Şimdi!

• BÖLÜM 18 •

Antrenman seansları arasında en sert olanlardan biriydi.

Stygian yıllardır çürük olmayan yerlerinde çürükler olacağını biliyordu. Çakallar acımasız dövüşçülerdi ve bu hayatın bir gerçeğiydi.

Bu, bir adamın normalde onlarla dövüşürken çürükler konusunda endişelenmesine gerek olmayan yerlerde çürükler anlamına geliyordu. Bir Aslan ya da Kurtla dövüşürken *kolunun altına gelen* bir tekme yüzünden kolunun yerinden çıktığı bir zamanı hatırlamıyordu.

Dog'un bunu nasıl başardığından henüz emin değildi. Tek bildiği, pis herifin onu Flint'in sağ kroşesiyle üzerine geldiği sırada gafil avlamış olduğuydu.

Burnuna gelen sert bir yumruktan kaçınmak için hızla yana doğru hareket etti -kimse Flint'i nazik davranmakla suçlayamazdı- Stigian bir yumrukla karşılık verdi

Diğer Breed'in karnına güçlü bir darbe indirdi ve hemen ardından Stygian'ın Flint'in çenesine inmeden önce zar zor yumuşattığı sert bir sol kroşe savurdu.

Yumruğu çekerken bile, Flint geri uçarak yastıklı duvar. Başını sallarken koyu renk saçlarından ter damlayan Flint ona doğru geri döndü.

Karnına yönelik sert bir tekmeyi engelleyen Stygian, koku onu yakaladığında diğer adamın bacağını altından çekip almak üzereydi.

Kadınsı şehvetin kokusu bir balyoz gibi duyularını parçaladı.

Dondu kaldı, başı kalktı ve hayal edebileceği en tatlı, en bağımlılık yapıcı kokuyu içine çekti.

Aynı nefeste Flint, neredeyse ayaklarını yerden kesecek bir tekmeyle adamın orta kısmına güçlü bir darbe indirdi.

Stygian kendini dolgulu duvara çarparken bulduğunda ciğerlerindeki hava hızla dışarı çıktı.

Eşinin şehvetinin kokusundan .

Tanrı yardımcısı olsun, diğerlerini buradan çıkarmak zorundaydı. Aletini onun amının yemyeşil, hanımeli gibi tatlı derinliklerine gömmeden önce süitlerine ulaşma şansı yoktu.

Flint'in bir başka sert tekme için yaklaştığını gören Stygian onun bileğini kavradı, döndü ve diğer Breed havada bir takla atarken geriye sıçradı, eğer bir nefes daha hızlı olsaydı ayağı Stygian'ın çenesinde bitecekti.

Çömelerek yere inen Flint ona sırtarak karşılık verdi.

"Yaşlanıyorsun, Stygian," diye iddia etti. "Geçen hafta aynı tekmeyle karşılık verdiğinde neredeyse beni yere seriyordun. Ama sonra" - kaşları imalı bir şekilde kalktı- "eşinin açlığının kokusu da seni baştan çıkarmak için orada değildi. Değil miydi?"

Stygian dikkatinin dağılmasıyla ilgili yorumu duymazdan gelirken, "Bu sefer daha hızlıydın," diye itiraz etti.

"Ve sen çok daha yavaştın." Dog ve Mutt dövüşlerine ara verince Flint güldü. "Sen oyundan çıktın dostum."

Bu doğru değilse ne olayım, ama Flint bile geri çekiliyordu. İdman seansının bittiğine dair sözsüz anlaşma, hepsi tarafından anlaşıldı.

Bir eşin ihtiyacının kokusu, bölgedeki diğer ırklara uzak durmaları, mümkünse kokunun ötesine geçmeleri ve her fırsatta çiftleşen çiftte yalnız kalma şansı vermeleri için bir mesaj gönderir.

Sertçe soluyarak onun kokusunu tekrar aldı.

Uyarılma ve bir şeylerin daha eklenmesi bakışlarını kıza dikmesine neden oldu.

Uyarılma en üst seviyedeydi, ince bir kokuydu çünkü ama de oradaydı. Ama bu aynı zamanda

Kıskançlık kokusu ve doğal bir saldırganlık, hayvani içgüdülerinin ulumasına ve dudaklarının zevkle sırtmasına neden oldu.

"Duş zamanı," diye duyurdu Flint, ama Stygian'ın dikkati Liza'dan hiç ayrılmadı. "Çıkarken odanın güvenliğini sağlayacağız."

Dikkati tamamen Liza'nın koltuktan kalkıp ana minderlere yaklaşmasına odaklanmıştı. Spor salonunun girişinde tam güvenliğin devreye girdiğini gösteren yumuşak *ping* seslerinin sadece uzaktan farkındaydı.

O ve Liza odada olduğu sürece asansörde ve daha sonra koridorun ilerisinde Breed infazcıları olacaktı.

Stygian bir süre daha orada kalacaklarını tahmin ediyordu.

"Şimdi *benimle* konuş." Kadının talebi onu şaşırtmış olmalıydı.

Ama şaşırtmadı.

Navajo Irkı Yeraltı Ağı'nda oynamak istediği rolden zaten şüpheleniyordu. Çoktan şüphelenmiş olmalıydı. önce.

O bir çelişkiler, aldatmacalar ve kafa karışıklığı yığınıydı. Sunduğu soruların yanıtlarını öğrenene kadar kimse onunla ilgili hiçbir şeyi olduğu gibi kabul edemezdi.

Bir kez hareket eden Liza, ayağına geçirdiği sandaletleri çıkardı. odadan çıkmadan önce. Ayaklarını çıplak bırakarak, güzel boyalı ayak tırnaklarını hafif bir şeker pembesi yaparak mindere adım attı.

Uyarılmışlığı artık kıskançlıkla karışık değildi. Artık kadınsı, cinsel bir saldırganlık ve bağımsızlık hissiyle doluydu.

Bu ilgi çekici koku, inanılmaz derecede sertleştirmiş, zapt etmeye hiç niyeti olmadığı bir taleple zonklatmıştı.

Dudakları yavaş ve baskın bir hırıltıyla kıvrılırken boğazından bir hırıltı yükseldi.

"Bir meydan okuma mı, dostum?" diye sordu diz çöküp infazcılarının giydiği bebek yumuşaklığındaki deri botları çıkarırken.

Stygian bağları gevşeterek, bakışlarını ayırmadan, acele etmeden çözdü.

O izlerken.

Erkek gururu.

Bu düşünce karşısında sırttı.

Tabii ki, kendisinin daha az görünmesine izin veremezdi. Onun varlığında tamamen baskın ve kendinden emindi. Tanrı korusun, bu bağımsız, çarpıcı genç kadın, onun kendisini sevme yeteneğinden bir an bile şüphe etmesin.

Onu korumak için.

Ona uygun bir eş olduğunu kanıtlayacaktı.

Dar siyah çoraplarını çıkaran Stygian doğruldu ve uzun dakikalar boyunca sessizce ona baktı.

"Sen benim eşimsin," dedi sonunda, sesini dolduran ilkel hırıltıyı duyarak. "Sadece senin güvenliğini değil, sırlarını da koruyabilirim Liza. Tek yapman gereken onları saklamam için bana vermek."

Geriye uzanıp saçlarını topladı ve uzun tutamları gevşek bir örgü haline getirdikten sonra bileğindeki elastik bantla sabitledi.

"Ya sakladığım sırları bilmiyorsam?" Verdiği cevapla onu şaşırttı.

"O zaman onlardan saklandığını söyleyebilirim," diye cevap verdi, bakışlarındaki anlaşmazlık parıltısını, karartılmış öfke ipucunu görmezden gelerek yumuşak gri renk.

Tartışmadı; onun yerine hareket etti.

Küçük, narin görünümlü yumruk aniden kaslarla dolu karnına değil, göbeği ile kot pantolonunun bandı arasındaki savunmasız bölgeye, horozunun şişmiş başından sadece bir nefes uzağa bir darbe indirdi.

Darbe, ona doğru hamle yapmadan bir an önce nefesini kesti. Kız aniden yere düşüp yuvarlanarak arkasından gelmeden önce onu neredeyse yakalamıştı.

O daha şaşkınlığı sindiremeden, küçük ayağı dizinin arkasına indi, dengesini bozdu ve neredeyse onu yere düşürecek.

Kendini çömelirken yakalamadan önce mat.

Arkasından gelmeden önce yaptığı çömelme ve yuvarlanma hareketi, kadın infazcılar için bile arkadan tutulma tehdidine karşı tipik bir tepki değildi. Boyuna ve fiziksel eksikliğine rağmen Güç, mükemmel çalıştı. Aynı zamanda, karşı hamleyle cevap vermeden önce ona tekrar üzerine gelmesi için bir fırsat verdi.

İki nefes içinde, kızın çevik bir zarafetle onun elinden kurtulmayı ve ulaşamayacağı bir yerde kalmayı başarması, onu savunmaya geçirdi. Ve onunla oynamıyordu.

Stygian'ın onu ele geçirmek için her türlü niyeti vardı ve onu soydu, önce giydiği o küçük üstlükten. Göğüslerinin etrafını sıkı ve sert, sivri meme uçlarını açıkça gösteren Sütyenin danteli gibi görünen şeyin altında.

Kullandığı hareketler Coyote dişileri tarafından eğitildiği hareketler değildi. Bunlar, zarif bir kadınsı kıvrım, beklenmedik bir kavis eklenmiş Cins erkek hareketleriydi, tekme ya da yumruk. Ve eğer mecbur kalırsa, alçaktan, hızlı bir şekilde çömeli yuvarlanarak onu ulaşamayacağı bir yere yerleştirirdi.

Etkilendi.

Daha da etkilendi, hatta kadının onları bu kadar iyi kullanmasından kuşkulandı O kadar iyi kullanıyordu ki Onu eğitenlerin Ashley ve Emma olmadığından şüpheleniyordu. Bir erkek Breed bir şekilde onu o kadar gizlice eğitiyordu ki bundan haberi olmamıştı.

Ve bunun mümkün olabileceğini düşünmezdi.

Tetikte kalarak gözlerini ondan ayırmayan Stygian, kız onun etrafında dönerken alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı ve şüphesiz o küçük, güzel yumruğunu savunmasız bir bölgeye gömmek için bir açıklık arıyordu.

Açıklığı görünce harekete geçti.

Stygian ona doğru hamle yaparken neredeyse çömelecek kadar eğildi.

Dönüp arkasına gelmeyi başardı, her iki kolu da onu sardı, onunkileri yakaladı ve yanına zincirledi.

Kollarını hareket ettirmeye çalışmadı. İlk doğal tepkisi vücudunun üst kısmıyla mücadele etmek olurdu. En azından olması gereken buydu.

Bunun yerine, başka bir şaşırtıcı hareketle iki bacağını da kaldırdı. Birinin topuğu adamın dizine çarparak onu yere düşürdü.

Çoğu erkek, savaşçı, asker yeri kaybederdi. Stygian onu elinde tuttuğu için gerçekten gurur duyuyordu.

Daha sonra onu altındaki mindere doğru güreştirmeyi başardığında, vücudu onunkini güvenli bir şekilde hapsederken yoğun bir tatmin duydu onunla minder arasında.

"Seni kim eğitiyor?" diye hırladı kulağını erotik bir şekilde . "Söyle bana dostum, oynuyordun?"

Bunun pek de önemi yoktu, diye düşündü Stygian kalçalarını kadının arkasındaki yumuşak kıvrıma doğru yuvarlarken ve kot pantolonunun altındaki sertleşmiş ereksiyonu hissetmesine izin verirken. Önemli değildi, çünkü şu andan itibaren sadece onunla oynayacaktı. Onun tek antrenman arkadaşı olacaktı. Onu her türlü lanet şeyi yapması için sadece o eğitecekti. şey.

Stygian sert bir kalçayı bacaklarının arasına sokup onları açmaya zorladıktan sonra kalçalarının yarattığı beşiğe sıkışmasını sağlamak için daha da açtığında, Liza sularının amından kıvrımlarını ve külotunu nemlendirdiğini hissedebiliyordu.

Kesici dişleri ensesini tırmalarken, "Cevap ver dostum," diye homurdandı. "Hangi cins erkek seni böyle eğitmeye cüret etti? etkili bir şekilde?"

Dudaklarını zorlayarak bir kahkaha attı - zorlamak zorundaydı, çünkü tek yapmak istediği inlemek ve onu sikmesi için yalvarmaktı.

"Ne yani, biz cılız küçük insanların sizin Irk hareketlerinizden hiçbirini kullanmamıza izin yok mu?" Daha iyisini biliyordu ama gündemi onu zorlamaktı.

Onu kontrolünü kaybetmeye zorluyor. Onu becermek için zorluyor.

Onu kontrolünü elinden almaya ve kendisini sürekli meşgul eden düşünce ve korkulardan sadece birkaç dakika uzak kalmasına izin vermeye zorluyor. zihninde dönüp duruyordu.

"Hiçbir Cins erkek beni herhangi bir şey için eğitmedi." Sesinde alaycı bir ton vardı.

Sesinde bir yalan sezebiliyordu ve burada dikkatli olması gerekiyordu.

Onu hiçbir Cins erkek eğitmiyordu; onun yerine Çakal dişiler Ashley, Emma ve Shiloh ile ara sıra Jaguar Cinsleri Chimera ve Shiloh ve birkaç Kurt Cinsi dişi eğitiyordu. Aldığı diğer eğitimler ise yeraltı ağında görevlendirildiği ekibin bir parçası olan erkeklerden geliyordu.

Büyük, sert erkek Irklar, küçük meslektaşlarının kimseyi eğitime yeteneğine sahip olmadığını mı düşünüyorlardı?

"O zaman seni kim eğitiyor?" diye eğlenerek homurdandı, çünkü kadın onun sikinin kalçalarının arasına girdiğini ve kat kat giysilerinin arasından seksinin girişine doğru bastırdığını hissetti.

Aralarındaki kıyafetleri istedi. Onu istedi.

Onu sert ve derin bir şekilde istiyordu ve -Ah Tanrım- onu çıldırtıcı bir sürükleyen bir güç ve açlıkla alıyordu.

"Birinin beni eğittiğini kim söyledi?" Liza gözlerini kapatıp tırnaklarını adamın bileklerini sabit tuttuğu mindere geçirerek hislerin, heyecanın ve yoğun duygusallığın onu ele geçirmesine izin verdi.

"Şu andan itibaren dövüşmeyi öğrenmek istiyorsan bana gelebilirsin." Başını eğdi, dişleri kızın boynunun yan tarafını tırmıkladı.

"Sana dövüşmeyi öğrenmek için mi geldim?" Duyguları duyularını da ele geçirmekle tehdit ederken nefes almak ve gözyaşlarına engel olmak için mücadele etti. "Gerçekten, Stygian, Irkları kadınlarıyla birlikte gördüm. Onlar savaşmaya izinli." Dudaklarında şehvetli, baştan çıkarıcı bir kıvrımla gülümsedi. "Sadece sevişebiliyorlar."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı kulağına, sesindeki şehvetten dolayı aleti heyecanla sarsıldı. "Çakal dişleri dövüşür. Ashley ve Emma en iyi savaşçılarımızdan ikisi."

"Cins dişiler," diye karşı çıktı nefes nefese. "İnsan eşlere aynı seçenekler sunulmuyor."

"Kim demiş?" Dili, iki gece önce onu ısırdığı, özellikle bir bölgenin üzerinde gezindi.

Zevk, onu soluk soluğa bırakan ve kayganlaşan sularının daha fazlasının dökülmesine neden olan bir ani ile vücudunda şarkı söyledi Kedici.

"Diane Broen ve Lawe ile yaşadığı her tartışma." Adamın ellerinden biri kaşkorsesinin altından kadın zar zor fısıldıyordu.

"Ama Aslan Irkları pisliktir," diye homurdandı, sesi cinsel açlıkla .

"Ne?" Parmakları sutyeninin ön mandalını çözüp bir göğsünün şişmiş ağırlığını kavrarken Liza onun ne dediğini zar zor anlayabildi.

"Dedim ki, Aslan Irkları pisliktir," diye tekrarladı, başparmağı göğüs ucunun zarif bir şekilde sertleşmiş tepesini okşarken, sesinin karanlık, şehvetle keskinleşmiş sesi kadının hislerini okşuyordu.

"Irklar pisliktir." Diğer eli -parmakları uzun ve güçlüydü- pamuklu pantolonunun alçak bandının altını itmeye başladığında parmakları yine paspasa gömüldü.

Nefes almak için tek yapabildiği buydu.

Ona dokunmaya devam ettiği sürece nefes alıp almaması umurunda bile değildi.

Dokunuşu canlı bir şehvet gibiydi. Sıcak ve büyüleyiciydi, mantığını çalıyor, onu altında çaresiz bırakıyordu.

Etraflarındaki hava erotik bir sıcaklıkla yoğun ve ağırdı.

Üstündeki sert bedeni öylesine uyarıcıydı ki, öylesine güçlü ve tahrik ediciydi ki, ağırlığının ona verdiği hissin içinde kaybolduğunu hissetti.

Parmaklarının uçları kızın amının tepesindeki buklelere değerken, "Kurt Irkları göt deliği değildir," diye söz verdi.

Liza kalçalarının, vajinasının istemsizce sıkıldığını, vücudundan akan suların gür kayışını hissetti.

Parmakları tümseğinin tepesini koruyan bukleleri kabarttı.

O yumuşak örtüyü sadece orada bırakmıştı. Altında, şişmiş kıvrımlar dikkatlice cilalanmış, aşırı hassaslaşmış ve ısınmıştı, onun için ağrıyordu

Dokunmak, sikinin sert baskısından ve onunla arasındaki giysilerinden daha fazlası için.

Dişleri bir kez daha boynunu tırmaladı, zevk vücudunun her hücrelerine yayıldı.

Kesici dişlerinin kızın üzerinde sürtünme hissi, sinir uçlarını yırtan, onu ısıtan, zihnini yakan elektriklenmiş bir his dalgası gönderdi.

Uyarılma, rahmine şehvet dolu sert bir açlık yumruğu olarak , içinden sert bir zevk titremesi geçti.

Liza aniden duyularına hücum eden, kaslarını titreten tensel gerilim dalgasına karşı koymak için mücadele etti.

Kalıcı olması için.

Çok yakın görünen ama henüz ulaşamayan orgazmın zirvesine ulaşmak için.

Onu arkadan örtmesinin erotizmi, vücudunun sıcak uzunluğu onu mindere tutuyor, elleri bileklerini zincirliyor, kalçaları daha da yayılırken arkasını kavislendiriyor, horozunun sırtını amına daha sıkı bastırıyordu.

Saf heyecandan boşalacağına yemin etti. Aşırı baskınlık ve cinsel farkındalık o kadar yoğun bir bilgi seliydi ki neredeyse fiziksel bir okşamaydı.

Kendinden geçmiş bir zevk
vücudunu kapladı. İçini parçaladı.

Sinir uçlarında hızla ilerleyerek klitorisini ve amını acı verici bir farkındalıkla sıkılaştırdı.

hissetmemeli.

Çiftleşme ateşiyle ilgili duyduğu söylentiler ne olursa olsun. Kendi içgüdülerinin ona ne söylediğinin önemi yoktu.

Böyle hissetmemeliydi.

Bu sadece cinsel bir şey değildi. Sadece zevk de değildi. Bu sadece saf bitkinliğe kadar becerilme ihtiyacı değildi ve Tanrı biliyordu ki, bu ihtiyaç aklının en üstündeydi. Hızla kritik bir noktaya ulaşıyor ve aklındaki diğer tüm içgüdüleri siliyordu.

Bu, yoğun bir serbest bırakılma ihtiyacından çok daha fazlasıydı. Doldurulması gereken bir ihtiyaçtan çok daha fazlasıydı.

Etin ete , sikinin gömülmesini hissetme ihtiyacını aştı.
ya da onu saf bir coşkuya sürükleyeceğini bildiği bir orgazmın patlaması.

Sahip olabileceğini hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı çünkü aşırı hisler ve dalga dalga gelen zevkle karışan içgüdüsel bilgi, bunun aynı zamanda doğuştan gelen bir ihtiyaç olduğunu da biliyordu.

Duygu.

Ruhunun derinliklerinde yanan şey, tüm acılara karşı kilitli tutmayı başardığı kalbinin ihlal edildi.

Stygian bir şekilde içeri sızmanın ve onu geçirmenin bir yolunu bulmuştu.

doldurmuş, ele geçirmişti. Onu zahmetsizce kontrol ediyordu ve bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bunu anlamlandırmak için savaşıırken, yarığı onarmak için kendini hiç bitmeyen duyumlar hücumundan geri çekmeye çalışırken, aniden gelen kumaş yırtılma hissi ve sesi karşısında şok oldu.

Üstü yırtıldı, hafif, ultra yumuşak pamuk vücudundan kolayca çekildi, sadece dikkatsizce bir kenara fırlatıldı. Adamın geniş, çıplak göğsünün ve karnının şimdi çıplak olan sırtının üzerine geldiğini hissettiğinde boğazından boğuk bir çığlık yükseldi.

"Lütfen," diye tekrar haykırdı, içinde kontrolden çıkan hisler yüzünden titriyordu.

"Ah, dostum, seni memnun etmek için her türlü niyetim var," diye mırıldandı, dudakları kulağındaydı, hassas kabuğu okşuyordu. "Tekrar ve tekrar.

İkimiz de hareket edemeyene kadar. Hava ihtiyacı bile unutulana kadar."

Göğsünün kıvrımına sarılmış olan el serbest kaldı. İhtiyacı olan havayı almak için nefes nefese kalmıştı. kot pantolonunu gevşetmeye çalışıyor ve onu kotu kalçalarından aşağı itecek kadar kaldırırken malzemeyi itiyordu.

Giydiği pantolonu çıkarması sadece saniyeler sürdü -nefessiz, yıkıcı saniyeler.

Yine de ona dönmedi. Onu örtmedi ve ihtiyacı olduğu gibi içine itmeye başlamadı.

"Bunu bana neden yaptın?" Ağlamasına engel olamadığı gibi, içinde yükselen duygusal olarak yıkıcı hislere de engel olamıyordu.

"Ben sana ne yaptım bebeğim?" Şimdi çıplaktı, onu örtüyordu, sikinin dolgun tepesi amının kaygan zar zor baskı yapıyordu, dudakları omzunu okşarken soruyu fısıldadı.

Çenesiyle, omzuna düşen saçlarını geriye doğru taradı, bir eliyle saçlarını iterken dudakları aşırı hassas ete geri döndü. Kalçalarının altında, amının üstündeki bukleleri buldu, sonra ötesine itti.

Parmakları klitorisinin şişmiş sıcaklığını bulduğunda Liza sarsıldı, içinden geçen zevk dalgaları karşısında titredi.

"Aminin gömülmekten daha çok istediğim bir şey yok," diye inledi dudaklarının omzunun kıvrımında bıraktığı izi bulmasına izin verirken. "O tatlı, ıslak sıcak aletimin etrafında hissetmek. Onu ağzına aldığı anda verdiğin tüm zevkle emmek."

Kalçaları yuvarlanarak adamın parmaklarına sürtünüyor, kadının kıvrımlarına sıkışan sikinin geniş başına yaklaşmak için mücadele ediyordu.

Amcık.

", kendi salınımımı tetiklediğinde, senin Hayal ettiğim gibi yapsam ve seni duvara yaslayıp siksem, amcığın çiftleşme düğümünü sıkması beni dizlerimin üzerine çökertirdi."

"Lütfen." Çılgılığı içinden koptu.

"Ah Tanrım, seni nasıl da hayal ediyorum," diye fısıldadı Liza'nın omzunu ısırarak. "Aletimi emmeni izlemeyi hayal ediyorum, Liza. Dudaklarını ayırışını izlemek, sıcak küçük ağzının çalıştığını hissetmek."

Kaygan, hararetli bir sıcaklık akımı amını doldururken, vücudunun her hücresinde yoğun hislerin elektrik fişekleri fırladı.

"Sadece bile benim için gelmeye hazırsın," dedi. hırladı, dudakları tekrar omzundaki ize doğru hareket etti, üzerinde fırçaladı, bir başka, daha keskin vahşi zevk patlaması yırttı onun içinden. "Dişlerim güzel omzuna kilitlenmişken ve aletim daracık amına kilitlenmişken, zevkten öleceğimi sandım."

Başını o tarafa çevirdiğinde ürperti vücudunu sarmıştı. yan tarafa, öpücüğü için yalvarmaya niyetlendi, ezici bağımlılık onu zorlayan bir güçle devreye girerken tadı için yalvardı inliyor.

Buna dayanamadı. Daha önce sadece onun öpücüğüne duyduğu arzu, aniden acı verici, zorunlu bir ihtiyaç haline gelmişti. Karşı koyamadığı ve kendini inkar etmek istemediği bir açlık.

Onu bekliyordu.

Başını çevirdiğinde, boştaki elinin parmakları saçlarına kilitlendi, ona doğru eğilirken başını daha da yaklaştırdı, dudakları onunkileri yakaladı.

dil dolaşıyor.

Anında dudakları üzerine kenetlendi, dili onunkine bastırdı, okşadı, çiftleşme hormonu altındaki sıkıca şişmiş bezlerden dökülürken gür, baharatlı tadı ağzına çekti.

Vahşi, şehvetli iksir hemen vücuduna girdi.

Birdenbire her dokunuş daha yoğun, her his o kadar canlı bir şekilde erotik oldu ki, yeni dokunuşla neredeyse kendinden geçmenin zirvesine ulaştı.

Bu kendinden geçmeydi.

Dudakları onunkileri kaplıyor, dili dudaklarının arasından geçiyor, kızın içine ısıtılmış hormon pompalıyor, ona böylesine güçlü bir güç aşıliyordu,

Bitmek bilmeyen açlıktan asla kurtulamayacağını biliyordu.

Ondan asla kurtulamayacaktı.

Onu öperken, klitorisine karşı hafif, alaycı vuruşlar aniden kayboldu. Elleri kalçalarını kavradı, ağırlığını dizlerine ve dirseklerine verdi ve arkasını keskin bir şekilde yukarı doğru çekti.

Dizlerini kullanarak kadının kalçalarını birbirinden daha da ayırdı, onları gererek açtı ve sikinin zonklayan başını kadının amının esneyen girişine yönlendirdi.

Damarlarındaki kanın her sert atışıyla amcığı sıkıştı, inanılmaz bir ihtiyaçla kasıldı.

Umutsuzca hassas olan açıklığın içindeki pre-seminal sıvının ilk, yakıcı fışkırması, dudakları onu boğarken ondan bir çığlık kopardı.

Acı verici zevkin keskin, şok edici çatalları vajinasına, klitorisine saldırmaya başladığında çığlık atıyordu. Mahrem etine doğru yayılıyor ve eziyet ediyor, kalbini durduran bir saniyede kontrolünü kaybettiği bir açlıkla ona işkence ediyordu.

Kalçaları yukarı ve geriye doğru çarparak adamın sikinin başını öyle keskin ve kör edici bir zevkle aldı ki, nefes alabilmek için dudaklarını adaminkinden ayırmak zorunda kaldı.

Açlığın, ihtiyacın, zevk selinin ve daha fazlası için acele etme talebinin yoğunluğu, kontrolden çıkan kuyruklu yıldızlar gibi içinden uçuyordu.

Adamın sikinden fıskıran sıvının her darbesi kadının amını dalgalandırıyor, sıkıyor ve daha fazlası için çaresiz bırakıyordu.

Parmakları umutsuzca paspasın kenarını kavradı, ağır malzemeye kilitlendi, sıkıca tutundu, isyan eden ecstasy çarpıştı, geri çekilirken vücudunda öfkeleniyordu, sonra gömüldü
Bir kez daha içinde zonklayan bir tepe.

Hormon bakımından zengin sıvı onu bir kez daha doldururken nabız gibi atıyor, amını yakıcı bir sıcaklıkla dolduruyordu.

Sinir uçları aniden daha hassas hale geldi, canlandı, Sanki sikinin her zonklayışını içinde hissetmek için yanıp tutuşuyormuşçasına etinin yüzeyine yaklaşıyordu.

Stygian sert genişliğini içinde çalıştırarak, onu gererek, hassas etini coşkuyla yakarak, ona karşı sallandı, iç etinin her bir santimini ele geçirirken bile ruhunun daha fazlasını ele geçirdi.

Sikinin sert uzunluğu girişini ayırdı, içeri itti, her hamlede onu daha da doldurdu, ta ki sert bir vuruş onu kabzasına kadar içine gömene kadar.

Dudaklarından bir çığlık koptu ve göğsü bir kez daha sırtını kaplarken boğazından çıkan sert, ilkel hırıltıyla buluştu. Kalçalarını yukarıda tutarak, kalçaları onunkilere karşı sıkılaşıyor, sikinin geniş uzunluğunu onun içinde çalıştırmaya, itmeye, okşamaya başladı, tekrar tekrar içeri itiyordu. Her itici istila, sinir uçları duyularını kazarak kendinden geçmiş hislerle çığlık atarken, iç kaslarının etrafına spazm gönderdi.

Stygian'ın parmakları kadının kalçalarını sıkıca kavradı ve onu sikinin sert genişliğinin her bir darbesi için yerinde tuttu. İçinde çalışmak Kukusunun sıcacık ısı, geniş şaft şiddetli bir şekilde hassas dokuyu okşadı ve onu daha da yaklaştırdı, daha sert, ecstasy'nin yanan merkezine doğru itti.

"Stygian, lütfen," yalvardı, hisler acı veriyordu, o kadar keskin, acımasız bir zevkle doluydu ki, onun sahipliğinden aklını kaybedeceğinden korkuyordu. "Tanrım, lütfen. Becer beni. Daha sert sik beni."

Katıksız erotik coşkuyla aklını kaçırmış, kendini ona kaptırmıştı. Kontrol gitmişti. Böyle enfes bir şeyin yanında var olamazdı.

hisler.

Kalbini ve ruhunu koruyan kalkanlar buharlaştı, bu adamın, bu Irk'ın onu her türlü fırtınada koruyacak tek çapa olduğu kesinliğinin altında toza dönüştü.

Bu duygular üzerindeki baskısını kaldırmak onu zevke daha da açıyor, zevkin daha keskin, daha hararetli bir şekilde artmasına izin veriyor gibiydi.

Yoğunluk.

Buna dayanamadı.

Bunu yaşayamazdı.

İç bedeni onun mekik dokuyan ereksiyonunu emerken, kadın Bir eliyle minderini serbest bırakmasına yardım eden kolu, parmaklarını omzuna ve yüzüne düşen saçlarının uzun ipeksi tellerine gömmek için geriye doğru kıvrıldı.

Omzundaki izi yaladı.

Kesici dişleri küçük yaranın üzerinde geziniyordu ve Liza bunu bildiği için ürperdi.

Kalçaları sıkıştı, amcığı adamın sikini daha sıkı kavradı, kasıldı ve çaresiz, acı dolu bir çığlıkla, aniden saf coşkunun alevli, kör edici merkezine doğru savrulduğunu hissetti - kendinden geçmenin patladı, içine çöktü ve vücuduna yayılan patlayıcı bir dizi havai fişek patlatmaya başladı.

Arkasında, Stygian hâlâ onu beceriyordu. Sert, itici vuruşlar, bir diğerinin ardından kendinden geçmiş bir patlamayı tetikleyen bir güçle içinde güçlendi.

Şiddetle zonkluyor, kan ağır damarlarda çarpıyor, her kazığa oturtma başka bir keskin, acımasız patlama patlamasıydı

Son bir umutsuz hamleyle içine gömülene kadar. Bir hırıltı

Keskin dişler bir kez daha çiftleşme izine batmadan önce arkasından bir nefes sesi geldi.

Onun altında sarsılıyordu. Onun

etrafında eriyordu.

İçine fışkıran hissi, çiftleşme düğümü

Birdenbire sikinin zaten geniş olan uzunluğunun bir kısmını uzatarak, onu sağan umutsuzca esneyen kaslara kilitledi ve onu saf, şiddetli bir ecstasye patlamasına doğru koşturdu.

Kendinden geçmenin acısı onu askıda tutuyor, amının titreyen derinliklerinde tekrar tekrar patlıyordu. Püskürtme üzerine püskürtme Kızgın meni içine fıskırdı, gözlerinden acı ve coşku gözyaşları dökülürken amının derinliklerini doldurdu.

Hiç bitmeyecek gibiydi. Dalga üstüne dalga Ezici yoğunluktaki his, gerçekliği zihninden söküp aldı ve kalçalarını onunkilere doğru sarsmaya devam etti, vücudu bundan kurtulmanın hiçbir yolu olmadığından korkana kadar titredi.

Ama her bir coşku nabızı daha kısa, daha az dramatik hale geldikçe, sonunda, son bir elektriklenmiş his dalgasıyla, Liza kendini terden sıırılsıklam ve yorgunluktan halsiz bir halde mindere yığılmış buldu.

Arkasında, siki hala amının ağır kaslarına kilitlenmiş, dili çiftleşme izini yalayarak ısırdığı hafifletirken, Stygian'ın nefesi sertti, boğazından düzensiz hırıltılar çıkıyordu aralıklarla.

Zevk hafifledikçe ve gerçekliğin gölgesi geri döndükçe, kendi içindeki değişimi hissedebiliyordu. Henüz emin olmadığı ama onu sonsuza dek değiştireceğini bildiği bir duygu, bir bilgi.

Bunu bilmek bile içinde bir korku dalgası yaratmıştı.

"Bana ne yaptınız?" Şu anda doygunluktan başka bir şey hissedemeyecek kadar bitkin, tükenmiş durumdaydı.

Tükenme ve kendini olacıklara hazırlayamayacağının kesinliği.

"Senin bana yaptığın şeyin aynısını." Sesi ağırdı, karanlıktı ve onu da saran zevk ve rahatlamayla tembelleşmişti.

"Peki neymiş o?" Her kelimeyi dudaklarından zorla geçirmek zorunda kaldı.

Yorgunluk sesini bulanıklaştırıyor, ağırlaştırıyordu. Kendini endişelendirmek imkânsızdı. Korkunun hiç şansı yoktu.

Henüz.

Onun konuşmasını beklerken, üzerinde titrediğini hissetti, onu içine kilitleyen düğüm yavaşça geri çekiliyor ve iç etinin kontrolünü kaybediyordu.

"Ne oldu?" İcini çekti. "Sahiplik. Bana sahipsın, Liza. Bu çiftleşmenin ne sağladığını. Kalp. Beden. Tanrım, ruhum. Hepsine sahipsın. Daha önce hiç olmadığımız şekilde birbirimize aitiz. Hiç kimseye ait olabileceğimi hayal bile edemezdim." Dudakları Omzuna yaslanmıştı, sıcaktı, memnuniyetle tembelleşmişti. "Seni seviyorum, Liza. Bedenimin her parçasıyla, kalbimle ve ruhumla. Seni seviyorum."

Şimdi içinde bir korku yükseliyordu. Çoktan başlamıştı Gerçeklerden şüpheleniyordu ve şimdi bunun kesinliği onu dehşete düşürüyordu.

Panik içinde yükselmeye çalışıp başarısız olurken, "Sahiplenilmek için piyasada değildim," diye fısıldadı. "Kendimi güzel, özgür ve bekâr olarak sevdim, teşekkür ederim."

"Bence çok hoşsun," diye mırıldandı, sikini yavaşça kızın amcığının pençesinden kurtarıırken ve onu göğsünün sıcaklığına doğru çekmeden önce yanına çökerken. "Özgürsün. Bekârsın," dedi yanağını saçlarına değdirirken nazikçe. "Ama kabul etmelisin ki Liza, ait olmak güzel, değil mi? Özgürlüğüm için, tüm Irklar için savaşmamı sağlayan hayalin sen olduğunu bilmek.

Hayatta kalmak. Zamanın bu anı için, tanıdığım bir kadının kalbi için beni bekliyordu. O kadar da korkutucu değil, değil mi?"

Dehşet verici miydi? Hayır, korkunç değildi.

Adamın artık koyu mavi olan gözlerinin uykulu derinliklerine bakabilecek kadar kendini kaldıran Liza, adamın vahşi, karanlık, ilkel özünü gördü.

Dünyanın kendisi gibiydi: güvenli, güçlü ve en vahşi fırtına öngörülemez.

Ve ona ait olmak mı istiyordu?

Ona ait olduğuna mı inanıyordu?

"Seni hak ettiğimi düşündüren ne?" diye fısıldadı sonra, yaklaşan paniğin ani dalgalanmasıyla dudakları titriyordu.

"Öyle olmadığına inanmanı sağlayacak ne olabilir ki?" Saçlarını geriye doğru taradı, bu jest o kadar şefkatli, o kadar nazikti ki kalbi öyle bir duyguyla sıkıştı ki, duyularına doğru yayılan bir acı şaftı gönderdi.

"Ah, Liza." Yüz ifadesi yumuşadı ama yine de kibir ve baskın erkek gücü hâlâ oradaydı. "Benden daha iyisini hak ediyorsun.

. Ama ben çok bencil bir piçim. Sana olan ihtiyacım söz konusu olduğunda tamamen ve geri dönülmez bir şekilde telafi edilemezim. Beni ısıtacak kalbin olmadan ölebilirim. Sevgine asla sahip olamayacağımı düşünseydim, varlığımı sona erdirirdim. Sana söyledim, korkun ne olursa olsun, sırların ne olursa olsun, hiçbir şey senin için hissettiklerimi değiştiremez. Hiçbir şey seni koruma ve sana sarılma kararlılığıma dokunamaz. Sen ve sırların, eğer bana güvenirsen. Ben seninim, tatlım. Ama ait olan tek kişi ben değilim. Artık sen de bana aitsin. Bana."

Bir yere aitti ve bunu hissedebiliyordu, buna inansa da inanmasa da güvenli ya da değil. Ondan önce bunu isteyip istemediğine bile inanmıyordu.

Kız ona aitti.

Ve biliyordu, bir şekilde, bir şekilde, biliyordu- "Beni yok edeceksin."

• BÖLÜM 19 •

Pazartesi günü gelip , Liza üzerine çöken duygu sarmalına bir ara vermeye fazlasıyla hazırды.

Onu kurtaran tek şey, sadece bir bakışla aralarında alevlenen ve her zaman var olan cinsel uyarılmaydı.

Ama bu uyurken ona yardımcı .

Rüyalar onu istila edip kafasını daha da karıştırdığında. Kimdi o?

İşe gitmek için giyinirken, tıpkı beş gece önce kaza yerine gittiğinden beri aklını kurcalayan soru gibi, bu soru da aklını kurcalıyordu.

"Biliyor musunuz, küçük çocuklar, bu yaptığınız seçim gece?" Braden Arness'in eşi Megan Fields Arness'in büyükbabası Joseph Redwolf zihninden fısıldadı.

Rimel fırçasını dikkatle tutan ve makyajını yapan Liza, aslında bir anı olmayan anıyı görmezden gelmek için mücadele etti.

Gerçekten bir rüya gibiydi.

Tıpkı çocukluğuyla ilgili anıları gibi - o kazadan sonraki güne kadar Liza'nın gerçekten de net, kesin anıları yoktu.

Rimeli bitirdikten sonra normalde sürdüğü dudak parlatıcısını eline aldı ve bakışları Stygian'ın sahip olduğu renk tüpüne takıldı Paketlenmiş.

Ek kıyafetlerinin ve aksesuarlarının çoğunu toplamıştı, Bir gün önce banyosundaki makyaj malzemeleri de dahil. Çoğunlukla, birkaç tüp renkli ruj dışında, onun kullanmayı tercih ettiği şeyleri seçmişti.

Onları Cadılar Bayramı'nda Goth kostümüyle kullanmak için almıştı. Şaka mı Şeker mi gecesinde giymeyi planlamıştı. Bunun yerine o, Claire, Chelsea ve Isabelle, Yeraltı Irkı için savaşan Navajo savaşçıları tarafından çağırılmışlardı.

İş tehlikeli değildi. Daha çok bir eğitimdi.

Görev; savaşçılar yıllar önce kaçmasına yardım ettikleri genç bir Breed'i, onu bulmak için gönderilen Genetik Konseyi ajanlarının burnunun dibinden kaçırırken dikkatlerini dağıttılar.

Genetik Konseyi tarafından hedef alınan ve kurtarılmaya ya da yardıma ihtiyacı olan ırklar ve insanlar geçmişte olduğundan çok daha azdı

onlarca yıl. Ancak savaşçıların yıllar boyunca sakladıkları kişiler, Irk İşleri Bürosu ya da Genetik Konseyi'nin izlerini bulmayı başarması halinde bazen ek yardıma ihtiyaç duyuyordu.

Sonbaharda taşıdıkları genç dişi, Navajo savaşçılarının henüz bir bebekken annesiyle birlikte sakladıkları bir Cins'ti.

Kızın nereye götürüldüğünü ne kendisi, ne arkadaşları ne de onu taşıyan savaşçılar asla bilemeyecekti. Kız başka bir ekibe verilmişti ve Liza biliyordu ki, son konumunun gizliliğini sağlamak için yeri değiştirilmeden önce birkaç kez daha verilecekti.

Ruj tüpünü alıp kapağını açarak, olgunlaşmış koyu ahududuya benzeyen dut rengine baktı. Bakışlarını aynaya çevirerek ruju sürdü, dudaklarını birbirine sürttü ve sonra tekrar kendine baktı.

Bu renk gözlerini daha parlak, tenini daha krem si gösteriyordu. Yaptığı makyajın doğallaştırıcı etkisine bir parlaklık katmış ve dudaklarını biraz daha şehvetli göstermiştir. somurtkanlık.

Derin bir nefes alarak, ellerini bedenine sıkı sıkıya oturan elma yeşili eteğine ve onunla birlikte giydiği beyaz ipek kabuğa baktı.

Dönüp banyodan çıkmadan önce kendi kendine, bu kadar iyi olabilirdi, dedi.

Evrak çantası yatağın yanında duruyordu, dizüstü bilgisayarının fermuarını sıkıca kapatmıştı.

Onu kaptığı gibi, ofise vardığında babasına teslim etmek üzere aklına not etti. Ekrandaki titreşim onu çıldırtmak üzereydi. Gözlerine ne yaptığından bahsetmiyorum bile.

Oradayken, geçmişiyile ilgili gerçeği de öğrenmeye niyetliydi.

Ray onu ve Claire'i son gördüğünde neredeyse kovmuştu ama onları daha önce de kovmuştu. Yılda en az bir kez söyledikleri ya da yaptıkları bir şeye katılmıyor, bir iki gün sonra da bunu unutuyordu. Onları asla gerçekten kovmamıştı. Claire'i seviyordu. Babası da onu seviyordu. Geçim kaynaklarını ellerinden alamazlardı.

Yatak odasından çıktığında, oturma odasında kendisine ofise kadar eşlik etmek için bekleyen Stygian ve Flint'le karşılaştı.

Kapıya doğru yürürken onlara "Geç kalacağım," dedi.

"Her zaman geç kalacağını düşünüyorsun," diye homurdandı Stygian, Kapıyı açtı ve Flint onu takip ederken koridora kadar eşlik etti.

Hafta sonu boyunca aralarında var olan gerginlik azalmamıştı, tıpkı onu ele geçirmeye çalışan panik duygusunun azalmadığı gibi.

Panikle aynı kararlılıkla mücadele etti. duygularına karşı savaştığı kararlılıkla onu ele geçirmekle tehdit ediyordu. Sorunun özü de burada yatıyordu.

Stygian bu duyguyu istiyordu. Onun her parçasını istiyordu, çünkü belirttiği gibi, onun her parçasına sahipti.

Ve dostların yaptığı da buydu. Birbirlerine kendilerinden her parçayı verirlerdi.

Ve Liza bundan çok korkuyordu.

Çünkü kendisinin her bir parçasının kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Otelden ayrılırken iki Irk tarafından kuşatılan Liza merak etti Tehlike sona erdiğinde hayat nasıl olurdu? Bir zamanlar sahip olduğu hayata geri dönmesi mümkün olacak mıydı?

İstiyor muydu?

Flint sürücü koltuğuna, Stygian da ön yolcu koltuğuna otururken Liza cipin arkasına geçip arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Uydu telefonundan e-posta ve mesajlarını kontrol ediyor olmalıydı. İşi mesaiye başladığında başlamıyordu. Hafta sonları da dahil olmak üzere genellikle gece boyunca devam ediyordu.

Yine de bu hafta sonu Stygian onun dikkatini çekmişti.

Ona her dokunduğunda, onu her öptüğünde, onun için yanıyordu. Breed doktorunun muayenesinden ve Liza'ya uyguladığı hormonal tedaviye rağmen uyarılma hâlâ devam ediyordu.

Hormonun yardımıyla zaman zaman inkar edilebilirken, hormon olmadan inkar etmek imkansızdı.

Neyse ki ofis otelden çok uzakta değildi. Sadece bir Flint, Navajo Ulusu merkezinin ön girişine yanaşmadan önce hafif trafikte birkaç dakika geçirdi. Navajo Ulus Meclisi ve genel merkezi, tüm hükümet şubelerinin ana ofislerinin yanı sıra başkanlık ve başkan yardımcısının Ofisler.

Evrak çantasını tutarak Stygian'ın SUV'den inmesine yardım etmesine izin verdi; giydiği dört inçlik topuklu ayakkabılar aracın yüksekliğini kendi küçük arabasından daha zor hale getiriyordu.

Resepsiyon alanına girdiklerinde Stygian'a "Başkan Martinez'in bugün bina genelinde birkaç toplantısı var," dedi. "Bu Öğleden sonra Window Rock'ta öğle yemeği yiyecek ve kumarhanelerle ilgili yeni mevzuat hakkında kumarhane sahipleriyle birkaç toplantı yapacak. Kimseyi korkutmamaya çalışın."

Güvenlik masasına vardıklarında, "Elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı.

Avucunu biyometrik tarayıcıya yerleştirerek, binanın geri kalanında güvenliği sağlayan güvenlik parmaklıklarını itmek için hareket etti.

Kırmızının parıltısı ve inkârın alçak, keskin vızıltısı onu Şok içinde durur ve ekrana bakar. ERİŞİME İZİN VERİLMEDİ.

Önünde saf tutan iki güvenlik görevlisine karşılık olarak Stygian'ın daha da yaklaştığını hissetti. Liza inkârı anlamlandırmaya çalışırken geniş girişin etrafına baktı.

Yukarı baktığında Navajo başkanının özel kalem müdürü Ronnie Shiloby asansörlerden güvenlik masasına doğru hızla ilerliyordu.

"Liza." Güvenlik görevlilerinin yanından geçip el sallayarak uzaklaşırken gülümsemesi gergin, bakışları endişeliydi. "Babanın mesajını almadın mı canım? Bu sabah ilk iş olarak aradığını biliyorum."

Liza'dan sadece birkaç santim daha uzun olan Ronnie'nin etkileyici mavi gözleri endişeliydi, ceketinin mavi ipeğini çekiştirirken ifadesi gergindi.

"Ne mesaj?" Güvenlik masasından geçmesine elektronik olarak izin verilmemesini hangi mesajın açıklayabileceğini merak ederken kendini sersemlemiş hissetti.

"Benimle gel." Az önce girdiğı ön girişi göstererek, Ronnie yolu gösterdi, Stygian'la birlikte bir kez daha dışarı çıkarken kapıyı açık tuttu.

"Şurada." Ronnie, binanın bir dizi ofise ayrılan derin kıvrımını işaret ederek, kafeteryanın dışında, birkaç şemsiye gölgeli masa ve uyumlu sandalyelerin yerleştirildiğı küçük, çalılıklarla çevrili bir verandaya götürdü.

Avlunun girişinde durduğunda Liza, "Babamı görmek istiyorum," diye sordu. "Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Neler olduğunu bilmiyorum canım," diye kabaca nefes aldıktan sonra parmaklarını ağarmış siyah saçlarında gezdirdi.

Onu dikkatle izlerken alnındaki kaş çatma çizgileri derinleşti. "Seni aradığını ve mesaj bıraktığını biliyorum, Claire, Chelsea ve Isabelle. Sen ve Claire otelde olduğunuz için diğerklerinin de orada buluşmasını istedi." Saatini kontrol etti. "Orada olmalı. her an."

Liza topuklarının üzerinde döndü ve hızla cipe doğru yürüdü.

"Liza, bunun makul bir açıklaması olması gerektiğini biliyorsun," dedi Ronnie, Liza ondan uzaklaşırken, sesi artık endişeli çıkıyordu. Stygian o sabah ikinci kez cipin kapısını açtı.

Dönerek öfkeyle personel şefiyle yüzleşti. "Hayır, Ronnie, benimle görüşmeden erişimimi iptal etmenin hiçbir açıklaması yok," diye cevap verdi, sesi titriyordu, Stygian'ın arka koltuğına geçmesine yardım etmesine izin verdikten sonra başını çevirip Ronnie'ye baktı Yine. "Sanırım kovulduğumu varsayabilirim?"

Uğruna çalıştığı her şeyin hiçbir açıklama yapılmadan elinden alındığını öğrendiğinde gözyaşları ve öfkeyle boğazı düğümleniyordu.

Ronnie başını iki yana salladı, parmaklarını bir kez daha saçlarının arasında gezdirerek özür dilercesine ona baktı. "Gerçekten özür dilerim, Liza."

Birbirlerini iyi tanıyorlardı. Bu Ray'ın ikinci dönemi idi ve Liza daha yeni özel kalem müdürü pozisyonuna geçmiş olmasına rağmen

Başkanın eski asistanı Isabelle, Altı Kabile'nin şeflerinin ofisinde bir pozisyon aldığı anda, başkanın programcısı olarak eski işinden asistan, Ronnie'yi iyi tanıyordu.

Altı yılı aşkın bir süredir birlikte çalıştıkları gerçeğinin yanı sıra, birbirlerini bundan önceki yıllardan da tanıyorlardı. Babası, Ray ile tanıştıkları ordudan erken emekli olduktan sonra on iki yılı aşkın bir süre Ray ile birlikte çalışmıştı.

Ray başkan olmadan önce sekiz yıldan uzun bir süre delegelik yapmıştı. Audi Johnson'ı işe almıştı.

Navajo Ulus Odaları'nın güvenlik şefi olarak görev yapıyordu, ancak Liza ve annesi, Liza henüz on yaşındayken Ulus'a taşınmışlardı.

Cip bir kez otelin otoparkına girdiğinde, Liza çantasını karıştırarak uydu telefonunu aradı.

Tam çantayı boşaltmak üzereydi ki, cihazı duştan önce komodinin üzerinde bıraktığını hatırladı.

Yine de otelden ayrılmadan bir saat kadar önce hiçbir telefon gelmemişti. Aramışsa bile, bunu otelden ayrılmadan hemen önce yapmıştı.

İznini iptal etmeden önce onu arayabilirdi. Yapılacak en babacan şey bu olurdu, değil mi?

Cipin kapısı açılıp Stygian ona doğru uzandığı anda, Liza araçtan inmiş ve adım adım otele giriyordu. Babasının gelip gelmediğini görmek için kayıt masasında durmadı.

Flint otele girdiğinde Jonas'la telefonda konuşuyordu ve şüphesiz ona yakında haber verecekti.

"Baban neden güvenliğini iptal etsin ki?" Asansöre yalnız girip beşinci kat düğmesine bastıklarında Stygian sordu.

"Güvenlik riski, işten çıkarma, fesih." Omuz silktili. "Bu üçünden biri işsiz kalacağım anlamına geliyor."

"Aradı mı?"

"Telefonumu süitte unutmuşum." Çantasının ve evrak çantasının kayışlarını sıkıca yüzünü buruşturdu. "Bunu asla yapmam. Ama gideli çok olmadı, değil mi? Eğer ben ayrılmadan önce arasaydı telefonun çaldığını duyabilirdi."

"Baban odamızın yanındaki bitişik süitte bekliyor," dedi ve Flint'e mesajı ilettiğine dair bir onay mırıldandı.

Şu lanet kulaklıklılı iletişim cihazları. Jonas bir tane almasına izin vermedi.

"gecikeceğini söyleyeyim mi?" diye sordu, asansör yumuşak bir şekilde dururken sesi nazikti.

"Hayır. Onunla şimdi yüzleşmek de sonrası kadar iyi. Hatta tercih edilir."

Adamın eli kadının sırtının alt kısmına yerleşti. Dokunuş Şaşırtıcı derecede rahatlatıcı ve fazlasıyla zevk vericiydi. Bir saniyeliğine, zamanın dışında bir anlığına, adamın aletinin içine girdiğini, dudaklarının onunkilerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Öpücüğünün tadını alabiliyor, dokunuşunu hissedebiliyordu.

"İşte şimdi beni azdırmaya başladın," diye söylendi kendi süitlerinin yanındaki süite ulaştıklarında.

Liza sessiz kaldı.

Stygian'ın sert vuruşuna Dog hemen cevap verdi.

Açık gri gözleri sert, soğuk çelik kaşları çatıktı.

"Partiye katıl," diye davet etti, sesi alçaktı. "Hepimiz eğlenmeye hazırlanıyoruz."

Liza içeri girdi ve odaya göz gezdirdi.

Babası Ray Martinez'le birlikte odanın diğer ucunda duruyordu. Ray masaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kara gözleri öfkeyle parlarken kaşlarını çatmıştı.

Audi Johnson masanın yanında durmuş, ellerini kalçalarına dayamış, dudakları sabırsızlıktan incelmışti. Ulus başkanının diğer tarafında, hukuk danışmanı ve Isabelle ile Chelsea'nin babası Terran Martinez, masadan ziyade duvara yaslanmış bir şekilde duruyordu.

"Kovulduğunu anlamadan önce sen de mi işe geldin?" Chelsea kanepede, başını eğmiş parmaklarına konsantre olan Claire'in yanına oturdu.

"Hemen ," diye kabul etti Liza, ona katılmak için kanepeye doğru ilerlerken

Stygian'ın her zaman ona yakın olduğunun farkındaydı. Claire ve Chelsea'nin karşısındaki aşk koltuğunda Isabelle ve Malachi de sessizce oturuyordu.

Isabelle'in üzgün olduğu belliydi; Malachi ise öfkeli görünüyordu.

Babasına döndü. "Aramadın baba. Güvenliğin erişimimi engellemesine izin verdin."

Babasının dudakları inceldi. "Aradım Liza, ama ulaşamadım. Sabahın üçünden beri sana ulaşmaya çalışıyorum. I saat altı sularında uydu telefonu sinyalinizin bir şekilde ele ve telefonunuzun başka bir kaynağa bağlandığını öğrendim. veri ."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Hiçbir şey yüklemiyordum."

"Hayır, yapmıyordunuz," diye kabul etti. "Dizüstü bilgisayarınızdan yüklediğinizden daha fazla, ancak her ikisi de büyük bir sürecindeydi. Yüklemeyi ve bağlantıyı kesmeyi başardım ama telefonun ve dizüstü bilgisayar Wi-Fi çipleri kalıcı olarak bırakıldı."

"Dizüstü bilgisayarın ekranı bu hafta sonu yine titriyordu," dedi ve sanki onu bir şekilde suçlayacakmış gibi çantayı yere koymak için hareket etti. "Tıpkı geçen ay olduğu gibi."

Babası başıyla onayladı. "Elektronik cihazlarınızın her ciddi bir güvenlik ihlali var," dedi onlara. "Belli ki Irklar bu ifadeye dahildir." Ses tonunda şimdi bir düşmanlık damarı vardı.

"Irkların yardım edebileceği herhangi bir yol var mı Bay Johnson?" Malachi içtenlikle teklif etti.

"Oh, kesinlikle var-"

"Baba, yapma-" Liza onun ses tonunu, gözlerindeki bakışı biliyordu.

"Sen ve arkadaşların Navajo'dan defolup gidebilirsiniz. karaya. Ve şu lanet olası Genetik Konseyi ajanlarını da yanınıza alın."

Isabelle'in yüz ifadesi öfkeyle alevlenirken, sevgilisini savunmak için oturduğu yerden yarıya kadar kalktı.

Malachi onu anında yakaladı ve kendi tarafına çekerken Yakınına eğildi, kulağına dikkatle bir şeyler fısıldarken başı onunkinin üzerindeydi.

"Bu kadar yeter!" Liza babasının böyle bir şey söylediğine inanamayarak bir adım öne çıktı. "Bu haksızlık, baba, ve bunu biliyorsun."

Kişisel duyguları ne olursa olsun, babası Isabelle'i hâlâ gözde bir yeğen olarak görüyordu. Sevdiği adama böyle bir şey söylemek korkunçtu.

"Bu seni ilgilendirmez, Liza." Onu hâlâ bir çocuk olarak gördüğünü ve kolaylıkla kontrol edebileceğini belirten o soğuk ve sert ses tonunu kullandı.

"Şimdi aynı olmadığım için yalvarmak zorundayım." Ona şeyler uğruna mücadele etmeyi öğretmişti.

Yine de bir gün bir arkadaşını savunmak zorunda kalacağı kişinin babası olacağını hiç düşünmemişti.

"Güven bana Liza, bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diye tekrarladı, bakışları düşünceli ve öfkeyle doluydu.

"Sevgilim Navajo topraklarından kaçırmaya çalıştığınız Irklardan biriye, evet, bunun beni inanıyorum."

Babasının şaşkınlığı şaşırtıcıydı. "Seni doğru duymuş olmamın imkânı yok." Bakışları şimdi öncekinden daha soğuk, daha sertti ve onu şoke etmişti.

Eminim çoktan tahmin etmiştir?

"Neden bu kadar şaşırdın?" Kollarını bir kez göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Bir süiti paylaştığımızı biliyordun. Onun olduğunu biliyordun

saldırıya uğradığımızda evdeydi. Malachi'ye gelince, Malachi orada olmasaydı Holden Mayhew'in Isabelle'e neler yapabileceğini unutmuş görünüyorsunuz."

"O olmasaydı, yaptığı şey gerçekleşmezdi." Audi parmağını Malachi'ye doğru uzattı. Breed, Malachi tekrar aşk koltuğundan atlarken arkadaşını takip etti.

"Çünkü onu Genetik Konseyi'vermeye çalışmak yerine, ona kendisi tecavüz ederdi." Claire ayağa kalktığı anda hepsini şaşırttı, yüzü öfkeyle kızarmıştı.

"Claire, neyin var senin?" diye tersledi babası, bakışları şüpheliydi. "Orospu çocuğu, bir şey mi aldın?"

Tüm gözler Ulusun Başkanına çevrilirken, suçlama odayı aniden sessizliğe boğdu.

Liza bu sözlerin onun dudaklarından çıktığına inanamıyordu. Claire'e bu kadar korkunç bir şey söylemeye cüret etmişti, özellikle de bu kadar çok insanın önünde.

Claire'in yüzündeki ifade öylesine acı doluydu ki, Liza babasına dönmeden önce ona acıyla bakmaktan başka bir şey yapamadı
Tekrar.

"Yani ikinizden birine karşı çıkarsak, belli ki bir şeylerin peşinde olmamız gerekecek öyle mi? Çocuk muamelesi görmekten bıkmış ve usanmış yetişkinler olamayız, değil mi?" Liza göğsü acıyla sıkışırken onlara sordu.

Ray, Claire'in bağımsızlığına karşı her zaman aklına gelen her silahla saldırgan bir şekilde mücadele etmişti. Bu da onlardan biriydi. Onu eski arkadaşlarının yaptığı gibi uyuşturucu kullanmakla ya da ailesini umursamamakla suçluyor, yapmak istediği gibi yaşamak yerine geri adım atmasını ve taleplerine itaat etmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Onun arkasında, Stygian yaklaşırken elinin kalçasını kavramasına izin verdi.

Kimsenin duymadığından emindi, kendisi bile duymamıştı ama göğsündeki hırıltıyı hissetmişti.

"Ben öyle bir şey demedim," diye tersledi Ray ona.

"İkimiz de yapmadık." Babası sanki onu tanıımıyormuş gibi ona bakıyordu.

"Hayır, kızım California'ya üniversiteye gitmeye çalıştığı anda da aynı suçlamayı yapmıştı, Navajo Ulusunun merkezindeki resepsiyonistlik yerine kumarhanede işe girmeye çalıştığı anda da aynı suçlamayı yapmıştı. Tanrı aşkına, o onun kızı ve

Asistanlık işini bile alamadı. Sanki kendisini sorumlu hissettiği uzak bir kuzeniymiş gibi onu lanet olası bir resepsiyonist konumuna itti," diye Ray'i suçladı. "Ve aynı ses tonunu kullandı benimle birlikte eve taşınacağını açıkladığında alay ve tiksinti duydum."

"Bana bu kadar saygısızca davranmasının başka ne sebebi olabilir ki?" Ray suçladı.

"Saygısızlık yapmadım baba." Claire gözyaşlarıyla mücadele ederken omuzlarını dikleştirdi. Bunu görmek Liza'nın kalbini kırdı. "Gerçeğe şimdi katlanamıyorsun, ben gençken katlanabildiğimden daha fazla. Isabelle'in tecavüze uğradığını ya da öldürüldüğünü görmeyi onu bir Melezle birlikte görmeye tercih edip etmeyeceğini merak etmeye başladım. Tıpkı benim o kazada ölmemi tercih edip etmeyeceğini merak ettiğim gibi."

"Bu kadar yeter." Terran bir adım öne çıktı, Ray ve Audi'ye bakarken kara gözleri öfkeyle parlıyordu. "Eğer bir daha Burada durup hem benim çocuğumu hem de kendi çocuğunuzu aşığılamanızı dinleyemem. Buraya yetişkin çocuklarımızın kimi sevgili edindiklerini tartışmak için gelmedik. Buraya onların güvenliğini ve Telefonlarına ve dizüstü bilgisayarlarına yerleştirdiğimiz güvenlik kırıldı." Liza'ya döndü. "İşte canım, senin, Chelsea'nin, Claire'in ve Isabelle'in güvenlik izninin bu kadar çabuk reddedilmesinin nedeni bu. Takip ettiğimiz sinyal telefonunuzdan dizüstü bilgisayarınıza geçti, şifrelemeyi aştı ve henüz izini süremediğimiz bir yere dosya göndermeye başladı."

Liza Stygian'dan yan odaya doğru yürüdü. Oturma odasından yatak odasına doğru ve telefonunu

Geri döndüğünde, kanepeye geçmeden önce babasının yanındaki masanın üzerine bıraktı, dizüstü bilgisayarını aldı ve ayaklarının bıraktı. "bakalım. Geçen ay sana garip davrandığını söylediğimde beni dinlemiş olsaydın, belki de sorunu şimdiye kadar bulmuş olurdun."

Stygian'a geri dönerken babası sert bir kaş çatmayla onu izledi.

Babasına meydan okurcasına bakarken kolu kıza ve onu kendi tarafına çekti. "Hâlâ kovulduk mu?"

"Neler olup bittiğini anlayana kadar, evet, öylesiniz." Bariz olanı söyleyen Ray Martinez'di. Şüphesiz, güvenliklerinin iptal edilmesi emrini veren de oydu.

Liza yavaşça başını salladı, bakışları babasınıninkilerden hiç ayrılmıyordu.

"Liza, kırılgan ve kızgın olduğunu biliyorum," dedi. "Ama bizi suçlamak yerine, sen ve Isabelle yeni arkadaşlarınıza bakmalısınız." Bakışları Malachi ve Stygian'a kaydı. "İzini süremedik ama sinyalin bu otelden ayrılmadığını çok iyi biliyoruz."

Stygian arkadaşının gerildiğini hissetti, ruhunun derinliklerine kadar Ani şüphe ve öfke onun narin bedenini istila etmişti ve Jonas'ı dinlediği geceyi hatırladığını biliyordu.

Navajo veri tabanına erişim kodunu bulmak için telefonunu ve dizüstü bilgisayarını dinlemek üzere onu ihanet etmeye ikna etmeye çalışıyordu.

"Sanırım gitme vaktin geldi baba," dedi Liza, acısının kokusu ruhunu keserek. "Hazırlanmalı ve işe gitmeliyiz.

Görünüşe göre avlanıyoruz. Artık işimiz olmadığı için."

İçinden akan acıyı ya da hissettiği ihanet duygusunu tarif edemiyordu.

"Liza, telefonları ve dizüstü bilgisayarları kullanarak veri tabanına girmeye çalışan kişinin son güvenlik katmanlarını da açmayı başarması riskini göze alamazdık," diye karğı çıktı babası, yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini daha da sertleştirirken. "Eminim bunu anlıyorsundur."

"Anladığım kadarıyla bu otele yirmi dakikadan daha az bir mesafede yaşıyorsunuz," diye öfkeyle bağırdı. "Yirmi dakika, baba. Ve daha ziyade

Bana olduğunu anlatmak için buraya gelmek yerine, ofislere girmeme izin verdiniz, ancak güvenlik tarafından durduruldum sanki kendim de suçluyum."

Yüzünü buruşturarak bir an için başını çevirdi. Kollarını göğsünde kavuşturdu, ayaklarını iki yana açtı ve sessizce ona baktı.

"Yani şimdi sadece senin asker yüzünü görüyorum," diye suçladı onu, sesi kalındı. "Sana göre konu kapandı, değil mi?"

"Özür diledim Liza," dedi kesin bir ifadeyle. "Bilgilerimi topladıktan sonra buraya geldim ama sen çoktan gitmiştin."

"Tehlikede olduğunu ve aramanın gerçekleşmeyeceğini bile bile telefonumu aradın. Stygian ya da Jonas'ı arayamadın ama belli ki diğerlerini ele geçirdin."

"Babam beni aradı," dedi Claire, Liza'ya babasının daha önce maruz kaldığı aşağılanmayı durdurmaya çalışmadığını bildirirken, Liza'nın onun için alışılmadık olduğunu düşündüğü sert ve soğuk bir öfkeyle.

"Claire, bu kadar yeter," diye uyardı babası onu, sesi sertti, gençken içinde bulundukları enkazdan uyandıklarından beri Liza'nın onunla konuştuğunu duyduğundan daha sertti.

"Tanrım, bu inanılmaz!" Isabelle iki adama baktı, yüzünü şaşkınlık kaplamıştı. "Claire ve Liza her zaman ayıplanmayacak davrandılar. İkinizi de utandıracak hiçbir şey yapmadılar, ve emirlerinizi yerine getirmedikleri için onlara ancak bu şekilde mi davranabiliyorsunuz?"

"Isabelle, bu doğru değil," diye karşı çıktı Audi. Liza onun sesinin daha da samimi olduğunu fark etti. "Bunun siz kızların şu anki sevgililerinizde yaptığınız hatalarla hiçbir ilgisi yok-"

"Ah, affedersiniz!" Isabelle o zaman talep etti. "Sevgililerimizdeki hatalarımız mı? Cehenneme kadar yolun var! Sana gelince Ray Amca, Claire'i uyuşturucu kullanmakla suçlayabilirsin çünkü Claire'in tartışmaya cesareti vardı.

Seninle mi? Ve kızınızı, izinlerini iptal ettikten sonra ofise gelmemesi konusunda uyaramaz mısınız? Üzgünüm Audi ama durum tam olarak böyle görünüyor."

"Isabelle." Bu noktada devreye giren Terran oldu. "Anlamadığın şeyler var, tatlım."

"Neden açıklıyorlar baba?" Chelsea de oturduğu yerden yavaşça kalktı. "Çünkü ikisinin de" -Liza'nın ve Claire'in babalarına başıyla işaret etti- "hiçbir şey açıklamayacakları çok açık."

Terran yüzünü buruşturdu, diğer iki adama bakarken eli ensesini ovmak için kalktı, ifadesi belirsizdi. Sonunda yüz ifadesi dönüşürken başını kısa bir süre salladı.

"Ben buradan gidiyorum," diye ısırdı Chelsea, sabrının sonuna geldiği çok açıktı. "Arka dişlerime kadar yedim

yarı gerçekler ve manipölasyonlarla dolu." Liza'ya döndü. "Ailelerimiz bize karşı dürüst olmaya ve olup bittiğini anlatmaya karar verdiklerinde, umarım biri bana haber verir." Kapı çarparak kapandı ve odadan çıktı.

"O güvende mi?" Arkadaşı odadan hızla çıkarken Liza Stygian'a usulca sordu.

"O güvende." Adamın sesindeki hırıltı kadının omurgasında bir ürperti yarattı.

Babasının arkasından gözlerindeki endişeyi izlerken, onun yüz ifadesine bakmaya cesaret edemedi.

"Beyler." Stygian bir adım öne çıktı. "Gidin."

Emir öylesine ilkel ve öfkeli bir ses tonuyla verilmişti ki Liza irkildi.

Liza'nın babası ona ters ters . "Bu toplantı daha bitmedi."

"Her şey bitti." O konuşurken kapı açıldı ve Flint, Dog, Mutt, Mongrel ve Loki ile birlikte içeri girdi. Arkalarından Jonas Wyatt içeri girdi.

"Burada neler oluyor?" Liza Stygian'a sesini alçaltarak sordu.

"Bu oda Breed güvenliğine bağlı." Başını eğerek Kendisinden başka kimsenin duyabileceğinden şüphe ettiği bir ses tonuyla cevap verdi.

"Jonas izliyordu."

"Bilgisayarımı mı dinledin, Stygian?" Onun dikkatini çekmişken, başka kimsenin duyamayacağı bir yerde sorabilecek kadar yakinken, bu fırsatı değerlendirdi.

"Eşime asla ihanet etmem." Sesindeki yasaklayıcı ton neredeyse onu sinirlendirmeye yetiyordu.

Bu bir uyarıydı; onu daha fazla sorgulamaya ve ona inanmamaya cesaret edemedi.

Akrabası olduğu hayvan sesinden belli oluyordu; baskınlık ve kibirli güç onu gölgeliyordu.

Hayır, ihanet etmemiştii, hayatı üzerine bahse girebilirdi.

• BÖLÜM 20 •

Liza kaşlarını çatarak Jonas ve babasının durup birbirlerine bakmalarını izledi.

Her iki adam da inanılmaz derecede güçlü iradeye sahipti ve şüphesiz diğerini rahatsız eden doğuştan gelen bir kibirleri vardı.

Onlar asla anlaşılamayan iki adamdı. Nadiren göz göze gelirlerdi.

Biri de diğeri kadar inatçıydı.

Jonas öyle ya da böyle cevapları alana kadar Window Rock'tan ayrılmayacaktı.

Eğer babası bu cevapların kızıyla ilgili olduğunu bilseydi, Jonas'a bir şey söylemeden önce cehennem buz tutardı.

Ne yazık ki bu sırada küçük bir kız acı çekiyordu ve Claire'le birlikte durduramadıkları bir roller-coaster yolculuğuna çıkmışlardı.

"Sanırım Bay Johnson, sizden gitmeniz istendi." Stygian onun etrafından dolaşarak vücudunu koruyucu bir pozisyonda onun önüne yerleştirdi.

"Bu çok saçma, Stygian," diye mırıldandı.

Başını çevirip bakışlarıyla onu sabitledikten sonra dudaklarından "Güven bana" sözleri döküldü.

İç çekti. Ona güveniyordu, sadece neler olup bittiğini bilmek ve babasıyla Ray Martinez'in tavırlarına bir anlam vermek iyi olurdu.

Liza sessizce onu izlerken babası, "Liza, seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun," dedi.

Hayır, onu asla fiziksel olarak incitmeyecekti ama duygusal olarak, öğreniyordu ki, bu başka bir şeydi.

"Baba, sen de tam olarak bunu yaptın." Gözyaşları sesini kalınlaştırdı, onu aşağıladı, kendisini açıkça onun olduğuna inandığı çocuk gibi hissettirdi.

"Duyguların incindi, ama alternatifine kıyasla duygularının ya da gururunun incinmesini tercih ederim," dedi şifreli bir şekilde.

"Peki bu alternatif ne ?" Babası, Ray ve Terran odadan çıkmak üzere hareketlenirken konuşan Jonas oldu.

Audi durdu, ifadesi gerginleşti, gri gözleri öfkeyle parladı. "Kışkırttığınız durum, Müdür Wyatt. Onun hayatını tehlikeye atıyorsunuz," diye ısırdı, sesindeki öfkeyi gizleyemiyordu.

"Sen ve senin geçmişin ölmesine izin vermeyi reddetmen." "Audi, dur," diye tersledi Ray, sesi kısıktı.

"Çocuğumun ölmesine izin vermeyi reddetmem mi?" Jonas karşılık verdi.

Bakışlarındaki sıvı cıva tehlikeli bir şekilde yer değiştiriyordu.

"Geldiğimizde sizden yardım istedik, sizden ve Başkan Martinez'den. Siz reddettiniz. Bulmaya geldiğim cevapları alana kadar buradan ayrılmayacağım."

"İstediğin şey bizde yok," diye hırladı babası, sesindeki öfke onu şaşırtmıştı.

"Ve sen de eğitiminin, bu konuda sana her soru sorulduğunda kokusunu aldığın yalanı gerçekten yok edebileceğini düşünüyorsun." Jonas

Aniden üzerine yürüdü, sesini yükseltti, neredeyse burun buruna geldi, ateşli bir öfke ve tehlikeli bir uyarı ses tonunda yankılandı. "Size kiminle uğraştığınızı söyleyeyim, Bay Johnson. Bir Irk ile karşı karşıyasınız

duyuları, sizi bir Irk'a yalan söylemek üzere eğitmiş olanlardan çok daha üstündür."

Panik sıkıştı. Neden?

Liza ruhunun derinliklerinde yükselen korkuyu hissedebiliyordu, öyle korkunç bir panik duygusuydu ki bu önsezi kıyamet gibi görünüyordu.

"Söyleyin bana Bay Johnson, tam olarak ne saklıyorsunuz?" Çığlık atmak istedi.

Liza bir inkar çığlığını, öfkeli bir talebi engellemek için mücadele etmek zorunda kaldı

Jonas'ın durmasını, gitmesini, babasının sırlarını

her zaman yaptığı gibi.

Kalbi göğsünde hızla çarpıyor, kanı damarlarında öyle bir güçle dolaşıyordu ki, odadaki herkes duymasa şaşırırdı.

"Sakin ol." Stygian'ın sesi o kadar yumuşak, o kadar alçaktı ki, bir an için onu duyup duymadığını merak etti. "Sırların güvende."

Onu duydu. Herkesin dikkati Jonas ve babasının üzerindeydi, bu yüzden kimse onun başını eğdiğini görmedi ya da kulağına fısıldadığı sözleri duymadı.

"Audi sırlarınızı bu kadar uzun süre sakladı, Jonas onları ondan almayacak. Sana söz veriyorum." Bir kez daha, o kadar alçak sesle, o kadar sessizdi ki, sadece onun kulaklarına ulaşıyordu.

Kalp atışları .

Stygian ona yalan söylemezdi. Emin olmadığı sürece ona söz vermezdi.

"Sizden pek çok sır saklıyorum, Müdür Wyatt," dedi babası alaycı bir tavırla. "Pek çok. Ama sizi temin ederim ki, kızınızı kurtarma çabalarınızda size herhangi bir bilgi, herhangi bir ipucu verebilecek , bunu yapardım."

Jonas'ın yüzünde beliren acı ifadesi o kadar büyüktü ki O kadar derindi ki, Liza o anda ona yardım etmek için her şeyini verebilirdi.

Jonas yavaşça geri çekilirken Audi, "Benim bir kızım var," dedi. "Ve acıyı biliyorum. Çocuğunuza yardım edebilseydim, istemenize bile gerek kalmazdı."

"Sizden gitmeniz istendi," Jonas'ın sesi artık gıcırdıyordu. "Lütfen öyle yapın."

Geri adım atarak üç adamı izledi. Yüz ifadesi buz gibiydi ama gözleri acıyla parlıyordu.

Babasının, Claire'in ve Isabelle'in odadan çıkışını izleyen Liza daha sonra dikkatini Jonas'a çevirdi.

Başını yavaşça sallayarak eğdi ve yumuşak bir sesle, "İhtiyacım olan şeyi bana verebileceğini söyledi, olmadığını değil." dedi. O bakışlarını ona çevirdi. "Senin için cehennem ateşinde yanmaya razı olur, değil mi?"

Babası onu Jonas'ın kızı için asla feda etmezdi. Bu bilgi etraflarında dönüp durdu, kalbine çarptı ve gözlerinden tek bir damla yaş süzülmesine neden oldu.

"Babam dizüstü bilgisayarımı almayı unutmuş," dedi, onun gözlerindeki acıya ya da daha fazla karşı koyamadığı korkuya dayanamayarak. "Eğer babamın veri tabanına kurduğu yeni güvenliği onunla aşabilirsen, o zaman buyur. Belki de dizüstü bilgisayarın kendisine dokunmak yerine onunla daha kolay olacaktır." Son sözünü acı içinde söyledi.

Evrak çantasını alıp ona uzatırken alay ediyordu. "Hazır oradayken, günlük dosyasını görmezden gelebilirseniz çok memnun olurum. Şifreleri toplama eğilimindeyim, ancak kimse gerçekten farkında değil alışkanlık." Durdu ve içindeki panik yeniden yükselirken Jonas'a baktı. "Bunu yapmamı öneren Altıların şeflerinden biri dışında kimse bunun farkında değil."

"Şifreler?" Dizüstü bilgisayarı kabul ederken sesi daha kalındı, sert şiddeti acımasızdı.

"Evet. Şifreler." Suçluluk hissetmeyi reddetti. Yaptığı seçimlerden dolayı dehşete düşmüştü ama korkmayacaktı.

Bu iş çok ileri gitmişti. Eğer saklayacak bir şey yoksa, o zaman yaptığı şey kimseye zarar vermezdi. "Babamın veri tabanına erişim için kullandığı güvenlik anahtarı gibi. Hiçbir şey için kullanılmayacağına dair söz vermeni istiyorum. Jonas, işin bittiğinde dosyayı yok ."

"Size yemin ederim ki, ne bulunursa bulunsun, kullanacağım tek bilgi kızıma ya da Brandenmore deneylerine karışmış olanlara yardımcı olacak bilgiler olacaktır."

Gözlerinde bir uyarı vardı. Eğer kızlardan biriye, bundan kaçmayacaktı.

Şimdiye kadar "topladığı" tek erişim kodunun zararlı olmayanlar gerçeğiyle kendini teselli etti: Genetik Veritabanı kodları. Ebeveynlerinin kişisel internet kodları ve ev bilgisayarlarındaki kodlar.

Ray'in evdeki internet erişim kodu oradaydı ama bunun tek nedeni Liza ve Claire'in, Claire hafta sonunu orada geçirdiğinde sık sık onun evinde çalışıyor olmalarıydı. Ulusun güvenliği için gerekli bilgileri saklamak için kullandığı babasının dizüstü bilgisayarının şifresi bile oradaydı. Kadın

Jonas'ın her zaman duyduğu gibi sözüne sadık olması için dua etti.

Eğer olmasını umduğu kişiye, o zaman yapılacak bir şey yoktu.

Navajo Irkı Yeraltı Ağı ile ilgili hiçbir bilgi, tehlikeye girecek ağlarda veya bilgisayarlarda bulunamaz.

Eğer öyleyse, belki de ona bu tür bilgilerin yazılmasının ya da bilgisayara yerleştirilmesinin yasak olduğu hiç söylenmemeliydi.

Dizüstü bilgisayarı ona bırakarak paniği bir kenara itti ve ne bulunacağı korkusu. Amber Wyatt'ın hayatını kurtarmış olabileceğini öğrenirse bununla yaşayamazdı.

"Jonas, hataları ve sırları ne olursa olsun, babam beni seviyor."

"Çekirdek Seviye DNA testini kabul eder misiniz?" Jonas o zaman sordu.

Çekirdek Seviye. Mevcut en derin genetik test ve geri çekilmiş bir Irkın tespit tek seviye. Aynı zamanda genetik tahrifatin kanıtlanabildiği tek seviyeydi.

"Babamın oynadığına mı inanıyorsunuz?"

ona sordu. "Bu teknoloji artık sadece bir bilim kurgu ürünü, Müdür Wyatt."

"Ve Irklar, ilkinin yaratılmasından sadece yüz yıl sonra bilim kurgunun bir parçası oldu," dedi nazikçe.

Liza ellerini birbirine kenetledi, adı olmayan korkularını ve nedeni olmayan paniğini kontrol etmek için savaşıırken parmakları birbirini şiddetle kavradı.

"DNA testi yok, Jonas." Bu fikri reddeden Stygian oldu.

Liza dudaklarını titreten gölgeli çılgınlıkları kontrol altında tutmaya çabalarırken, Stygian onun arkasında durup yönetmeniyle yüzleşirken kalçasını kavradı.

Liza'nın sadece ıstırap olarak tanımlayabileceği bir kasılma Jonas'ın yüzünden geçti ve bir an için onlardan uzaklaştı. Geri döndüğünde, o tuhaf gözlerini ona odaklamadan önce yavaşça başını salladı.

"Yardımanız için teşekkürler Bayan Johnson."

Stygian onu yavaşça serbest bırakırken, "Jonas, gitmeden önce yeni güvenlik önlemlerinizi birkaçını tartışmamız gerekiyor," dedi.

"Süitime dönerken konuşuruz," dedi Jonas kabaca. "Amber zor bir gece geçirdi ve Rachel'ın dinlenebilmesi için geri dönmek istiyorum."

Stygian yanından geçip Jonas'ın peşinden kapıdan çıkarken o yakıcı suçluluk duygusu Liza'nın göğsünü kavradı.

Yalnız kalan Liza sert ve derin bir nefes aldı, sonra üstünü örttü. elleriyle yüzünü kapattı ve göğsünde yükselen hıçkırıklara karşı koydu. Bunu yaparken, Stygian'a üç gece önce söylediği şey aklına geldi. zihninden geçmeden önce.

"Beni yok edeceksin-"

Jonas Wyatt'a tam da bunu yapabilmesi için bir araç vermişti, korkuyordu ve bunu kalbini verdiği adam için yapmıştı.

Onun kadar güçlü, korkusuz ve onur dolu olsa da, kendisini bildiği kadar zayıf görmesine izin veremezdi.

Dehşete kapılmıştı.

"Neden?" Jonas koridora adım atıp başkanlık süitime doğru ilerlemeye başladıklarında sordu.

Stygian, yönetmenin kolundan tutup onu durdurmaya çalışırken, "Dash'le bağlantı kur," diye ısrar etti. "Cassie'ye burada ihtiyacım var."

Nedenini bilmiyordu, içgüdülerinin neden DNA testlerinin yanlış cevap olduğundan emin olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak Cassie, ürkütücü küçük

Hayaletleri gören kimsesiz kadın doğru kişiydi.

"Dash onu dışarı çıkarmayı reddediyor." Jonas'ın dudakları sinirli bir hırıltıyla geri çekildi. "Bunu daha önce denemediğimi mi sanıyorsun?"

"Bir kez daha dene Jonas," ısrar etti Stygian. "Nasıl olduğunu biliyorsun"

Dash ve Cassie çalışıyor. Dash onun isteğini reddedecek çünkü bir şey bekliyor. Ona zamanın geldiğini söylemesini söyle. Ona burada ihtiyacım olduğunu söyle Jonas. Eşimin ona ihtiyacı var."

Bir keresinde, Cassie küçük bir kızken, İktidar Gururu'nun evinin arka bahçesinde ilerlerken onu durdurmuştu. Cassie ona baktı, ciddi ve ürkütücüydü ve ona eşine yardım etmesi için ona ihtiyaç duyacağı günün geleceğini söyledi - eşi

onun yardımını gerektirecek bir seçim yapmak. Cassie onun yanında olacağına söz .

O zaman gelmişti.

Jonas ona bakarak yorgun bir şekilde iç geçirdi ve başını salladı. onaylıyorum. "Dash'i arayacağım." Sonra ifadesi sorgulayıcı bir hal aldı. "İstediğinin bu olduğuna emin misin Stygian? Eğer Liza'yı Kendisi dışında herhangi biri olursa, kendini tutmayacaktır, bunu biliyorsun." Bunu biliyordu. Bundan nefret ediyordu ama tek cevabın bu olduğunu biliyordu.

"Çekirdek Seviye DNA testi Liza'yı hiçbir konuda ikna etmeyecektir, Genetiği silinip yerine yenisi konduysa, silinmeden önce kim olduğunu kesin olarak bilmenin bir yolu olmayacak," diye uyardı Stygian. "Cassie DNA'dan daha fazlasını görecektir. Korkularını, bir anıyı, bir kâbusu ya da Cassie'nin gördüğü şey her neyse onu görecektir. Honor ya da Fawn ise o anıları özgür bırakır."

"O Honor Roberts, Stygian," dedi Jonas, bakışları ağırlaşarak. "Bunu hissedebiliyorum. Hissediyorum. O kadın Honor Roberts ve biliyorum ki

Amber'ı kurtarmamıza yardım edebileceğinden hiç şüphemiz yok."

Jonas, Stygian'a baktı, infazcısına yaşattığını bildiği şeyden nefret ediyordu, o genç kadına yaşattığını bildiği şeyden nefret ediyordu. yakında geçeceğini iddia etti.

"Onu koruyacağım Stygian," diye yemin etti ruhunu yakan bir çaresizlikle. "Sana yemin ederim, eğer , haklıysam onu korumak için kendi hayatımı veririm. Ne gerekiyorsa yapacağım çünkü Amber'ı kurtarabilecek tek şeyin o ve Fawn Corrigan olduğunu biliyorum."

"Nasıl?" Stygian şimdi hayal kırıklığı içinde hırladı, bu ana kadar farkında değildi

O an içinde bir soru öfkelenildi. "Ona nasıl yardım edebilirler Jonas? Onlar çocuktur. O uyuşturucunun yapısı hakkında hiçbir fikirleri yoktu."

"Honor Roberts o laboratuara girmeden önce fotoğraflık bir hafızaya sahipti," diye tısladı Jonas, gözlerinde aniden yanan umutla. "O zaman

Genetik Konseyi'nin onu babasına bıraktıktan sonra geri istemesinin nedeni, Konsey'in kontrolündeki anomalilerdi.

Dadı fark etti. Fotoğraflık bir hafıza geliştirmişti ve bilim insanlarının orada test ettikleri serumları geliştirirken kullandıkları şifreli notları ve diyagramları sık sık yanında taşıyordu. Judd ve Gideon

testler başladıktan sonra fotoğrafik hafızalarını geliştirdiler. üçü de gün be gün notları gördüklerinden emin oluyorlardı.

Testler ve kullanılan serumla ilgili dosyalar. Fawn Corrigan bizim bildiğimiz kodları hiç görmedi ama o hemşire bize hiç görmediği şeyleri anlattı.

bilim adamlarına anlatırdı: Honor, Judd ve Gideon gördüklerini yazacak ya da çizecek, Fawn tercüme edecekti. Anahtarsız bir şifreyi kırabilir, Stygian. Elimizdeki tüm dosyaları, tüm notları, bu deneylerle ilgili çözemediğimiz her şeyi deşifre edebilir. Honor'ın serumlar ve deneylerle ilgili anıları, kullanılan kodlarla ilgili hafızası ve Brandenmore serumunun nerede kullanıldığına dair bildiklerimizle birlikte

Amber'in endişeli olduğunu ve tüm sorularımızın yanıtlanacağını söyledi."

Birlikte Jonas'ın kızının hayatını kurtarabilecek ve bilim insanlarının on yıllar boyunca Irk araştırmaları ve çiftleşme fenomeni üzerine bıraktıkları tüm şifreli dosyaların şifresini çözmeye yardımcı olabileceklerdi.

Biri olmadan diğeri işe yaramaz.

"Ayrıca endişelenmemiz gereken bir de Gideon var." Jonas koridordan yukarı, kendisinin ve ailesinin kaldığı süite bakarken içini çekti. "Şimdiye kadar Liza ve Claire'in nerede olduğunu öğrenmiştir. Muhtemelen bizden bir adım öndedir." Stygian'a döndü. "Amber'ı ya da onu kaybetmenin ailesine ne yapacağını hiç umursamıyor. Tek umursadığı

Honor Roberts, Faith Corrigan ve onunla birlikte bu deneylerin bir parçası olan Bengal Irkı'nı öldürmekle ilgili."

"Onu alamayacak," diye homurdandı Stygian, Liza'yı Gideon'un ulaşamayacağı bir yerde tutacak kadar güçlü olması için Tanrı'ya dua ederek.

Jonas başını salladı, omzunu sıktı ve sonra dönüp koridorda ilerlemeye devam etti.

Stygian onun gidişini izledi. Jonas'ın omuzları her zamanki gibi dik, başı zamanki gibi kibirle kalkıktı. Ama Stygian korkunun yanı sıra yorgunluğun da yöneticiyi sürüklediğini hissedebiliyordu.

Amber'ı kaybederlerse, Jonas'ın eşi Rachel asla eskisi gibi olamazdı. O çocukla tanışan hiç kimse asla eskisi gibi olamazdı. Aynı.

İki yaşında, çok zeki, sevgi dolu, cömert. Stygian'ın yeni yürümeye başlayan çocuğun içinde hissettiği kalp öyle bir şefkatle parlıyordu ki

Onun acısını görmek, korkusunu hissetmek, onu daha önce hiç tanımadığı kadar alçaltabilirdi.

Ona enjekte edilen serumun neden olduğu bu özel büyü diğerlerinden daha uzun sürmüştü. En fazla, yakın zamana kadar büyü birkaç gün ila bir hafta sürer ve sonra çocuk zayıflık ve acıdan kurtulur ve bir kez daha o parlak, çocuksu haline dönerdi.

Bu sefer daha da zayıflıyordu, acı bazen o kadar güçlüydü ki Stygian bunu Jonas'ın süiti ile kendi süiti arasındaki mesafeden bile hissedebiliyordu.

Bazen yeni yürümeye başlayan çocuğun gözyaşlarını hissettiğine yemin ediyordu. Ve ona yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Honor'a sarıldı.

Roberts'ı her gece kollarına aldı ve onun kabuslarını dinledi. onu rahatsız etti.

Acının durması için yaptığı yalvarışlar, onu dolduran dehşet "Onların" ona bir daha zarar vermemesi için yalvarmak onu öldürüyordu. Tek yapabildiği, onu dehşetle doldurduğunu hissettiği rüyalar boyunca ona sarılmak ve uyandığında bunları hatırlaması için dua etmektir.

Ve hiç yapmadı.

Kadın onları hiç hatırlamadı ve adam da onlardan hiç bahsetmedi, Çünkü hayvani içgüdüleri, eşine her bahsetmeye başladığında kelimeleri dizginliyordu.

Süite dönen Stygian, eşinin kokusunu takip ederek paylaştıkları süite gitti ve bağlantı kapısında durdu.

Dışarıdaki küçük balkonu kapatan ağır perdelerin önünde durmuş onu izliyordu.

"Bunu nasıl yapabildiler?" diye sordu yumuşak bir sesle, ama perdelerin önünden hiç ayrılmadı. "Bir genç kızın anıları, umutları ve hayalleri gibi temel bir şeyi nasıl değiştirebilirler?" Sesi yumuşadı, acısı daha da derinleşti. "Nasıl olur da bir insanın bu parçasını çalar ve ona başkasınınkini verirler?" O zaman ona döndü ve gözlerinde parlayan yaşlar, yanaklarındaki nem adamın kalbini kırdı.

"Anlat bana." Liza o zaman hıçkırarak ağladı, kollarını göğüslerine dolayıp içindeki öfkeyi bastırmaya çalışırken nefesi .

onu ıgık attırırdı. "Bunu nasıl yapabildiklerini söyle bana, Stygian? Bilim o zirveye nasıl ulaşabildi?"

Gerçekle fazla savaşamazdı. Gerçekle savaşamazdı.

Liza Johnson olmasa bile kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyordu.

Ya da ne olduğunu.

Eğer Phillip Brandenmore'un deneylerinden biriyse, o zaman DNA'sı gibi temel bir şeye ne yaptığını sadece Tanrı biliyordu.

"Bilim henüz o zirveye ulaşmadı." Sonunda iç çekti. "DNA'nız değiştirilebilir ama asla tamamen değiştirilemez. Bir Çekirdek Seviye DNA

Daha önce de tartıştığımız gibi, test de çözüm değildir. Çünkü bu çekirdek genetik bazı durumlarda değiştirilebilir ama hiçbir şey bunu geri getiremez. Anılara gelince, onları açıklayamam Liza."

Sefil bir halde, başına geleceklerden öylesine korkuyordu ki, içinden geçecek olan ürpertiye engellemek için tek yapabildiğı şey buydu. Dehşet, kontrolünün sınırlarında bekliyordu, sadece saldırmayı bekliyordu, uykusuna musallat olan tüm gölgeli, zar zor hatırlanan kabuslarla birlikte zihnini ele geçirmeyi bekliyordu.

"O kazanın olduğu hafta sonu oldu." En azından bu kadarını tespit etmişti. "Hastanede uyandığımı hatırlıyorum, yüzümde bandajlar . Babam kazada hasar gördüğünü söylemişti ama o zaman dürüst olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum - tam olarak değil. Bandajları çıkardıklarında yüzümde bir şey vardı.

İkincisi, bana verdikleri aynadan bana bakan kişiyi tanıımıyordum."

Bunu hatırladı.

Stygian onu kollarına aldığında, Liza o anı, Stygian'la paylaştığı ilk öpücüğü her zaman hatırlayacağı kadar net bir şekilde hatırladı.

Küçük aynaya baktığında gözlerini, saçlarını ve yüzünü görmüştü.

Burnu çok yuvarlaktı, kaşının kavisini doğru değildi.

Dudaklarının şeklinde bir tuhafılık vardı.

keskin, yüksek elmacık kemikleri. Ama bir de şu bilgi vardı.

Vücudunda o kazadan kaynaklanmış olamayacak kadar eski birkaç yara izi vardı.

"Stygian." Gözyaşları kontrolünden çıkıp gözlerinden süzülürken dudakları titredi. "Korkuyorum. Çok korkuyorum."

Liza Johnson artık var olmadığını ruhunun derinliklerine kadar kabul ettiğinde ve her kim varsa onu serbest bıraktığında neler olacağından, hangi anıların serbest kalacağından aniden dehşete kapıldı. içeride sıkışıp kalmış.

"Hayır." O hırıltı, saf, vahşi bir Kurt hırıltısıydı; dört ayak üzerinde yürüyen herhangi bir hayvan kadar ilkel ve vahşi bir tehlike hırıltısı.

"Korku yok,

Liza. Güven bana. Bu süreçte sana rehberlik edeceğime güven. Acı çektiğinde seni tutacağıma, tehlike anında seni koruyacağıma güven."

Birkaç kısa adımda onun önündeydi, elleriyle onu kavriyordu. Omuzlarından tutarak onu sıkıca kavradı ve bakışlarının siyah arka planında parlayan parlak mavi ışıklar gibi bakışlarını yakaladı.

"Güven bana Liza, seni koruyacağım."

Dudakları titreyen, göğsü ağlama isteğiyle sıkışan Liza başını onun göğsüne yasladı.

Onun kalbinin atışını duymaya, hissetmeye ihtiyacı vardı.

Etrafını sarıp sarmalayan, ona sarılan, duygu ve korku fırtınasında bir sığınak sağlayan adamın sıcaklığına ihtiyacı vardı.

"Korkma bebeğim," diye tekrar fısıldadı, kolları onu sardı, başı dudakları kulağına değene kadar eğildi, gücü onu ayakta tuttu. "Ne gelirse gelsin, ne olursa olsun kim olursan ol, burada olacağım ve sana sarılacağım."

Parmaklarını gömleğinin kumaşının içine sokarak gözlerini sıkıca kapattı.

"Sarıl bana," diye haykırdı, acısı o kadar derinlere işlemişti ki, acının pençelerinin kalbine saplandığını hissediyordu.

Adam kolunu dizlerinin altından geçirip onu kollarının arasına alana kadar kaldırdığında dudaklarından şaşkın bir nefes çıktı.

Kollarını adamın boynuna dolayıp başını adamın omzuna bıraktığında yoğun bir kadınsı zayıflık hissi kapladı içini.

"Sana sarılacağım bebeğim," diye söz verdi yatak odasına geçerken, ama onu yatağa yatırmak yerine odanın köşesinde duran ağır, geniş sandalyeye oturdu. "Sana her zaman sarılacağım."

Kız ona bakarken başının arkasını kavrayan adam onu yerinde tuttu, başı aşağı indi, dudakları kızın kilere yerleşti.

Kalbinin atmasından daha kısa bir süre içinde, Liza onun için hazırды.

• BÖLÜM 21 •

Göğüsleri şişmiş ve hassaslaşmıştı, klitorisi zonkluyor, amı nemleniyor ve ağrıyordu. Teni hassastı, omzunun ve boynunun kıvrımındaki çiftleşme izi karıncalandı, ısındı. Onun ize dokunmasını, dudaklarını üzerinde gezdirmesini, dilini üzerinde yalamasını istiyordu.

Dudakları onun öpücüğü için acıyor, vücudu onun dokunuşu için yanıyordu. Parmakları, onun vücudunu altlarında hissetme ihtiyacıyla karıncalanıyordu. Onun güçlü bedenini okşamak, koyu bronz teninin altında kaslarının esnediğini hissetmek.

Uykulu bir duygusallıkla ona bakarken, dili dudaklarına değdiğinde dudaklarından küçük, kontrolsüz bir inilti çıktı. dudaklarının dikişine doğru. Öpücüğünün baharat ve tarçın tadı duyularını aşıladı, kanını ısıttı ve daha fazla, daha derin, daha sert bir öpücük için çaresizce yaklaşmasını sağladı. Çünkü tüm açıklığı, sürüşü ve kontrolsüzlüğü ile ikisi de zevk içinde duyularını kaybettiler.

Dudaklarını adamın dilinin üzerine kapatan Liza, duyuları arasında dönmeye başlayan enfes hislerin tadını çıkararak, şehvetli tadı daha fazla hissetti.

Sadece burada huzur bulabilirdi. Sadece Stygian'ın kollarında, onun öpücüğünde
-Onun dokunuşu.

Liza dönerek, onun güçlü kalçalarına sarılana kadar kollarında kımıldadı ve içinde yükselen zevke tamamen teslim oldu. Eteğini yukarı çekerek kalçalarının onunkilerin üzerine daha fazla yayılmasını sağladı,

Liza ağrıyan amını adamın kot pantolonunun altından yükselen sikinin sert dayadı.

Boynunun altındaki üç küçük düğmeyi hızla çözen Stygian daha sonra etek ucunu kavradı, dudaklarını Liza'ninkilerden çekti ve Liza kollarını yavaşça kaldırırken, üstünü ondan sıyırdı.

Kabuk dikkatsizce kenara fırlatıldı, sütyeninin ön kopçasını bulup fiskeyle açarken unutuldu.

"Stygian." Adamın elleri göğüslerini kavrarken Liza zevkle kamburunu çıkararak, içinde alevlenmeye başlayan sıcak zevk noktalarını hissetti.

Duygusal olarak sert avuçlarının hassas etinin alt kıvrımını kavrayıp okşamayı, meme uçlarında bir ısı dalgası alevlendirdi. Hassas tepe noktaları daha da gerildi, o kadar dolgun ve hassas hale geldi ki dokunma ihtiyacı neredeyse acı veriyordu.

Zaten sıkı olan sertleşmiş uçlar zonklıyor, parmakları etrafındaki eti okşamak ve okşamak için sinir dolu tomurcuklardan kaçınırken ihtiyaç içinde nabız atıyordu. Ve adam onu öldürüyordu. Onun dokunuşuna ihtiyacı vardı, hayır, sadece onun dokunuşu değil-

"Lütfen." İhtiyacına koyamıyor ya da talebini geri çekemiyordu.

Parmakları adamın saçlarına gömüldü, dudaklarını meme uçlarının sıkı, ağrıyan tomurcuklarına yönlendirmek için uzun, serin telleri sıkı.

Ağzının ıslak sıcaklığı hassas bir ucu çevreledi. Islak sıcaklık üzerine kapandı ve ağzının aç çekişleriyle hassas eti çekmeye başladı. Dili de bu oyuna katıldı. Meme ucunu çevreleyen ısı, dilinin her hareketiyle daha da arttı. Dilini üzerinde, çevresinde her yalayışında, dilini ona her sürtüşünde, Liza yükselen duygularla inledi.

Parmakları adamın saçlarında sıkılaştı, onu daha yakın tutuyor, daha fazlasını talep ediyordu.

"Çok iyi," diye fısıldadı boğuk bir sesle, kendi sesinin tınısı onu şok etmişti ama bu onu, kendisini ele geçirmeye başlayan haz kaosundan geri çekmeye yetmemişti.

Ve iyi hissettirdi. İyiden çok daha iyiydi.

Nefes almak için mücadele eden Liza, adam diğer göğsüne doğru yavaş ve ateşli bir yol izleyerek öptüğünde kollarında kavisler çizdi.

dikkatini de çekti. Dudakları onu çevreledi, Liza'nın kalçaları gerilirken ağzı çakıl taşı sertliğindeki tomurcuğu emiyordu. Kalçaları onunkilere doğru hareket etti. altındaki kot kaplı yarağa sürüyordu.

Dişleri tırmıklarken meme ucundan klitorisine doğru bir his fırladı. Sıkı ucuna karşı. Stygian onu dişlerinin arasında kavrayarak üzerine bastırdı ve dilini kullanarak ateşli bir zevkle ona eziyet etti.

Stygian onu yalayarak, okşayarak, dar tepeye sürtünerek, nasıl geri çekileceği hakkında hiçbir fikri olmadığı bir zevk uçurumuna yaklaştırdı.

"Tanrım, evet." Meme ucunun sıkı tomurcuğunda çalışan ağzının sıvı sıcaklığı, kendi kontrolünü yok ediyordu.

Ağzının her çekişi, dilinin zonklayan tepeye her vuruşu, meme ucundan klitorisine pürüzlü his cıvataları fırlamadan önce inanılmaz bir ısı patlaması gönderdi.

Ellerinin, kalçalarının üstünden kalçalarına kadar kalan mesafeyi eteğinden çektiştiğini hissettiğinde, ateşli bir zevk etrafını sardı ve vücudunun geri kalanında parladı.

Parmakları jartiyer kemerinin elastik kayışlarını düzeltti. Sonra tekrar giydiği musluklu pantolonun bol kumaşına döndü. Elini kumaşın bacak açıklığının altından geçirdiğinde, parmaklarının kızın şişmiş, zonklayan tomurcuğunu bulması sadece birkaç saniye sürdü Klitoris.

"Stygian. Lütfen, lütfen, evet." Adam bir kez daha dudaklarına inerken, Liza miyavlamalarını tutamayarak ona doğru kalktı. zevk.

Duygular çok .

Zevk onu kırbaçlıyordu.

Bir elinin parmaklarının hassas tepelerini kopardığı meme uçları dikkat çekiciydi.

Diğer elinin parmaklarıyla klitorisini törpülerken, ona sürtünürken, dokunuşuyla inerken onu heyecanlandırırken klitorisinin etrafında sıkıldı.

Klitorisinden, okşayıcı dokunuşu ağır meyve sularının arasından kayarak

Ağrıyan amının sıkılmış girişine. Kaygan, ısıtılmış

Parmakları etini okşuyor, okşuyor, onu daha fazlası için yalvarmanın eşiğine .

Onun dokunuşuna ihtiyacı . Onun içini , içine girmesini, onu becermesini istiyordu.

Dudakları onunkilerden kalktı, kulağının dış hatlarını bulmadan önce çenesinin çizgisi boyunca ilerledi. Parmakları kulağına sürtündü. Geniş bir parmağının ucunu içeri sokmadan önce vajinasının girişini.

Çaresiz bir zevk onu sular altında bıraktı. Gür, kaygan, suları parmaklarına döküldü, ona daha fazla nüfuz ederken yolunu kolaylaştırdı.

"Çok tatlı ve ateşli," diye homurdandı kulağına, kız kazığa otururken, onun dokunuşunu daha derinde, daha sert hissetmek için çaresizce.

"Seni becermeyi sevdiğimi biliyor musun, Liza? Sikimi içine sokmayı ve amının benim için ne kadar sıcak ve kaygan olduğunu hissetmeyi?"

Parmak ucu sadece geri dönmek için geri çekildi, kazığa oturtma bir saniye daha eklenerek duyularını yaktı.

Nasırlı, sert ellerini kızın içinde daha da derinleştirdi, hassas dokuya hınzır bir ustalıkla sürtündü.

Stygian parmaklarını ayırarak kadının içine girdi ve saf duyuların elektrik titreşimlerini kadının mahrem etine doğru gönderdi. Ateşli zevk dalgaları, parmaklarını soktuğu narin kaslardan geçerek, vajinası parmaklarının etrafında umutsuzca kenetlenirken kadından düzensiz bir inilti çıkardı.

"Parmaklarımın etrafında ne kadar sıkı olduğunu hissediyor musun? Çok tatlı ve sıkı. Aletimin etrafını böyle sıkıldığında, içine girdiğim anda boşalmamak için tek yapabildiğim şey bu."

Parmakları sadece daha derin, daha sert bir kazıkla geri dönmek için geri çekildiğinde dudaklarından yükselen bir zevk inilti koptu.

Duyguları yaktı. Erotik, kör edici zevk parmakları vücudundaki her sinir ucunu yırttı. Parmaklarının sıkışık, sıkı dokudaki her darbesi zevk dalgaları gönderdi klitorisine koşuyor ve rahmini sıkıyordu.

"Çok güzel." Sesi kızın kulağında düzensiz, ilkel bir hırıltıya dönüşmüştü. "Beni götürürken yüzünü görmeyi seviyorum, Liza." Parmakları daha sert çalışıyordu.

İçinde yükselen açlığı daha da keskinleştirmek için onu yeterince güçle beceriyordu.

Dudakları boynunu okşadı, dili hassas çiftleşme izini yaladıktan sonra bir kez daha dudaklarının dokunuşunu bekleyen çakıl taşı meme uçlarına doğru bir zevk yolu açtı.

Geldiğinde, nemli ısı sıkı zirveyi çevreledi, dili işkence gören tomurcuğu yalayıp tadarken ağzının sert derin çekimleriyle emdi.

Parmakları onun içine doğru itildi, amının sıkılmış kavramasından kurtuldu ve onu serbest bırakmanın kenarına daha da yaklaştırmak için geri döndü.

Kalçaları adamın parmaklarının girişine karşı kıvranıyor, dudakları ayrılmış, nefes nefese kalmış olan Liza gözlerini zorla açarak Stygian'inkilere baktı.

"Henüz değil," diye fısıldadı umutsuzca, haz kritik bir zirveye ulaşmaya başlarken. "Lütfen, Stygian. Henüz değil."

Vuruşlar onu doldurana kadar hafifledi, durgunlaştı, onu serbest bırakmanın eşiğinde tuttu.

"Ah bebeğim, çok yakınsın," diye mırıldandı. "Seni hemen uçuşumun kenarına fırlatabilirim. Parmaklarımın etrafında dolanırken seni hissediyorum."

"Seni hissetmek istiyorum." Ellerini göğsüne doğru kaydırarak gömleğinin önce ilk, sonra ikinci düğmesini çekti.

Vajinası istemsizce parmakların etrafında sıkıştı, daha fazlasını bulmak için savaşıırken dökülen nem onu daha da kayganlaştırdı. yalnız zevk.

"Tanrım, Liza." Adamın boştaki eli kadının kalçasına kayarak onu sıkıca kavradı ve kadın elini adamın göğsünün çıplak sıcaklığına doğru kaydırды.

"Her şeyini hissetmek istiyorum." Bir sonraki düğmeye geçti, nefes almak için savaştı, adam sadece iki parmağının ucuyla ultra hassas dokuyu okşarken boşalmamak için savaştı. "Lütfen, Stygian."

Yavaşça, çok yavaşça parmakları onun seksinin sıkılmış derinliklerinden kurtuldu. İki eliyle gömleğinin kenarlarını kavradı ve sarsıldı.

Düğmeler kumaştan fırladı ve her yöne uçtu. Düğmeler Dikkatsizce yere fırlatmadan önce kumaşın yırtılması, dudaklarını şehvetli bir kendini beğenmişliğin tamamen kadınsı gülümsemesine neden oldu.

Onun.

O sadece onundu.

Vücudunu adamınkinden ayıran parmakları adamın kemerine gitti ve hızla gevşetti. Kotu sabitleyen metal tırnakları çekerek kotu açtı ve elleriyle kotu kalçasının altına doğru itmeye çalıştı.

Aletin ağır boyu yükseldi, geniş başı koyu renkte kızardı, Liza elini uçtan dibe ve tekrar geriye doğru okşarken ağır damarlı sap zorunlu olarak zonkluyordu.

Dudakları ayrılmış, bakışları hâlâ onunkilere kilitlenmiş olan Liza ona doğru kalktı. Bir eliyle adamın sikinin geniş uzunluğunu sabitlerken, başını adamın başının yan tarafına yasladı, kendini adama doğru alçaltırken dudakları adamın kulağındaydı.

Ereksiyonunun başı dar girişe doğru bastırdı.

Saniyeler içinde, ön spermin nabızı uçtan boşaldı ve amını ısıtmak için şehvetli bir sıcaklık gönderdi.

Elleri omuzlarına kayarken kolları onu sardı, daha yakın tuttu, kalçaları hareket etmeye, ona doğru kalkmaya başladığında parmakları güçlü omuzlarına doğru kıvrıldı. Sert eller kalçalarını tuttu Sabit, onu hareket ettiriyor, boğazında zevk miyavlamaları hisşirdarken küçük, gerici artışlarla onu almasına yardımcı oluyordu.

"Evet," diye alçak sesle, çaresizce haykırdı dudaklarından. "Sarıl bana, Stygian. Tanrım, gitmeme izin verme."

"Asla," diye homurdandı kalçaları sert, sığ bir hamleyle sarsılıp sikini daha derine iterken.

Kaygan ve ıslak amcığı demir gibi sert davetsiz misafiri kavradı ve Liza onunla birlikte hareket etmeye başladı, yavaşça, kolaylıkla, santim santim ona biniyordu

Kalın şaft tamamen içine girene kadar onu erotik bir güçle gerdi.

Çarpıcı zevk dürtüleri içinden geçip .

Liza onun üzerinde hareket ederek, duyularını boğmaya başlayan hislerle bir yükselip bir alçalarak, kendini coşkuya doğru sarmal uçuşa ve kalçalarının yukarı doğru şiddetli vuruşlarıyla altında hareket eden eşine verdi.

İlkel ve yoğun. Üstesinden gelinmesi imkânsız bir duygusallıkla erotik ve öfkeli, horozunun yukarı doğru her itiş i okşadı, okşadı, hassas ete sürtünüyor ve öylesine sıcak, keskin, yakıcı zevk patlamalarıyla dolu zevk kıvılcımları gönderiyordu ki direniyor.

Öfkeli, enfes mutluluğun merkezine doğru hızlı, spiral uçuşa direnmek yok.

Etrafında, içinde patlayan zevk, nefesini kesen bir güçle patladı.

Liza başını eğerken tırnakları adamın omuzlarına battı, dudakları ayrıldı, kesici dişleri adamın boynundaki çiftleşme izini ısırırken dişleri adamın boynunun kıvrımındaki sert kasa kilitlendi.

Kulağına vahşi ve ilkel bir hırıltı .

Liza kendini elektriklenen, tekrar tekrar patlayan ve ateş saçan dalgalarına gömülürken hissetti.

Kendinden geçme hissi onu tekrar tekrar sarıyordu.

kollarında titriyordu. Boşalırken onu içine kilitleyen sikiindeki ek şişliğin hissi de bir başka şehvetli duyguydu.

Şiddetli bir duygu patlaması, içinden daha küçük bir patlamanın daha geçmesine neden oldu.

Etrafı zevkle çevrili olmak gibiydi.

hissi ve etinin altında, damarlarında, klitorisinin etrafında cızırdayarak ve amına doğru akarak yarıştığını hissetti.

Onun kollarına kilitlenmiş halde adını fısıldadı, hislerine o kadar odaklanmıştı ki duygularını zapt etmeyi unutmuştu.

"Seni seviyorum." Zevkin son darbesi titretirken nefessiz bir şekilde iç çekti. "Tanrım, Stygian, seni seviyorum."

Ve yaptı da.

Onu nefes nefese, tamamen seviyordu.

O , adam kalbini çalmıştı ve bir daha geri alma şansının olmadığını biliyordu.

Yine aynı.

Şimdi tekhayatta kalabilmekt i.

"Seni seviyorum." Hareket etmeden önce kızın şakağına hafifçe bir öpücük kondurdu.

Adam ondan ayrıldığında dudaklarından keskin bir tepki nefesi döküldü. Hâlâ kısmen dik olan siki, şiddetli bir şekilde hassas sinir uçlarını okşadı ve bir kez daha azalmadan önce içinden cızırdayan bir zevk dalgası gönderdi.

An.

"Bir saniye buraya uzan bebeğim." Kot pantolonunu tamamen çıkarmadan ve banyoya gitmeden önce onu yatağa yatırdı.

Dakikalar sonra geri döndüğünde, uyarılmalarının kaygan ve ıslak kanıtını kadının kalçalarından ve amının kıvrımlarından nemli bir bezle temizledi.

bez. Onu nazikçe kuruladıktan sonra banyoya geri dönmeden önce battaniyeleri üzerine çekti.

Akan suyun sesi yüzüne bir gülümseme getirdi.

Yatağa dönüp onunla birlikte battaniyenin altına girdiğinde, Liza onun göğsüne doğru kıvrıldı, sıcaklığına ve kendisine sarılmasına ihtiyaç duyuyordu. Elinin saçlarının arasından geçtiğini hissetti, parmak uçları

kafa derisine sürtünen Liza onun sunduğu rahatlığa kendini bıraktı.

"Kaybolmama izin verme Stygian," diye fısıldadı son günlerin yorgunluğu onu yakalamaya başlarken.

Duygular, kabuslar, korku ve öfke onu rahatsız etmiş, uykusunu huzursuz, rüyalarını karanlık ve uyandığında hatırlaması imkansız hale getirmişti.

"Kaybolmana izin vermeyeceğim bebeğim," diye söz verdi onu yatıştırırken.

Bir kez olsun mesafe yoktu, duygusal fırtına yoktu.

Kendini uzak tutmak için çaresizlik ve uyarılma yoktu. Sadece ona sunduğu rahatlık ve ezici bir güven duygusu vardı.

"Uyu, Liza," diye mırıldandı, sesi nazikti, elleri onu yatıştırırken inanılmaz derecede şefkatliydi. "Tam burada, bana yaslan, bir sonraki hamlemizi sonra düşünüyoruz. Söz veriyorum."

Ve her zaman sözünü tuttu.

Gözleri kapandı, nefes alış veriş düzleşti ve uykunun üzerine çökmesine izin verdi.

Belki, diye düşündü son kez, belki Stygian'ın kollarında kâbuslar uzak dururdu. Belki birazcık uyuyabilirdi.

bir süre. Gelmesinden korktuğu şeyle yüzleşecek gücü bulacak kadar uzun bir süre.

Olduğuna inandığı her şeyin, hayatında var olan her şeyin yok olması.

Çünkü bildiği hayat sona ermişti.

• BÖLÜM 22 •

Stygian, vadi tabanının üzerinde yükselen küre şeklindeki taş sütunun tepesinden çöl manzarasına bakıyordu.

Otelin arkasında, bakışları daralmış, hayvani içgüdüleri tehlike içinde uğulduyordu.

Orada bir şey vardı-

"Bağlantılarından ne duyuyorsun?" diye sordu Dog'a sessizce.

"Burada olduklarını biliyorum, sadece onları bulamadım. O zamandan beri

Cassie Sinclair'in bölgeye geldiği haberi yayıldı.

ekipler gönderildi, ancak diğerleri gibi onlar da görülmedi."

Belli ki Genetik Konseyi şimdi en iyi ekiplerini gönderiyordu. Koku azaltıcı ilacın üretilmesiyle birlikte, piçlerin izini sürmek de giderek zorlaşıyordu.

"Bir noktada malzeme satın almak zorundalar," dedi. "Kasabada bunu gözetleyen adamlar var mı?"

"İzleyen birkaç ekibimiz var." Dog'un ses tonuna bir miktar kızgınlık karıştı. "Ama ne halt izliyoruz ve onların ihtiyaçlarını karşılayabilecek her lanet olası işletmeyi nasıl

Erzak mı? Ve eğer emir komutaya uyarlarsa ve ihtiyaçlarını karşılamak için insanlarla çalışırlarsa, o zaman boku yeriz."

Gerçek bu değil miydi? Window Rock'ta düzinelerce işletme vardı. açık hava sporcuları, avcılar, hafta sonu tatilcileri ve liste uzayıp gidiyor.

"Neden bu bölge?" Stygian araziye tekrar gözden geçirirken sordu, özellikle de yanından geçen küçük kanyona dikkat ederek Yolda. "Ne arıyorlar? Honor, Fawn, Judd ve Gideon'dan daha fazlası olmalı. Daha fazla bir şeyin peşinde olmalılar."

"Emin değilim ama önceki gece ve geçen hafta birkaç kez kanyonda hareket belirtileri vardı. Loki onları takip etmek için çölün üzerinde her yönde yirmi mil uçuyor. Bu ve otelin yaklaşık dört mil doğusundaki bir başka hareket dışında tüm hareketleri izleyip açıklayabildi."

Stygian düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Herhangi bir konuşma var mı?"

"Garip bir şekilde, hiçbir şey." Köpek başını salladı. "Eğer Loki olmasaydı, bundan haberimiz olmayacaktı." Kanyona doğru başını salladı.

"Bu, Liza ve Claire'in on beş yaşındayken kanyon. Onu götürdüğümüz kanyon mu?"

Dog ona, "Aynı kanyonda bir terleme kulübesine ait kanıtlar da bulduk," dedi. "Biliyorsun, Navajo tıbbi tarihe gömülüdür. Yine de yapabildikleri söylenen pek çok şey var."

"Ne ?" Stygian dürbünle kanyona bakarken dalgınca sordu.

"Chimera bir süredir Megan Arness'in büyükbabası Joseph Redwolf ile çalışıyor. Ortaya çıkardığı , ölmekte olan bir savaşçının anılarının, sonsuza dek yok olabilecek bir beceriye veya bilgiye ihtiyaç duyan bir savaşçıya aktarılabileceğine dair bir efsane var. Daha önce yapıp yapılmadığına dair bir bilgi yok ama efsane orada. Ayrıca daha önce On yıldan uzun bir süre öncesine ait kayıtları parçalamak ve yakmak, Kabile şeflerinin sırlarının yazılı tarihini ve belirli ritüellerde kullanılan tarifleri söylenen güvenli ve gizli bir yerde bulunan bu bilgiler, toprakları beyaz adam tarafından işgal edilmeden çok önce aktarılmıştı."

Stygian dürbünü indirdi, kollarını yaslandığı kayanın dayadı.

"Navajo şifacılarının hâlâ eski ritüellerin çoğunu bildiği söyleniyor," dedi düşünceli bir şekilde. "Bu ne kadar yakın sözde

"Kızların kaza yaptığı kanyonun güvenli, gizli bir yeri var mı?"

"Hiçbir yok. Chimera bile nerede bilmiyor.

Ama çölden döndüğünde Yusuf'un giysilerindeki külün kokusunu aldı.

Ne yaptığını sorduğunda da yalan söylememiş.

yaktığını söyledi. Ona başkasının geçmişini yaktığını

söylemiş." Hay sikeyim.

Sikeyim.

Bunu hissedebiliyordu.

Stygian, Liza'nın çocukken hayatını kurtarmış olan ama şimdi onun hayatına mal olabilecek bir parazitin titreşimlerini içinde hissedebiliyordu.

Liza mı?

Arkadaşları ve ailesi için o Liza Johnson'dı. Taşıdığı Liza Johnson'ın anılarıydı, ama Liza Johnson'ın değildi.

Kişilik. Tıpkı şu anda bu yerde olmanın Liza Johnson'ın kaderi olmadığı gibi. Honor Roberts'ın kaderiydi. Ve şimdi, Honor hayatını kurtarabilecek bilgiye artık sahip değildi.

"Kazanın meydana geldiği sırada, Audi Johnson'ın ordudayken eğitim verdiği bir birimden olduğu düşünülen iki adam İyi. Cullen Maverick ve Klah Hunter. Klah'ın Judd olduğundan şüpheleniyoruz." Dog sığınak olarak kullandıkları kayaya yaslandı, bakışları

daralıyor, gözlerinden çizgiler yayılıyor, gözlerindeki izler Güneşe doğru gözlerini kısarak bakarken ya da uzaktaki hedeflere diktiği bakışları bir kez daha daralırken keskin bir şekilde göze çarpıyordu.

Dişlerinin arasında henüz yakmadığı soğuk, ince bir puroyu sıkı. Kollarını çöl teni gömleğinin üzerinde kavuşturarak Çakal göğsünü gere gere Stygian'ı izledi. "Daha garip şeyler de oldu," diye mırıldandı Stygian. Kahretsin, bundan daha iyisini biliyordu.

Judd kızları onun koruması olmadan bırakmazdı. Hatta hem Judd hem de Gideon iki kızı korumak için hayatlarını birden fazla kez tehlikeye atmışlardı. "Honor, Fawn ve Judd'ın eşkaline uyan iki genç ve genç bir adam ile onlara eşlik eden iki Amerikan yerlisine, Window Rock'tan altı saat uzaklıkta, kazadan yirmi dört saatten kısa bir süre önce bir saldırı olduğu bildirildi." Dog devam etti. "Brandenmore için çalıştığı tespit edilen birkaç asker

Araştırmacılar da ölü bulundu, belli ki cesetleri öldürüldükleri yerde bırakılmak yerine oraya atılmıştı."

"İrkların kaçmasına ve yer değiştirmesine her zaman yardımcı olan yeraltı şebekesinin, otelden her ayrıldıklarında Claire ve Liza'nın peşinde olduğu söyleniyor. Liza ve Claire radarımıza girmeden önce burada olan İrklar, bu ağın üyelerinin, eğer öldürmek bir cinayetse, bir cinayeti asla yapıldığı yerde bırakmadıklarını söylüyorlar. gerekli," diye mırıldandı Stygian.

"Doğru," diye onayladı Dog. "Ayrıca elimizde Liza ve Claire'i izleyen bir ekip olduğu gerçeği var, iki kızın her zaman gölgeleri olduğuna dair bir rapor var. İrklarımızın asla tanımlayamadığı ya da izini süremediği gölgeler.

Bizden kaçabiliyorlarsa çok iyiler, Stygian."

"Onları gördüm," diye itiraf etti Stygian. "Flint'i ya da ekibimden birini onları takip etmesi için gönderdiğim her seferde ortadan kayboldular."

"İçgüdülerin sana ne söylüyor?" Stygian başka bir şey söylemDog sordu. "Hayvani içgüdülerin sana ne söylüyor?"

Stygian bir kez daha çöle bakarken, piç herif içgüdülerinin ona ne söylediğini çok iyi biliyor, diye düşündü.

"Bu gerçekleştiğinde, ne kadar şüphelenirse şüphelensin, bu onu mahvedecek," diye düşünerek öfkeleni. "Kendisinin tek bir kişi olduğuna inanıyordu. Ailesi, arkadaşları, herkes ona Liza Johnson'mış gibi davrandı. Gerçeği kesin olarak öğrenmek onu mahvedecek."

Dog, "Honor'ın anıları hâlâ oradaysa hayır," dedi. "Eğer kâbuslar görüyorsa, öyle olduklarına şüphe yok. Birileri Honor'ın anılarını Liza'nıninkilerin üzerine yerleştirmiş. Onu güvende ve hayatta tutmaya kadarını yapmışlar."

"Ve şimdi İrklar bu güvenliği yok edecek," diye karşılık verdi Stygian. "Eşime vermek için ne güzel bir hediye."

Köpek bu düşünce karşısında kabaca nefes aldı. "Liza'nın laboratuvarındaki tıbbi kayıtlarının yok edilmiş olması çok kötü. DNA'sının Orada gördüğü tedaviler sonucu değişmiş ama neye dönüştüğü hakkında hiçbir fikrimiz yok. Çekirdek Seviye DNA'sına sahip olmasını istediniz mi?

test yapıldı mı?"

"Cevap bu değil," diye karşı çıktı Stygian. "Dediğin gibi, Honor'ın DNA'sının nasıl değiştiiğine dair hiçbir fikrimiz yok. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

Dog ona, "Bu onun Audi Johnson ile akraba olmadığını kanıtlar," diye hatırlattı. "Onun ailesinin kokusunu taşıyor olması onun kızı olarak yaşadığı gerçeğinden başka bir şey ev, uzun yıllar boyunca. Bir Çekirdek Seviye testi gerçeği ortaya çıkarabilir." "Ortaya çıkarabilir." Stygian da aynı fikirdeydi. "Genetik bir silme işlemi yapılmadığı sürece, ki öyle olduğundan şüpheleniyoruz."

"Sence öz babası genetiğinin programlanmamasına izin verir miydi, Stygian?" Çakal'ın sesini şimdi alaycılık dolduruyordu. "Kimi kandırıyorsun dostum ve neden?"

Tanrıya şükür Liza bu soruyu sormamıştı ya da Honor'ın babasının ona olan aşkının gerçekliğinden kuşkullanmış gibi görünmüyordu. Hayır, öz babası böyle bir şeye asla izin vermezdi. Artık Stygian, basit bir gerçek için Çekirdek Seviye testine izin verecektir. ona Honor Roberts olduğunu söylemek ona yardım etmeyecekti. Sadece onu tehlikeye atacaktı.

"Siz piçler ve çiftleşme saçmalıklarınız," diye sinirli bir şekilde karşılık verdi Köpek. "Arkadaşlarınızın bir çizik bile almasını engellersiniz. Uzun vadede dikiş atma riskini göze alarak."

"Eşini bulduğunda anlayacaksın," dedi Stygian, coşkunun anısı onun için duyduğu tüm korkularla çarpışırken.

Acıya, riske, gözlerine gülümseme, kalbine kahkaha getirecek her şeye dair tüm ihtimalleri ortadan kaldırmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Gerçekleri görmezden gelmeyeceğimi düşünmek hoşuma gidiyor," diye hırladı Dog. "Eşim her zaman savaşmak zorunda kalacak. Eğer buna hazırlıklı değilse, zaman hazırlıklı olmak zorunda kalacaktır. Şu bilgiyle yüzleşmek zorunda kalacak Günün her dakikası cehennem onu bekliyor ve umarım yeterince erkeğimdir.

-"Yeterince soyluyum, sırf eşim olduğu için bunu unutmamalıyım."

"Sırf senin eşin olduğu için, onu o cehennemden korumaktan başka hiçbir şeyin önemi olmayacak. İçindeki nezakete, merhamete büyümesi için bir şans vermekten başka hiçbir şeyin önemi olmayacak. Onun savaştığını görmek seni mahvedecek. Savaşmak zorunda kalabileceğini bilmek sana her şeyi hatırlatacaktır.

zayıflığınız ve sınırlamalarınız var. Yaşadığınız her kuralı ve asla değiştirilemeyeceğinden emin olduğunuz her inancı değiştirecek."

"Tanrım, önce beni vur." Köpek homurdandı.

Stygian buna gülmek zorunda kaldı. "Ruhunu öyle bir ışıkla dolduracak ki Dog, sana verdiği zevki hak etmediğine dair öyle alçakgönüllü bir kesinlik duyacaksın ki, aniden yaratılışın, eğitim cehennemin, hepsi birden buna değer hale gelecek, çünkü seni sadece ölümün senden çalabileceği bu kadına getirdi. Ve onun ölümü senin de ölümün anlamına gelse de, yine de onunla geçireceğin her ana değer."

Liza'yla çiftleşmek hayatının en alçakgönüllü deneyimiydi, ve ona o güne kadar en büyük zevki ve mutluluğu tattırdı.

Stygian, tehlikenin ve onun güvenliğini sağlamak için verdiği mücadelenin ortasında bile, başka bir kadın, başka bir hayat olmadığını biliyordu.

yatağında ve hayatında o olmadan yüzleşmek anlamına geliyordu.

"Dediğim gibi, hepsi beni çiftleşmekten kurtarın," diye Köpek. "Sanırım gidip kendi mermilerimden birini yemeyi tercih ederim."

Stygian, kulaklarına taktıkları iletişim cihazlarının aniden devreye girmesiyle cevap vermekten kurtuldu.

" olsun. Varış devam ediyor."

Kimliklerinin belli olmaması onu ve Dog'u, binanın çatısındaki helikopter pistine inenlerin Sinclair ailesi olduğuna ikna etti. Otel.

Sinclair'ler beklenenden bir gün önce geliyorlardı.

Stygian'ın kafası Köpek'e bakmak için döndü, Cins'in onu buraya Jonas'ın bazı işleri tamamlamasına izin vermek için çektiğinden emindi.

Aklında manipülatif küçük bir drama olabilirdi. Köpek de aynı şekilde şaşırılmıştı. Yavaşça kayadan doğrulurken onun da gözleri .

İkisi de aynı anda bulundukları yerden ateş ettiler ve etrafı incelemek için aldıkları pozisyona giden çıkıntının üzerinden atladılar.

Çöl.

Yumuşak eğime çizmelerinin düzüyle vuran Stygian, kollarını uzatarak çöl zemininden yükselen taş sütunların dibine ulaşmak için koşarken kayarak çömeldi.

Kulenin dibine park etmiş olan Dragoon'a ulaştıklarında otelden yaklaşık otuz mil uzaktaydılar.

Boku yemişti. Cassie, Liza'ya ulaşmadan önce otele şansı yoktu.

"Varış tamamlandı. Justice, Breaker, pozisyonlarınızı onaylayın ve ikinci üsse güvenli erişim sağlayın."

"Onaylandı, pozisyon alındı ve ikinci üsse erişim . Varış tamamlandı ve yolda."

" olun, Üçüncü Ekip, yedi numaralı bölgede hareketlilik tespit edildi."

Loki çağrıya "Üçüncü Ekip harekete geçiyor," diye cevap verdi.

"Ekip üç onaylandı, pozisyon aldığında ve hareket görüldüğünde üs ikiye haber verin."

"Sanırım Dash'in hala prensesin çakallarına karşı bir yasağı var. var," diye hırladı Dog, gözcü olarak kullandıkları kaya sütununun dibine vardıklarında ve saklı Dragoon'a olan kısa mesafeyi koşarak geçmeye başladıklarında.

Dash Sinclair, Coyotes'in kızının yanında bulunmasına nadiren izin veriyordu çünkü bu durum kızını bombardımana tutan imgelemler yüzünden sıkıntıya sokuyordu.

"Kontrol, haberiniz olsun, İnfazcı Black ve C dash 1 yolda." İsim vermek yerine Dog'un çağrı işaretini verdi. "Dostumdan rica ediyorum Ben gelene kadar güvende kalın," Stygian Dragoon'a atladıklarında kulağındaki bağlantıyı etkinleştirdi. "Tahmini varış süresi yirmi dakika."

Dragoon'un bulunduğu yer ile otel arasındaki engebeli arazide ağırlığı ve silah dizilimiyle yeterli hızı toplamasına imkân yoktu.

"Talep not edildi," diye cevap verdi Kontrol.

Dragoon, onu park etmek için bulduğu sığ mağaranın gizli gölgelerinden fırlarken, "Kontrol, haberiniz olsun, ben gelene kadar eşim için yalnız güvenlik talep ediyorum," .

Bu bir talepti. Liza'nın eşi olarak bunu yapmaya ve dikkate alınmasını sağlamaya hakkı vardı.

"Tekrar ediyorum, İnfazcı Siyah," Kontrol geldi. "Sinyaliniz kötüleşiyor."

Dragoon sığ ve kuru bir yatağa atlarken, "Lanet olsun," diye bağırdı ve Dog, üstlerindeki takla çubuklarından sarkan emniyet tutamaklarına tutunurken onun yanında küfretti. "Kontrol, yöneticiye haber ver-"

"Tekrar ediyorum, İnfazcı Siyah," diye araya girdi Kontrol. "Lütfen tekrarlayın, iletişim bağlantınız zayıflıyor."

"Jonas, eşini dul bırakacağım," diye bağırdı Stygian bağlantıya. "Seni işbirlikçi piç, sakın bunu yapma."

Gaza bastı, araç engebeli arazide zıplarken ve dışarıdaki görüşü neredeyse yok eden toz bulutlarını karıştırırken daha fazla hız bulamayacağını biliyordu.

"Nefesini boşa harcıyorsun, Wolf," diye hırladı Dog. onun yanında. "Wyatt'ı tanıyorsun ve Sinclair'in o tuhaf küçük cadısını da tanıyorsun. Wyatt'ı tehdit ederek zamanını boşa harcamayı bırak ve bunun yerine serpintiyle nasıl başa çıkacağını bul."

"Jonas'ı öldürerek," diye verdi Stygian.

"Evet, sen ve dünyanın geri kalanı," diye alay etti Dog. "Orada iyi şanslar."

Stygian öfkeyle hırladı, sığ bir dere yatağını yırtarak geçti ve aracı düzeltmek için mücadele etti.

Eğim.

Dragoon onu kullandığı hız ya da arazi için uygun değildi ama başka seçeneği de yoktu. Liza'ya ulaşmak zorundaydı. Cassie'den önce ona ulaşması gerekiyordu. cehennemde şans...

* * *

Cassie başını yana eğdi ve babası Dash'le birlikte kendisine gösterilen süitin oturma alanına, bağlantılı yatak odasından giren yaşlı kadına baktı.

Bakışları hemen Liza Johnson'ın ötesine, yaklaşık aynı yaşlarda genç bir kadının puslu suretine kaydı. arkasında. Formun uzun sarı saçları, gri gözleri, yüksek

Elmacık kemikleri ve dudakları daha gürdü ama Liza Johnson olarak bilinen kadına hafif bir benzerliği vardı.

Doğal, güneşin öptüğü saçları ruhun başının etrafında bir hale gibiydi, gri gözleri ise Liza'yı izliyordu.

üzüntü ve korku. Cassie bunun gerçek Liza Johnson olduğunu hissetti.

Genç kız bir trafik kazasında ölmemiş olsaydı

Bir kanyonun dibinde ateşli bir çarpışma.

"Liza Johnson," Rule Breaker -Tanrı kalbini sevsin ama adını seviyordu- takdim için öne çıktı. "Dash Sinclair ve kızı Cassie."

Liza odanın ortasında durmuş, onları dikkatle izliyordu; koyu gri gözleri üçünün arasında geziniyordu.

üzerine yerleşti. Cassie korkunun parıltısını hissetti.

"Görüyorum ki beni çoktan duymuşsun." Cassie bakışları şimdi Liza'nın yanında duran genç kızın buğulu yüzüne kayarken içini çekti.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." Liza elini uzatarak Cassie'nin tokalaşmayı kabul etti ve Dash'in uzattığı eli de tuttu.

Cassie, babasının hâlâ onu ve annesini kurtardığı günkü kadar yakışıklı olduğunu düşündü ama bu, bir kadının babasının sert ve tehlikeli görünüşünü takdir ederek iç geçirmediği nadir anlardan biriydi.

"İfademden çok hoş bir kaçınma." Cassie güldü.

"Onunla alay etme Kahin," diye azarladı ruh onu. "Senin anlayabileceğinden çok daha fazlasıyla yüzleşiyor."

Ruhlar bu günlerde onu sık sık azarlıyordu.

"Evet, Bayan Sinclair, adınızı duymuştum." Liza başını salladı, bakışları

Korkudan değil ama bir anlık teslimiyetten dolayı gözleri karardı. "Eğer Stygian'ı arıyorsanız-"

Cassie babasına dönmeden önce ona, "Hayır, seninle buluşmaya geldim," diye güvence verdi. "Baba, şimdi iyi olacağıma eminim," diye söz verdi ona. "Bayan Johnson ve ben bir dakika özel olarak konuşabilir miyiz?"

Babası ona kaşlarını çatı.

"Burada olmamalısın. Her şeyi mahvedeceksin. buradan. Seni sonra bulurum."

Evet, ruhlar bunu yapmayı öğrenmişti. Bu seferki Yine de ona sesleniyordu. Cassie bunu Stygian ondan varlığını talep etmeden önce bile hissetmişti. Bu ruhu Stygian'dan beri hissediyordu. Onunla tanıştığı an, bir şekilde birbirlerine bağlı olduklarını biliyordu.

"Hemen dışarıda olacağım," diye söz verdi babası ona.

Ruh sonra Liza'ya döndü. *"Ona gitmesini söyle. Yorgunsun. Stygian'ın bununla konuşmadan önce onu beklemeni isteyeceğini biliyorsun. kadın."*

Liza'nın çatıldı. "Stygian'ı beklemeliyiz," dedi. dedi, ancak çenesi gerildi ve yanındaki ruhun bilinçaltındaki talebine kulak verdiğiinde bakışları kendine kızgınlıkla parladı.

Cassie ellerini kot pantolonunun arkasına soktu ve ağır bir yürekle kadını ve ruhu izledi. "Sana yardım etmek için buradayım, Liza." Konuşurken diğer kadının bakışlarıyla bir kez daha buluşmadan önce ruha bir göz attı.

O konuşurken Cassie, diğer kadının solunda yavaşça beliren siyah saçlı varlığı gördüğünde şaşırmadı.

Şok olmuş şaşkınlığını dizginlemek için yapabileceği tek şey Onur Ruhu Roberts, kendisini daha çok Liza Johnson'a benzeten estetik ameliyatı olacağı gibi görünüyordu. Honor Roberts'ın Yüzündeki değişiklikler çok büyük değildi. Dudaklarına bir dolgunluk eklenmiş, aristokrat burnu yuvarlatılmış, elmacık kemikleri keskinleşti ve göz rengi maviden griye doğru koyulaştı.

İki kız değişikliklerden önce birbirlerine pek benzemiyorlardı ama onu Liza Johnson'inkine yaklaştıracak kadar değişiklik yapılmıştı.

Honor ve Liza arasındaki farklar ise kazadan kaynaklanan düzeltilmesi gereken hasarlar olarak açıklanmıştır.

Gerçek Liza Johnson'ın ruhunun yorgun olduğu belliydi. Yarı durumda kalmaktan yorulmuştu, canlı değildi ama ölü de değildi.

Honor Roberts ise Cassie'nin varlığından endişe da sabırlı görünüyordu.

"Zamanı değil." Honor Roberts endişeyle Cassie'yi izlerken başını salladı. *"Bunu şu anda yapamazsın."*

Ah, bu ikisini sorgulamayı, sakladıkları sırları öğrenmeyi ne kadar da çok istiyordu. Düşüncelerini, o haldeki korkularını bilmek; biri kadim bir büyüyle yeryüzüne tutunmuş, diğeri ise sessizliğini korumuştı.

Hâlâ bağlı olduğu ama paylaşamadığı bedenin içinde hak ettiği yeri aldı.

"Liza, sence de konuşmamızın zamanı gelmedi mi?" Cassie sordu. Diğer kadının bakışlarını, her iki yanında duran iki ruhu duyabildiği gibi onu da kolayca okuyabilmeyi dileyerek süzdü.

"Bayan Sinclair, yardım etmek için burada olduğunuza eminim," dedi gergin bir şekilde. "Ama şu anda uğraşabileceğim biri değilsin. Eğer isteseydim

Beni takip eden herhangi bir hayaletle konuşursam, benimle konuşmaya fazlasıyla istekli altı kabile şefim var."

"Evet, doğru, sanki ona herhangi bir cevap vereceklermiş gibi." Yanındaki genç sarışın gözlerini alaycı bir şekilde devirdi. *"O eski Cesaretini toplayıp onları aradığında bile telefonlarına çıkmıyorlar."*

"Yardım etmeye bu kadar istekli olduklarından emin misin?" Cassie ellerini arka ceplerinden çıkarıp yakındaki bir sandalyeye doğru ilerlerken sordu. "Onlara yaptığınız çağrılara cevap veriyorlar mı?"

Liza belli belirsiz gülümsedi. "Jonas muhtemelen bulduğu anda telefonumu ele geçirdiğini söylemiştir. Başından beri benim Şeflere ulaşmaya çalışıyorum."

Liza yavaşça karşısındaki kanepeye otururken Cassie başıyla onayladı.

"Aslında bundan hiç bahsetmedi," dedi . "Ama Jonas'ı tanıdığım için bunu yaptığından hiç şüphem yok. O çok Amber için endişeleniyorum."

"İlanet İrka bir yol haritası çizsen bile yine de bariz olanı görmezden gelecektir," diye lanetledi Jonas, tıpkı tam anlamıyla yaşayan çoğu yarattığın yaptığı gibi. "Görse bile dinlemez

ve bizi de duyuyor. Bir şeyin gitmesine izin vermeyi reddeden hurdalık köpekleri gibi."

"Amber onun küçük kızı." Diğer görüntü, daha karanlık olanı azarlarken iç çekti. "Bunun peşini bırakamaz ve sen de bunu biliyorsun."

Honor'un ruhu sinirli bir şekilde, *"Tıpkı onun gerçeği görmeyi reddettiğini bildiğiniz gibi,"* dedi.

Cassie'nin tek yapabildiği, yüz ifadesinin bu ikisi karşısında duyduğu şaşkınlığı açığa vurmasını engellemekti. Bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Liza Johnson olarak tanıdıkları kadın, sürüklenen kabuslar ve parçalanmış anılar arasında yolunu bulup olması gereken yeri bulamıyordu.

Hatırlamak için.

"Bunun yeri ve zamanı var Cassie." Honor'ın ruhu aniden ona döndü, dalgalı, puslu figür sanki düşüncelerini okumuş gibi ona ters ters bakıyordu. *"Henüz zamanı gelmedi."*

Ama yer burası mıydı? Kastettiği bu muydu?

"Bayan Sinclair, beni duydunuz mu?" diye sordu Liza olarak bilinen kadın, ses tonunda sinirli olduğu belli oluyordu.

Cassie gözlerini kırptırdı ve hızla ona döndü; dikkatinin diğer kadına bağlı iki ruha odaklanmış olduğunu ancak şimdi fark etti.

"Özür dilerim." Başını sallayarak, biraz da utanarak gülümsedi. "Dikkatim dağıldı."

"Ne görüyorsun?" Bu ani soru neredeyse bir fısıltı gibiydi ve korku doluydu. "Bana kimi gördüğünü söyle Cassie."

"Henüz değil Cassie," dedi kadına ait olan gerçek ruh, Honor, hızla bir kez daha ona döndü, yalvaran bir sesle Yine de yüz ifadesi taleple doluydu. *"Kaos henüz gelmedi. Beklemek zorundasınız."*

"Gördüklerimden çok hissettiklerim önemli." Cassie iç çekerek diğer kadına .

Kendisine gelen ruhlar böyle taleplerde bulunduklarında onlara itaatsizlik etmemeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Kaderinin ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu kadını ne bekliyordu, ne de iki ruhun oynayacağı rolü biliyordu.

"O halde ne hissediyorsun?" Sesinde bir korku vardı ama bir zamanlar bildiğini sandığı hayata neler olduğunu anlama, bilme ihtiyacıyla doluydu.

Cassie dalgalanan figürlere, kasvetli yüzlerine, onları gölgeleyen acı dolu korku ve belirsizliğe baktı.

"Cassie, bunu yapanlar, beni ve Liza'nın yaşayamadığı hayatı ona verenler ne yaptıklarını biliyorlardı, tıpkı başlarına gelecekleri bildikleri gibi," diye fısıldadı Honor, iki form dalgalanmaya başlayıp yavaşça dağılırken. "Güvende olmama izin ver Cassie. Lütfen, lütfen ben ve Stygian güvende olalım."

Cassie, Liza Johnson olarak bilinen kadına bir şey olursa, ölürse, Stygian'ın onu takip edeceğini biliyordu. O, yalnız kurt olarak bilinen yoğun bir Irk'tı ve bu kadınla çiftleşmişti. Kendini onun bedenine ve ruhuna vermişti. Eğer onu kaybederse, o zaman Irklar onu kaybedecekti.

Liza olarak bilinen kadın meraklı bir belirsizlikle onu izlerken ikisi yavaşça uzaklaşarak gözden kayboldu.

"Ne görüyorsun?" Liza yine usulca, neredeyse duyamayacağı kadar usulca sordu, sanki olacaklardan korkuyormuş gibiydi.

Cassie yorgunca içini çekti. "Buraya bir şey görmeye gelmedim, Liza. Stygian, Jonas ve Rachel gibi en iyi arkadaşlarımdan biridir. Ben de Hepiniz için endişelendim ve yardımcı olabileceğim bir şey olup olmadığından emin olmak istedim."

O neden buradaydı?

Cassie öfkelenmek, çılgılık atmak istiyordu. Bugün gördüğü ruhlar ona en çok ihtiyacı olan ruhlar değildi. Yine de Stygian'la tanıştığı anda bu ikisinin ona bağlı olduğunu hissetmişti.

Başka biri var mıydı?

Odanın etrafına baktı, duyularını açtı, gizlenmiş olabilecek, kendilerini göstermekten korkan diğerlerine .

Ama orada hiçbir şey yoktu.

Odada gizlenen başka bir ruh yoktu. bulanık ya da dalgalanıyor gibi görünen küçük bir oturma odası. Hiçbir şey yoktu.

Cassie yine de o ıgılığı hissedebiliyordu, Jonas'ın ağladığı anda duyularının içinde yankılanan ıgılığı.

Stygian'ın isteğiyle aradı. "Eğer yardım etmek için yapabileceğin bir şey varsa, bunu sadece Stygian biliyor." Liza uzun saçlarını açıkta bıraktığı omzunun üzerinden çekip koltuğa yaslanırken içini çekti.

Diğer kadının giydiği kolsuz pamuklu st ve kot pantolon havalı ve rahat görünüyordu ama Liza şu anda hiç de rahat değildi. Dengesi bozulmuştu ve Cassie'nin varlığı yüzünden böyle hissediyordu.

"Eğer yapabileceğim bir şey yoksa, Rachel ve Jonas'ı görmeye gideceğim." Cassie ayağa kalkarak bir kez daha odaya baktı, Onu çağıran varlığın nerede saklı olduğunu merak ederek arıyordu.

Liza da ayağa kalktı, yüz ifadesi gerilmişti, içini parçalayan gerginlik yüzünün şeklinden ve gözlerindeki gölgelerden belli oluyordu.

Cassie ona içtenlikle, "Bana ihtiyacın olursa Liza, sır saklama konusunda gerçekten iyiyimdir," diye söz verdi. "ok iyi bir arkadaş olabilirim."

"Ben de senin hakkında böyle şeyler duydum." Liza'nın ona verdiği küçük gülümseme, Cassie'nin teklifini kabul etmeyecek olsa bile, diğer kadının en azından ona inandiğını gösteriyordu.

"Stygian'a beni daha aramasını söyler misin?" Cassie kapıya doğru yönelirken sordu.

"Bana sylemediğin bir şeyi ona söyleyecek misin?" Liza bu soruyla onu durdurdu.

Cassie arkasını döndüğünde glmsemeekten kendini alamadı. "Eğer söyleseydim, Liza, o senin eşin ve Stygian'ı ona söyleyebileceğim her şeyi sana söyleyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum."

Cassie odadan çıkarken Liza başını salladı ve üzerindeki gerginlik biraz olsun azaldı.

şimdi ne olacak? Babası onu kapının dışında karşılarken düşündü. Burada olması neden bu kadar önemli görünüyordu ki?

Asansör beşinci katta durup kapılar açıldığında Stygian sorunsuz bir şekilde, kattaki ilave güvenlik güçlerinin hemen farkına vardı.

Dash, ailesinin korunmasını sağlamak için yavaş yavaş kendi sürüsünü topluyordu. Cassie en değerli hayvanlardan biriydi. Breed topluluğunun üyeleri, sırf ona duydukları sevgi nedeniyle.

Çocukken hem Sığınak'ı hem de Haven'ı bir araya getirmeyi başarmış ve olgunlaştıkça kopmaz hale gelen bağlar yaratmıştı.

Uzun yıllar boyunca tek melez Kurt Irkı çocuğuydu ve Feline Prides'in evlatlık çocuğu olarak kabul edildi.

Dash ve Elizabeth Sinclair aylar sonra onu kendi bakımlarına bırakmak zorunda kalmışlardı.

Genç bir yetişkin ve tek cins olarak sakladığı ve koruduğu sırları ifşa etmeden Breed yasasını etkili bir şekilde tartışabilme becerisiyle daha da önemli hale gelmişti.

Stygian, Jonas'ın sütine giden koridorda sıralanmış olan diğer Kurt Irkları'na başıyla işaret ederek girişe doğru ilerledi. Stajyer infazcı ona kapıyı açarken içeri girdi.

"Stygian!" Cassie sandalyesinden fırlayıp odanın bir ucundan diğer ucuna koşarken uzun siyah saçları narin vücudunun etrafında uçuşuyordu.

Kot pantolon, beyaz spor ayakkabılar ve üzerinde siyah renkte BREEDS RULE yazan beyaz bir tişört giymiş, yirmi birinci yaş gününe hızla yaklaşan genç bir kadından çok bir çocuğa benziyordu.

Ondan birkaç santim ötede durdu, mavi gözleri alaycı bir parlayarak ona baktı.

"Seni köpek," diye suçladı onu sırtarak. "Gittin ve çiftleştin ve şimdi sana sarılamıyorum bile. Bana tamamen mutlu olduğunu söyle ve seni affedeyim."

Stygian gülmekten kendini alamadı. Cassie'nin kahkahayı davet eden bir tarzı vardı.

"Buraya gel, şeytan." Belli belirsiz bir kızgınlığa rağmen çiftleşmeden sonra eşi dışında bir kadını tutarken, yine de

Cassie hafifçe kollarını onun boynuna doladı. "İnan bana, eşimin yanında çok mutluyum. Şimdi, sen nasılsın tatlım?"

Kırılgan genç kadını tanıyan hiç kimse ondan hoşlanmıyor olamazdı. Cazibe ve şefkat doluydu ve gözlerinde her zaman var olan gölgelere rağmen gittiği her yere mutluluk saçıyordu.

"Styx çiftleştiğinden beri çok sıkıldım," dedi ona küçük bir somurtmayla geri çekilirken. "Şimdi kiminle sorun çıkarmam gerekiyor?"

Stygian ona sırtıtarak karşılık verdi. Kızıl saçlı Scot Breed Styx Mackenzie, bir yıl önce çiftleşene kadar onun tüm şaklabanlıklarında suç ortağı olmuştu.

"Eminim Breed'ler sorun çıkarmana yardım etmek için sırada bekliyorlardır." Babasına dönüp kendisine uzatılan eli sıkmadan önce kıkırdadı. "Dash, seni görmek güzel."

Adam siyah saçlı, mavi gözlü, 1.80'in üzerinde bir boya sahipti ve kırklı yaşlarında olmasına rağmen hâlâ en iyi dönemini yaşıyordu.

Çiftleşme, tüm Irklarda olduğu gibi, onu da insan Elizabeth Colder ile çiftleştiği zamanki yaşına dondurmuş gibi görünüyordu.

Tıpkı onun da yaşlanmasını geciktirdiği gibi.

"Elizabeth, her zamanki gibi çok güzelsin," diye yemin etti Stygian. Elinin tersini kızın sağ omzuna dökülen ipek saçlarının üzerinden geçirdi.

Bu selamlaşma yıllar içinde kendiliğinden oluşmuş gibi görünüyordu. Dişi eşler diğer erkeklerin dokunuşlarına karşı son derece hassastı. eşlerinininkinden daha fazla. Bir dişi çiftleşme dönemindeyse sadece el sıkışmak bile hafif acı vericiydi ve hiçbir Irkın diğerinin eşine yapmayacağı bir şeydi.

Çiftleşmenin ilk aşamasından sonra kızgınlık, dişinin adet döngüsü gibi döngüler halinde gelirdi. Yine de, çiftler altı ay veya daha uzun süre birlikte olduktan sonra kızgınlığın kendisinin tespit edilemediği zamanlar olmuştur.

Ancak arkadaşlar ve aile, bir alışkanlık . dokunarak, erkekler parmaklarının arkasını sağ elleri boyunca geçirerek

Çiftleşme ateşinin yeniden alevlenmesi ihtimaline karşı, dışının başının yan tarafını bir sevgi jestiyle okşadı.

"Her zamanki gibi yakışıklısın, Stygian." Arkadaşının yanına geri adım atmadan önce sıırttı. "Seni tekrar görmek güzel."

"Ve ben senin çoktan tanıştım," dedi Cassie, dikkatini tekrar ona çevirdiğinde. "Yine de gelmemi istemene şaşırıdım. Bence sen bile şu anda bulunacak bir cevap olmadığını hissediyorsun. Ve cevaplar ortaya çıktığında, bunun ne senin ne de Liza'nın bilmeye hazır olduğu bir şey olduğunu sanmıyorum."

Bu bilgi artık dışarıdaydı.

Stygian ona baktı, sessizdi, neden böyle bir açıklama yaptığını ve bunu neden kendisiyle arasına koyduğunu merak ediyordu. Jonas.

"Bu bilgiye kendi başına ulaşma şansına sahip olmasını istedim," dedi ona.

Cassie'nin sevdiklerinin nadiren nezaket gösterdiğini hatırladı. Ve zavallı çocuk Jonas Wyatt'ı çok seviyordu.

"Bu anıları kabullenmek onun için kolay olmayacak. Ama karşı karşıya olduğu tehlikeyi bilecek kadar akıllıyım Cassie. Onu riske atmayacağım. Çünkü gerçek her ne onu öğrenmeye hazır olmayabilirim."

Cassie hiçbir şey söylemedi; sadece onun ötesine baktı, mavi gözleri şimdi neon rengine parlıyordu.

Yaptığı şeyi nasıl yaptığını kimse kesin olarak bilmiyordu. Ne yaptığını

gerçekte gördüklerini, duyduklarını ya da hissettiklerini kimse tespit edemezdi. Çoğu Irkın ve insanın aksine, henüz herhangi bir şeyi hissedebilen bir Irk yoktu

Cassie hissediyordu.

Cassie görüş alanında dalgalanan şekli gördü. Neredeyse irkildi. Ruhunun her parçası acıyla, anlayamadığı bir ıstırapla doldu.

Cassie önce sıcak, sonra soğuk bir ürperti hissetti.

Stygian'ın yanında yavaşça cisimleşen ruhu görünce kendini kaybetti.

Bu Honor değildi. Liza değildi.

Kimdi o? Ne istiyordu ve kime ?

Ruh yavaşça başını sallıyordu, elleri önünde kenetlenmişti, kahverengi gözleri yalvarırcasına Cassie'ye bakarken karamel rengi saçları yüzüne dökülüyordu.

Kimdi o?

"Lütfen. Duyacak, nerede olursan , nerede konuşursan konuş, bilecek. Lütfen bana ihanet etme, Cassie. Lütfen beni öldürmesine izin verme."

Tanrım, kimdi o?

Neden bu kadının acısı kafatasının içinde çelik gibi ilerliyordu? dikenler? Korkusu neden bir battaniye gibiydi, ağır ve sıcaktı, nefes almasını, karşısındaki ruhtan algıbilgilere odaklanmasını zorlaştırıyordu.

"Cassie?" O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, odadaki gerginlik O kadar ağırlaşmıştı ki, ona hepsinin cevaplara ihtiyacı olduğunu hatırlatma ihtiyacına karşı koyamadı.

Dudakları acı bir eğlenceyle kıvrıldı. "Her zaman cevaplara sahip değilim," dedi usulca, dikkatini odaklamak bir görev haline gelmiş gibi dönerek.

Şaşkınlığını zorlukla dizginledi, kadının sesinin neredeyse fısıltıya yakın sessizliğinden mesajın sadece ona yönelik olduğunu biliyordu.

Ne haltlar dönüyordu? Neon gözlerindeki mesaj, orada hissedebildiği yakarış neydi? Parmaklarını huzursuzca saçlarında gezdirerek ondan uzaklaştı, gözlerindeki gölgeler kararmış gibiydi.

"Sanırım dinlenmem gerekiyor," dedi ve ailesine dönerken sesi kısıldı. "Şimdi odama gitmek istiyorum."

Dash Jonas'a dönmeden önce, "Annen ve benimle birlikte aşağıya yürüyebilirsin," dedi. "Sonra konuşuruz."

Onlara eşlik eden Kurt Irkları süitten çıkarken Jonas, "Bana ne zaman olacağını haber verin," diye onayladı.

Stygian gözlerini kısarak Cassie'yi izledi, tıpkı diğerlerinin de bildiği gibi onun kaçtığını biliyordu. Hissettiği, hatta gördüğü her neyse, henüz ortaya çıkarmaya hazır değildi.

Kapı Cassie ve kızının arkasından kapanırken Jonas, "O çocuğun ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmaya meyilli günler oluyor," dedi.

Ebeveynler.

Hepsinde bu eğilim vardı ama Stygian onun acısını ya da sessiz bir mesaj hissini şu anda hissettiği kadar nadiren hissetmişti.

Stygian Liza'nın kim olduğunu biliyordu. En azından onun Fawn Corrigan değil de Honor Roberts olduğundan oldukça emindi. Onun Liza Johnson olarak doğmadığını biliyordu. Honor Roberts tüm niyet ve amaçlar için ölmüştü. On iki yıl önce, Liza Johnson ve Claire Martinez'in kendilerine ait olmayan bir spor arabayla o kanyondan geçtikleri gece çölde ölmüştü.

Honor Roberts, Liza'nın yerine ölmüştü. Ya da en azından ruhu ölmüştü. Çünkü Stygian'ın aklında, Liza'nın her zaman Audi ve Jane Johnson'ın kızı olduğuna yürekten inandığına dair en ufak bir şüphe yoktu.

Ve Stygian, babasının gerçeği bildiğini biliyordu.

Audi Johnson Liza'nın kendi kızı olmadığını biliyordu ama Stygian Ray Martinez'in neye inandığından emin olamıyordu.

Ray Martinez biliyor ya da şüpheleniyorsa, Stygian adamı ziyaret etmek ve kızına kızgınlık yerine saygıyla nasıl davranması gerektiği konusunda ona tavsiyelerde bulunmak niyetindeydi.

"Odana dönmeden önce, yapmak istediğim birkaç güvenlik revizyonunun üzerinden geçmemiz gerekiyor." Jonas parmaklarını yorgun bir şekilde

Sadece elle çizilmiş haritalar ve notlar değil, aynı zamanda birkaç elektronik veri pedi ile kurulmuş ve yayılmış olan konferans masasına doğru ilerlerken saçlarını karıştırdı.

"Dog'dan çölde izini sürdüğü hareketlilikle ilgili haber aldınız mı?" Masaya doğru giderlerken Stygian sordu. "Başladı adamlarıyla buluşmak için geri döndü."

"Kontrol, yerinde olduğunu ve takip ettiğini bildirdi, ancak henüz Henüz bir şey görmedim." Stygian'a bir veri defteri uzatarak kendi veri aldı. "İşte düşündüğüm değişiklikler-"

Stygian dinliyordu ama hazırlanan planlar kadar yönetmeni de .

Jonas nadiren yorgunluk ya da endişenin fiziksel belirtilerini gösterirdi ve çiftleşmesinden bu yana bir gün bile yaşlanmamıştı ama endişe yüzünü buruşturuyordu.

Şimdi alnında ve o cıva gözlerinde daha önce olmayan gölgeler vardı.
Amber kötüye gidiyordu.
Ve bunun bilgisi Stygian'ın elinden tüm seçenekleri alıyordu.
Yakında bir şeyler yapılması gerekecekti.

* * *

Köpek yerine geçti ve kanyonun uçurumunun çıkıntısında bekleyen dört Çakal Irkı'nı izledi.

Mongrel ve Mutt yanında olduğu halde emin adımlarla ilerledi.
mağara benzeri çıkıntıya adım atmadan önce kanyon duvarı boyunca.

Dört Irk kaldırdı, sert yüzleri keskin bir şekilde yontulmuştu,
gözleri soğuk ve sertti.

"Uydular kışınızı takip etti," diye homurdandı adamlara, sesine sinirlilik karışmıştı. "Size kışınızı kollamanızı söylemiştim."

Komutan bu bilgi karşısında homurdandı. "Evet, bunu biliyorduk.
Bırakın bir süre nöbet tutsunlar, biz içeri girdiğimizde bu onları daha savunmasız hale getirecektir."

Thane piçin teki olabilirdi ve Dog'un karşı karşıya gelmekten nefret edeceği birkaç Irktan biriydi. Aynı zamanda hayatını emanet edebileceği birkaç Irktan biriydi. Thane'i takip eden üç Çakal da kişilikleri farklı olsa da aynı türdendi. Yine de dördünün de içi sert, soğuk ve neredeyse ölüydü. Ve hiçbir şey ya da hiç kimse Irk topluluklarını korumaktan daha önemliydi.

Kendilerine maliyeti ne olursa olsun.

Loki, Mutt ve Mongrel onun arkasında yer değiştirirken Dog uzun süre diğer Irk'a baktı.

Thane onun kadar uzun boyluydu, altı dört yaşındaydı, güçlü bir şekilde kaslıydı ve korkusuzdu, ölümcül bir düşmandı. Rengi çoğu Irktan farklıydı. Sarıdan açık kahverengiye çalan saçları yerine simsiyahtı, gözleri maviydi ve annesinden aldığı İrlanda mirası açıkça ortadaydı.

"Hâlâ kin mi besliyorsun?" Dog, Thane'in Orta Doğu'daki gizli bir start-up laboratuvarına karşı düzenlenen operasyonda adamlarından birini kaybettiği için mutlu olmadığını bildiğinden sordu Kaçırılan ırklar.

Thane, "O piç kurusu ölmek istiyordu," diye itiraf etti. "Tutacak bir kinim yok."

Köpek başını sallayarak gazlı ateş çemberine doğru ilerledi ve yanında duran ekstra metal fincanlardan birine bir fincan kahve doldurdu.

Dog onlara, "Hemen harekete geçmeliyiz," dedi. "Sinclair kızının Geldi ve ne hissedeceğini ya da ortaya çıkaracağını sadece Tanrı bilir. O lanet uyduların görüş alanından uzak dur ki en azından suçu Kuzey'deki piçlerin üzerine atabilelim. Böylece harekete geçtiğinizde Jonas size bir ekip göndermez."

Thane, "Biz ne yaptığımızı biliyoruz," dedi.

"Belki de sana sadece hatırlatıyorumdur," diye alay etti Dog. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

İrk komutanına, çoğu zaman ona daha fazla saygı duysa bile, diğerlerinden farklı davranacak değildi.

Thane sert bir eğlenceyle dudaklarını büktü.

"Bu konuda bir sorunun yok, Köpek," diye söylendi. "Ben de sana hatırlatıyordum."

Sanki herhangi bir hatırlatmaya ihtiyacı gibi.

"Yarın yerinizi alın," dedi onlara, bakışları her bir adamın üzerinde gezinirken. "İşaretimi bekleyin."

"Bu kadar kolay manevra yapabileceğini mi sanıyorsun?" Diğerleri merakla izlerken Thane sordu.

Dog kendinden emin bir şekilde, "Her şeyi ya da herkesi manipüle edebilirim," dedi.

Sınırlarını biliyordu ama Jonas Wyatt kadar hesapçı ve acımasız olabileceği konusunda şüpheleri vardı. "Dördünüz de yerinizde olduğunuzdan emin olun. Gündemimizi riske atmak istemiyorum ve eminim ki

Planlarımızı burada riske atmak istemiyoruz. Çok fazla şey var."

"Üzerinde ne var? Belki de bize haber vermenin zamanı gelmiştir. Burada neler oluyor, Köpek?" diye sordu genç Çakallardan biri. Thane'in grubu alaycı bir şekilde dudak büktü. Köpeğin meydan okuyacak zamanı yoktu.

ama o da peşini bırakmadı. Baskın, güçlü bir hareketle, Thane aniden ayağa kalktı ve genç Breed'i fırlattı. Kalçasında taşıdığı bıçak diğer Breed'in şahdamarına saplanırken mağaranın kaya duvarına yaslandı. "Bilmem gerek," diye hırladı Thane, yaralı dudakları şeytani bir hırıltıya dönüşürken göğsünden bir homurtu yükseldi. "Eğer bilmen gerekseydi, sana söyledim." Diğer Irk'ın gözlerinde korku yoktu, sadece çok ileri gittiğini biliyordu.

"Sınırlar vardır evlat," dedi Thane ona, genç Breed'in gözlerinin içine bakarken sesi acımasızdı. "Çizgiyi bir daha aşarsan bir daha şansın olmaz."

"Anlaşıldı." Diğer Cins bakışlarını indirmede, gözlerini kaçırmadı. Boyun eğdiğini göstermedi; gösterdiği şey yine de anlaşmaydı. Thane'in ihtiyacı olan tek şey buydu.

Geri adım atarak diğer Irkı serbest bıraktı ve alçak ateşin önünde aldığı pozisyona geri döndü ve hiçbir şey olmamış gibi kahve fincanını kaldırarak yudumlamaya başladı.

"O zaman hepimiz aynı fikirde miyiz?" Dog her bir adama baktı, başlarını sallayarak her şeyin ve herkesin yerinde olduğunu ve yerlerini bildiklerini söylediler.

Kahvesini bitirip fincanı yerine koyduktan sonra çıkıntının açıklığına doğru yürüdü.

"Zamanında yerinizde olun yoksa komisyonunuzun yarısını kaybedersiniz" dedi. arkasına dönmeden hepsini bilgilendirdi. "Ve şu lanet uyduların görüş alanından uzak durun."

"Köpek."

Duraklayıp arkasına bakmasını sağlayan kişi Thane'di.

"Jonas burada oynadığınız oyunu öğrendiğinde ne yapacaksınız?"

Dog'un kaşları çatıldı. "Asla öğrenemeyecek."

• BÖLÜM 23 •

"Bu süitten ve bu geceden çıkmak istiyorum."

Stygian süite girdiğinde Liza oturma odasında bekliyordu.

Kot pantolon, alçak topuklu western botlar ve beyaz pamuklu bir kaşkorse giymiş, ıslak bir rüyanın hayata geçmiş hali gibi görünüyordu.

Denim, bacaklarını ve kışını bir sevgilinin eli gibi sarmış, onu Aklından geçen tüm o kötü düşünceleri başka bir adamın düşündüğü düşüncesiyle cehennem kadar kıskançtı.

Koyu sarı saçlarının uzun, ağır telleri
Yüzünün yanlarından tutturulup başının tepesinde sabitlendikten sonra sırtından aşağıya doğru sarkıtılır.

Kaşkorse, geniş bir kemerle tutturulmuş son derece düşük belli kot pantolonun bandı içinde kaybolmadan önce göğüslerinin üzerinde düzleşti. Bu kemer ve kaşkorsenin pamuklu kısmı
Yemin ettiği gibi, amının üst kıvrımlarını örten tek şey kot pantolundu.

"Bu güvenli değil-"

"Güvenli olmayan şey beni bir kez daha bu odada kilitli tutmak.
Gece," diye onu uyardı, sadece kızgınlığının değil, aynı zamanda zorlukla tutunduğu paniğin de kokusu duyularına ulaşıyordu.

Neden panik? Ne olmuştu da bu çaresiz korkuyu hissetmeye başlamıştı?

"Çölde iki farklı ekibin bu oteli izlediğine dair işaretler var. Seni ve Claire'i izlemediklerinden emin misin?"

ve seni gitmek istediğın yere götüreceğım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözlerini ona dikti, diğer erkeklerin görebileceğı, izleyebileceğı, belki de içindeki hayvan tamamen çıldırmadan ona dokunmaya çalışabileceğı bir yere götürmeye cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordu.

Tıpkı şimdi böyle bir şeyin olabileceğı düşüncesiyle olduğu gibi.

"İyi, bizi izlemediklerinden eminim," dedi bir ses tonuyla. kabadayılık ve üstünlük havasıyla omuz silkti. "Şimdi, buradan çıkmak istiyorum. oda."

Başka bir erkeğın ona dokunması, ona yaklaşması ya da herhangi bir şekilde duyguları üzerindeki zayıf hakimiyetini tehdit etmesi düşüncesi karşısında ilkel içgüdülerinin öfkeyle volta attığını hissetmeseydi eğlenirdi.

Ve bu duygular üzerindeki hakimiyetinin zayıf olduğunun çok iyi farkındaydı.

Siktir!

Tehlike yüzünden mi yoksa kıskançlığı ve onu kaybetme korkusu yüzünden mi dışarı çıkmasına izin vermiyordu?

Sürekli olarak tehlike olmayan tek dişi lrk eşi yoktu, ancak sürekli olarak kendi topluluklarında kilitli değillerdi. Hatta bazıları bu bölgede yaşamıyordu bile.

lrk toplulukları ve şimdiye kadar, tehlike zamanlarında bile korumaları etkili olmuştur.

yanı sıra güvenliklerini de sağlamanın yolları vardı ve Stygian bunu biliyordu.

"Neden? Kabin hummasına yakalanacak kadar uzun süredir burada değilsin, öyleyse bu gece dışarı çıkman neden bu kadar zorunlu?"

"Çünkü sonunda canıma etti." Çenesi kalktı, gözleri kısıldı. "Yeter, Stygian. Şimdi beni buradan çıkar."

Evet, canına tak etmişti. Otelden çıkma kararlılığının kokusu odada o kadar ağırdı ki Stygian bunu hissedebiliyordu. Ondan başka bir şey gelmiyor.

Yavaşça başını salladı. "Her şeyi ayarlamak birkaç saat sürer."

"Claire ve Chelsea de gidiyor," diye haber verdi ona. "Yani korumaları seçerken, onlarınkini de seç."

Eğer aletin içinde acı veren bir açlık hissi uyandırdığı gerçeği olmasaydı sırtabilirdi.

inatçı davrandığında çok ateşli oluyordu. Onu örtmek ve içinde kaynayan tüm o kadınsı saldırganlığı kesinlikle kontrol edebileceği tüm yolları göstermek istemesine neden oldu.

Liza onun bakışlarında parlayan, daha önce hiç görmediği kadar parlak ve ateşli uyarılmayı izledi. Ona teslim olmak, geri itilmesi kolay olmayan bir arzuydu. Pişmanlıkla çekiştiriyor ve içinden geçen kararlılığı iğneliyordu.

Bu odada daha kalamazdı.

Aynaya bir saniye daha bakıp eskiden olduğu kızı, bildiği korkuyu, o yaz onun bir parçası olan çaresizliği göremezdi.

Hatırlamak çok zordu ve anılar da pek rahatlatıcı değildi.

Korku ve pek çok kişinin elinden alınmış olan her şeyin apaçık gerçekliğiyle doluydular.

Aynaya her baktığında, yapılan estetik ameliyatın sonuçlarını görüyordu. Biraz orası, biraz burası, gözlerinin eğimi, elmacık kemiklerinde bir farklılık. Onu Liza Johnson'a benzetmeye yetecek kadar-

Fawn'ı Claire'e benzetecek kadar.

Ve o ritüeli, söylenen sözleri, bitkilerin kokusunu, ilahilerin ritmini ve terleme kulübesinden üzerine yağın verdiğini hissi hatırladı.

Ve o an -o yürek parçalayan saniye- Honor Roberts uyuduğunda, Liza Johnson'ın kim olduğu içine kaymıştı.

Cassie Sinclair'in evden ayrılmasından birkaç dakika sonra yavaşça başlamıştı.

Oda. Burada bir parça. Şurada bir parça var. Henüz sağlam ya da somut bir şey yok, ama yeterli-

Eskiden olduğu kişiyi kaybetmek onu kurtarmıştı.

İki genç kadının ölümü, en büyük acıyla gömüldü. Törenle ve büyük bir gizlilik içinde, Fawn'la barış içinde yaşamalarına izin vermişti, en azından bir süreliğine.

Bu gece onlarla dans ederek zihninden atmak, bilincinden silmek ve yarın onlarla uğraşmak istiyordu.

Bu gece olmaz.

Ayrıca Claire'le de birkaç şey konuşması gerekiyordu. Diğer kadın da hatırlıyor muydu?

Liza'nın kendini neredeyse ele verdiği her seferinde duyduğu korkunun nedeni bu muydu?

"Liza?" Adam ona doğru ilerlerken neredeyse irkiliyordu, sesi derindi, Parmaklarının arkası yanağını sıyrırken hışırdıyordu. "Nereye gittin, bebeğim?"

Dilini gergin bir şekilde dudaklarının üzerinde gezdirerek hızlıca başını salladı. "Ben buradayım, Stygian. Sadece beni bir yere götürmeni umuyorum. Bu lanet odadan henüz çıkamadım ve daha dayanamayacağım."

Düşünceli, inançsızlık ve şüphecilik dolu bir parıltıyla, yavaşça başını sallamadan önce ona baktı.

"Bakalım seni birkaç saatliğine buradan çıkarabilecek miyiz?" dedi ve kadının içinde bir beklenti parıltısı yarattı.

"Teşekkür ." İçini bir rahatlama kapladı.

"Diğerlerinin de gidebilmesi için güvenlikle işleri ayarlayacağım," dedi ve ondan uzaklaşırken, ne zaman yanında olsa onu saran sıcaklık hissini aldı.

Dönerek pencerelere doğru ilerledi ve oteli çevreleyen karanlığa baktı.

Kollarının üst kısmındaki soğukluğu gidermek için ellerini ovuşturarak pencereden uzaklaştı ve aniden Stygian'ın hâlâ orada olmasını diledi.

Pencereler kurşun ve lazer geçirmezdi, odanın kendisi de son derece güvenliydi.

Yine de Gideon Cross, daha da güvenli olduğundan emin olduğu Jonas Wyatt'ın odasına dinleme cihazı yerleştirmeyi başarmıştı.

Yine de tam olarak doğru olmayan bir şey vardı, yerinde olmayan, senkronize olmayan bir şey.

Başını eğerek karanlığa baktı, neyin eksik olduğunu ya da neyin eklendiğini merak ediyordu.

Doğru olmayan bir şey vardı.

Bu düşünce aklından geçerken, kör edici bir ışık parlaması aniden odanın içinde parladı. Meydana gelen patlama tüm oteli sarsmış gibiydi.

Liza yere düştü, yuvarlandı, içgüdüğü ve fotografik Kanepenin arkasına geçerken her bir mobilya parçasının yeri zihninde yanıp söniyordu.

Navajo Süitlerinde Üçüncü Dünya Savaşı patlak vermiş gibi cam parçaları etrafına saçıldı. Parlak kırmızı ve sarı renkte yanıp sönen acil durum ışıkları odanın içinde bir renk cümbüşü yaratırken, Liza çömelip hızla etrafına bakındı

Kanepe.

Koyu renk giysili, maskeli üç kişi odanın içinde ilerliyordu. İkiisi yatak odasına giderken, biri mobilyaları bir kenara fırlatıp yolundan çekmeye başladı. Üzerini kaplayan elektronik siyah kalkan Yüzü ona otomat bir görünüm verirken, otomatik algılama teknolojisinin kayan kırmızı şeridi kalkanın tepesinde parlıyordu.

Kahretsin!

Adamın kafası kendisine doğru dönmeden önce mobilyaların arkasına geçen Liza zor bir nefes aldı. Saklanacak bir yer bulmak ya da kapıya ulaşmak için sadece saniyeleri vardı.

Stygian dışarı çıktığında iç güvenlik kilidi devreye girmişti. Kilidi kenara kaydırmak çok değerli zamanını alacaktı, hiç zamanı yoktu.

Liza kanepenin karşı tarafına geçerek ağır sandalyenin arkasında, kanepenin ona çarpmasıyla bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde kenara fırlatılmıştı.

Bağlantılı süitin açılan kapısı önündeydi, iki figür odadan hızla çıkıyordu.

"Orada değil," diye homurdandı biri.

"O burada. Pencere içeri girmeden önce onu takip ettik. Bulun onu, lanet olsun. Kapıdan geçmek için yeterli zaman yoktu."

"Işıkları patlatmak çok parlak bir fikir," diye tersledi bir diğeri.

Diğeri konuşmadı.

Neredeydi o?

Liza etrafına baktı, kalbi hızla çarpıyordu, bağlantı kapısına ve koridora açılan çıkışa doğru koşmak için hamle yapmaktan korkuyordu.

Elleri yere dayalı, vücudu mesafeyi atlayarak geçmeye hazır bir halde şansını düşündü-

Sandalye uçtu.

Stygian'ın adını haykırarak bağlantı kapısına doğru koşan Liza'nın kolunu sert eller kavradı ve bir hırıltı tüm duyularında yankılandı.

Kavrayışta dönüyor ve bacağına tekme atarak onu Saldırganın dizini kavradığında öfkeden deliye dönmüştü. Savunmasız bölgenin üzerindeki ağır dolgu, darbenin gücünü en aza indirdi ve saldırganın tutuşu sıkılaştıkça gırtlaktan gelen bir hırıltıdan fazlasını getirmedi.

Boynunu yakalamak için diğer kolunu , parmakları sadece etine değdi, o da parmaklarını savurdu, tekrar döndü ve yere düştü, bir saniye önce kolundaki ingiliz anahtarıyla çığlık attı. onu serbest bıraktı.

Ayağı adamın kaval kemiğine çarptı.

Yastıklı.

Etrafında yankılanan muzaffer kahkahaya öfkelenirken bir diğeri aniden diğer kolunu yakaladı ve saniyeler içinde kollarını arkasında bükülmüş halde buldu.

"Acele edin, lanet olsun, bütün gün bekleyemeyiz." Emir sertti, dışarıdaki koridorlarda ani, kulakları yırtan otomatik bir çığlık duyulmaya başladı.

Tüm ağırlığını iki adamın onu kavrayışına veren Liza iki ayağını da savurarak üçüncünün göğsüne çarptı ve diğer ikisi onu kavrayışlarını kaybederken onu geriye doğru tökezletti.

Yere yığılırken, kot pantolonunun kotundan ve savunmasız ellerinden etine giren acının ısırığını görmezden geldi ve aşağıdaki cam parçalarına çarptı.

Tekrar tekme atarak, yanındaki masadan düşen bir lambanın ağır tabanını yakalarken bir diğerine çelme taktı. Dışarı savrulup, emirleri veren saldırganın yüz kalkarıyla buluştuğunda dudaklarından tatmin olmuş bir hırıltı çıkmasına izin verdi. Hassas kalkanın çatlaması, içinden hızla geçen bir haz heyecanı yarattı.

Zihni diğlerinden kaçarken, etrafında dönüp kalkanı kavradı ve adamın yüzünden kopardı.

Karanlıkta ona katılsınlar.

"Lanet olsun. Yakalayın şu küçük cehennem zebanisini. Az önce kalkanımı yırttı!"

"Koridorda Irklar var! Koridorda Irklar var!" diye bağırdı bir başkası. "!"

Liza tam zamanında dönerek üç karanlık figürün kollarını açarak kırılan pencereden atladığını gördü. Bir nefes sonra, üç Dışarıda ışık parlamaları patlarken gölgeler havada süzülüyor gibiydi.

Süitin kapısı içeriye doğru patladı ve Liza kör edici, dehşet verici bir parıltıyla bir düzine Irkın odaya hücum edişini izledi.

Daha önce de olmuştu.

* * *

Askerler odaya hücum ederek Honor, Fawn ve Judd'ı ateş etmeye zorladılar. Öldürmemek için tedbirli davranamazlardı.

Öldürmek ya da zorundaydılar.

Gecenin karanlığında hızla ilerleyen bir araç çığlık atarak durdu ve kapısı açılarak Judd onları aracın içine soktu.

Gerisi bir anının titreşimiymi. Çölde yapılan yarış, planlarını açıklamaya çalışan Navajo savaşçıları.

İki kız bir saat uzaklıkta bir kanyona düşerek ölüyordu. Navajo Ulusu'nun çok güvenilir iki üyesinin kızları. Kimse kimliklerini sorgulamayacaktı. Kimse kim olduklarını ya da ayin işe yararsa ne olacağını bilmeyecekti.

Honor ve Fawn'ın ruhlarının uyumasına neden olacak bir ritüel, diğer kızların bilgisi, kısmi anıları ve kimlikleri onların yerine geçerken.

Ruhları değil. Onların ruhlarını tutabilecek hiçbir sihir yoktu ve onları sevenler buna asla izin vermezdi. Ama anılar, bilgi - bu farklıydı.

Ama acele etmeleri gerekiyordu.

Zaman yavaşladı.

O ve Fawn kaba terleme kulübesinin içine çekilirken mumlar titriyordu. Altı Navajo büyücüsü parlayan ateşin etrafında yarım daire şeklinde oturuyordu.

Yanan korların bir tarafında, katlanmış iki yatak üzerinde yatan Battaniyelerin üzerinde iki genç kız vardı, öylesine kırılmış, ölüme öylesine yaklaşmışlardı ki, acının içini parçaladığını hissetti.

Yerlerini alacakları kızlar bunlardı.

Açıklamalar bir saat önce, şimdi karşısında oturan ruhani büyüklerden birinin oğlu Terran Martinez ile çölde ilerlerken alelacele yapılmıştı.

İki kız saatler önce bir kanyona düşmüştü. Onlara ruhlarının alındığı, çoktan yaşamın ötesine geçtikleri söylenmişti ama bir parçaları kalmıştı. Bedenleri son nefeslerini vermeden önce eski bir ritüel gerçekleştirilebilecek kadar.

Bu ayın Honor ve Fawn'a, kızların arabası patlayıp onları serbest bıraktığında uzak bir kanyonda alınan hayatları .

Aşırı hız, gençliğin verdiği özgüven ve direksiyon başındaki deneyimsizlik kazaya neden olmuştur.

Kader, diye fısıldamıştı Terran, yeğeni ve onun en iyi arkadaşı kaderle karşılaşmış ve Honor ile Fawn'a kaçış imkânı sağlamıştı.

Orrin Martinez elini her iki kızın yanında duran iki derme çatma yatağa doğru salladı. "Yerinizi alın," diye sesi tizleşti. aceleyle inşa edilmiş terleme kulübesi. "Hayatın camından kumlar dökülüyor ve zaman azalıyor."

Honor, Audi Johnson olduğu söylenen sarışın adam ve karısı Jane ateşin diğer tarafındaki yerlerini alırken, kalbi hızla çarparak ve boğazı düğümlenerek yere uzandı.

Büyücülerden biri bir şeyler fısıldadı; bir saniye sonra, Audi ve Jane uzanıp barınağın ortasındaki yanan közlerin ve kayaların üzerine bir kuru bitki gibi görünen bir şey bıraktılar.

Kıvılcımlar havaya uçtu ve havayı iğne ucu kadar kırmızıya boyadı. aniden havayı dolduran önce keskin sonra tatlı koku onu sardı

duyular.

"Küçük çocuklar, bu gece nasıl bir karar verdiğinizi biliyor musunuz?"

İzledikleri en eski western filminden bir sahneydi Hayatlarının çoğunu geçirdikleri yerde çok fazla televizyon izlemelerine izin verilmemişti.

Ama gözleri Fawn'ın kilerle buluştuğunda bunun verebilecekleri tek karar olduğunu biliyordu.

Ortadaki çukurdan yükselen buhar, kızgın taşların üzerine damlayan suyun tıslaması ve havada yoğun ve ağır bir şekilde dolaşan keskin kuru otların keskin kokusu, kafasında dönen inançsızlık hissine katkıda bulundu.

"Verdiğim kararı biliyorum," diye cevap verdi, ancak sesi korkudan ve gözyaşlarından çatlıyordu.

Altı Kabilenin şefi, yaşlı, çizgilerle kaplı yüzü ve derin, karanlık bakışlarıyla sempatisini yansıtırken yavaşça başını salladı.

Arkadaşını izlemek için başını çevirdi. Her zamanki gibi metanet onu tanımlıyordu. Yukarıdaki tavana bakıyordu, bakışları boyun eğmişti. ifade hala. Onu dolduran şey cesarettten fazlasıydı. Korku yoktu, panik yoktu, içini parçalayan o teslimiyetten başka bir şey yoktu. Kalp.

Fawn neredeyse tüm hayatı boyunca ne fiziksel ne de duygusal olarak huzur bulmuş, acı çekmişti.

Burada, tek kaygıları onun güvenliği ve rahatı olan bu insanların arasında bile huzur nedir bilmiyordu.

Ama sonra, ikisi de hiç yapmamıştı, gerçekten değil. Bunun nedenleri sadece farklıydı, kadar hasta oldukları, bu kadar acı çektikleri yıllar artık onların bir parçasıydı.

"Bil ki, her şey sona erdiğinde, güç senin olacak. Korkular olmayacak, mücadele edilecek kâbuslar olmayacak. Yüce Tanrı'ya olmak istediğini fısıldadığın çocuk olacaksın," diye fısıldadı Fawn'. Yüz ifadesi o kadar nazik, o kadar şefkat doluydu ki Bu sesle bir parçasının sakinleştiğini hissetti.

Fawn'ı izlerken, arkadaşını dolduran utancı gördü. Her zaman hissettiği korku onu utandırıyor, zayıf hissetmesine neden oluyordu. Dinlemezdi

Ona anlatmaya çalıştıklarında bu onu daha da güçlendirdi.

"Ah çocuğum, küçük bedeninde ne büyük bir yürek ve merhamet taşıyorsun." Şef bu korkuların her birini anlıyor gibiydi, öyle ki Fawn sonunda başını çevirip onun karanlık gözlerine bakarken bakışları, dudakları titremiş ve Honor onun gözlerinin umutla dolmasını izlemişti.

İfadesini dolduran saf huzur ve kesinlik duygusu Honor'ı aniden Judd'ın onları güvenli buldukları bu tek yola girmeye ikna ettiği için minnettar bıraktı.

"Çocuk." Sonra ona döndü ve diğer elini ona uzattı. Kız korkmamıştı.

Korkularıyla yüzleşmişti ve karanlıkta gizlenen canavarları biliyordu. Bilinmeyen, geçmişinin barındırdığı tüm dehşet kadar korkutucu değildi.

"Bu dördünü görüyor musun?" Orrin elini uzatıp yüzleri savaş boylarıyla boyanmış, ateşin yanan korlarının ışığında kara gözleri çakmak çakmak olmuş savaşçıları işaret ederken o da onları izledi. "Yolculuğunuzda size rehberlik edecekler. Yüzlerini bilmiyorsunuz ama güçleri yolunuzu kolaylaştıracak ve çok uzun zamandır sakladığınız sırları saklamanıza yardımcı olacak."

Başını salladı. Korktuğu acı bu değildi. O vardı bilinen bir acı. İçini yakan ve ölmek için Tanrı'ya dua edene kadar zihnini saran acı.

Hayır, acı onun en az korktuğu şeydi, çünkü onu nasıl yeneceğini öğrenmişti.

"Korku olmayacak, acı olmayacak," diye söz verdi Fawn'a. Sonra keder sesini yırttı. Fawn titriyordu ve gözlerinin kenarından tek bir damla yaş süzüldü. "Sadece barış olacak."

Dudaklarında umut dolu, titrek bir gülümseme belirdi.

"Vakit geldi o zaman." Orrin arkasına yaslandı, başını kaldırdı, avuçlarını açtı ve alçak bir ilahi locayı doldurmaya başladı.

Honor, Gideon'u kaybettiklerinden beri arkadaşının kendisini ne kadar yalnız hissettiğini bildiği için elini Fawn'ın elinin koydu ve sıkıca kavradı. Nasıl

Onu hatırlamayacak olsalar da Judd'ı kaybedeceklerini bildiği için şimdi korkuyordu.

"Onu bir daha görmeyeceğim," diye fısıldadı Fawn. "Onu tanımayacağım." Fawn'ın kimden bahsettiğini biliyordu ve yumuşak bir nefes aldı.

Judd'ın söylediklerine bakılırsa, Gideon elinden gelse şimdi hepsini öldürecekti.

"En iyisi bu. Seni güvende tutacak. Yapabilirse seni öldürecek."

Genç kız hıçkırıklarını tutmaya çalışırken nefesi kesildi. "Beni öldürmezdi, Honor. Öldürmeyeceğini biliyorum."

"Çocuk." Orrin Martinez onun elini tutarak Fawn'ın gözyaşlarıyla dolu bakışlarından uzaklaştırdı. "Ne kader, ne alın yazısı, ne de bu dünyada vereceğin savaştan kaçabilirsin. Sadece ertelenebilir. Her birinize

- "İlahiler bir kez başlayınca geri çekildi. "Her birinize bir koruyucu gönderilecek. Zamanı geldiğinde, anılar rehberlik etmesi için yüzeye çıkması gerekiyorsa, koruyucunuz ortaya çıkacaktır. Biri kaos şeklinde, biri de-" Fawn'a baktı nazik gözlerle. "Bir tane, canım, ölüm şeklinde."

Fawn'ın korku dolu çığlığıyla odayı parlak bir ışık huzmesi doldurdu ve yanan ateşin üzerine bir bitki daha atıldı, suyun tısladığı kötü kırmızı taşlar, ilahiler arttıkça terleme kulübesini doldurmak için bir buhar dalgası gönderdi.

Işık parladı. Dışarıda rüzgar kükrüyordu. Çığlıklar vardı, hem de ürkmüş ve öfke doluydu, kulübenin dışından. Silah sesi duyduğuna yemin etti-

Honor bakışlarını Fawn'ın kilerden ayırıp alçak tavanı oluşturan çapraz ahşaplara dikti ve buhar damlacıklarının tavanın ucuna kadar gelip tüy gibi aşağı inerek yüzüne, kollarına, bacaklarına konmasını izledi.

Dışarıdaki kargaşa ne olursa olsun, içeride güvendeydi.

Kulübenin sıcak olacağını ama serindi. Nem, aşırı ısınmış bedenini yıkadı ve ,

Sonra ciğerlerini hafif tatlı, hafif acı bir tatla dolduruyor gibiydi.

Her yutkunuşta, nemin tadı onu rahatlattı, içinden uyuşukluk çaldı ve hatırlayabildiği kadar uzun süredir ilk kez yarının ne getireceğini merak etmedi.

Ne getireceğini biliyordu.

Bunu ona açıklamışlardı.

Ona hiçbir nasıl rahatlatacağını anlatmışlardı. Acı ve keder dolu yılların nasıl yavaş yavaş hafifleyeceğini ve kim ve ne olduğunun başkaları için anılardan ibaret olacağını.

Kim ve ne olduğu, kaos geceyi doldurana kadar artık olmayacaktı.

Bu gece, Honor Roberts ve Fawn Corrigan ölecekti.

Halkın altı şefi, birden fazla Amerikan yerlisi kabilesinden onlara yardım etmek, onları kurtarmak için bir araya gelen yaşlı adamlar Fawn'ı huşu ile doldurdu.

Honorun hissettiği şey huşu değildi. Minnettarlıktı.

Nihayet, yaşamak, hayatta kalmak için verilen mücadele, başkalarının da mücadele edebileceği bir mücadeleydi. Belki de şimdi, o ve Fawn sadece yaşama şansına sahip olacaktı.

En azından bir süreliğine.

* * *

Gerçekleşmesi saatler süren şey, birkaç dakika içinde duyularının içinden geçti. Korkutucu görüntülerden oluşan bir çağlayan gibi, yıllar boyunca ona eziyet eden o tuhaf, yarı biçimlendirilmiş anıları çekip çıkararak ve onu ruhundan dışarı doğru yeniden inşa ederek oradaydı.

Ama bunu yaparken, ezici bir acı hissi içini ürpertti.

O Honor Roberts'tı; ailesi, geçmişi, mirası ya da dünyada gerçek bir yeri yoktu.

"Kaos," fısıldadı Stygian'ın önünde çömeldiği yere bakarken. "Kaos dolu bir gece, Stygian."

Gözlerinde endişe ve güç toplamaya dair bir ipucu parladı.

Ne yaptığını biliyordu - sadece onlara baktığı, etrafında olup bitenleri ne duyduğu ne de gördüğü o birkaç yanıp sönen anda neler olduğunu biliyordu.

"Stygian-"

Parmakları onu susturmak için dudaklarına bastırdı. "Hadi seni buradan çıkar, şu kesikleri saralım." Onu kollarının arasına alan Stygian, Jonas gelmeden ve Stygian'ın o an sahip olduğu kokuyu yakalamadan önce onu oradan çıkarmaya niyetliydi. Liza'ya yaklaştı.

Bilginin kokusu.

Bu, teslimiyetin, gerçeğin ve Liza'nın kokusunun büyük ölçüde değiştiğinin farkındalığının kokusuydu. Çiftleşme ısısından daha fazla değişmişti. olabileceğimi düşündüm.

Sanki bir tıpa çekilmiş ve bilinçaltının yanı sıra fiziksel bir parçasının da serbest kalmasına izin verilmiş gibi, tüm kokusu aniden değişmişti ve Stygian bunun nedenini biliyordu.

Artık saklanmıyordu.

Her ne olduysa, odaya uçarken gördüğü üç formdan kaçmayı nasıl başardıysa, dizlerinde, avuç içlerinde ve yanağında birkaç çizikten daha fazlasına neden olmuştu.

Çok daha fazlasını yapmıştı.

"Stygian," Jonas odaya doğru ilerliyordu, sesi karanlık ve talepkârdı

Artık çok geç.

Eşine bakarken, bakışlarında hesaplaşmanın burada olduğunu bildiğini gördü.

"Görüşürüz, Jonas!" Yatak odalarına doğru ilerleyerek onu yataklarına yatırdı ve Jonas odaya girmeden önce dönüp onu karşıladı.

"Daha sonra," diye tekrarladı, eşiği geçti ve Liza'nın tehlikede olup olmadığını duyabilmek için kapıyı sadece birkaç santim açık tuttu. Tekrar.

Tanrım, onu yıllarca bir saniye bile yalnız bırakamazdı.

-Bir ömür boyu.

Dehşet hâlâ içini parçalıyor, bağırsaklarına kramplar giriyor ve zihnini yakıyordu.

Otele yapılan saldırının arkadaşını kaçırmak için tasarlandığı bilgisi, güvenliğine sinyal gönderildiği anda gelmişti. taktığı saatte titreşiyordu.

Camların patlaması alarmı çalıştırmış ve ona asansörden dönüp kızı koşmak için ihtiyaç duyduğu değerli saniyeleri vermişti.

Eğer gerçekten daha hızlı olsaydı ve kapılar kabinin üzerine kapanmadan önce onları yakalasaydı, o zaman ondan çok uzakta olurdu.

Eğer bara doğru giden Breedler biraz daha yavaş olsalardı ve bu kadar acele etmeselerdi, o zaman her şey bitmiş ve arkadaşı gitmiş olacaktı.

"Ne olduğunu bilmem gerek Stygian," diye homurdandı Jonas, bakışları daralmış, burun delikleri onun kokusunu almak istercesine açılmıştı. "Ve ondan bilgi alınması gerekecek."

"Sonra dedim amına koyayım." Hayvan hırıltısı sözlerini bulanıklaştırdı. İlkel, yırtıcı ses, odada bir araya gelmiş olan tüm ırkların dikkatini üzerlerine çekti.

Stygian onların gözlerinin üzerinde olduğunu, diken diken olduğunu ve hayvanlarının savaşa hazırlandığını hissedebiliyordu.

Birdenbire taş kesilen yüzünde ürkütücü gümüş gözler parladı.

Jonas, "Beni aptal koyuyorsun," diye homurdandı ama sesi o kadar kısıktı ki Stygian onu duyabilmek için zorlanmak zorunda kaldı.

"Seni ne zaman geri adım atacağını bilmeyen bir cins olarak görüyorum.

entrikalarını kendine sakla," diye verdi Stygian. "Geri ekileceksin. Neredeyse birlikte ortadan kaybolacakları kişi benim dostum ve ben "Sağ salim olduğunu öğrenmeden benden alırsan lanet olsun sana."

Geri adım atan Stygian, diğer adama bir şey yapma şansı vermedi. Yorum yapmak ya da tartışmak için ağır şekilde güçlendirilmiş kapıyı suratına kapatıp kilitlemeden önce.

elik kapının içindeki metal parmaklıkların yerine otururken çıkardığı ses diğer odadan bile duyulabiliyordu. Yaptığı şeyin sonuçları onun gözünden kaçmamıştı.

Jonas'ı ömür boyu düşman yapabiliirdi.

Eşinin hem fiziksel hem de duygusal güvenliği çok daha önemliydi.

"Liza." Yatağın oturduğu yere doğru ilerleyen Stygian, bakışlarını yere dikerek önünde diz çöktü ve bir elini Liza'nın altına soktu

çenesini kaldırıp bakışlarını onunkilere dikti. "İyi misin, bebeğim?"

Başını yavaşça salladı, gözlerindeki yaşlar yavaşça dökülüyordu.

"Neyin var bebeğim?" Yanağını okşarken korkunun içini parçaladığını hissetti. "Nerenin acıdığını söyle bana."

Sıkıca yutkundu, daha fazla gözyaşı dökülürken dudaklarından bir inilti çıktı.

"Liza, bana ne olduğunu söyle." Sesini alçak tutarak, Liza'dan yayıldığını hissettiği acı karşısında saf bir öfke ıııııı atmamak için kendini zor tuttu.

Fiziksel bir acı değildi.

Kırık kemik ya da iç yaralanma yoktu, olsaydı bilirdi - odaya geri döndükleri ilk saniye içinde kokuları ona ulaşırđı.

ayırırken daha da titredi. "Liza öldü."

Kadından bir hıçkırık yükselirken kalbi göğsünde durmuş gibiydi.

Elini dudaklarına götürdüğünde, kontrol için savaşımasını, kazanmasını ve sonra ruhunda oluşan acıya karşı tekrar yutkunmasını izledi.

"Hayır, tatlım." Başını iki yana salladı.

"O öldü," diye tekrar , kollarını karnına doladı ve eğildi, başı adamın omzuna değerken

İçgüdüsel olarak kollarını ona doladı. "Tanrım, Stygian. O öldü. On iki yıl önce öldü ve şimdi-" İçinden bir geçti. "Ve şimdi, beni bulacaklar ve o yine ölecek."

Acı dolu sesine boyun eğmişlik doldu, onunla birlikte titredi ve Uyanışından yalnızca kendisinin sorumlu olduğunu fark ettiğı duygulara karşı dilimlenmişti.

"Bana bak. Bana bak, dostum." Sesini sertleştirerek onu başını kaldırmaya ve bir kez kendisine bakmaya zorladı. "Beni hayata döndürdün. Bana uğruna yaşayabileceğim her şeyi gösterdin, şimdi birinin seni benden almasına izin vereceğimi bir an için, bir kalp atışı için bile hayal edebiliyor musun?"

"Kim olduğumu biliyorsun," diye fısıldadı, sesi o kadar kısıktı ki, adam onu duymaktan çok dudaklarını okuyordu. "Biliyorsun. Biliyorlar-" Gözleri dehşetle parladı. "Artık saklanamam. Saklanamazsam beni bulurlar."

"Seni kim bulacak? Söyle bana, seni kim bulacak?" Onun yok etmeyeceğini hayal edebileceği hangi düşmandan korkuyordu?

Elini uzattı, narin parmakları titriyordu. yanağına karşı. "Genetik Konseyi," diye fısıldadı. "Kim olduğunu ve neden olduğunu biliyorsun."

"Neden?"

"Fotoğrafik bir hafızam var, Stygian. Doğduğumdan beri var ve bana verilen serum sadece gücünü artırdı. İşte bu yüzden ölmek zorundaydı. Bu yüzden Liza Johnson öldüğünde bana onun hayatı verildi. Onların zayıflıklarını biliyorum ve şimdi yaşamama asla izin vermeyecekler."

İçindeki hayvan ayağa kalktı, gerildi ve beklentiyle gülümsedi.

"Bebeğim, sana söz veriyorum, sana dokunmayacaklar. Ne şimdi, ne de asla."

Başını iki yana salladı. "Onları durduramazsın."

"Ben yapamam ama tatlım, güven bana, sen yapabilirsin." Yapabileceğini biliyordu ve bunu nasıl yapacağını da çok iyi biliyordu.

"Nasıl? Stygian, onları nasıl durdurabilirim? Onlardan kaçamadım bile." Kollarında titriyordu ve adam bundan nefret ediyordu.

Onun acısından nefret ediyordu.

Şişelenmiş öfkeden nefret ediyordu.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, bu olayda oynadığı rolden nefret ediyordu.

• BÖLÜM 24 •

İçinde kovaladığı dehşet onu öldürüyordu, onu öldürüyordu ve buna izin veremezdi.

"Callan'ın onları durdurduğu gibi," diye söz verdi ona, elleri yüzünü kavradı ve çok kısa da olsa değerli bir öpücük için dudaklarını kendine çekti. "Aynı şekilde, Honor. Ama bunu söylemek yerine Breed Kabinesi'ne söyleyeceksin. Kim olduğunuzu. Deneyleri ve Konsey'in çaresizce saklamaya çalıştığı sırları. Onlara hepsini anlatacaksın. Ve onları daha önce hiç zayıflatmadıkları kadar zayıflatacaksın."

tekrar yavaşça salladı, gözlerindeki dehşet daha da artıyordu. "O kadar kolay değil."

"Olacak-"

"Anlamıyorsun," diye , çektiği acı onunkini yakıyordu. Duygular. "Sadece ben değilim. Tüm bilgilere sahip değilim. Biz bir takımdık, Stygian. Ben, Fawn, Judd ve Gideon. Biz bir takımdık ve Sadece bana sahipsin. Fawn ölene kadar hatırlamayacak," diye hıçkırırken Stygian ruhunun donduğunu, öfkesinin parçaladığını hissetti. "Ve sana onun nerede olduğunu söylemeyeceğim. Söylemeyeceğim, Stygian. Onun hayatını kendi değişmem - ya da Tanrı yardımcım olsun, Amber'inkine bile. Bunu yapmayacağım."

"Bunu bilemezsin." Kadının omuzlarını kavrayarak onu biraz sarstı, dinlemesini, anlamasını sağlamak için çaresizce çırpınıyordu.

"Tatlım, beni dinle. Eğer kim olduğunu ve nerede olduğunu bilirsek, onu koruyabiliriz ve koruyacağız da. Sana yemin ederim-"

"Peki Judd, onu bulabilir misin? Peki ya Gideon?" Öfke Acı gözyaşlarının akmasını engellese bile, şimdi içinde bir şeyler birikiyordu. "Onu öldürecek, tıpkı beni ve Judd'ı öldüreceğine yemin ettiği gibi. Hepimizi göreceksin, Stygian, ve güven bana, Gideon bunu yapabilecek kadar güçlü. Ve yeterince çılgın. Son nefesimizi çalana kadar durmayacak."

"Neden?" Stygian öfkeyle kudurdu, öfkesi içini parçaladı ve içindeki hayvanı vahşi bir çılgınlığa sürükledi. "Neden, Honor? Neden onu öldürmek istesin ki? herhangi birinizin öldüğünü gördünüz mü?"

"Çünkü Judd ve Fawn onu yaşamaya zorladı," diye mırıldandı. Çaresizce. "Onun ölüme kaçmasına izin vermediler ve bensiz, onun acısını dindirecek anahtara sahip değillerdi. O gece ona Fawn'ın kanını naklettik. Biz bir takımız. Genetik Konseyi'nin bizi öldüremeyeceğine inanarak bundan emin olduk. hepimize ihtiyacı vardı. Kendimizi mahvettik ve bunun farkında bile değildik." Ona baktı, işkence çekiyordu, acısının kokusu ruhunu parçalıyordu. "Birimizin diğerimizi öldürmek isteyeceğini hiç düşünmemiştik Stygian. Bırak hepimizi."

Liza gözyaşlarını tutmaya çalışarak, yürek parçalayan hıçkırıklara boğulmamak için kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

On iki yılını -hayatını Genetik Konseyi'nden ve temsil ettikleri tehlikeden uzakta, sevgi dolu bir aileyle geçirmişti.

Geride sevgi dolu bir aile bırakmıştı. Orrin Martinez'i bulmasına yardım etmek için ve karısının hayatını riske atan bir baba. Yıllardır hayalini kurduğu çocuğunu ve tüm kalbiyle sevdiği kocasını sonsuza dek kaybetmeyi göze almış bir anne.

Anne ve babası kendilerini birbirlerine ve ona adanmışlardı.

"Bana lösemi teşhisi konulduğunda iki yaşındaydım." Yerinde duramıyordu. "Özellikle dirençli, ölümcül bir lösemi idi."

Hızla ayağa kalkarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, özenle vurgulanmış, tıbbi renklerle bezenmiş telleri kafa derisinden ayırmak istiyordu.

Onun arkasında, Stygian ayağa kalktı ve dikkatle onu izlemeye başladı.

Adamın bakışlarını hissedebiliyordu; kendisine yönelttiği endişe ve kaygının etrafını sardığını hissedebiliyordu.

Tıpkı izin verirse kollarının sarılacağı gibi. Bunu o istedi.

Onun kendisine saf çaresizliğe benzer bir yoğunlukla sarılmasına ihtiyacı vardı ve buna izin veremezdi.

"buradasın," dedi arkasından. Evet, o hâlâ buradaydı.

"Ailem beni severdi." Nefes alış veriş acıyla kesilirken ona geri döndü. "Beni o kadar çok sevdiler ki, babama Genetik Konseyi Deneysel Genetik Bölümü'nde bir yer teklif edildiğinde hevesle kabul etti. Brandenmore'u biliyordu. Ve babamla ilgili proje söylentilerini duymuştu.

üzerinde çalışıyorum." Öfkenin, acının içinden akıp gittiğini ve onu çığlık çığlığa deliliğe sürüklemekle tehdit ettiğini hissedebiliyordu.

"Omega Projesi'ni biliyor muydu?" Sesi dikkatle düzleştirildi.

Liza onun kendini tutmak için harcadığı çabayı hissedebiliyordu. Uzak bir parçası bunu hissettiğini fark etti ve nedenini anladı.

Neden onu parçalıyordu.

"Doktorların vücudumun lösemi tarafından tüketileceğini tahmin etmesinden iki hafta önce Brandenmore'un laboratuvarlarına yerleştirildim." Ona döndü, gözyaşlarını tutmak için mücadele ediyor ama başaramıyordu. "On yıl boyunca oradaydım. O kadar gibi bir on yıl geçirdim ki neredeyse her gece ölmek için dua ettim. Aileme ölmeme izin vermeleri için yalvardım ve Konuşabildiğim her bilim adamına, teknisyene ve askere yalvardım."

Kollarını umutsuzca karnının üzerinde kavuşturarak, içinde bulunduğu cehennemin hatırladığı dehşetle ve ayakta kalmak için mücadele etti.

Uzun süre mücadele etmesine gerek kalmadı. Bir kalp atışı içinde kolları ona sarıldı, geniş göğsü onu kendisine sararken gözyaşlarını yakaladı.

"Onlara işkence ettiler," diye hıçkırdı, çığlıkları anılarında yankılanırken kederden içi parçalanıyordu. "Onlara durmaları için yalvardım. Bağırır ve tehdit ederdim ama yine de çığlıklarını dinlemek zorunda kalırdım."

Fawn tedaviden sonra günlerce konuşamayacaktı.

Gideon vahşi bir kedi gibi hırlarken gözleri o ürkütücü, yırtıcı kehribar renginde parlıyordu.

Judd tavana bakar, vücudu yeniden işlevini yerine getirene kadar uyumayı reddeder ya da uyuyamazdı.

"Sana ne yaptılar?" Geniş, sıcak eli elini kavradı Başının arkasını tutarak, omuzlarına tutunurken, tırnakları gömleğinin malzemesine batarken, sadece Akıl sağlığını korumak için.

Hafızası kadar kusursuzdu ki, orada geçirdiği yılların en karanlık, en ıstıraplı saniyesinden bile en küçük ayrıntıyı çıkarabilirdi.

Başını sallayan Honor, parmakları gömleğini sıkarken, saf duygusal asitten oluşan bir havuza batıyormuş hissediyordu. Orada geçmişte acıdan başka bir şey değildi ve Liza Johnson olduktan sonra hayatının her gününde bunun nedenini anlamıştı.

"Anlat bana."

Onu yaratmaya yardım eden ilkel yaratık sesinde yankılandı. İnsan ve hayvan onun içinde öyle bir uyum içinde yaşıyordu ki, bazen onun bir Cins olduğunu bile unutabiliyordu. Eğer isterse. Ama Honor onun kim ve ne olduğunu her zaman tam olarak bilmek istediğini fark etti.

"Ölmek için dua ederdim."

Boğazında titreşen hırıltı o kadar benzerdi ki Gideon ve Judd, tedavilerden sonra ona ve Fawn'a zorunda kaldıklarında yayarlardı.

"Nezaket gösterdikleri tek kişi bendim. Babam Fawn'a merhamet göstermeleri için onları zorlayamadı bile, ama denedi. Çok uğraştı." Gözlerini ona dikmiş, hıçkırıklarını tutmaya çalışırken başını sallıyordu. "Elinden gelen her şeyi yaptı. Onlara rüşvet verdi, yalvardı ama yine de Fawn'ı umursamadılar. Çılgılık attı ve acı içinde bağırdı."

Babası bilim adamlarına öfke kusmuş, hatta onları aşarak Konsey'den merhamet dilemişti.

Ve reddettiler.

"O çok küçüktü, Stygian." Fawn'ın bir zamanlar olduğu çocuk için kalbinin parçalandığını hissederken sesi kırıldı. "O kadar narindi ki bazen başını omuzlarının üzerinde nasıl tuttuğunu merak ederdim. Yine de

Hep öyle yapardı. Bize sırtını dönerdi ve sessizce hıçkırırken omuzlarının titrediğini görebilirdim. Minik kollarını karnına sarıp sallanırken, sessizce rahatlamak için yalvarırdı. Ve bilim adamlarını ona gitmesine izin vermeye zorlayabilecek tek kişi Gideon'du. Ona sarılan, onu sallayan hep Gideon'du.

Bazen ona şarkı bile söylerdi."

Ve genç adamın arkadaşını sallayışını izlerken ne kadar da kıskanmıştı. Onun başını kaldırıp içinde var olmaya zorlandıkları kafeslerin üzerindeki parmaklıklara bakmasını izlerken, bilim adamları dördü arasında büyüyen bağları izlemişti.

"Deneyler erdiğinde, hepimizin serbest bırakılmak. Ailem benim için geldi, beni eve götürdü ve bir parçam asla özgür olamayacağımı bilse de özgür olmaya alışmak için çok uğraştım. İki yıl sonra, Konsey'den biri Babamdan beni laboratuvara geri götürmesini istediler. Ona bir tek benim kaldığımı söylemişler. Judd, Gideon ve Fawn bir kaçış girişiminde öldü."

Honor, arkadaşlarının ve onlarla birlikte yıllar boyunca biriktirdiği bilgilerin de öldüğünü duyduğunda içini kemiren acıyı hatırladı.

"Ama sen daha iyi biliyordun," diye devam etmesi için onu cesaretlendirdi.

Honor başını salladı. "İlk başta değil. Konsey'in habercisi babama fotoğrafik hafızalarımızdan nasıl haberdar olduklarını ve projeye başlamak için benim gördüklerime nasıl ihtiyaç duyduklarını anlatıyordu.

Çünkü Gideon ve Judd kaçış girişimi sırasında dosyaları ve verileri yok etmişlerdi. İşte o zaman hayatta olduklarını anladım.

Gideon Fawn'ın ölmesine asla izin vermezdi. Tıpkı Fawn'ın Gideon'un ölmesine izin vermeyeceği gibi. O gece, babam benim için önceden hazırladığı kaçış planını uygulamaya koydu. Gideon'u

Beni saklayabileceğini bildiği birini bulmuş. Bu adam, babamın haberciye birkaç güne ihtiyacı olduğunu söylemesinden birkaç saat sonra benimle iletişime .

her şeyi ayarladı. Babam daha sonra bağlantısının beni bir yerde olduğundan emin oldu. Birkaç hafta sonra

Fawn ve Judd ile yeniden bir araya geldik. Sürekli koştuk." Kurutmaya çalıştı

dökülmeye devam eden gözyaşlarını sildi. "Hiç huzurumuz olmadı. Sonra bir gün

Gece, biz kaçamadan bizi buldular. Tıpkı bu gece yaptıkları gibi odaya daldılar. Ve biz daha düşünmeden, Fawn, Judd ve ben ateş etmeye başladık. Yaralamaktan ziyade öldürmek için ateş ediyorduk, hayatlarımız için savaşıyorduk çünkü bizi öldüreceklerini biliyorduk

Eğer tekrar acı çekmek zorunda kalırsak testlerle birlikte. Kaçmama yardım eden adam bir başkasıyla gelip bizi çölde iki kızın ölmekte olduğu yere götürdüğü sırada kaçmayı başardık."

"Ve sonra sen Liza Johnson oldun," diye fısıldadı.

Onunla birlikte ölüyordu. Ruhunu yakan acı onunkini de paramparça etti. O gece dökmek zorunda kaldığı kanın, sebebi ne olursa olsun almak zorunda kaldığı canların acısı artık hep peşini bırakmayacaktı. Bu ona işkence edecekti, tıpkı başka bir kızın ölümünün onun cehennemden tek kaçıışı olduğu bilgisi gibi.

Başını onun göğsüne yaslayıp kalbinin düzenli atışına odaklanarak yorgunca başını salladı. "Ve sonra Liza oldum Johnson."

"Claire Martinez Fawn'dı, değil mi?" diye sordu ona. "Liza ve Fawn o kazada öldüler, değil mi Honor?"

Başını iki yana salladı. "Fawn'ı ." Götürmüşlerdi de.

Dikkatli olmak zorundaydı. Söylemesi gerektiğini bildiği yalanı hissetmesini engellemek için çok ama çok dikkatli olmalıydı.

"Ben senin eşim," dedi sonra, dudakları kızın kulağındaydı, sesi o kadar yumuşaktı ki kelimeleri seçebilmek için zorlanması gerekiyordu. "Benim ilk sadakatim sana ve sana şunu söyleyeyim, sen bu yalanın kokusunu alıyorsun tatlım. Eğer onu saklamak, anıların geri gelene kadar korumak istiyorsan, sana yardım etmeme izin vermelisin. Senin güvenin olmadan, dostum.

Hiçbir şey. Ben hiçbir şeyim."

En koyu mavi renkteki gözlere bakmak için geri çekildi. Ona güvenebilir miydi?

Cesaret edebildi mi?

Tanrı yardımcısı olsun, gerçekten başka seçeneği var mıydı?

"Bu bir ritüeldi," diye fısıldadı. "Bunu tıp şefleri yaptı. Bize Liza ve Claire'in hayatlarını verdiler ve anılarını tamamen aldılar.

hatırlama zamanı gelene kadar kim ve ne olduğumuzu bizden sakladı. Birinin anıları kaos dolu bir gecede geri gelecekti, diğerinin ise..." Sıkıca yutkundu. "Diğeri onun ölümüyle."

"Ve sen hangisinin olduğunu bilmiyorsun?"

Dudaklarından gergin, neşesiz bir kahkaha kaçtı. "Bu gecenin tam bir kaos olduğunu söyleyebilirim. Ve o piçlerin hiçbirinin ölmediğini biliyorum." Bir hıçkırık

daha fazla gözyaşı dökerken kaçtı. "Geriye Fawn'ın ölümü kalıyor."

Başını sallayarak adamın omuzlarını sıkıca kavradı, içinde yine korku ve çaresizlik vardı. "Geriye onun ölümü kalıyor, Stygian. Onu koruyacağıma yemin etmişim. Yemin ettim, Tanrım." Parmakları adamın gömleğine dolanırken

yırtan acı ve korkuyla sarsıldı. "Oh Tanrım,

Stygian, Claire Martinez olarak bile huzur yüzü görmedi. Mutlu olabileceği bir anı bile olmadı çünkü Ray onu affedemiyor."

hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Onu affetmeyecek çünkü Claire öldü ve o yaşadı ve bunu telafi etmesinin hiçbir yolu yok. Ona verdiğim tüm sözleri tutmadım çünkü onu koruyacağıma söz vermişim."

Ona sarılmaktan başka bir şey yapamıyordu. Tutmak. Salla onu. Tek yapabildiği onu rahatlatmaya çalışmaktı, çünkü içindeki acı onu öldürüyordu.

onu. Onun böylesine şiddetli bir şekilde titrediğini hissetmek, ince bedenini sarsan acıyı hissetmek ve onun başarısızlık duygusunu sanki kendisininmiş gibi hissetmek, o lanet olası laboratuarlarda geçirdiği yirmi yıldan daha büyük bir cehennemdi.

Ve onun bu konuda başarısız olmasına izin verirse , çünkü her zaman korumaya yardım etmek için savaştığı genç kadını kaybetmek onu öldürecekti.

"Onu koruyacağız, Liza-"

Odalar arasındaki kapı açıldı.

Liza sarsılarak dehşet içinde Jonas'a baktı. O biliyordu.

O sıvı gümüş gözlerde bunu görebiliyordu.

O biliyordu.

nasılsa, hepsini duymuştu.

Stygian öfkeyle hırladı, kasları kasıldı ve ondan uzaklaşmak, Jonas'a doğru atılmak için hareket ederken diğer adam bir şekilde söylenen her şeyi duymasını sağladığını bildiği küçük elektronik cihazı kaldırdı.

"Hepimiz onu koruyacağız." Hayvani, ilkel bir törpü çok kaba ve Sinir uçlarını sıyrıp geçen dehşet verici ses boğazından geliyordu.

"Hayır." Stygian'ın elinden kurtulmaya çalıştı, Wyatt'ın kızını korumak için ihtiyaç duyduğu cevapları elde etmek için neler yapabileceğinden aniden dehşete kapıldı.

Hıçkırarak ağlamayı kesemedi.

Stygian'dan kurtulmak için savaşıırken tek istediği kaçmak, Fawn'a ulaşmak ve onu saklamaktı-

"Tanrı aşkına, bu melodram beni çıldırtıyor." Kapı, odanın içinde yankılanan çeliğin çeliğe çarpmasıyla arkasından çarptı. Öfke, tiksinti ve kızgınlık gibi sıvı cıva bakışlarında parlıyordu.

"Onu yok edeceksin," diye bağırdı.

"Ciddi ol." Kızgınlık onun sesini olduğu kadar ifade. "Annelerin çocuklarına Irkların öcüsü hakkında anlattıkları hikayeler ne olursa olsun, ben zalim bir insan değilim, Bayan -" Durakladı, yüz ifadesi gerginleşmeden ve bakışlarını vahşi bir kararlılık doldurmadan önce başı yana eğildi. "Bayan Johnson. Sizin anılarınızla bir başkasının anılarını örtüştüren ritüelin de farkındayım. On iki yıl önce ölen iki kız. Bu anıları zorlamak hiçbir zaman amacım olmadı. Sadece çiftleşmenin anıları serbest bırakacağını umuyordum. Sırlarınızı her zaman biliyordum."

"Bilemezdin." İmkânı yoktu. O gece orada bulunan hiç kimse bundan bahsetmezdi.

Kollarını göğsünde kavuşturarak kendinden emin bir şekilde ona baktı. "Canım, bazen insan değer verdiği kişileri ölümle yüzleştirmek yerine kaderlerini tamamlamaları için nasıl manevra yapacağını öğrenmek zorunda kalıyor," diye iç geçirdi. "Honor ve Fawn'ın Window Rock'ta olduğunu biliyordum. Bir şekilde babanızın ve Ulus Başkanının bu işe karıştığını biliyordum. Bu da beni, Honor ve Fawn'ın kaybolduğu sırada kızlarının geçirdiği kazanın belki de ölümcül olabilirdi. Liza Johnson ve Claire Martinez'in ölümleri asla gerçekleşmemiş olsaydı, bu iki genç kıza nihai kaçış imkanı sağlayacaktı.

ortaya çıktı. Bu olay başladığında sadece bir şüphe olan şey

haftalar sonra doğrulandı. Bunun yanı sıra, böyle bir mucize ne kadar harikulade olsa da, dünya Orrin Martinez ve Joseph Redwolf gibi adamların isteklerine itaat etmekte ne kadar usta olsa da, bu deneylerden sonra içinde kalan genetiğin kokusu hala orada. Breed ne aradığını biliyordu. Ben de ne aradığımı biliyordum canım."

Tırnaklarının şu anda Stygian'ın kolunu ısırdığının farkında bile değildi.

"Eğer sen ," diye fısıldadı, "Gideon da anlayacaktır."

Jonas kuşkuyla homurdandı. "Canım, Gideon Cross'un bunları henüz anlamadığını sanma. Ve eğer çözdüyse"

"Eğer öyleyse, güven bana, onunla işim bittiğinde yapacağı son şey öldürmek isteyecektir."

Gözyaşları durmuştu.

Stygian, Liza'nın -hatta Honor'ın- artık ağlamadığı basit gerçeğinden Jonas'ın oyunlarını neredeyse, neredeyse affedebilirdi.

Eşi. Onun gözyaşlarına ya da acısına dayanamıyordu.

Adı önemli değildi, kim olduğunu düşündüğü ya da kim olduğu önemli değildi. O, ruhunun diğer yarısıydı.

"Ne demek istiyorsun?"

Bir an için bakışlarında nezaket parladı, sonra bakışları hesaplı bir eğlence. "Gideon, içindeki hayvanın taleplerini yerine getiremediği için delirmiş bir adam. Korumak için. Bağlı olduğu kişilerin güvenliğini sağlamak için. Hayvan onu parçalıyor, adamın bilinçaltını tırmalıyor ve sadece tek bir şeyin iyileştirebileceği bir delilik yaratıyor."

Honor başını salladı. "Tedavisi var mı?"

"Elbette ," güvence verdi ona, kollarını göğsünde kavuşturup başını yana eğerken dudakları kısa bir süre için kıpırdadı ve canlı gümüş rengindeki gözleriyle onu izledi. "Tek yapması içindeki hayvanı dinle. Tek yapması gereken eşini bulmak ve onu korumak."

Gözlerini kırıştırtarak ona baktı. "Eşi kim?"

"Fawn," dedi Stygian arkasından usulca. "Orospu çocuğu, bu yüzden bu kadar öfkeli. Kız onun eşi. O piç kurusu vahşi değil. çiftleşme ısısı."

"Fawn, bilim adamlarının bilgisi ya da ilaçları olmadan ona zorla kan nakli yaptığında genç kadındı. kontrol altına almak için kullandığını düşünüyorlardı. Ama Gideon'un içindeki hayvan da onun hâlâ

Sonuçları olmadan çiftleşmek için çok genç," diye açıkladı Jonas. "Bu yüzden olay olduğunda içindeki hayvan çılgına döndü. Bu yüzden Ruhunun karışık parçaları aniden bir araya geliyor, kız yeterince büyüyene ve bir Cinsle çiftleşmeye dayanacak kadar güçlenene kadar çiftleşme ateşini geri püskürtmek için ne gerekiyorsa yapıyordu. Şimdi yapmam gereken onu doğru zamanda doğru yere yönlendirmek ve bunu fark etmesini sağlamak. Bir kez , hayvan onu parçalayacak.

Kadın artık çiftleşmeyi idare edebilecek kadar büyüdüğü için içeride ayrı bir yerde duracak ve eş ortaya çıkacaktır."

"Nerede saklandığını biliyor musun?" diye fısıldadı, Stygian'ın kollarının etrafını sardığını, onu daha yakın tuttuğunu ve koruduğunu hissediyordu.

"Gideon asla saklanmaz," diye iç geçirdi sonra. "O burada, burnumuzun dibinde, bir şekilde. İzliyor, bekliyor, onu sana ve Fawn'a yönlendirdiğimizde saldırmayı umuyor. Tıpkı Konsey askerleri . Bu yüzden Fawn'ı hatırladığını kimseye söylemeyeceğiz. Hiçbir şey. Bu işe dahil olan herkes için sen hala Liza Johnson'sın ve Claire Martinez de tam olarak görüldüğü gibi biri."

"Nasıl?" diye fısıldadı. "Bana yaklaşan herhangi bir Cins aldatmacanın kokusunu alacaktır. Ne zaman biri bana Liza dese. Ne zaman onun gibi davransam, o koku orada olacak."

Uzun, düşünceli saniyeler boyunca ona baktı. Stygian'ın sonunda uyarırcasına hırlamasına yetecek kadar uzun bir süre.

"Judd nerede? Kim o?" diye sordu belli belirsiz bir parıltıyla. Omzunun üzerinden eşine bakarken bakışlarında bir eğlence vardı.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Jonas ve gerçek de bu. Onu ayın gecesinden beri görmedim, kim olduğunu unuttuğum için de değil. Judd bir daha hiç yanıma gelmedi."

Ama onun yakın olduğunu biliyordu.

"Benden bilgi saklama, Liza." Jonas içini çekerken yaklaştı, bakışları niyetliydi. "Söyle bana, şu anda sana bakarken söylediklerinin doğruluğunun kokusunu alabiliyorum ama aynı zamanda yalanının da kokusunu alabiliyorum."

"O zaman herhangi bir Cins yapabilir," diye fısıldadı, yeniden biriken gözyaşlarına karşı koyarak.

"Bu hayatta değil," diye homurdandı ve Stygian'a döndü. "Onun yalanının kokusunu alıyor musun?"

Liza gözlerini arkadaşına dikmiş, onun yüzünde şaşkınlığı izliyordu.

Yavaşça nefes aldı, sonra bakışlarını ona dikti ve tekrar nefes aldı. "Tek kokladığım onun gerçeği. Onu hiç görmemiş."

"Ama bilinçaltı öyle olduğunu biliyor," diye fısıldadı Jonas.

"Bu benim hediyem, Stygian. Sen ve eşin artık kendi eşim dışında kimsenin sırrını bilmediği bir şeyi . Bilen bilim adamları bile benim elimde öldü. Neye inandığın umurumda değil. Sadece senin bilinçaltının bildiği şeyleri hissedebilir, hatta koklayabilirim."

Liza başını salladı. "Daha güçlü bir fotoğrafik hafızam var. Senin fark edebileceğinden bile daha fazla," diye bilgi verdi ona, sesi cızırtılıydı, gözyaşlarından o kadar kısıktı insan sesi gibi geliyordu. "Onu görmüş olsaydım bilirdim."

"Sadece bilinçaltınız bilmenizi istiyorsa," dedi. kasıtlı olarak. "Ve Irk genetiğinizin ek karmaşıklığı, bu parçanızı çok daha güçlü kılıyor. O olağanüstü hafızanızdan bile daha güçlü."

Liza ondan uzaklaşmak istediğinde Stygian şoktan kollarını ona sımsıkı sarmıştı.

"O deli," diye . "Ben Breed değilim."

Stygian başını salladı ve sanki yeni fark ediyormuş gibi ona baktı. "Bu yüzden çiftleşme ısısı çok farklıydı.

Dövüş yeteneğinin bu kadar olağanüstü olmasının sebebi bu. Ve neden odaya girdiğimde kokun beni şaşırttı. Cins genetik."

O konuşurken kadın başını sallıyordu. "Bu mümkün değil," fısıldadı uyuşukça.

Jonas ona, "Bu sadece mümkün değil, aynı zamanda bir gerçek," diye güvence verdi. "Şimdi, biz

Diğerlerini bulana kadar Honor Roberts'ı saklı tutmak için onu nasıl kullanacağımızı bulmamız gerekiyor." Sonra bakışları tehlikeli bir şekilde parladı. "Fawn'ın kim olduğunu biliyorum, Liza. Claire Martinez'in o kız olduğunu biliyorum.

Seninle birlikte o laboratuarlardan kaçtı, ama onun herhangi bir zayıflığını bilmeliyim

Güçlü yanlarını da. Eğer onu ve Gideon'u kurtaracaksak, kiminle ve neyle karşı karşıya olduğumu bilmeliyim. Ve Judd'ı nerede bulabileceğimi bilmeliyim."

Liza içinin uyuştüğünü hissetti. Haftalar önce inandığı her şey bir yalandı. Yaşadığı hayat, değer verdiği ebeveynleri, birlikte büyüdüğünü sandığı arkadaşları. Hepsi bir saçmalıktı. Son on iki yıldır onu hayatta tutan ve şimdi de tanıdığı tek kız kardeşini kurtarmak için sürdürmek zorunda olduğu bir saçmalık.

Jonas'a bakarken başını iki yana salladı.

"Fawn her zaman çok küçüktü. Judd ve Gideon ona küçük peri derlerdi. Her yıl Claire'in doğum gününde, onun bıraktığı yere bir peri bırakılırdı.

bulabilirsin. Ve her zaman çok ama çok . Onları şehirdeki güvenli bir depolama merkezinde tutuyor ve istediği zaman gidip bakabiliyor."

Jonas başıyla onayladı. "Bu Fawn'a yakışır." Sonra bakışları Fawn'ın üzerinde keskinleşti. "Peki ya sen?"

"Onu bir şekilde eğlendirmeliyim, bana sürekli bıçak bırakıyor. Ve gönderdiği her bıçağı nasıl kullanacağımı öğrendim." Nefes alış veriş acısıyla kesildi. "Ama onları kimin bıraktığını ya da nasıl bilmiyorum."

Küçük kız bıçakları da bırakmazdı. Onlar her zaman ölümcüldü. ve her zaman sadece ve sadece tek bir şey için tasarlanmıştı: kan dökmek. "Buradan nereye gidiyoruz Jonas?" Stygian arkasından sordu

Onu. "Onunla ilgili konularda benimle oyun oynama. Zaman Liza ve benimle ilgili manipölasyonlarınız sona erdi."

Liza. Liza olarak kalmalıydı, Honor olarak değil. En azından bir süre daha.

"Şimdi saldırganların izini sürüyoruz." Yüz ifadesi gerginleşti bir kez daha. "Onları gözaltına aldığımızda ve Genetik Konseyi'nin onlar hakkında ne şey bildiğini öğrendiğimizde, o işi ben halledeceğim. O zamana kadar, o yıllara ve seruma dair hatırladıklarınız

verildi, bilmeliyim." Bakışlarında acı parladı. "Eğer kızımı kaybedersem, Bayan Johnson, o zaman verdiğimiz savaşın ya da dikkatli hareket etmemizin bir önemi kalmayacak. Size söz veriyorum, bir daha bilim insanı ya da o kuruluşla ilişkili bir bireyin nefes almaya devam etmesine izin vereceğim. Bunun için size söz veriyorum."

Bu sözü Liza ruhunun derinliklerinde hissetti.

"Hâlâ her şeyi hatırlamıyorum." Stygian'a sanki bir cankurtaran halatıymış gibi tutunuyordu ve şimdi içini parçalayan korkuların içine gömülmekten korkuyordu. "Ama-" Ellerini kaldırdı Stygian şakaklarındaki ağrıyı ovuşturdu. "Jonas." Kadın sefil bir ifadeyle ona . "Çok fazla iğne vardı ve her birinin ne olduğunu sadece Gideon biliyordu. Ben bilim adamlarına atandım. Kan nakillerinde çalışan ve kan testleri ile bu testlerde ortaya çıkan farklı hormonlara ilişkin verileri analiz eden kişi. Fawn bilgileri kodlayan teknisyenlerle, Judd ise ilaçları hazırlayan ve uygulayan grupla birlikte çalışıyordu.

farklı yan etkiler için. Gideon, Brandenmore ve bilim adamları farklı gruplar için serumları oluştururken ve uygularken onlarla birlikteydi."

"Sizin grubunuzdan daha fazlası mı vardı?" Jonas homurdandı.

"Ne yazık ki." Daha fazla gözyaşı dökülürken göğsünde hâlâ sızlayan hıçkırıkları ısırmak zorunda kaldı. "Kaç kişi olduklarını ya da neye odaklandıklarını bilmiyorum. Sadece Gideon biliyordu."

Jonas'ın çenesi sıkıca kenetlenirken bakışları acımasız bir öfkeyle parladı.

"O zaman Judd ve Gideon'u da işin içine çekmemiz gerekecek. O zamana kadar," diye devam etti. "Benim tarafımdan seçilen çok seçkin bir grup dışında hiç kimse artık kimliğinin farkında olduğunu ya da Liza Johnson'dan başka biri olduğunu bildiğimizi bilmeyecek. Ailen bile bilmeyecek. Özellikle Claire Martinez'in haberi olmayacak."

Stygian'ın kolları bir kez daha onu sararken, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Sessiz kalmıştı ama Jonas'la konuşurken sanki onu hissedebiliyor, dikkatli hesaplarını ve üzerinde çalıştığı planları sezebiliyordu.

Kollarını göğsünden indirerek, onun yerine Dudakları bir kez daha alaycı bir şekilde kıvrılırken pantolonunun ceplerini karıştırdı. "Neden?"

Bayan Johnson, son aylarda yaptığım şeyi yapacağım. Son iki parçayı da çekeceğim. Dördünüzü bir araya , Tanrı'ya dua ediyorum, çocuğumu kurtarmanın anahtarına sahip olacağım."

Bununla birlikte, kapıya doğru ilerledi, sakince, dikkatle açtı ve süitin oturma alanına adım attı. Liza'nın tüyleri diken diken olurken kapı neredeyse sessizce arkasından kapandı.

"Onu güvende tutacak mı?" diye fısıldadı.

"Sevgilisinin kollarında bir eş olarak," diye iç geçirdi kolları onu sarıp göğsünün sıcaklığına doğru çekerken. "Bu deneyimden hoşlanmayabilir."

Ona dönerek, bitkin, hala parçalanmış ve kuşkularla dolu bir halde Kollarının onu sarmasına, onu her zaman özlemine duyduğu rahatlık ve sıcaklıkla sarmalamasına izin verdi.

"Bunu kaçırmazdım," dedi ona, dudaklarını şakağında, kalbinin atışını kulağının dibinde hissederek.

"Neyi kaçırdın bebeğim?" diye sordu nazikçe, sanki bilmiyormuş gibi. Bilmek zorundaydı.

Başını arkaya yatırarak ona baktı, gözleri yaşlarla doldu, ama bu kez şükran ve sevinç gözyaşlarıydı bunlar.

"Sen." Sesi bu duyguyla kalınlaşmıştı. "Sahip olduğumuz şeyi kaçırmazdım, Stygian. Hiçbir şey için."

Elini kaldırdı, kadının şakağındaki saçları geriye doğru taradı, sonra başının yan tarafını kavrayarak elini kadınınkine indirdi. "Ben de öyle, dostum. Ne dünya ne de içindeki herhangi birinin güvenliği için, yaşadığımız tek bir anı ya da gelecek tüm anları kaçırmazdım.

Bunu hiçbir şey için kaçırmazdı; şimdi sadece on iki yıl boyunca kaçmayı başardığı geçmişin dönüp onları yok etmenin bir yolunu bulmaması için dua ediyordu. Sonra düşünmedi, pişmanlık duymadı ya da korkmadı. Adamın dudakları onunkilerin üzerinde kayarken, dili dudaklarını okşuyordu,

Onları ayıran ve vücudunda cızırdayan bir parlak çatallarını yollayan Liza, yüzünde hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Onu bu anı, bu hayatı ve bu adamı kaçırmaya ikna edebilecek hiçbir şey yoktu.

Çiftleşme sıcaklığının tadı duyularını doldurdu, onu yıkadı, sinir uçlarını hassaslaştırdı ve onu ıslak, muhtaç bıraktı, Daha önce hiçbir şeye ihtiyaç duymadığı kadar onun dokunuşunu, sarılışını istiyordu.

Kollarını adamın boynuna dolayarak ona tutundu, adam onu daha da yakına kaldırırken vücudunun sıcaklığını ve inanılmaz sertliğini hissetti. Adam kalçalarını kavrayıp onu kaldırırken ve üzerine boşalırken yatağa sırt üstü yatırırken, Liza şehvetli, kadınsı bir zayıflık hissetti

onu süpürüyor.

Bu inanılmaz bir zevkti. Yakınına eğilmiş, bir elinin parmakları diğer elinin parmaklarına doğru hareket ederken giydiği hafif pamuklu bluzun düğmelerini yavaşça gevşetiyordu.

Parmaklarının arkası göğüslerinin tümseklerine kalp atışları hızlandı. Dudaklarının arasından bir inilti fısıldadı.

sütyeninin ön kopçasını hafifçe araladı ve kuplarını şişmiş göğüslerinden kurtardı.

"Stygian, evet." Elleri adamın omuzlarından saçlarına doğru hareket etti,

İpeksi saç tellerini yüzünden uzak tutan ince deri şeride uzandı.

"Henüz değil." Bileklerini yakalayarak başının üzerinden geriye doğru çekti ve dudakları meme uçlarının sert uçlarına inerken bir eliyle yatağa sabitledi.

Adamın dilinin sıcaklığı çakıl taşı sertliğindeki ucunu yalayıp geçerken ve serbest eli kayarken kadın inledi.

kot pantolonunun küçük metal tırnaklarına geçmeden önce kalçası boyunca ilerledi.

Bacakları kıpırdadı, vajinasında ısı oluşmaya başladıkça kalçaları sıkılaştı, nemi şişmiş kıvrımlar boyunca hafifledi, spor ayakkabılarını çıkardı, olabildiğince hızlı bir şekilde olabildiğince çıplak olmak için ne gerekiyorsa yapmak için çaresizdi.

Ayakkabıları yere çarptığında, son tırnağı da aynı anda serbest kaldı ve Stygian'ın dudakları ayrılıp göğüs ucunun umutsuzca şişmiş tomurcuğunu kapladı.

"Oh Tanrım." Adam ucunu ağzına alıp emerken Liza kavis çizdi. Adam kot pantolonunu ve ipek külotunu itmeye başladığında diliyle ona vuruyordu. Onun için kalkarken kalçalarının üzerinde çalışarak Liza kotu bacaklarından kurtarıncaya kadar önce kalçalarına, sonra dizlerine kadar indirdi.
Beklenti.

Eli dizinden yukarı doğru yavaşça hareket ederek okşadı. Bacaklarını ayırırken nasırlı pedler uyluğunun iç kısmını okşuyordu. samimi bir dokunuş. Parmakları amciğinin kaygan, çıplak kıvrımlarına doğru ilerledi, şişmiş etin arasından geçerek amciğe vurdu. Zevk onu bombardımana tutarken ve sinir uçları üzerinde sıcak hislerin yakıcı flaşları yarışırken sıkılmış, rahat giriş.

Kadının suları iç akarak parmak uçlarıyla buluştu. Ağzı meme ucunda sıkılaştıkça, dili onu yaktıkça rahmine çarpan zevk/acı elektrik arkını hissederek ona doğru eğilirken onları ısıttı ve kayganlaştırdı.

Başını bir meme ucunun sıkı, zonklayan tepesinden kaldırarak dudaklarını diğerine götürdü, içine çekti ve yalayarak işkence etti. Dişleri hassas sinir demetini kavradı, ellerini kaldırmaya, ona dokunmaya çalışırken kızdan irkilmiş bir zevk çığlığı çıkardı.

Başını kaldırdı.

Gözlerindeki mavi, kalın kirpiklerinin arasında parıldayan koyu renkli irisleri yok ederek ona baktı ve parmakları vajinasının dar açıklığından klitorisinin şişmiş, zonklayan tomurcuğuna doğru okşarken yüzünü izledi.

"Stygian," diye inledi, ona doğru eğildi, kalçaları kalkarken daha derin, daha sert bir dokunuş için çaresiz hale geldi. "Lütfen, beni kızdırma."

"Seni azdırmak mı?" Adamın sesinin törpülenmiş tınısı kadının duyularını okşayarak hislerini artırdı. "Ah, dostum, aklımdaki şey alay etmek değildi."

Parmakları klitorisini çevreledi, kaygan, sıcak yarık boyunca ilerledi ve amından dökülen ıslak ısıyı takip etti ve arkasına giden yasak girişi ısıtmak için aşağı indi.

Tüm vücudu ısınıyordu. Stygian'ın hisleri onun içinden geçiyor, duyularını alev alev yakıyor ve kontrolünü parçalıyordu. Başını eğdi ve dudakları onunkileri kapladı. Adam bileklerini bıraktığında, Liza kollarını kaldırıp adamın boynuna doladı, adamın dili kadınıninkine sürtünürken, onunla dalga geçerken, dudakları üzerine kapanıncaya kadar dudaklarında titreşirken ve çiftleşme hormonunun tadı ve sıcaklığı kadının içinde hızlanmaya başladığında açlıkla emerken ona tutundu Sistem.

Uyarılma artıyor, onu parçalıyor, daha fazlası için çaresiz bırakıyor, sikini içine sokuyor, vajinasının sıkılmış derinliklerine doğru okşuyordu.

İniltileri odayı doldurmaya başladı, çaresizlik içinde ve Açlık sistemlerini yakıp kavurmaya ve Liza'nın duyularına saldırmaya başladıkça azap çekiyorlardı.

Gömleğini çekiştirerek adamın kaslı sırtından yukarı kaldırdı. Ellerini düzleştirdi ve kumaşın altına itmek için göbeğine doğru uzattı.

"şunu," diye haykırdı, adamın dudakları onunkilerden ayrılıp çenesine ve boynuna aç öpücükler kondururken. "Şimdi çıkar onu."

Dizlerinin üzerine çökerek etek ucunu çekiştirdi, tam da bunu yapmaya niyetlenmişken kadın da kendini kaldırdı ve kemerini çekiştirmeye başladı.

Deriyi gevşeterek, kot pantolonun tırnaklarını sarsmak için onu yolundan itti, malzemeyi ayırmak ve horozunun ağır genişliğini serbest bırakmak için kapakları çekti.

Ona bakmaya zahmet etmedi. Kalın, ağır damarlı shaft zonkluyor, onu salgısıyla doldurma ihtiyacıyla titreşiyordu. Onun içinde kalınlaşmak ve her ikisinin de kaçamayacağı kadar yakın bir şekilde onu içine hapsedmek için.

Ne fiziksel ne de duygusal olarak.

"Seni tatmak istiyorum," diye fısıldadı geniş tepe noktasındaki yarıktan bir damla ön sperm süzülürken.

Başını eğdi, bakışlarını kaldırıp ona baktı, dilinin alevlenmiş horoz başını yalamasına izin verdi, iç kasları ihtiyaç klitorisini yakıp daha da şişirirken sıkılaştı.

"Ah cehennem, bebeğim." Bir eli saçlarına gömüldü, dudakları ayrılıp dolgun tepenin üzerinden kayarken saçlarını yüzünden uzak tutan tokadan . "Ah evet. Sar o güzel ağzını etrafında."

Şimdi heyecandan sarhoş olmuştu, Stygian'ın parmakları saçlarını sıkarken, telleri çekiştirirken ve onu sarsan bir zevk/acı hissi yaratırken bir süper nova hissine uçuyordu. onun çekirdeği. Dudakları adamın sikinin başını çevrelediğinde, adamın sikinin amına girmesiyle aynı erotik acıyla gerdi. Onun için duyduğu açlık onu ezmeye başladı.

Kalın tepe ağzını doldurdu, içinde zonkluyordu, dilini yalamak ve alt tarafını ovma için kullanırken, onun tuzunu ve erkek özünü tattı ve daha fazlasına olan ihtiyacıyla inledi.

O kadar erotik, o kadar cinsel yüklüydü ki Duygu etine batıyor, onu karşı koyamayacağı bir açlığın kötücül sıcaklığına sürüklüyordu.

kişi o değildi. Arkadaşı, Liza'nın onun olduğuna inandığı kişiden başka biriydi.

Bu kadar seçmiş olmalarının bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey kendini burada ve şimdi bulmaktı. Arkadaşının aleti dudaklarının arasına girip onları gererken bir homurtu yükseldi Zevkten göğsü sıkıştıyordu, önemli olan da buydu.

Ağır çelik kapının dışındaki dünya, şu anda farkında olduğu tek şey için cehenneme gidebilirdi.

Dudakları emerken, dili okşarken, Liza kotu kalçalarının altına inene kadar itti ve taşaklarının sıkı, kılsız kesesine sınırsız erişim sağladı.

Tanrım, ona daha çok ihtiyacı vardı.

Şişkin horoz başı üzerinde çalışırken, onu yalarken, emerken, horozun altındaki sıkıca çekilmiş eti okşadı, okşarken ve onunla dalga geçerken parmaklarıyla aşağıdaki etle alay etti. acımasız açlık.

Onu, kendisinden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o kontrol eşiğine götürmesi gerekiyordu. Tek düşüncesinin kendisini onun amının derinliklerine gömmek olduğu yerde, artık iki varlık değillerdi, ama

birleşti. Hem fiziksel hem de duygusal hazzın birleştiği ve onları içten dışa doğru yakarak birbirine kaynaştırdığı o yer.

"Tatlı Liza." Onun üzerinde inledi. " böyle bebeğim, sikimi yala. O güzel ağzınla üzerinde alış."

Klitorisi umutsuzca zonklarken ve vajinası uyluklarının arasına giren ağır genişliği hissetmek için ağırırken, amı sıkıştı, sularından daha fazlasını döktü.

"Ah, bebeğim, eğer durmazsan burada leceğim."

Aleti kadının ağzında kalınlaşıyor, başı zonkluyor gibiydi, Heyecan içinde inlerken ağzının çatısına vuruyordu, adamın yakın olduğunu, onun için boşalmaya çok yakın olduğunu bilmek onu tahrik ediyordu.

Bu düşünce beyninden geçerken, adamın siki amına girmeye başladığında her zaman içini dolduran pre-cum'un ağır bir fışkırması ağzını doldurdu.

iftleşmenin tadını tanımak için sadece bir saniyesi vardı. hormonlu öpücüğü tıttı. Bu ve tarçın ve kahveyi andıran bir tadın sıcak hissi, adam ondan uzaklaşmadan önce, ereksiyonu dudaklarından çekiliyordu. Bir saniye sonra Elleri kalçalarını kavrayıp onu kendisine doğru sürüklerken, yatağın kenarına diz kene kadar dizlerini altından iterken kendisi de yüzüstü döndü.

Aletin başı kıçının yarığından içeri kaydı, oradaki küçük açıklıkta durakladı ve dudakları bir ığlıkta ayrılırken, sıcak boşalma arka girişine doğru fışkırdı, içine girdi ve Birdenbire kr edici, ateşli bir his parlaması yasak bedenini yırttı.

Bir eli kalçasının şekillendirirken, diğeri sikini anüsünün sıkılmış girişine doğru tutarken, "Benim," diye inledi.

Saniyeler sonra başka bir sert fışkırma açıklığa doğru fırladı, daha fazla nüfuz etti, sıkı açıklığı gevşetti ve omurgasında yarışan bir ihtiyaç dalgası gönderdi.

Tanrım, bunu beklemiyordu, bu şekilde, bu kadar çabuk değil. Parmağı orasını deldiğinde canı yanmış olabilirdi ama bunu hayal bile etmemişti-

"Eşim," tekrar hırladı, üzerine eğildi, göğsünün çıplak eti sırtına yaslandı, demir gibi sert tepesi bastırdı, ultra-sızdırmaz girişi ayırdı ve

girmeye çalışan alışılmadık kalınlıktaki genişliğe uyum sağlar.

Bir çığlık boğazını tırmaladığında zevk sinir uçlarını yırttı, arkasındaki Stygian içindeki genişliği çalıştırmaya başladığında parmakları altındaki battaniyeleri kazdı. Her seferinde kasları, içine giren sert penis başını sıkıyordu. daha önce keşfedilmemiş doku.

Acı veren bir coşku -böyle bir şey olmamalıydı, diye düşündü hayal meyal- adamın sikiyle birlikte anüsünü de deldi, battaniyeye doğru çığlık atıp kazığa oturmaya geri dönene kadar açığındaki sinir uçlarına doğru ateş etti.

"Artık benden saklanmak yok," diye homurdandı kulağına, kalçaları tekrar ona doğru bastırırken dişleri lobu ısırды, doğal kayganlaştırıcının bir başka fışkırmasıyla arkasına doğru daha fazla itti

Onu daha da içine iten her sıkı itiş için yol açarak etini hafifletti ve gevşetti.

Liza hiçbir anlam ifade etmeyen bir hisler seli içinde kaybolmuştu. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Daha derine. Daha sert.

İçindeki prekum boşalırken acı ve zevk birleşti, arka tarafının iç dokusunu ısıttı, gevşetti, ancak daha da hassaslaştırdı ve horoz daha derine inerken onu saf bir duyumun acısıyla yaktı. Girişin hemen içindeki sıkı kas halkasını delip geçerek aniden tamamen içine yerleşti, delici sıcaklık ve neredeyse kendinden geçme hissiyle çığlık atarken kabzasına kadar içeri kaydđ onu boğuyordu.

Kendini tutamıyordu. Deniyordu ama hisler tüm dikkatini, tüm gücünü talep etmeye başladığında kolları titriyordu. Kalın penetrasyonu sıkarken, arkasının iç kasları onun horozunun etrafında spazm geçirdi, esnedi ve titredi.

Yastıkların aniden altına itildiğini hissettiğinde ele geçirilmeye tepki verdi.

Stygian'ın dişleri omzunda bıraktığı izi hafifçe sıkarken ve kalçaları hareket etmeye başlarken kadın onlara doğru yığıldı, başı yana döndü.

Narin bedeninin içindeki her sığ itiş, duyularına çarpan öfkeli bir ısı dalgası gönderdi. Kadınsı zayıflık içinden geçti, bir cinsel teslimiyet dalgası zihninin, kadın kalbinin ve ruhunun varlığından hiç haberdar olmadığı kısımlarını açtı.

Hayır, bir daha asla ondan saklanmayacaktı.

"Benim," diye tekrar hırladı, sonra da dili dudaklarını yaladı. sinir uçlarına saldırmak, onu daha yükseğe, zevk, acı, coşku ve Stygian'ın sahipliğinin baskın gücünün sarmal girdabına daha derine itmek için başka bir duyu şimşegi gönderdi.

Kalçaları her itişte hareket etti, adam girerken geri itti ve her geri çekildiğinde dudaklarından çığlıklar döküldü. Hissetmek Aşırı derinlerin içinde sikişmek, oradaki kasları germek, kritik bir yüksekliğe ulaşan bir zevkle onu diri diri yakmak, Liza bundan asla kurtulamayacağından emindi.

Zevk sinir uçlarını yakmaya başladığında, elinin uyluklarının arasına girdiğini, parmaklarının amının kıvrımlarını ayırdığını hissettiğinde şok içinde hareketsiz kaldı. Bir saniye sonra iki parmağı vajinasının derinliklerine girdi, arkasından kısmen geri çekilirken içeriye okşadı, ancak kalçaları tekrar ileri doğru iterken geri çekildi.

Parmaklarının itişlerini sikinin dolgun uzunluğuyla senkronize ederken, itişleri daha sert, daha derin, daha hızlı hale geldi.

Liza onun adını haykırıyor ya da soluyor, içinde oluşan ve onu yakıp kavuran acı verici zevk karşısında çığlık atmaya çalışıyordu zihnini ve duyularını parçaladı. Hassas girişlere doğru her itiş, her birinin elektrik şoku onu daha da yukarı itti.

okşayan itiş gücü sinir uçlarını ateşe vermeye başladı.

Kontrolden çıkıyordu. Nefes nefese kalmıştı, göğsü sıkışmıştı, vücudu kırılacağından emin olana kadar gerilmişti, daha fazla dayanamayacağından emindi-

Bir ıgılıkla patladı.

Klitorisi, avucunun içine doğru bastırıldıka avuç içine doğru tırmandı, i etine saldırmaya başlayan patlayıcı kasılmaları hissettikçe kedi büküldü ve itici parmaklarının etrafında sıkıldı.

Aleti geri çekildi ve girişin hemen dışında şaftın genişlediğini hissettiğinde elik gibi şaftın sadece yarısını içine gömülü bıraktı.

Adamın dişleri kadının boynuna kilitlenirken, Liza titremeye, adamın altında bir coşku içinde sarsılmaya, alev alev yanan bedenini ele geçirmeye başlarken, adamın salgısı sert, ateşli fışkırmalar halinde kadının içine dolmaya başladı.

kadınısı ruhunu korumak için hiçbir umudu, hiçbir arzusu yoktu.

Bu zevkten başka bir şey istemiyordu. Irkı, eşi tarafından tutulmaktan başka bir şey değildi. Onun tarafından tutulmak, onun tarafından korunmak-

"Aman Tanrım, Stygian," diye haykırdı, sözcükleri daha fazla içinde tutamadı. "Tanrım, seni seviyorum. Seni seviyorum." Sözleri, yeminleri, her zaman ona bağlı kalacağına, onu takip edeceğine dair verdiği sözü hıçkıra hıçkıra söylüyordu.

Onu ölüme kadar takip etmek anlamına gelse bile.

Stygian onun omzunda homurdandı, kalçaları sarsıldı ve Arka yanaklarına doğru şişmiş çiftleşme düğümü, bir başka ateşli salıverme patlamasıyla onu doldururken, amcığı bir başka kendinden geçme titremesiyle parmaklarında sıkılaştı.

Zevkin, sahip olmanın ve onu asla acılı ve kayıp bırakmayacağını bildiği Cins'in içinde kaybolmuştu.

Artık saklanmak zorunda değildi, en azından bu adamdan. Burada, onun kollarında, kim olmak istiyorsa oydu, ne olursa olsun olması gerekiyordu.

Tam burada, ona güvendeydi, korunuyordu ve seviliyordu.

Cehennem azabı çekmiş ve kendini kaybetmişti. Şimdi onun kollarında, onun sevgisinde cenneti ve kendini bulmuştu. Ve onun, kendisini bulmak için kullandığı aynı şiddetli kararlılık ve irade gücüyle ikisini de koruyacağını biliyordu.

Sonsuza kadar.

Stygian onu sonsuza dek tutacaktı.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

